

Amanda Quick

PERICOL

Capitolul 1

Era cea mai întunecată oră a nopții, aproape ora trei dimineța, și ceața înghețată se lipea de oraș ca o fantomă. Prudence Merryweather concluziona, cu părere de rău, că era un moment destul de nepotrivit pentru a-i face o vizită bărbatului cunoscut sub numele de îngerul Prăbușit.

Tremură în ciuda hotărârii ei îndrăznețe, în momentul în care trăsură se opri în fața ușii de la intrarea casei, învăluită în ceață. Noile felinare cu gaz care fuseseră instalate în această parte a orașului erau neputincioase în această ceață deasă. O tăcere sinistă pusese stăpânire pe strada rece, întunecată. Singurele zgomote erau uruitul trăsurii și cele făcute de copitele cailor pe pavaj.

Prudence se gândi o clipă să-i spună vizitiului să întoarcă trăsură și s-o ducă direct acasă. Dar alungă acest gând tot atât de repede cum îi venise. Știa că nu trebuie să ezite acum. Era în joc viața fratelui ei.

Își adună curajul, își potrivește mai bine ochelarii și coborî din trăsură. Își trase gluga pelerinei vechi de lână gri, astfel încât să-i ascundă fața și începu hotărâtă să urce treptele casei. În urma ei, trăsură porni mai departe.

Prudence se opri și se întoarse alarmată.

— Hei, unde ai plecat, omule? Ți-am spus că-ți mai dau ceva în plus, dar să m-aștepti. Nu stau decât un minut.

— Nu te speria, dom'șoară. Potriveam doar hățurile, atât.

Vizitiul apărea ca o pată întunecată, fără trăsături distincte în capă lui mare și cu pălăria trasă mult peste urechi. Vocea lui hârâia datorită ginului pe care-l băuse toată seara, ca să se apere de frigul înțepător.

— Ți-am spus că te aștept.

Prudence se relaxă ușor.

— Te rog să m-aștepți până mă-ntorc. Altfel, rămân în aer după ce-mi termin treaba.

— Ai o treabă? Așa-i zice?

Vizitiul zâmbi pe sub mustață în timp ce destupa sticla de gin și turnă conținutul pe gât.

— Drăguță treabă, n-am ce zice. Poate că prietenul o să vrea să-i încălzești patul toată noaptea. E al naibii de frig în seara asta.

Prudence se încruntă la el, își dădu seama că nu câștiga nimic angajându-se într-o discuție cu un vizitiu beat la ora asta târzie. N-avea timp de asemenea prostii.

Își strânse mai bine mantia în jurul corpului și urcă în grabă treptele de la ușa principală. Ferestrele de la etaj erau întunecate. Probabil că celebrul stăpân al casei se culcase deja.

Din toate punctele de vedere, era o situație anormală. Se spunea că legendarul Conte de Angelstone rareori se culca înaintea zorilor. Îngerul Prăbușit nu-și câștigase această reputație formidabilă culcându-se la ore rezonabile. Toată lumea știe că diavolul prefera adăpostul nopții.

Prudence ezită înainte de-a ridica mâna înmănușată pentru a bate la ușă. Era foarte conștientă că treaba pe care urma s-o facă implica un anumit risc. Fusese crescută la țară, venise de curând la Londra, dar nu era atât de naivă încât să creadă că era normal ca doamnele să viziteze domni la orice oră, cu atât mai puțin la ora trei dimineața.

Prudence bătu cu putere în ușă.

Păru să treacă o veșnicie până când un majordom morocănos, pe jumătate îmbrăcat, deschise ușa. Era un om fâlcos, cu un început de chelie, care-i amintea lui Prudence de un câine de vânătoare, feroce. Lumânarea pe care o ținea într-o mână dezvăluia trăsăturile sumbre ce exprimau mai întâi supărarea, apoi un dezgust crescând. Luă notă de pelerina și de silueta acoperită a lui Prudence cu ochi tăioși, dezaprobatori.

— Da, domnișoară?

Prudence respiră profund.

— Am venit să-i fac o scurtă vizită domnului conte.

— Chiar așa?

Majordomul schiță un rânjel batjocoritor care i s-ar fi potrivit Cerberului, câinele cu trei capete despre care se spunea că păzește intrarea în infern.

— Cu regret vă informez că lordul nu este acasă.

— Ba e.

Prudence știa că trebuie să fie fermă, dacă voia să treacă de cerberul îngerului Prăbușit.

— Mi-am verificat informațiile înainte de-a mă decide să-l vizitez. Te rog să-l informezi imediat că are un vizitator.

— Și cine să-i spun c-a venit? Întrebă majordomul cu o voce cavernoasă.

— O doamnă.

— Nu prea-i de crezut. Nici o doamnă n-ar fi aici la ora asta. Cară-te, nesuferită mică ce ești! Lordul nu vrea să aibă de-a face cu cele de soiul tău. Dacă are chef de un pic de sifon poa' să caute ceva mult mai bun decât o prostituată de pe stradă.

Prudence fierbea din pricina insultelor. Totul avea să fie în mod clar mai neplăcut decât anticipase ea. Strânse din dinți.

— Fii bun și informează-o pe înălțimea sa că cineva pe care-l interesează apropiatul lui duel dorește să-l vadă.

Majordomul o privi uimit.

— Și, mă rog, ce-ar putea să știe o femele de genul tău despre chestiunile personale ale înălțimii sale?

— Se pare că mult mai mult decât știi dumneata. Dacă nu-i spui lui Angelstone că-l caută cineva, te asigur c-ai să regreti. Ai putea să-ți pierzi slujba dacă nu-l anunți că sunt aici.

Majordomul nu părea impresionat de această amenințare, dar începuse să șovăie.

— Așteaptă aici.

Trânti ușa, lăsând-o pe Prudence în picioare, pe scări. Degetele de gheață ale ceții se-ncolăciră strâns în jurul ei. Se ghemui mai adânc în mantie. Aceasta se dovedea a fi una dintre cele mai mizerabile seri pe care le petrecuse în viața ei. Lucrurile fuseseră mult mai simple la țară.

Ușa se deschise din nou, un moment mai târziu. Majordomul o privi de sus pe Prudence și-i indică în silă că putea să intre.

— Domnia sa te va primi în bibliotecă.

— Așa mă gândeam și eu.

Prudence păși repede peste prag, recunoscătoare să scape din strânsoarea ceții, chiar dacă asta însemna să intre în gura iadului.

Majordomul deschise ușa bibliotecii și-o ținu deschisă pentru ea. Prudence trecu pe lângă el și intră într-o încăpere întunecată, umbrită, luminată doar de o mică vâlvătaie din vatră. Ușa se închise în urma ei, chiar când înțelese că nu era nici urmă de Angelstone.

— Domnule conte?

Prudence se opri brusc și privi intens în întuneric.

— Domnule? Sunteți aici?

— Bună seara, domnișoară Merryweather. Sper să mă iertați pentru lipsa de maniere a majordomului meu.

Sebastian, Conte de Angelstone, se ridică încet dintr-un fotoliu imens și privi căminul. Sub unul din brațe ținea strâns o pisică mare, neagră.

— Trebuie să înțelegeți că vizita dumneavoastră este oarecum neașteptată. Mai ales având în vedere ora și împrejurările.

— Da, domnule conte. Sunt conștientă de asta.

Prudence își ținu răsuflarea la vederea lui. Dansase cu Sebastian mai devreme. În seara aceea, dar fusese pentru prima dată când îl întâlnise pe îngerul Prăbușit, înțelese acum că era nevoie de mai mult decât una sau două întâlniri, pentru a se obișnui cu impactul pe care îl avea el asupra simțurilor ei.

Angelstone era orice, numai angelic nu, atât ca înfățișare cât și ca temperament. În saloanele mondene se spunea că seamănă foarte tare cu Stăpânul Lumii de dedesubt. Într-adevăr, îți trebuia o imaginație formidabilă ca să ți-l închipui cu o pereche de aripi și cu aureolă.

Focul ce pâlpâia în spatele lui Sebastian părea puțin prea rarefiat în seara asta. Strălucirea flăcărilor scotea puternic în evidență trăsăturile lui aspre, întunecate. Părul lui negru era tuns scurt. Ochiul lui ciudați, ca de chihlimbar, străluceau de o inteligență pătrunzătoare, rece. Trupul lui era puternic și slab. Prudence știa, din experiența pe care o avusese cu el pe ringul de dans, că Sebastian avea o grație masculină periculoasă, perfidă.

Era evident îmbrăcat pentru interior, nu pentru a primi vizite. Cravata lui albă îi spânzura în voie în jurul gâtului și cămașa șifonată era suficient de mult descheiată ca să dezvăluie părul negru, cârlionțat, de pe piept. Pantalonii lui de culoarea pielii de căprioară îmbrățișau liniile viguroase ale șoldurilor lui. Încă nu-și dăduse jos cizmele negre de călărie lustruite ca o oglindă.

Prudence știa foarte puține lucruri despre modă. Era o problemă de o importanță extrem de limitată pentru ea. Dar înțelese că era o eleganță masculină înăscută la Sebastian, care se interesa prea puțin de îmbrăcăminte. Eleganța era o parte din el, așa cum era o parte din el și pisica pe care-o ținea în brațe.

Singura bijuterie pe care o purta Sebastian era un inel de aur, pe unul din degetele lui lungi. Inelul sclipi șters când mângâie încet pisica. Prudence privi inelul. Mai devreme, când dansase cu el, observase că pe el era gravată cu minuțiozitate litera „F”. Presupuse că venea de la Fleetwood, numele de familie al contelui.

Pentru o clipă, păru că nu-și poate lua ochii de la mâna lui Sebastian când acesta mângâia pisica. Când reuși într-un târziu, să-i întâlnească din nou privirea, văzu că el zâmbea ușor.

Tresări cuprinsă de frisonul unei neliniști senzuale care o invadează. Își spuse că pur și simplu nu era obișnuită să vadă un bărbat în ținută de casă. Din nefericire, avusese aceeași reacție mai devreme în seara asta, când Sebastian fusese îmbrăcat potrivit pentru bal.

Prudence înțelese că bărbatul avea un efect înrobitor asupra ei. Se întrebă în treacăt dacă el exista în realitate. Chiar când stătea acolo privind-l, Sebastian începu parcă să dispară ca un spectru într-o ceață cenușie.

Timpu de câteva secunde fu atât de speriată ca nu cumva să se transforme într-o arătare, chiar în fața ochilor ei, încât nu mai putu gândi limpede. Apoi înțelese care era problema.

— Vă rog să mă iertați, domnule conte.

Prudence își scoase repede ochelarii și șterse norul de ceață care începuse să-i întunece vederea.

— Știți, e atât de frig afară. Când am intrat în camera asta călduroasă, s-a format condens pe lentile. E una din problemele neplăcute cărora trebuie să le faci față cei care poartă ochelari.

Sebastian ridică o sprânceană neagră.

— Aveți compasiunea mea, domnișoară Merryweather.

— Ei, da, mulțumesc. Nu se poate face mare lucru în privința asta. Te obișnuiești.

Prudence își așază ochelarii înapoi pe nas. Se încruntă la Sebastian.

— Presupun că vă-ntrebați de ce sunt aici la ora asta destul de târziu.

— Mi-a trecut prin cap întrebarea asta.

Privirea lui alunecă peste pelerina ei veche, care se desfăcuse ușor, dezvăluind rochia de bal cafenie, îngrijită, demodată, de dedesubt. Pentru o clipă, în ochi i se citi amuzamentul, înlocuit apoi de o privire speculativă.

— Ați venit singură?

— Da, bineînțeles, spuse și-l privi surprinsă.

— Anumiți oameni ar spune c-a fost cam neînțelept.

— Trebuia să vă văd singură. Am venit dintr-un motiv foarte personal.

— Înțeleg. Vă rog, luați loc.

— Mulțumesc.

Prudence zâmbi puțin cam nesigură în timp ce se așeză pe celălalt fotoliu mare din fața focului. Își reaminti că-l plăcuse pe Angelstone mai devreme în seara asta, cu toate că prietena ei Hester – lady Pembroke, fusese îngrozită când el se prezentase cu forța.

În mod sigur, nu era chiar atât de rău cum susținea toată lumea, își spuse Prudence urmărindu-l pe Sebastian așezându-se din nou în fotoliul lui. Instinctul ei în privința oamenilor era, în general, vrednic de încredere. Fusese doar o singură ocazie nefericită, în urmă cu trei ani, când din păcate, se înșelase în privința unui bărbat.

— E puțin cam neplăcut, domnule conte.

— Da.

Sebastian își întinse picioarele încălțate spre foc și începu să mângâie din nou pisica.

— Și e și puțin cam periculos.

— Prostii. Am un pistol în săculețul meu de mână și vizitiul care m-a adus aici a fost de-acord să mă aștepte.

— Vă asigur, voi fi absolut în siguranță.

— Un pistol?

O privi oarecum amuzat.

— Sunteți o femeie foarte neobișnuită, domnișoară Merryweather. Ați crezut că aveți nevoie de un pistol ca să vă apărați de mine?

— Pentru Dumnezeu, nu, domnule conte.

Prudence era realmente șocată.

— Dumneavoastră sunteți un gentleman, domnule.

— Chiar sunt?

— Sigur că sunteți. Vă rog să nu mă necăjiți, domnule conte. Mi-am luat pistolul cu mine ca să mă apăr de tâlhari. Am înțeles că sunt foarte mulți aici, în oraș.

— Da. Sunt, într-adevăr.

Pisica se ghemui în poala lui Sebastian și o privi pe Prudence fără să clipească. O izbi faptul că ochii animalului aveau aproape aceeași nuanță de chihlimbar cu cei ai stăpânului său. Fu distrasă pe moment de această remarcă.

— Pisica dumneavoastră are vreun nume, domnule? întrebă ea brusc.

— Da.

— Care?

Zâmbetul abia schițat al lui Sebastian apăru din nou în colțul gurii lui.

— Lucifer.

— Oh!

Prudence își drese glasul discret.

— Da, ei bine, după cum spuneam, nu sunt deloc neobișnuită, ba chiar sunt o femeie cât se poate de comună, care, din păcate, nu este obișnuită cu stilul de viață din oraș.

— Nu sunt de-acord, domnișoară Merryweather. Sunteți cea mai neobișnuită femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Mi-e foarte greu să cred asta, spuse ea aspru. Ei bine, se pare că am fost cauza unui conflict între dumneavoastră și fratele meu în seara asta și doresc să-i pun capăt pe loc.

— Conflict?

Privirea de chihlimbar a lui Sebastian se îngustă, gânditoare.

— Eu nu știu de nici un conflict între mine și Trevor Merryweather.

— Nu încercați să mă păcăliți pretinzând că nu știți nimic de situație, domnule conte.

Prudence își împreună strâns în poală mâinile înmănușate.

— Am auzit că dumneavoastră și Trevor o să vă duelați în zori. Nu o să permit așa ceva.

— Cum aveți de gând să opriți duelul?

Sebastian o privea cu un interes indolent.

— Pentru asta, în ultimele câteva ore am cercetat subiectul duelurilor și-am venit cu o soluție.

— Într-adevăr?

— Da. Scuzele vor pune capăt acestei idioteții. Imediat ce-am înțeles ce trebuia făcut, l-am căutat pe Trevor la serata de la Atkinses și i-am vorbit lui mai întâi. Din nenorocire, s-a dovedit a fi ridicol de încăpățânat în privința întregii povești, deși vedeam că era îngrozit de ce urma să se întâmple în zori. E foarte tânăr, știți.

— Nu-i prea tânăr ca să provoace la duel, se pare.

Prudence clătină din cap.

— Spunea mereu că trebuie să meargă până la capăt, pentru că-i în joc onoarea mea și a lui. Onoarea mea. Vă puteți imagina?

— În general, despre asta-i vorba în asemenea situații. Duelurile ar fi insuportabil de plictisitoare pentru toți, dacă n-ar fi implicată onoarea unei femei.

— Ce tâmpenie! Dați-mi voie să vă spun, domnule conte, că dacă dumneavoastră chiar credeți asta, atunci nu aveți mai mult bun simț decât fratele meu.

— Ce gând înfricoșător!

Prudence îi ignoră sarcasmul.

— E o prostie să crezi că-am fost insultată doar pentru că m-ați invitat la dans. N-am fost deloc insultată, i-am spus și lui Trevor.

— Mulțumesc.

— Adevărul e, spuse Prudence cu sinceritate, că Trevor s-a simțit nevoit să fie foarte protector față de mine, de la moartea

părinților noștri. Crede că, fiind bărbatul familiei, are anumite obligații. Intențiile lui sunt bune, dar uneori depășește măsura, încercând să aibă grijă de mine. E ridicol din partea lui să vă provoace la duel pentru un fapt atât de lipsit de importanță.

— Nu sunt pe deplin convins că a fost un fapt lipsit de importanță.

Degetele elegante ale lui Sebastian mângâiau încet motanul.

— Dumneavoastră și cu mine am avut o conversație destul de lungă la bal.

— Despre chestiuni de interes reciproc intelectual, nimic mai mult, spuse Prudence repede.

— Am dansat și un vals.

— Așa au făcut mulți alți oameni. Lady Pembroke îmi spune că e ultimul strigăt al modei. Toată lumea dansează vals acum. Realmente, provocarea lui Trevor este de necrezut.

— Dar nu în ochii unor anumiți oameni.

Prudence își mușcă buza.

— Ei bine, de vreme ce v-a provocat și eu nu-l pot convinge să vă ceară scuze, astfel ca duelul să poată fi anulat, mai rămâne o singură soluție.

Ochii de chihlimbar ai lui Sebastian îi întâlneau pe-ai ei.

— Sunt extrem de curios să aud care-i soluția dumneavoastră, domnișoară Merryweather.

— E realmente foarte simplu.

Prudence îi dăruie un zâmbet plin de speranță.

— Trebuie să-mi cereți scuze, continuă ea.

Mâna lui Sebastian se opri pe motan. Genele lui ca de abanos îi acoperiră privirea ca un văl.

— Poftim?

— M-ați auzit. Trebuie să-mi cereți scuze.

Prudence se-aplecă înainte.

— E singura cale, domnule conte. Știți, Trevor n-are decât douăzeci de ani. Este nervos și cred că știe că-i băgat în treaba asta până peste cap, dar e mult prea tânăr și prea repezit să admită că situația i-a scăpat de sub control.

— Fratele dumneavoastră s-ar putea să nu creadă că i-a scăpat de sub control. Ar putea fi pe de-a-ntregul convins că singurul răspuns potrivit, în aceste împrejurări era să mă provoace la duel.

— Ridicol. Trebuie să înțelegeți, domnule conte. De când mama și tata au fost omorâți într-un accident de trăsură, în urmă cu doi ani, fratele meu a încercat să ia asupra lui rolul de cap de familie.

— Înțeleg.

— E la vârsta teribilă când bărbații tineri simt lucrurile foarte intense. Mă gândesc că ați fost și dumneavoastră tânăr odată.

Sebastian o privi evident fascinat.

— Acum că ați adus vorba, cred că am fost. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, bineînțeles.

Prudence roși.

— N-am vrut să spun că acum sunteți bătrân, domnule conte.

— Mulțumesc.

Prudence îi zâmbi încurajator.

— Dumnezeu probabil că nu aveți cu mult peste patruzeci.

— Treizeci și cinci.

Prudence clipi.

— Poftim?

— Am treizeci și cinci de ani, domnișoară Merryweather. Nu patruzeci.

— Înțeleg.

Prudence se întrebă dacă nu cumva îl jignise. Căută să recucerească terenul pierdut.

— Ei bine, sigur aveți aspectul unui anume tip de maturitate robustă care-i de așteptat să se găsească la un bărbat mult mai în vârstă, domnule.

— Drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta. Alții, au zis că fața mea poartă însemnele unui suflet distrus și ale unei vieți prea grele.

Prudence înghiți în sec.

— Adevărul este, domnule conte, că mă tem că trebuie să ne bazuim pe înțelepciunea și pe bunul simț pe care, fără îndoială, le-ați dobândit în ultimii treizeci și cinci de ani, dacă vrem să punem capăt prostiei făcute de un băiat de douăzeci de ani.

Sebastian o privi îndelung.

— Vorbiți serios, nu-i așa, domnișoară Merryweather? Vă așteptați într-adevăr ca eu să-i cer scuze fratelui dumneavoastră.

— Vorbesc foarte serios. Asta-i o chestiune de viață și de moarte, domnule conte. Din informațiile mele, sunteți un trăgător excelent.

Prudence își strânse și mai tare mâinile împreunate.

— Înțeleg că vă antrenați în mod regulat la Manton și că acesta nu va fi primul dumneavoastră duel.

— Se pare că sunteți remarcabil de bine informată.

— Mă pricep foarte bine să fac investigații, domnule conte, spuse Prudence pe un ton rigid. E o pasiune de-a mea, așa cum v-am explicat mai devreme în seara asta.

— Într-adevăr. Dar am trăit cu impresia că interesul dumneavoastră inițial era cercetarea fenomenelor spectrale.

Prudence privi motanul.

— E adevărat că m-am specializat în asemenea probleme, dar vă asigur că domeniul meu de interes este de fapt, foarte larg. Îmi place să găsesc răspunsuri la întrebări încurcate.

— Credeți în fantome, domnișoară Merryweather?

— Eu personal sunt extrem de sceptică în legătură cu acest subiect, admise Prudence. Dar mulți oameni cred într-adevăr în fantome. Ei cred adesea că au dovada fenomenelor spectrale. Pasiunea mea implică examinarea probelor și încercarea de-a găsi o explicație logică pentru ele.

— Înțeleg.

Sebastian privi flăcările din cămin.

— Am căutat să vă cunosc pentru că auzisem de neobișnuita dumneavoastră pasiune.

Prudence zâmbi dezamăgită.

— Sunt pe deplin conștientă de asta, domnule conte, îmi dau seama că sunt considerată o femeie originală aici, în oraș. Nu sunteți primul domn care a căutat să mă cunoască doar pentru că era curios în legătură cu pasiunea mea. Aveți idee cât de iritant este să fii invitată la dans doar pentru că ești considerată ciudată?

— Cred că am cât de cât idee, spuse Sebastian, pe un ton neașteptat de sec. Lumea mondenă este întotdeauna intrigată de neobișnuit. Reacționează ca un copil mic care are o jucărie nouă. Și dacă se întâmplă să strice jucăria aceea, o aruncă la o parte și se îndreaptă spre un alt obiect arătos, strălucitor.

— Înțeleg.

Inima lui Prudence se strânse. Sperase ea într-adevăr ca el s-o găsească ceva mai interesantă decât jucăria nouă? În fond, avea de-a face cu îngerul Prăbușit.

— Vreți să spuneți că m-ați invitat la dans pentru că sunt cea mai recentă distracție a lumii mondene. V-ați amuzat doar.

— Nu.

Sebastian o privi pe furiș.

— V-am invitat la dans pentru că m-ați intrigat, domnișoară Merryweather. Mi-a trecut prin minte că noi doi am putea avea câteva pasiuni comune.

Prudence îl privi uluită.

— Vorbiți serios, domnule conte? Vă ocupați de investigarea fenomenelor spectrale?

— Nu chiar.

— Atunci?

— Nu cred că-i important acum. Sunt probleme mult mai presante care ne interesează, nu-i așa?

— Da, sigur. Duelul dumneavoastră cu fratele meu.

Prudence reveni la problemele de actualitate.

— Deci îi cereți scuze lui Trevor, nu? Știu că va fi îngrozitor de enervant să faceți asta, când el e cel care-a greșit, dar sunt sigură că înțelege și el că acest duel trebuie oprit.

— Nu-mi stă în obicei să-mi cer scuze, domnișoară Merryweather.

Prudence își umezi buzele uscate.

— Problema e că pe Trevor nu-l pot convinge s-o facă.

— Atunci mă tem că fratele dumneavoastră va trebui să suporte consecințele.

Prudence simți că i se răcesc mâinile.

— Domnule, insist să vă purtați ca un bărbat matur, respectabil. Trevor e la fel de neobișnuit cu viața de oraș ca și mine. N-a știut ce face când v-a provocat la duel.

— Greșiți, domnișoară Merryweather. Fratele dumneavoastră știa foarte bine ce face. Știa cine sunt și-mi cunoștea reputația.

Sebastian zâmbi abia schițat.

— De ce credeți că a fost atât de supărat pentru faptul că v-am invitat la dans? continuă el.

Prudence se încruntă.

— Am aflat foarte multe despre reputația dumneavoastră în ultimele trei sau patru ore, domnule conte. Mi se pare că depășește cu mult toate proporțiile faptelor.

Sebastian păru puțin surprins.

— Cunoașteți faptele mele, domnișoară Merryweather?

— Majoritatea.

Prudence le enumeră rapid pe mâna ei înmănușată.

— Cu ani în urmă, tatăl dumneavoastră și-a făcut familia de răs fugind cu o actriță. Familia Fleetwood era furioasă. Părinții dumneavoastră au fost forțați să părăsească țara din cauza scandalului. N-au fost făcute niciodată anunțuri de căsătorie, așa că toată lumea, inclusiv rudele, au presupus că domnul conte nu s-a căsătorit de fapt, niciodată, cu mama dumneavoastră.

— Asta rezumă cea mai mare parte din trecutul meu.

— Nu tocmai. Când v-ați întors în Anglia, acum doi ani, lumea mondenă a simțit o plăcere nespusă în a vă considera un bastard.

— Într-adevăr.

Sebastian părea amuzat.

— A fost foarte crud din partea oamenilor să spună asemenea lucruri. Sigur că nu erați răspunzător de împrejurările nașterii dumneavoastră.

— Sunteți foarte înțeleghătoare, domnișoară Merryweather.

— E o chestiune de bun simț. De ce-ar trebui blamat un copil pentru faptele părinților lui? De altfel, întâmplarea face că nu v-ați născut în afara căsătoriei.

— Nu.

Prudence îl privi gânditoare.

— Din motive personale, poate pentru că vi s-a părut amuzant, ați hotărât să-i lăsați pe toți să creadă că sunteți un fiu nelegitim.

— Hai să zicem că n-am vrut să mă deranjez să le schimb impresia, admise el.

— Până anul trecut, când a murit unchiul dumneavoastră, bătrânul conte. N-a fost niciodată căsătorit, așa că n-a lăsat nici un fiu care să-i moștenească titlul. Tatăl dumneavoastră era următorul succesor, dar, din nefericire, a murit acum patru ani, iar dumneavoastră erați considerat nelegitim. De aceea,

toată lumea a crezut că verișorul dumneavoastră Jeremy, al cărui tată a murit și el acum câțva timp, ar fi devenit noul Conte de Angelstone.

Sebastian zâmbi și nu spuse nimic.

— Dar, spuse Prudence, ați uimit întreaga lume mondenă aducând dovezi concludente că părinții dumneavoastră au fost, într-adevăr, căsătoriți legal înainte de-a vă fi născut. Erați moștenitorul legitim al titlului. Mi s-a spus că rudele nu v-au iertat asta niciodată.

— Un fapt care nu mă deranjează în mod deosebit.

— În plus, la vremea când ați intrat în posesia titlului, aveți deja o avere care pune în umbră averea moștenită, spuse Prudence. Acesta-i încă un lucru pe care nu-l apreciază rudele dumneavoastră.

Sebastian își înclină puțin capul.

— Vă felicit pentru investigațiile făcute, domnișoară Merryweather. Ați aflat multe despre mine într-un timp relativ scurt.

— N-au lipsit oamenii dornici să vă bârfească, domnule conte.

— Rar se-întâmplă.

— Reputația dumneavoastră e aproape legendară.

— Probabil pe bună dreptate, observă Sebastian încet.

— E atât de formidabilă, de fapt, continuă Prudence încet, încât ar putea cu siguranță rezista la câteva remarci fără importanță, care s-ar putea face dacă i-ați cere scuze fratelui meu.

Sebastian strânse din dinți fără să vrea, ochii îi străluciră de admirație.

— O lovitură impresionantă, domnișoară Merryweather. Și foarte bine executată, dacă pot spune așa ceva.

— Mulțumesc, domnule conte. Am vrut să scot în evidență un fapt mărunț. Ați putea să-i cereți scuze fratelui meu și să rămâneți cu reputația extraordinară pe care-o aveți încă

intactă! Cei care vor afla de actul dumneavoastră de generozitate față de Trevor vor privi ca pe un gest de amabilitate.

— Lumea nu mă știe de om amabil, domnișoară Merryweather.

Prudence zâmbi încurajator.

— O să afle, după cum se va răspândi vestea că ați refuzat să vă duelați cu fratele meu. Toată lumea știe c-ați fi putut vâri un glonte în el, dacă ați fi hotărât asta.

— E o perspectivă interesantă și destul de amuzantă, având în vedere situația.

— Sunt încântată că-nțelegeți, domnule conte. Cred că micul meu plan va merge foarte bine. Tot ce trebuie să faceți este să-i cereți scuze lui Trevor.

Sebastian reflectă o clipă.

— Trebuie să mărturisesc că nu prea văd nici un beneficiu clar pentru mine, în toată treaba asta.

— Veți fi scutit de neplăcerea unui duel în zori, sublinie Prudence. Cu siguranță, e un mare câștig.

— Din întâmplare, zorile mă prind totdeauna treaz.

În ochii lui Sebastian apăru o sclipire rece.

— Un duel n-ar fi un inconvenient major, continuă el.

Prudence îl privi șocată. Apoi se gândi că observase un amuzament diabolic în ochii lui de chihlimbar.

— De ce vreți să mă necăjiți, domnule conte?

— Las impresia asta?

— Da. Sunt sigură că nu doriți chiar atât de mult să vă duelați cu un băiat tânăr, neexperimentat. N-o să dovediți nimic cu asta. Promiteți-mi că-i veți pune capăt acestei situații cu o scuză evitând vărsarea de sânge.

— Îmi cereți să las la o parte problema minoră a onoarei mele.

— Vă cer să fiți rezonabil.

— De ce-aș fi rezonabil?

Prudence ajunsese aproape de limita răbdării.

— Domnule conte, insist să nu vă mai purtați ca un idiot cu tărăște-n cap. Amândoi știm că sunteți prea inteligent ca să vreți să vă angajați în ceva atât de stupid ca un duel.

— Un idiot cu tărăște-n cap?

Prudence roși.

— Îmi cer scuze, domnule, dar așa mi se pare mie. Mă așteptam la mai mult din partea dumneavoastră.

— Sunt dezolat să aflu că nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor dumneavoastră. Dar eu rareori fac față așteptărilor altora. Mă surprinde că n-ați aflat acest lucru în timpul investigațiilor dumneavoastră din seara asta.

— Vă face plăcere să-i zăpăciți pe ceilalți, spuse Prudence. Îmi dau seama că simțiți, fără îndoială, că sunteți îndreptățit să perseverați într-o asemenea manieră. Cu siguranță, asta-i felul dumneavoastră de-a vă răzbuna pe societate pentru modul în care v-a tratat înainte de-a fi obținut acest titlu.

— E o atitudine foarte generoasă din partea dumneavoastră.

— De altfel, spuse Prudence foarte calculat, vă cer să vă ridicați deasupra înclinațiilor dumneavoastră, și să vă comportați ca un bărbat generos, responsabil, inimos, cum știu că puteți fi.

Un răs diabolic luminează puțin ochii lui Sebastian.

— Ce dracu' vă face să credeți că pot să mă port așa?

Prudence era exasperată.

— Sunteți un bărbat cult, cu o minte pătrunzătoare, domnule. De atâta lucru mi-am dat seama în ringul de dans, când am discutat despre investigațiile mele în legătură cu fenomenele spectrale. Ați pus întrebări competente și-ați dat dovadă de o inteligență pătrunzătoare. Refuz că cred că nu vă puteți purta cu o anume generozitate a spiritului.

Sebastian frecă urechile lui Lucifer în timp ce se gândea la sugestie.

— Cred că ar fi o experiență nouă.

— Exact lucrul care să vă înlăture plictiseala. Prudence ezită apoi adăugă blând:

— Înțeleg că suferiți de plictiseală.

— Cine v-a spus asta?

— Aproape toată lumea, zise ea. E-adevărat?

Sebastian își lăsă capul pe spătarul fotoliului și privi la focul din fața lui. Zâmbi cu totul lipsit de umor.

— Nu știu, spuse el încet.

Prudence îl privi fix.

— Nu știți ce simțiți?

Îi strecură o privire ciudată.

— În majoritatea timpului nu sunt sigur dacă simt cât de cât ceva, domnișoară Merryweather.

— Un timp am avut o senzație similară după moartea părinților mei, spuse Prudence încet.

— Chiar?

— Da. Dar l-am avut pe fratele meu, Trevor. Și lady Pembroke a fost foarte drăguță. Am reușit să ne mângâiem reciproc. În cele din urmă, mi-a revenit moralul.

— Sunt convins.

Vocea lui Sebastian avea o nuanță batjocoritoare.

— Categorie aveți moralul ridicat, domnișoară Merryweather. Dar faptul că sufăr sau nu de plictiseală n-are nici o legătură cu ce discutăm. Haideți să ne întoarcem la subiect.

— Da, desigur.

Zâmbi ușor, temătoare.

— Sunt conștientă că vă cer un serviciu, domnule conte.

— Foarte adevărat. Scuzele sunt un lucru extrem de străin naturii mele ca și obiceiul de a face servicii.

— Sunt sigur că veți supraviețui.

— Asta rămâne de văzut, spuse Sebastian. Poate c-ar trebui să vă reamintesc că atunci când se face un serviciu, se așteaptă să fie răsplătit, la un moment dat.

Pe Prudence o străbătu un fior de alarmă. Îl privi îngrijorată.

— Ce anume vreți să spuneți, domnule conte?

— Doar că, în schimbul serviciului pe care vi-l fac în noaptea asta, veți fi de acord să-mi faceți și dumneavoastră unul, dacă vreodată vă voi cere acest lucru.

Prudence rămase absolut nemișcată.

— Ce fel de serviciu așteptați în schimbul aceluia de-a salva viața fratelui meu?

— Cine știe? Nu putem vedea în viitor, domnișoară Merryweather. Acum n-am idee ce-aș putea să vă cer cândva.

— Înțeleg.

Sprâncenele ei se uniră de îngrijorare.

— Dar credeți că va veni momentul să-mi cereți ceva?

Sebastian zâmbi vag. Ochii lui și ai pisicii reflectau lumina focului.

— Da, domnișoară Merryweather. Într-o zi voi avea, cu siguranță, ceea ce mi se datorează. Am încheiat târgul?

O tăcere periculoasă se așază peste biblioteca cufundată în umbră. Era întreruptă doar de pâlâitul flăcărilor din cămin. Prudence nu-și putea lua ochii de la privirea nemișcată, de nepătruns, a lui Sebastian.

Trebuie să riște, să se bazeze pe faptul că intenția ei era corectă. Poate că omul era periculos, dar nu credea că e diabolic.

— Foarte bine, domnule conte, spuse Prudence încet. Sunt de acord cu târgul ăsta.

Sebastian o privi lung, ca și când ar fi căutat să vadă dincolo de aparențe, tot așa cum încercase și ea să-i pătrundă secretele.

— Cred că sunteți o femeie care se ține de cuvânt, domnișoară Merryweather.

Prudence se încruntă.

— Bineînțeles că sunt.

— Nu trebuie să vă supărați. Onoarea adevărată este o însușire destul de rară, atât la bărbați, cât și la femei.

— Dacă așa spuneți dumneavoastră. Asta înseamnă că o să-i cereți scuze fratelui meu?

— Da. O să am grijă ca duelul să fie anulat.

Prudence se simți plină de ușurare.

— Mulțumesc, domnule conte. Sunt foarte recunoscătoare. E într-adevăr frumos din partea dumneavoastră să faceți asta.

— Ajunge, domnișoară Merryweather. Nu am nevoie de mulțumirile dumneavoastră! Noi doi am făcut un târg. O să aveți ocazia să vă achitați de obligație curând.

Sebastian așeză motanul jos, pe covor.

Lucifer clipi spre Prudence iritat, ca și cum ar fi blamat-o că fusese deranjat din poziția lui confortabilă. Apoi dădu din coadă și plecă să se așeze pe o pernă de mătase, roșu cu auriu.

Sebastian se ridică din fotoliu, se aplecă s-o apuce de mâini și o trase în jos.

— Domnule conte?

El nu răspunse, dar ochii îi erau ca două flăcări când o trase mai aproape de el. Își înclină capul și își coborî gura peste gura ei.

Sărutul lui Sebastian era o declarație deliberată, calculată, cu intenție senzuală. Prudence nu mai fusese niciodată sărutată astfel, deși o anumită parte a cugetului ei recunoscuse imediat sărutul drept ceea ce era. Un fior o străbătu din cap până-n picioare, în clipa în care-și dădu seama, într-un fel nedefinit, că Sebastian o voia pentru sine.

Prudence era uluită.

Tremura. Abia putu să respire. O emoție teribilă pâlâia înăuntrul ei. Întregul ei corp era brusc trezit de o energie nouă, pulsantă.

Totul se termină înainte ca Prudence să înceapă măcar să se obișnuiască cu acest atac senzual. Suspină când Sebastian își înalță capul.

— Acum că am încheiat târgul, e timpul să mergeți acasă, domnișoară Merryweather.

— Oh, da. Da, desigur.

Cu degete tremurânde, Prudence se luptă să potrivească gluga pelerinei. Își spuse că trebuia să fie la fel de nonșalantă cum era și el. Avea douăzeci și cinci de ani, nu era o fetiță fără experiență.

— De altfel, nimeni nu mi-ar fi simțit lipsa. Regulile casei lui lady Pembroke sunt respectate cu strictețe și am lăsat instrucțiuni clare când m-am retras în camera mea, să nu fiu deranjată.

— Cum ați ieșit din casă?

— Prin bucătărie. A fost puțin cam dificil să găsesc o trăsură, dar m-am descurcat. Vizitiul a spus că mă așteaptă.

— Trăsura în care ați venit a fost lăsată să plece.

Prudence privi brusc în sus.

— A plecat?

— Nu vă alarmați. Vă conduc eu acasă, domnișoară Merryweather.

— Nu-i absolut deloc nevoie, spuse ea repede.

— Am poruncit deja să-mi fie adusă trăsura.

— Înțeleg.

Prudence nu găsi nimic altceva de spus.

Sebastian o conduse pe Prudence afară din bibliotecă, în hol, unde îl aștepta majordomul cu fața ca a unui câine de vânătoare.

— Haina mea, Flowers.

Sebastian zâmbi cu zâmbetul lui ciudat, lipsit de umor.

— Apropo, se pare că nu mai am nici o întâlnire în zori, până la urmă. Te rog, ai grijă ca micul dejun să fie servit la ora obișnuită.

— Da, domnule conte.

Flowers aruncă lui Prudence o privire uimită, întrebătoare în timp ce-l ajută pe Sebastian să îmbrace un palton negru. Dar ca un servitor stilat ce era, nu spuse nimic. Deschise ușa de la intrare fără nici un cuvânt.

O trăsură neagră, cu doi armăsari negri, aștepta în ceață. Sebastian o ajută pe Prudence să urce. Apoi se cățără înăuntru și se așeză vizavi de ea. Lămpile din trăsură aruncau o lumină firoasă asupra trăsăturilor lui rigide, amenințătoare. În clipa aceea, lui Prudence nu-i fu greu să înțeleagă de ce i se spunea îngerul Prăbușit.

— Apreciez că mă însoțiți, domnule conte, dar realmente, nu-i nevoie.

Prudence se înfășură și mai tare în pelerina ei veche, în timp ce trăsura porni pe strada întunecată.

— Ah, dar e nevoie, domnișoară Merryweather. Noi doi suntem legați printr-un târg acum. Și până când voi avea ce-mi datorați, e în interesul meu să fiți în siguranță.

Zâmbi din nou.

— N-ați știut că diavolul are grijă de ce-i al lui?

Capitolul 2

Sebastian așteptă în tăcere în întuneric până când Prudence deschise ușa intrării de serviciu a elegantei case aparținând lui lady Pembroke. Zâmbi pentru sine când Prudence se opri și ridică o mână în semn de rămas bun. Poate că doamna nu aprecia faptul că era etichetată drept originală, dar cu siguranță că era.

Nu mai întâlnise pe cineva ca domnișoara Prudence Merryweather. Era categoric singura persoană pe care-o cunoscuse vreodată și a cărei curiozitate intelectuală o determinase să aibă o pasiune la fel de neobișnuită ca și a lui.

O creatură cât se poate de fascinantă. Și acum îi datora ea lui un serviciu. Sebastian prefera ca oamenii să-i fie datori. Îl avantaja.

Se întoarse și merse încet, înapoi, spre trăsură care aștepta. De la distanță, lămpile vehiculului erau două lumini slabe care abia puteau pătrunde ceața grea.

Sebastian ura ceața, deși știa că putea fi elementul lui natural. Sau poate destinul lui ultim.

Tocurile cizmelor lui răsunau pe trotuar cu un ecou sepulcral. Rotocoale reci de praf se ridicau și coborau în jurul lui, amenințând să-l prindă pentru totdeauna într-un pustiu cenușiu, fără sfârșit. Știa ce-l aștepta în golul nesfârșit. Avea să fie un loc unde nu exista nici un fel de senzații, nici măcar senzația de frig veșnic.

Uneori, în ultimul timp i se păruse că întrevede acel gol, așteptându-l în dosul barierei de gheață create de el pentru a-l proteja.

Recunoscuse neantul cenușiu care-l așteptase în urmă cu patru ani, în zori, în munții Saragstanului.

Un sunet slab, ca de rozătoare, ce venea dintr-o alee alăturată readuse pe loc atenția lui Sebastian în prezent. Se opri, ascultând cu atenție. Degetele i se încleștară pe pistolul din buzunar. Instinctul lui de supraviețuire mai era încă puternic observă el crispat, în ciuda dispoziției ciudate care-l sâcâia tot mai mult în ultima vreme.

Zgomotul slab, ca de pași mărunți și repezi, dispăru repede. O fi fost un șobolan, sau poate o pisică, gândi Sebastian. Se îndreaptă spre trăsură care aștepta.

Era o noapte periculoasă pentru a pleca de-acasă. Dar așa, toate nopțile erau foarte riscante.

Domnișoara Prudence Merryweather înfruntase primejdia și întunericul ca să-l întâlnească pe el, se gândi Sebastian. Zâmbi vag. Era, într-adevăr, făcută dintr-un material rezistent.

Sebastian deschise singur ușa trăsurii lui.

— La clubul meu, îi spuse vizitiului.

— Da, dom'le conte.

Trăsura porni înainte. Sebastian se lăsă pe spate, pe perne, privi afară în ceață și se gândi la Prudence.

Era mai mult decât curajoasă, era încăpățânată. O trăsătură evident dificilă pentru o femeie. Își imagină că puțini bărbați i-ar fi putut face față lui Prudence. Era prea inteligentă, prea netemătoare, prea îndrăzneată și prea curioasă pentru majoritatea bărbaților. Avea, de asemenea, o vitalitate și o tărie a ei, ce erau, mai degrabă, încredere naivă în bunătatea celorlalți.

Faptul că Prudence avea douăzeci și cinci de ani și încă nu era căsătorită era un indiciu clar că bărbații pe care-i întâlnise până acum ori nu înțeleseseră provocarea ei feminină, subtilă, ori aleseseră să o ignore. Bărbații trebuie să fi fost orbi, decise Sebastian!

Ori se întâmplase așa, ori ei fuseseră derutați de ochelarii pe care Prudence îi purta ca pe un scut. Sebastian privi afară la străzile întunecate și se gândi la ochii din spatele ochelarilor. Ca niște lagune adânci, limpezi, de o nuanță indescritibilă de verde.

Ochi inteligenți. Ochii unei femei cinstite, o femeie de o integritate profundă, de, nezdruccinat. Ochii aceștia o făceau să fie o noutate în lumea lui Sebastian.

Aceasta era, înțelese el, o calitate reală, complet normală a lui Prudence, pe care o găsea, în mod inexplicabil, înspăimântătoare. Era însetat de o fărâmbă din bunătatea ei reconfortantă înviorătoare, chiar și atunci când își bătea joc de ea.

Stând acolo, în biblioteca lui, ținându-i prelegeri despre responsabilitățile lui, îl făcuse să simtă fiecare dram din greutatea întunericului care-i apăsa sufletul. Prudence era o creatură a luminii și-l făcuse să fie conștient de faptul că el era bărbatul care sălășluia în cele mai adânci întunecimi ale nopții.

Erau diferiți, dar cu toate acestea o dorise din clipa în care îi fusese prezentată. Nu avea sens. Sebastian se întrebă de ce era

atât de captivat de Prudence. Pentru că era într-adevăr captivat de ea.

Era destul de drăguță, presupuse el, cu toate că nu era o frumusețe deosebită. Atributele ei fizice erau de altfel bine mascate de efectele unei totale absențe a ideii de stil.

Sebastian fusese amuzat de rochia de culoare brun-roșcat pe care o purtase mai devreme în seara aceea. În mod clar, nuanța de brun pal nu o avantaja pe Prudence. Nu reușise să-i scoată în evidență strălucirea ochilor ei de smarald și îi estompase părul de culoarea mierii. Linia sobră a decolteului înalt și trandafirii bruni ce decorau poalele rochiei făcuseră ca rochia să pară croită la țară. Nici un modist rafinat nu și-ar fi îmbrăcat clientul într-un stil atât de provincial.

Evident, Prudence găsisse că evantaiul ei era o absurditate. În loc să-l mânuiască cu arta distinsă a flirtului, îl lăsa să atârne fără folos de încheietură. Bineînțeles, ochelarii accentuaseră efectul spectacular al lipsei de stil pe care reușise să-l dobândească.

Dar Sebastian văzuse dincolo de aparența ciudată a lui Prudence. Tatăl lui fusese un explorator, un observator priceput al obiceiurilor oamenilor din depărtare și al teritoriilor străine. Își luase cu el familia în călătoriile lui și îl antrenase bine pe Sebastian în știința și arta observației.

În amănunte se citește adevărul, îi explicase adesea Jonathan Fleetwood fiului său. Învață să le cauți.

În seara aceasta Sebastian văzuse că părul lui Prudence era bogat presărat cu aur. Observase că avea o gură mare, care râdea și un nas mic, amuzant. Bărbia ei ca de pisică avea o calitate puternică, pozitivă, care îl intriga. Și privise adânc în profunzimile lagunelor verzi ale ochilor ei.

Știa că, prin comparație cu marile frumuseți ale lumii mondene înfățișarea ei putea fi descrisă doar ca acceptabilă. Nu era un diamant de mare preț, și cu toate acestea fusese singura femeie de a cărei prezență fusese conștient în această seară, în sala de bal.

Sebastian dădu frâu liber gândurilor lui să-și închipuie ce rămăsese neexplorat din Prudence, mângâind-o în gând ca și când ar fi urmat s-o dezbrace și să o ia în pat. Era zveltă, dar rotunjită grațios în toate locurile potrivite. O văzuse suficient de mult în modesta ei rochie de bal ca să știe că sânii ei ar fi avut forma unui mic și copt fruct exotic, perfect potrivit cu palma și gura lui. Parfumul ei, un amestec de flori proaspete și de aromă naturală de femeie încă mai zăbovea în trăsură, umplându-i capul.

Avea să o sărute din nou cât de curând. Dacă ar fi fost cât de cât decent, ar fi rezistat impulsului, dar nimeni nu aștepta decență din partea îngerului Prăbușit. Foarte bine. Nu era sigur, de altfel, în ce măsură era stăpân pe sine.

Ceea ce avea din abundență era sentimentul profund al frigului cenușiu, fără formă, care amenința să-l devoreze din afară spre interior. Singura cale de-a uita, chiar și pentru scurt timp, era să se ocupe de mica și amuzanta lui pasiune. Trebuia să reînceapă, în curând. De altfel, mai întâi era problema fratelui lui Prudence.

Trăsura se opri în fața ușii de la intrare a clubului favorit al lui Sebastian. Era membru al celor mai onorabile organizații, dar aici se simțea cel mai confortabil. Poate pentru ca nu era unul din locurile preferate ale vărului său.

Ieși din trăsură, urcă treptele și intră în căldura refugiului masculin, bine rânduit. Mai multe capete se întoarseră când își făcu apariția în camera unde se juca cărți. Un murmur de interes străbătu mulțimea adunată la mesele de joc. Sebastian știa că zvonul duelului iminent ajunsese probabil în fiecare club din St. James.

— Un tânăr blond, slab, se desprinse de la un joc de whist și traversă camera ca să-l întâlnească pe Sebastian.

Sebastian îl urmări cu atenție și fu ușurat să vadă că privirea lui Garrick Sutton era din nou limpede astă seară. Sutton părea să-și învingă obiceiul de-a-și pierde cumpătul, obicei pe care-l adusese cu sine din război.

— Ce-i asta, Angelstone? Credeam că-ți petreci restul nopții acasă, pregătindu-te pentru duelul din zori.

— M-am răzgândit, Sutton. N-o să mai fie nici un angajament în zori. Vreau ca tu să fii unul din secunzii mei, ca să transmiți cele mai umile scuze domnului Trevor Merryweather.

De uimire, Garrick rămase cu gura deschisă. Sebastian zâmbi. Merita să-și ceară scuze tânărului Merryweather chiar și numai ce să vadă efectul amuzant pe care îl avea asupra celorlalți.

Garrick era unul din puținii oameni pe care Sebastian îi considera prieteni. Sebastian îl întâlnise pe Garrick în grupul ales pentru că fusese unul dintre acei câțiva oameni care-l acceptaseră pe Sebastian fără rezerve în urmă cu doi ani.

După o viață petrecută în străinătate, Sebastian fusese obligat, până la urmă, să vină în Anglia. Investițiile sale în afaceri tot mai extinse, îl determinaseră să-și mute cartierul general la Londra – centru absolut al lumii mondene care, cândva, întorsese spatele părinților săi.

Puterea lui financiară îl pusese în contact cu un mare număr de oameni nerăbdători să-i ceară prietenia. Dar știa că pe la spate îl numeau Fleetwood-bastardul. Bârfiseră cu plăcere despre aventura scandalosă petrecută cu atâția ani în urmă, a tatălui său cu o actriță. Vorbiseră despre cum i-ar fi putut reveni titlul, în cele din urmă, verișorului lui Sebastian, Jeremy, din cauza legăturii dezgustătoare și iresponsabile a lui Jonathan Fleetwood cu o prostituată ieftină.

În perioada aceea, Garrick fusese unul dintre puținii oameni care nu voise nimic altceva de la Sebastian decât prietenia acestuia. Fusese, de asemenea, unul dintre puținii pe care nu-i interesase vechiul scandal, sau legitimitatea nașterii lui Sebastian.

Garrick rămăsese cu cicatrici adânci, invizibile, din război. Simțise o legătură instinctivă cu Sebastian care, trebuia să fi simțit el, avea și el cicatricile lui. Niciunul dintre bărbați nu vorbea prea mult despre trecut. Nu era necesar.

— Vorbești serios? întrebă Garrick. Băiatul ăla, Merryweather te-a provocat pentru un fleac. N-ai făcut altceva decât să dansezi cu sora lui.

— Știu asta, apuse Sebastian încet.

— Vrei să spui că-l lași să scape, după ceea ce-a făcut?

— Am un argument excelent – tânărul este înfierbântat și nu prea înțelept în treburile ce țin de lume.

Garrick pufni.

— Tot așa de bine ai putea să-i dai o primă lecție.

— Înclin să las sarcina asta în seama altcuiva.

— Nu pot să înțeleg.

Garrick apucă o sticlă de vin de Porto și vărsă o parte din conținut într-un pahar.

— Nu-ți stă în fire să lași un cățeu parvenit să scape după ce-a făcut așa ceva. Ce se-ntâmplă, Angelstone?

— M-am răzgândit, asta-i tot. Nimic mai mult. Spune-i domnului Merryweather că nu mai țin să ne duelăm în zori.

Garrick se uită la vinul pe care tocmai și-l turnase, de parcă ar fi fost surprins să-l găsească în mâna lui. Puse din nou, cu atenție, paharul jos, fără să-i guste conținutul, îl privi pe Sebastian.

— Știu foarte bine că nu ți-e frică să te duelezi cu el. Ești cu siguranță mai bun decât el. Băiatul n-are deloc experiență în treburi din astea.

Sebastian zâmbi abia vizibil.

— Ceea ce face ca întreaga poveste să fie cam plictisitoare, nu crezi?

Garrick ridică din sprâncene.

— Fără îndoială. Dar asta se va întâmpla și data viitoare când vei dansa cu Originala? Și știu că o să mai fie o dată viitoare, Angelstone. Ți-am observat privirea astă-seară, când ai văzut-o în mulțime. Până acum nu te-am mai văzut reacționând așa în fața unei femei.

— Dacă Merryweather găsește de cuviință să mă provoace din nou la un duel...

— Ceea ce va face, mai ales când o să vadă cât de repede ți-ai cerut scuze de data asta.

— Atunci, pur și simplu o să-mi cer din nou scuze, concluzionă Sebastian cu ușurință.

Ochii albaștri ai lui Garrick se măriră.

— La dracu, omule, i-ai cere scuze a doua oară?

— Și încă o dată după asta, dacă va fi nevoie. Spre stupefacția mea, am descoperit ceea ce pare a fi o rezervă inepuizabilă de muștrări de cuget caracteristice unul gentleman, Sutton. Cred într-adevăr că pot să-mi cer scuze, atâta timp cât Merryweather continuă să mă provoace la duel.

— Doamne Dumnezeule!

— O expresie de înțelegere răsări în ochii lui Garrick. Începu să zâmbească.

— Cu alte cuvinte, ai de gând să te amuzi cu sora lui cât vrei și Merryweather nu te va putea forța să te duelezi, pentru că pur și simplu îți vei cere scuze ori de câte ori te va provoca la duel.

— Ăsta-i planul!

— Incredibil...

Garrick clătină admirativ din cap.

— Bineînțeles că nimeni n-o să creadă nici măcar o clipă că ți-e frică să te duelezi cu băiatul. Reputația ta este prea bine cunoscută. Lumea va spune că te distrezi doar, din nou. Merryweather va deveni pricină de batjocură.

— Probabil. Asta nu-i problema mea.

— Registrele de pariuri vor fi umplute cu rămășaguri privind momentul când te vei plictisi, în cele din urmă, de joc și vei băga un glonț în el, spuse Garrick.

— Nici ce se scrie în registrele de pariuri nu mă privește.

Sebastian luă o înghițitură mică din vinul neatins al lui Garrick.

— Între timp, o să ai grijă ca scuzele mele să fie transmise distinsului meu oponent?

— Dacă insiști. Cu toate astea, e o noutate pentru tine, Angelstone. Și nu în stilul tău obișnuit.

— Cine știe? Poate că mă schimb. E foarte probabil să devin mai responsabil, cu cât înaintez în vârstă.

Garrick îl privi cu oarecare îngrijorare.

— Ești într-o dispoziție ciudată astă seară, prietene. Poate că ar fi timpul să-ți îngădui din nou mica ta pasiune. A trecut ceva timp de la ultima ocazie, cred.

— Poate că ai dreptate. Tot așa, se poate să fii într-o dispoziție ciudată, pentru că a fost o noapte cam stranie.

— Și devine tot mai ciudată, murmură Garrick.

Privirea lui se mută într-un punct din spatele umărului stâng al lui Sebastian.

— Vărul tău tocmai a intrat în cameră. Ciudat! Rareori vizitează acest club, continuă el.

— Doar pentru că știe că pot fi găsit aici adesea.

— Cu siguranță. Ce caută oare Fleetwood aici, astă seară?

— E destul de ușor de ghicit.

Sebastian își puse jos paharul.

— Fără îndoială, a venit să-mi ureze noroc pe tărâmul onoarei.

— Nu tocmai, se încruntă Garrick. Dimpotrivă, asta-i sigur. Fleetwood n-ar vărsa o lacrimă, dacă cineva ar băga un glonte în tine, Angelstone, și toată lumea știe asta. În ce-l privește, i-ai uzurpat titlul și nu te iartă niciodată. El și autoritara lui mamă și-au închipuit de ani de zile că el era următorul în linie.

Sebastian ridică din umeri.

— Ca și toți ceilalți din familie.

Garrick tăcu când Jeremy Fleetwood veni în spatele lui Sebastian.

— Angelstone!

Vocea lui Jeremy avea tonalitatea aspră, arțăgoasă a unui tânăr care știe că are de-a face cu unul mai bătrân, mai puternic. Un ton care oscila între teamă și bravadă.

Sebastian ignoră liniștea interesată care se așternu peste mulțimea adunată la mesele de joc din apropiere. Știa că fiecare din cei prezenți în încăpere se străduia să audă confruntarea dintre cei doi, fără să pară că face asta. Întreaga lume mondenă era la curent cu vechea dușmănie dintre Sebastian și rudele lui.

Era foarte neobișnuit ca oricare dintre părți să-și vorbească măcar. Faptul că tânărul Fleetwood era aici, în clubul favorit al lui Sebastian și că i se adresase vărului său pe nume, avea să-i fascineze pe bârfitori tot așa de mult ca și vestea unui duel.

— Dorești ceva, Fleetwood?

Sebastian se întoarse încet să-l privească pe Jeremy.

— Ce dorești în afară de titlu? Sau ai venit să-mi urezi noroc bun, dis de dimineață? continuă el.

Fața frumoasă a lui Jeremy se îmbujoră. Ochii lui erau de o nuanță mult mai închisă decât ai lui Sebastian, mai degrabă căprui decât chihlimbarii. Părul îi era mai deschis la culoare, mai mult castaniu închis decât negru ca pana corbului. Cu toate acestea, Sebastian știa că asemănarea de rudenie între el și vărul lui era clară ca lumina zilei. De asemenea, știa că acest fapt evident îi irita pe ceilalți din familia Fleetwood, care ar fi preferat ca el s-o fi moștenit pe blonda lui mamă.

— Ticălosule!

Jeremy își îndoi mâna, transformând-o în pumn.

— Într-una din zile cineva o să vâre un glonț în inima ta de gheață și asta va fi exact ce meriți.

— Mulțumesc.

— Sebastian își înclină capul politicos.

— E întotdeauna plăcut să știi că familia te sprijină în perioadele de criză.

— Deci e-adevărat? întrebă Jeremy îngrozit. Ai de gând să supui reputația familiei unei alte runde de scandal, duelându-te cu un țărănoi?

— Vei fi fericit să afli că zvonurile despre duel sunt false.

— Nu cred.

— E-adevărat, vere, spuse Sebastian și zâmbi. Spune-i ramolitei tale mame să anuleze comanda pentru haine de doliu. Îmi imaginez că și-a ales deja ceva potrivit, negru, pentru cazul improbabil în care dorința ei cea mai fierbinte s-ar îndeplini în zori. Din nefericire pentru ea, intenționez să mai trăiesc cel puțin încă o zi.

Jeremy se încruntă.

— Am auzit că fratele domnișoarei Merryweather te-a provocat la duel.

— Chiar? Uluiitor cum circulă bârfa în lumea mondenă, nu-i așa? Ce păcat că atât de mult e neadevărat.

— La dracu, omule, ce mai ai de gând de data asta?

— Nimic care să te intereseze pe tine, Fleetwood.

— Ești un bastard arogant, vere.

— Arogant s-ar putea să fiu, dar în mod clar nu sunt un bastard. Sebastian zâmbi din nou. Și asta, dragă vere, schimbă totul, nu-i așa?

Jeremy își suci gura, dar în final păru incapabil să-și găsească cuvintele. Se răsuci pe unul din picioarele elegant încălțate și ieși țanțoș din încăpere.

Zgomotul conversației reveni la mesele de joc. Sebastian se întoarse ca să-și mai toarne încă un pahar. De vin. Se opri când văzu expresia gânditoare din ochii lui Garrick.

— Nu te îngrijora, prietene, spuse Sebastian. Fleetwood și cu mine avem o înțelegere. Cu mult timp în urmă, amândoi am făcut un pact ca să ne detestăm unul pe altul.

Privirea lui Garrick rămase ațintită în podea.

— Cred că te urăște sincer.

— Nu e-n totalitate vina lui, presupun. Mama lui. L-a învățat să facă așa încă din leagăn. Nu l-a iertat niciodată pe tata că a fugit cu mama și că a pângărit astfel pentru totdeauna numele familiei. Când am intrat eu în posesia titlului, anul trecut, în locul prețiosului ei Jeremy, aproape că a murit de apoplexie.

— Sunt absolut la curent cu istoria familiei tale. Fii atent, Angelstone. Jur că mai înainte era dorința de-a ucide în expresia lui Fleetwood.

— Calmează-te, Sutton. Imaginația ta a luat-o razna.

— Nu-s chiar așa de sigur. Am foarte clar impresia că dacă Jeremy Fleetwood ar putea găsi o cale de-a te da gata fără ca la proces să pară vinovat, n-ar ezita o clipă, spuse Garrick și zâmbi imediat. Știi, există o soluție pentru dilema ta.

— Care-ar fi asta?

— Fă-ți datoria către titlul pe care-l ai, omule. Fă-ți rost de-o nevastă și de-un moștenitor, cât mai repede posibil. Odată ce titlul va fi în siguranță pentru o altă generație, din ramura ta a familiei, Fleetwood-ii o să te roage să abdică. Dacă ai un moștenitor, n-o să mai aibă rost să spere c-o să dai ortul popii.

— Te felicit pentru abordarea pragmatică a situației, spuse Sebastian. Poate c-o să reflectez la ideea ta.

Garrick îl privi tăios, întrebător.

— Ce-i asta? Să nu-mi spui că brusc ai devenit sensibil.

— Mi s-a spus că la vârsta mea, un bărbat ar trebui să-nceapă să demonstreze înțelepciune și responsabilitate, Sutton.

Garrick clătină din nou din cap:

— Într-adevăr ești într-o dispoziție ciudată în seara asta.

— Da. Poate-ar fi mai bine să transmiți scuzele mele tânărului Merryweather înainte de-a mă răzgândi.

Sebastian ignoră bârfa care circula prin lumea mondenă în după-amiaza următoare, când se aflase că-i ceruse scuze lui Trevor Merryweather. În loc să se lase la dispoziția curioșilor din clubul lui, sau să se retragă în intimitatea bibliotecii sale,

plecă să onoreze o întrevvedere la o anumită cafenea din preajma docurilor.

Mesajul lui Whistlecroft ajunsese la Sebastian tocmai când acesta se așezase să-și ia în tihnă un mic dejun întârziat. Biletul fusese scurt și la subiect. Mesajele lui Whistlecroft erau, în general, scurte, căci polițistul nu scria și nici nu citea cu prea mare îndemânare.

Domnule, Ar fi o problemă de interes pe care aș vrea s-o discut cu dumneavoastră. Dacă vă convine propun locul obișnuit la trei.

Al dumneavoastră, W.

La ora trei, Sebastian intră în cafenea și-l găsi pe Whistlecroft așteptându-l la masa unde obișnuia să stea. Polițistul ridică ceașca în semn de salut. Sebastian merse înainte ca să i se alăture.

Whistlecroft era un bărbat greoi, cu o față roșie, de băutor de whisky și cu ochi mici, pătrunzători. Venele roșii de pe nas vorbeau despre dragostea lui pentru gin. Părea să fie tot timpul răcit, în timpul lunilor de iarnă. Purta întotdeauna un fular soios în jurul gâtului și sforăia pe nas din belșug.

— Bună ziua, domnia voastră. Văd c-ați primit mesajul meu.

— Sper ca problema asta să se dovedească mai amuzantă decât ultima, Whistlecroft.

Sebastian se așeză vizavi de polițist.

— În dispoziția în care sunt acum, aș vrea ceva puțin mai dificil.

— Sunteți prea bun la treburi d-astea, asta-i problema 'mneavoastră.

Whistlecroft zâmbi, dezvăluind mai multe goluri în dantură.

— Ei bine, am una nouă care v-ar putea interesa. Același aranjament că-nainte? îmi primesc recompensa din partea celui care m-a angajat atât de generos?

— Recompensa și încrederea, Whistlecroft. Niciuna din ele nu-mi este de folos.

— Trebuie să fie bine să fii bogat, zise Whistlecroft cu un oftat. Și să ai și un titlu înalt pe deasupra. Nu vă supărați că vă spun, da' nu-nțeleg de ce vă interesează afacerile astea mărunte.

Sebastian făcu un semn prin care comanda cafea.

— Ți-am mai explicat asta, Whistlecroft. Tu mă ajuți să am o ocupație amuzantă. Fiecare bărbat are nevoie de o pasiune, nu ești de-acord?

— N-am de unde să știu asta, domnia voastră. Eu n-am avut niciodată timp de pasiuni. Am fost prea ocupat s-aduc de mâncare pentru masă, pentru mine și-ai mei, Sebastian zâmbi cu răceală.

— Cred că tu și ai tăi mâncați ceva mai bine de când am început să colaborăm.

Whistlecroft chicoti.

— Așa-i, dom'le conte. Așa-i. Nevastă-mea se-ngrașă și cei cinci micuți ai mei s-au împlinit binișor. Ne-am mutat într-o căsuță chiar săptămâna trecută. Chiar că-i plăcut.

— Excelent. Atunci lasă-mă s-aud ce-ai pentru mine de data asta.

Whistlecroft se aplecă înainte și își coborî vocea.

— O povestioară de șantaj și ceva despre bijuterii, dom'le conte. Cred că o veți găsi destul de amuzantă.

Capitolul 3

— Ce știu eu despre Angelstone?

Hester, lady Pembroke, se opri cu ceașca de ceai la jumătatea distanței spre gură și o privi pe Prudence.

— Doar că nu vorbește cu rudele lui și că are o reputație excesiv de periculoasă. Toate la un loc îl fac extrem de interesant, bineînțeles. De ce întrebi? continuă ea.

Prudence zâmbi. Hester era o femeie de o talie impresionantă și de o vârstă indeterminabilă, a cărei mărime era întrecută doar de inima ei generoasă și de interesul ei viu pentru afacerile lumii mondene. Așa cum îi explicase odată lui

Prudence, fusese mult timp privată de locul ei firesc în lumea socială, datorită dispariției misterioase a faimoaselor bijuterii Pembroke, cu o generație în urmă. Nimeni nu se putea învârti în cele mai bune cercuri ale lumii mondene fără bani, nesocotind pedigree-ul.

Acum, că avea bani, Hester își permitea fericită toate plăcerile înaltei societăți, care-i fuseseră refuzate până atunci. Ajunsesse la concluzia că avea un înnăscut simț al stilului și când în revista „Morning Post” se anunță că la modă în acest sezon erau rochiile de culoarea levănțicăi și cele violete, Hester își refăcu garderoba în mod corespunzător. Astăzi, silueta ei voinică era împachetată într-o rochie plisată, de culoarea levănțicăi, încărcată cu volane și presărată cu dantelă roz.

Hester era o prietenă veche a familiei lui Prudence. Ea și decedatul ei soț locuiseră într-un conac vechi, pe jumătate ruinat, nu departe de ferma familiei Merryweather. Fantoma Pembroke, care era aproape tot atât de faimoasă ca și dispărutele bijuterii Pembroke, îi oferise lui Prudence prima experiență adevărată în investigarea fenomenelor spectrale.

— Întreb de Angelstone pentru că Trevor și-a băgat în cap ideea ridicolă că trebuie să fie foarte atentă când sunt în preajma contelui, explică Prudence. Pare să creadă că omul vrea să mă seducă. Prostie curată, bineînțeles, dar Trevor e foarte alarmat în privința asta.

— Așa ar și trebui să fie, mă gândesc. Conte este, cum am spus, foarte interesant, dar deocamdată nu există nici un indiciu că și-ar căuta o soție. De aceea, trebuie să presupunem că atunci când acordă atenție unei tinere doamne, are alte lucruri în minte.

— Poate pur și simplu vrea să discute cu ea probleme comune de interes intelectual, sugerează Prudence plină de speranță.

— Nu tocmai.

Hester își puse jos ceașca de ceai, cu o expresie gânditoare.

— Unul din motivele pentru care Angelstone este atât de fascinant este exact faptul că încalcă regulile înaltei societăți. Tratează cea mai mare parte a lumii mondene cu dispreț, așa cum i-au fost tratați cândva părinții.

— Dar ai spus că e invitat la cele mai bune baluri și serate.

— Desigur. Lumea mondenă nu prețuiește nimic mai mult decât să fie tratată cu dispreț de către un gentleman cu titlu care are bani de aruncat și ceva mai mult decât un aer primejdios.

— Înțeleg. Cât de ciudat este!

— Deloc. Amintește-ți doar cum l-a tratat lumea mondenă pe Byron. Angelstone e foarte perspicace. Știe cum să nu treacă de limita acceptabilului. Și de când și-a asumat titlul, fiecare gazdă din oraș se întrece în a-l ademini cu o invitație la unul din banchetele ei.

— E, cu siguranță, un bărbat interesant, spuse Prudence.

— Da, într-adevăr. Hester deveni gânditoare. Și unul dintre lucrurile cele mai interesante la el este faptul că nu s-a folosit de puterea dobândită odată cu titlul, ca să lovească în rudele lui.

Prudence se încruntă.

— Să-i lovească?

— Ar fi destul de ușor pentru el s-o facă. La urma urmei, are o avere. Și are o foarte mare putere socială. Toată lumea bănuiește că motivul pentru care nu și-a alungat rudele din lumea bună este că-l amuză să se joace cu ei de-a șoarecele și pisica.

— Nu pot să cred că ar face rău intenționat familiei sale. Mie mi-a cam plăcut, riscă Prudence să spună.

— Sunt sigură că poate fi fermecător când vrea. Și fără îndoială c-a fost mai mult decât fermecător, când te-a invitat la dans. De fapt, Prue; Trevor are absolută dreptate să fie îngrijorat de orice legătură între tine și conte. Se spune că Angelstone se amuză în felurile cele mai ciudate. S-ar putea să

i se pară distractiv s-o ruineze pe cea mai interesantă și originală doamnă a acestui sezon monden.

Prudence își mușcă buzele.

— Ei, hai acum, doamnă. Am douăzeci și cinci de ani, la urma urmei. Puțin peste vârsta la care m-aș putea ruina.

— Încă nu, draga mea. Încă nu. Și dacă există ceva ce-i place lumii mondene mai mult decât un înger Prăbușit, atunci acel ceva este un scandal bun, savuros. Ești pe buzele tuturor celor din oraș în clipa asta. Toți ochii sunt îndreptați asupra ta. Dacă numele tău se leagă de-al lui Angelstone, bârfa nu va mai înceta niciodată.

Prudence mai luă o înghițitură de ceai.

— Singurul motiv pentru care sunt în centrul atenției este afacerea aia a comorii familiei Pembroke.

— Sigur că da, draga mea.

Hester iradia de încântare și bătu ușor cu mâna diamantul din pandantivul de la gât. Făcea parte din comoara ascunsă pe care-o descoperise Prudence.

— Toată lumea știe că mi-ai găsit bijuteriile pe gând investigai cazul fantomei Pembroke. Lumea mondenă e cam îngrozită de povestea asta.

Prudence își încreți nasul.

— Mare păcat că n-am localizat fantoma familiei Pembroke atunci când am putut s-o fac. Ar fi fost mult mai interesant să găsec probe ale veritabilelor fenomene spectrale, decât să descopăr o grămadă de bijuterii.

— Dar nu chiar atât de util, Prue. Nu chiar atât de util. Mi-ai schimbat viața, draga mea, și nu știu cum aș putea vreodată să te răsplătesc.

— Știi foarte bine c-ai făcut mai mult decât să mă răsplătești aducându-ne, pe mine și pe Trevor, la Londra, în vizită. De la moartea părinților noștri, Trevor a fost extrem de agitat la țară. Aici, în oraș, capătă experiență în treburile ce privesc lumea mondenă și se distrează foarte bine.

— Era ultimul lucru pe care puteam să-l fac ca să-ți mulțumesc, spuse Hester. Știi cât de îngrijorată erai cu Trevor. Dar aș vrea să fac mai mult pentru tine, draga mea.

Se încruntă spre rochia sobră, demodată, de muselină, a lui Prudence.

— Aș vrea mult să mă lași să-ți cumpăr o garderobă nouă, continuă ea.

— Hai acum, Hester, doar am mai trecut prin asta o dată. N-am de gând să te las să-mi cumperi o valiză de rochii pe care n-o să le pot purta niciodată când mă întorc acasă, la Dorset. Ar fi o risipă teribilă.

Hester oftă.

— Prue, adevărul e că acum, când ai câștigat atenția lumii bune, ar trebui să te îmbraci după ultima modă. Nu pot să înțeleg de ce nu te interesează mai mult hainele tale. Ai arăta minunat îmbrăcată în culoarea levănțicăi.

Ușa de la camera de zi se deschise înainte ca Prudence să se poată gândi la un răspuns potrivit.

— Bună ziua, doamnelor.

Prudence ridică privirea când Trevor intră în cameră în stilul elegant, de un calm elaborat, pe care-l învățase cu trudă de la noii lui prieteni.

Tot ce făcea Trevor în ultima vreme era făcut în stilul acela ciudat. Devenea puțin cam îngrijorător, decise Prudence.

Fratele ei mai mic se transformase peste noapte într-un tânăr vlăstar al lumii mondene. Din vârful cravatei lui impecabil legate, până la pardesiul lui îmblănit, la vesta în dungi și la pantalonii lui comozi, Trevor era întruchiparea modei. Alesese să poarte baston și de buzunarul ceasului îi atârna o mulțime de brelocuri decorative, mobile.

Pe cât de iritante erau unele din noile lui maniere, pe atât de mult ținea Prudence la Trevor. Își spusese că era doar un tânăr îndrăzneț care s-ar descurca bine odată ce s-ar stabili într-un loc și s-ar maturiza.

Fratele ei mai mic era un tânăr atrăgător, se gândi ea cu mândrie. Nu avea realmente nevoie de vătuiala jachetei. Părul lui avea aceeași culoare a mierii ca și al ei. Trevor moștenise mai degrabă minunații ochi albaștri ai mamei lor, decât pe cei verzi ai tatălui. Nu avea nevoie de ochelari, cu toate că încercase un monoclu, pentru scurt timp, săptămâna trecută. Lăsase la o parte maimuțarea, când descoperise cât de dificil era să mențină lentila la locul ei.

Prudence se gândise uneori cu îngrijorare că Trevor n-ar mai vrea să se întoarcă la viața liniștită de la țară după ce-a cunoscut plăcerile orașului.

Și, dacă era să fie sinceră cu ea însăși, se gândi Prudence, trebuia să admită că Trevor nu era singurul care s-ar cam fi plictisit acum la țară. Găsise că viața la oraș era cu mult mai captivantă și mai plină de intrigi decât se așteptase.

Nu șirul nesfârșit de baluri și serate era ceea ce o fascina, ci nesfârșitul număr de librării, muzee și alte asemenea. Aici, în oraș, putea cerceta fenomenele spectrale mult mai profund decât acasă. De asemenea, avea șanse mult mai mari de-a întâlni oameni care ar fi putut avea nevoie de aptitudinile ei speciale de investigare.

— Bună, Trevor, spuse Prudence.

— Bună ziua, spuse Hester și ridică ceainicul. Vrei ceai?

— Cu plăcere.

Trevor se apropie în grabă.

— Așteaptă până îți spun noutățile mele, continuă el.

— Suntem numai urechi, dragă, murmură Hester.

— N-o să credeți asta, spuse Trevor aranjându-și ținuta în timp ce acceptă ceșcuța și farfurioara. Dar eu, Trevor Merryweather, l-am forțat chiar pe diavolul însuși să-mi ceară scuze, pe Dumnezeu că da!

Hester clipi.

— Chiar așa ai făcut?

— Sigur că da.

Trevor se întoarse spre Prudence.

— Angelstone n-o să te mai deranjeze, Prue. Poți să contezi pe asta. L-am făcut pe nenorocit să se scuze pentru că te-a insultat. Și toată lumea o știe. L-a trimis pe unul din secunzii lui să-mi transmită scuzele chiar în clubul meu, unde îl puteau auzi toți prietenii mei.

Prudence îl privi cu asprime pe Trevor când acesta se scufundă într-unul din fotoliile delicate din satin.

— Pentru ultima dată îți spun, Trevor. Angelstone nu m-a insultat. S-a purtat foarte cuviincios. Manierele lui în ringul de dans nu m-au ofensat.

— Bărbatul ăsta are o reputație...

Trevor se servi cu o prăjitură mică de pe tava de ceai.

— Tu n-ai de unde să știi, bineînțeles. Nu-i genul de treburi pe care să le știe o doamnă. Adevărul e că nu-i tipul de om pe care să-l vrei prin preajmă. Toată lumea e de acord că n-are nimic respectabil în minte când începe să-i acorde atenție unei femei.

— Pentru Dumnezeu! spuse Prue. Spune-mi o femeie despre care se zice c-a ruinat-o Angelstone. Numai una.

Trevor se încruntă.

— Doamne, Dumnezeule! Doar nu te-aștepți să-ți povestesc asemenea bârfe.

— Ba da. Dacă am fost avertizată, vreau să știu foarte bine de ce. Care-a fost ultima lui victimă inocentă?

— Dacă n-a avut o victimă în sezonul ăsta monden, asta-i doar pentru că familiile respectabile își țin fiicele la distanță de el.

— Vreau un nume! spuse Prue furioasă.

Trevor o privi încruntat, apoi apelă la Hester pentru ajutor.

— Am o presimțire că ești mai familiarizată cu soiul ăsta de povești decât sunt eu. Spune-i lui Prue un nume. Poate-o vei convinge că se joacă cu focul, când acceptă să danseze cu Angelstone.

— Știi vreun nume?

Hester se bătu ușor pe bărbie cu degetul arătător și studie tavanul preț de o clipă.

— Ei bine, numele lui a fost legat de cel al lady-ei Charlesworthy la un moment dat, din câte-am înțeles, dar asta s-a întâmplat în sezonul trecut și doamna este o văduvă destul de cunoscută, în felul ei. Nu sunt sigură că poate fi considerată o victimă inocentă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Oricum, mi s-a spus că aventura asta s-a terminat cu câțva timp în urmă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Prudence foarte curioasă, chiar împotriva voinței sale.

— Se spune că lady Charlesworthy; a făcut greșeala de-a încerca să stârnească gelozia îngerului Prăbușit, spuse Hester. Și-a dăruit favorurile altuia. Se spune c-ar fi fost un duel.

Trevor se încruntă.

— Un duel?

Hester clătină din cap în semn de încuviințare.

— Se pare că Angelstone și-a rănit adversarul, dar nu l-a omorât. Se spune că îngerul Prăbușit a părăsit câmpul de duel și s-a dus direct la casa doamnei. Povestea era că el ar fi urcat în dormitorul ei și ar fi trezit-o personal, doar ca să-i spună că aventura lor se sfârșise.

Prudence se cutremură. Își putea imagina foarte bine cât de teribil de furios putea să fi fost Angelstone din pricina manevrelor lady-ei Charlesworthy.

— Ai absolută dreptate, Hester. Lady Charlesworthy nu trebuie considerată o victimă inocentă. A fost foarte urât din partea ei să încerce să-l facă gelos pe Angelstone.

— Urât?

Hester o privi amuzată pe Prudence.

— Cred că biata doamnă era disperată după ceva indicii de căldură sufletească din partea lui Angelstone. Se spune că-i făcut din gheață.

— Prostii. Înapoi, la problema unui nume. Căutăm o victimă veritabilă, inocentă, spuse Prudence. Știi măcar de-o singură femeie tânără care-a fost ruinate de Angelstone?

Hester ridică o sprânceană.

— De fapt, nu. Nu știu. Dacă stau să mă gândesc, știu că, din câte-am auzit, Angelstone tinde să treacă de copile, în favoarea genului de femeie mai de lume.

Trevor era iritat.

— Omul ăsta are o reputație rea, vă spun eu. Toată lumea o știe.

— Dar nu pentru că ruinează tinere femei inocente, se pare, spuse Prudence. Așa că vrei să fii drăguț și pe viitor să te abții să te mai amesteci în treburile mele, înțelegi, Trevor?

— Ei, ia uitate, se apără Trevor. Sunt fratele tău. Am o responsabilitate față de tine.

— Sunt perfect capabilă să-mi port de grijă.

— Nu fi chiar așa de sigură de asta. Adevărul e că nu știi prea multe despre bărbați, Prue. Nu-i judeci cum trebuie. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat acum trei ani.

Hester bătu puternic din palme, cerându-le atenție.

— Ajunge, dragii mei. Dacă vreți să vă certați, puteți s-o faceți în altă parte decât în camera mea de zi. Avem alte treburi de făcut.

— Ce alte treburi? întrebă Prudence, mai mult decât dornică să schimbe subiectul.

Hester chicoti.

— Păi, mica problemă de-a decide ce invitații să acceptăm săptămâna asta. Prudence, draga mea, ești foarte căutată. Mă tem c-o să fim cam ocupate.

Hester se întinse după o tavă de argint plină cu invitații.

— Ei, și-acum să ne uităm prin grămada asta. Poți crede că toate acestea au sosit astăzi? Mă tem că nu putem să le citim pe toate...

— Tu faci selecția, spuse Prudence. Nu mă prea interesează la care petreceri mergem. Nu știu cum, dar toate par să fie la fel. Încăperile sunt aglomerate, prea încălzite și e atât de mult zgomot, încât e greu să discuți.

— Trebuie să faci sacrificii când te muți în lumea mondenă. Hester ridică o invitație.

— A, da, vom apărea cu siguranță la balul de la Thombridge. Noua doamnă Thombridge este subiect de discuții.

Trevor își înghiți prăjitura, părând interesat.

— Cum așa?

Hester îi dăruie un zâmbet de cunoscătoare.

— E cu mult mai tânără decât lordul. Și foarte frumoasă. Se spune că de la o vreme Thombridge e nebun de gelozie. Ar fi interesant de văzut dacă o să fie o scenă sau două la balul lor.

— Mie-mi sună cam neplăcut, observă Prudence. Cine vrea să vadă cum un soț gelos se face de râs pentru o soție tânără?

— Aproape toată lumea mondenă, draga mea, o asigură Hester veselă.

Ușa camerei de zi se deschise din nou în acel moment. Majordomul lui Hester, ales pentru aerul lui impozant, apărură în cadrul ușii.

— O doamnă Leacock dorește să vă vadă, doamnă.

— Ce drăguț, spuse Hester. Poftește-o înăuntru, Crandall.

O femeie cu înfățișare de pasăre, cu părul argintiu, îmbrăcată într-o rochie scumpă de doliu din crep negru, fu invitată în camera de zi.

— Ce drăguț din partea ta să mă vizitezi, Lydia, spuse Hester. Ia loc, te rog. Îi cunoști pe dragii mei prieteni, Trevor și Prudence Merryweather?

— Da, desigur.

Ochii strălucitori ai doamnei Leacock se mișcă nervoși de la Hester la Prudence.

— De fapt, asta nu-i tocmai o vizită de curtoazie, Hester. Am venit să mă consult cu domnișoara Merryweather.

— Într-adevăr?

Hester ridică ceainicul.

— Nu cumva ai o fantomă care vrei să fie interogată? continuă ea.

Doamna Leacock se lăsă pe un fotoliu pe care era o pernă din mătase.

— Nu sunt sigură. Dar se întâmplă ceva cam ciudat în ultima vreme în aripa vestică a casei mele. Incidentele au început să-mi afecteze nervii și mă tem de consecințe. Doctorul meu m-a avertizat că am o inimă slabă.

Prudence fu imediat intrigată.

— Asta sună cu mult mai interesant decât alegerea petrecerii la care să mergem. Spuneți-mi totul despre aceste incidente, doamnă Leacock. Aș fi fericită să fac cercetări.

— V-aș fi veșnic recunoscătoare, domnișoară Merryweather.

Ceașca doamnei Leacock zăngăni pe farfurioară.

— Mă tem că într-adevăr o să ajung la disperare. N-am crezut niciodată în fantome, dar în ultimul timp am început să-mi pun întrebări.

— Lăsați-mă să-mi iau carnetelul, spuse Prudence cu înflăcărare.

Doamna Leacock plecă o oră mai târziu, arătând foarte ușurată că angajase un anchetator profesionist. Prudence era încântată de perspectiva unei probleme încurcate de rezolvat.

— Te rog să mă crezi, Hester, dar mă duc direct sus să citesc o nouă carte pe care-am cumpărat-o azi dimineață. Conține totul despre eficiența mașinilor electrice pentru detectarea substanțelor gazoase din atmosferă. Poate că o să învăț o tehnică pe care s-o pot aplica în noul meu caz.

Trevor păru puțin interesat.

— Prietenul meu, Matthew Homsby are o mașină de electricitate. A construit-o chiar el.

— Zău? întrebă Prudence, foarte interesată.

— Da, dar mă-ndoiesc că-ți va trebui.

Trevor făcu o grimasă.

— Noul tău caz e compus din nimic mai mult decât din închipuirile unei femei bătrâne cu nervii slabi.

— Nu sunt pe deplin sigură de asta.

Prudence merse până la ușă.

— Mie mi se pare c-au fost într-adevăr niște perturbații care necesită o explicație.

Hester își ridică privirea.

— Deci crezi că Lydia ar putea avea într-adevăr o fantomă în casă?

— O să afli ce cred despre asta, după ce-mi voi fi studiat notițele. Între timp, vreau ca amândoi să-mi promiteți că nu veți spune nimic nimănui.

— N-o să spun absolut nimic, draga mea, o asigură Hester.

Trevor făcu o grimasă când se ridică în picioare.

— Nu trebuie să te temi ca voi răspândi vestea cazului tău. E al naibii de neplăcut să ai o soră care investighează fenomene spectrale. Aș vrea s-o lași baltă, Prue.

— N-am de gând să-mi las baltă pasiunea.

Prudence ieși în hol.

— Prue, așteaptă, aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

Trevor se grăbi după ea.

Prudence îl așteptă pe treapta cea mai de jos a scării.

— Nu încerca să mă convingi să ies din afacerea asta, Trevor. Sunt foarte plictisită de petreceri și serate. Dacă e să rămânem la Londra până la sfârșitul sezonului monden, așa cum vrei, trebuie să găsec ceva interesant cu care să-mi ocup timpul.

— Nu, nu, nu-i vorba de investigațiile tale prostești.

Trevor privi în jur ca să se asigure că niciunul dintre servitori nu era la distanță suficient de mică, așa încât să-l audă. Apoi se aplecă înainte.

— Dacă tot ai aflat de duelul la care l-am provocat pe Angelstone, nu mă deranjează să-ți spun un lucru destul de interesant pe care l-am înțeles în legătură cu infamul de înger Prăbușit.

— Ce anume? întrebă Prudence îngrijorată.

— Poate că are o reputație feroce, dar omul e un blestemat de laș.

Prudence era șocată.

— Trevor, cum poți să spui asta?

— E perfect adevărat.

Trevor clătină o dată din cap satisfăcut.

— Omul e un laș fără pereche.

— Nu-i adevărat.

— El e cel care-a anulat duelul, știi. Și-a cerut scuze în loc să se-ntâlnească cu mine pe câmpul de onoare azi dimineață.

Prudence era înfuriată de interpretarea pe care Trevor o dăduse evenimentelor.

— Dacă vrei părerea mea, Angelstone a dovedit genul de comportare matură, responsabilă care se așteaptă din partea unui domn bine crescut. Dacă tu crezi într-adevăr că e un laș, Trevor, atunci ești un prost.

— Ei, hai, Prudence, calmează-te. Adevărul e că omul e un laș și asta-i situația. Până deseară, toată lumea bună o va ști.

— Absurd! Pur și simplu absurd.

Prudence își ridică rochia și urcă scările carpetate.

— Angelstone se ținuse de cuvânt. Prudence se rugă ca îngerul Prăbușit să nu ceară un preț prea mare pentru daunele pe care, doar în aparență, le provocase reputației lui formidabile.

Capitolul 4

Patru zile mai târziu, în noaptea balului de la Thombridge, Prudence hotărî că-i era de-ajuns. Era cât se poate de îngrijorată de Sebastian și îi spuse acest lucru în clipa în care acesta o descoperi în mulțime.

— Domnule conte, faceți din fratele meu obiect de batjocură.

Sebastian, arătând posomorât ca o pasăre de pradă în hainele lui de seară, negru cu alb, reuși să facă așa încât orice alt bărbat din încăperea să pară caraghios. Nu păru surprins sau mișcat de acuzația adusă de Prudence. Gura lui se arcui în zâmbetul său obișnuit, lipsit de umor.

— Cel puțin e un obiect de batjocură viu, nu mort, spuse el. Nu asta ați vrut, domnișoară Merryweather?

Îl privi prin ochelari. Devenise dificil în mod deliberat.

— Nu, nu asta am vrut! Nu tocmai.

Sprânceană lui Sebastian se ridică întrebător.

— Ați fi preferat să accept una sau două din numeroasele provocări pe care mi le-a făcut în ultimile câteva zile?

— Bineînțeles că nu. Știți foarte bine că ultimul lucru pe care l-aș fi dorit era un duel între voi doi. Țasta a fost exact lucrul pe care am vrut să-l evit.

— Dorința vi s-a împlinit.

Ochii de chihlimbar ai lui Sebastian străluciră.

— Mi-am îndeplinit până la capăt partea mea de înțelegere. De ce mă dojeniți, domnișoară Merryweather?

Prudence simți cum se îmbujorează la amintirea târgului pe care îl încheiaseră în bibliotecă.

— Știți foarte bine. Mă așteptam să mânuiți întreaga chestiune într-o manieră mult mai subtilă, domnule conte. N-am crezut că o s-o transformați într-o farsă.

Prudence înțelesese până la urmă, în acea după amiază modul exact în care Sebastian trata ofensa fratelui ei. Hester, împărțită între amuzamentul și afecțiunea ei pentru Trevor, îi povestise

pe scurt lui Prudence în urmă cu două ore, zvonurile cele mai recente.

— Toată lumea știe că Trevor îl provoacă la duel de fiecare dată când află că Angelstone ți-a vorbit sau te-a invitat la dans, îi explicase Hester în timp ce serveau ceaiul.

— Oh, nu!

Prudence își privi șocată prietena.

— De ce naiba nu poate învăța Trevor să-și țină gura-nchisă?

Hester ridică din umeri. E foarte tânăr, draga mea. Și foarte hotărât să te protejeze. Oricum, Angelstone a făcut un joc din întreaga poveste, îi transmite cu promptitudine scuze înflorate de fiecare dată când Trevor îl provoacă la duel.

— Și Trevor acceptă?

— Băiatul nu poate face nimic altceva. Reputația lui Angelstone nu e câtuși de puțin afectată, pentru că nimeni n-ar visa să-l suspecteze de lașitate. Reputația lui este mult prea formidabilă. Nu-i suflet care să creadă că-i este frică, de fapt, să se dueleze cu Trevor.

Prudence se însenină puțin.

— Presupun că toată lumea înțelege că Angelstone dovedește compasiune și o fire matură refuzând să se dueleze cu fratele meu.

— Nu tocmai, draga mea, spuse Hester. Se bănuiește că Angelstone refuză să tragă un glonte în bietul Trevor, pentru că nu vrea să te supere.

— Nu înțeleg.

Hester oftă.

— E foarte evident, Prue. Toată lumea crede că Angelstone este îngăduitor față de tine pentru moment, pentru că se crede că tu ești desemnată să fii următoarea victimă a îngerului Prăbușit.

— Aiureli!

Dar Prudence fusese conștientă de șocul emoției care o străbătuse. Era o nebunie să accepte ideea că Angelstone ar fi putut avea un altfel de interes față de ea decât unul intelectual, dezinteresat. Cu toate acestea, nu-și putea șterge din memorie amintirea sărutului lui.

În seara asta era hotărâtă să-l înfrunte în legătură cu modul în care el îl trata pe Trevor. Intenționa să fie foarte fermă.

Sebastian contempla acum expresia hotărâtă a lui Prudence.

— Dacă vă reamintiți termenii înțelegerii noastre, domnișoară Merryweather, o să vă aduceți aminte că n-ați specificat cum anume trebuia să evit duelurile cu fratele dumneavoastră.

— Nu mi-am dat seama că Trevor se va face de râs continuând să vă provoace la duel. Era atât de neliniștit după ce v-a provocat la duel prima oară, încât am presupus că ar fi fost recunoscător să scape nevătămat. Am sperat că se va strădui să evite o confruntare ulterioară.

— Lertați-mă că spun asta, domnișoară Merryweather, dar mă tem că nu știți prea multe despre cum lucrează un creier de bărbat.

— Nu cunosc cum lucrează un creier imatur de bărbat, spuse ea. Asta vă garantez. Și mi se pare, domnule, că felul în care vă purtați cu fratele meu nu este cu nimic mai matur decât felul, lui de-a se purta cu dumneavoastră. N-o să vă permit să vă amuzați pe seama fratelui meu.

— Chiar așa?

— Da. Și dacă tot suntem la subiect, aș vrea de asemenea să vă informez că n-o să accept să vă amuzați nici pe seama mea.

Simți că se îmbujora, dar rămase fermă.

— Asta pentru cazul în care v-a venit ideea să o faceți.

— Cum o să mă opriți? întrebă Sebastian cu un interes grav.

— Dacă va fi nevoie, o să pun capăt odată pentru totdeauna absurdității ăsteia, refuzându-vă invitațiile la dans.

Își ridică bărbia provocator.

— Probabil voi înceta complet să vă mai vorbesc, continuă ea.

— Haideți acum, domnișoară Merryweather. Nu lansați amenințări pe care nu veți fi în stare să le duceți la îndeplinire. Știți că ați fi în curând la fel de plictisită ca și mine de toate treburile astea chiar dacă m-ați tăia în bucăți.

— Sunt sigură că aș putea găsi una sau două persoane interesante cu care să-mi facă plăcere să discut, spuse ea, dar cuvintele ei fuseseră rostite din pură bravadă și bănuie că el știa acest lucru.

Sebastian era cel care făcea ca interminabilul șir de baluri și serate să fie suportabil. Se ajunsese până acolo încât Prudence aștepta acum cu nerăbdare să iasă în oraș seara știind că el avea să apară la una sau mai multe din petrecerile la care participa ea.

Ochii lui Sebastian străluciră cu o expresie de cunoscător. Îi luă mâna și o conduse în ringul de dans.

— Priviți în jur, domnișoară Merryweather. Nu mai e nimeni aici în seara asta care-ți împărtășește interesele. Nimeni altcineva cu care să discuți despre tehnicile de investigare. În ce privește lumea mondenă, sunteți doar o jucărie nouă și neobișnuit de amuzantă.

Prudence îi cercetă chipul.

— Cred că mai degrabă asta-i tot ce înseamnă pentru dumneavoastră, domnule conte.

Sebastian începu să danseze vals.

— Spre deosebire de mulți alții prezenți aici astă seară, eu știu cum să am grijă de jucăriile mele. Nu-mi face plăcere să le stric și-apoi să le arunc.

Prudence își ținu respirația.

— Ce vrea să-nsemne asta, domnule?

— Înseamnă că ești în siguranță cu mine, Prue, spuse el încet. Și la fel și agasantul ăla de cățeluș care ți-e frate.

Neștiind cum să ia prima parte a acestei promisiuni, Prudence se agăță de ultima.

— Atunci o să încetați să-l mai torpilați pe Trevor?

— N-avea teamă. Mai devreme sau mai târziu o să-și dea seama că atunci când vreau ceva, nu las pe nimeni să-mi stea în cale. Într-un târziu, va înceta. Și acum, m-am tot gândit la ultima noastră discuție și am o altă întrebare pentru dumneata.

Prudence îl privi nesigură.

— Ce anume?

— Ai spus că ai găsit bijuteriile Pembroke sub o dușumea de lemn, în timp ce căutai semne ale fenomenelor spectrale. Mă îndoiesc că ai scos fiecare scândură din casă în căutarea unei fantome.

— Nu, bineînțeles că nu, consimți ea.

— Atunci de unde-ai știut ce scânduri să scoți?

— Oh, asta-i foarte simplu, domnule conte, spuse ea. Am ciocănit.

— Ciocănit?

Prudence chicoti.

— Cu un baston. Legenda bijuteriilor Pembroke era în legătură cu fantoma Pembroke, vedeți. Știam că dacă aș fi găsit bijuteriile, aș fi fost în stare să confirm sau să infirm poveștile despre fantomă.

— Așa că te-ai apucat să cauți bijuteriile sperând să găsești fantoma. Firește că te-ai gândit că bijuteriile, dacă mai erau încă ascunse undeva în casă, trebuiau să fie într-un loc tănuit.

— Și o ascunzătoare secretă în podea sau în pereți ar fi trebuit să producă un zgomot de loc gol, când aș fi bătut în lemnul de deasupra ei, concluzionă Prudence fericită.

— Foarte logic.

În ochii lui Sebastian se citea o veritabilă admirație.

— M-am dus prin toată casa cu un baston rezistent și am ciocănit în fiecare perete și în fiecare podea. Când am

descoperit un loc care suna a gol, am dat instrucțiuni ca scândurile să fie scoase. Bijuteriile erau ascunse într-o deschizătură sub una din ele. Bunicul lui lady Pembroke uitase să transmită secretul ascunzătorii lui descendenților săi, așa că bijuteriile s-au pierdut.

— Foarte inteligent!

Sebastian privi în jos, spre ea, încuviințând calm:

— Sunt impresionat...

Prudence se îmbujoră și mai tare la această laudă.

— Mă bucur pentru lady Pembroke, desigur, dar trebuie să recunosc că am fost cam dezamăgită că n-am găsit dovezi ale fenomenelor spectrale.

Zâmbetul lui Sebastian era ironic.

— Sunt sigur că lady Pembroke ar prefera de departe bijuteriile fantomei Pembroke.

— Asta spune și ea.

— Cum de-ai ajuns să ai o pasiune atât de neobișnuită? întrebă Sebastian.

— Influența părinților mei, cred, spuse Prudence și zâmbi aducându-și aminte. Amândoi erau devotați subiectului filosofiei naturale. Tatăl meu a studiat fenomenele meteorologice. Mama mea a făcut observații vaste asupra speciilor de animale și păsări care trăiau în împrejurimile fermei noastre.

Sebastian o urmărea concentrat.

— Și te-au învățat cum să observi?

— Da. Și cum să conduc o investigație logică pentru a descoperi răspunsul la o întrebare. Erau de-a dreptul experți la genul ăsta de lucruri, zise Prudence și zâmbi cu mândrie. Amândoi au avut lucrări publicate în revistele mai multor societăți științifice.

— Și tatăl meu avea publicate fragmente din unele jurnale ale lui, spuse Sebastian încet.

— Serios? Ce fel de studii făcea?

— Făcea descrieri ample ale călătoriilor și explorărilor lui. Multe dintre ele au fost de mare interes pentru societățile de știință.

— Ce palpitant! Prudence era fascinată. Mă gândesc că aveai voie să-l însoțești în călătoriile lui, nu?

Sebastian zâmbi abia schițat.

— Când am mai crescut, tatăl meu ne-a luat pe toți cu el, pe mama, pe mine și pe fratele meu mai mic – aproape oriunde mergea. Mama avea talentul de-a fi în stare să-și facă un cămin în mijlocul deșertului sau pe o insulă din Mările Sudului.

— Ce s-a-ntâmplat când ați crescut mai mare?

— Mama și fratele meu au continuat să călătorească cu tatăl meu. Dar eu am plecat de unul singur. Am căutat ocazii de investiții interesante în porturi străine. Am făcut câteva observații asupra terenurilor pentru armată, în timpul războiului. Lucruri de genul ăsta.

— Vă invidiez pentru priveliștile pe care le-ați văzut și pentru lucrurile pe care trebuie să le fi învățat, spuse Prudence.

— E adevărat c-am învățat foarte multe despre lume.

Ochii lui Sebastian erau la fel de duri și de strălucitori ca și fețele pietrelor prețioase.

— Dar prețul educației mele a fost prea ridicat.

— Nu înțeleg, șopti Prudence.

— Cu patru ani în urmă, fratele și părinții mei au fost omorâți de o avalanșă de stânci, în timp ce călătoreau printr-o trecătoare de munte într-un colț din Orient, uitat de oameni și de Dumnezeu, numit Saragstan.

Prudence se opri locului, în ringul de dans.

— Ce îngrozitor pentru dumneavoastră, domnule conte! știu cum trebuie să vă fi simțit. Îmi amintesc prea bine care erau sentimentele mele când am primit vestea că părinții mei au fost omorâți într-un accident de trăsură.

Sebastian nu păru să o audă. Privirea îi era îndreptată spre înăuntrul lui când o conduse în afara ringului de dans. Prudence simți că el se concentra asupra unui tărâm îndepărtat, pe care numai el îl putea vedea. Sebastian se opri în apropierea ușilor cu canaturi din sticlă și privi afară, în noapte.

— Trebuia să-i întâlnesc într-un orășel de la poalele munților. Aveam probleme de afaceri acolo. Țesătorii locali produc o îmbrăcăminte foarte bună pe care am cumpărat-o și am transportat-o cu vapoarele în Anglia și America. Părinții și fratele meu n-au mai ajuns niciodată.

— Îmi pare foarte rău, domnule conte.

Prudence căuta cuvinte de mângâiere.

— Asemenea accidente tragice sunt foarte greu de îndurat, continuă ea.

Sebastian își umbri ochii cu genele lui lungi, negre. Când le ridică din nou și o privi dintr-o parte pe Prudence, ea știu că el se întorsese în prezent.

— N-ai înțeles. Părinții și fratele meu n-au murit dintr-un accident.

Prudence îl privi fix.

— Ce spuneți?

— Avalanșa de stânci care i-a ucis a fost provocată anume de bandiții care-i jefuiau pe drumetii din munți. N-am știut că bandiții erau o problemă în regiune, când i-am trimis vorbă tatălui meu să mă întâlnească în orășelul ăla afurisit.

— Doamne Dumnezeule!

Ochii lui Prudence se măriră când înțelesese ce spunea.

— Sigur nu vă învinuiți pe dumneavoastră, domnule conte?

— Nu știu.

Își sprijini unul din umeri de tocul ferestrei și continuă să privească în întuneric.

— Adevărul e că acum ar fi trăit cu toții dacă nu le-aș fi cerut să mi se alăture, în Saragstan.

Prudence îi atinse mâneca.

— Nu trebuie să vă asumați responsabilitatea pentru ce s-a întâmplat. Nu v-ați distrus familia. Bandiții au făcut asta. Au fost vreodată prinși și pedepsiți?

— Da. Sebastian privi în jos, spre ea. Au fost pedepsiți.

Gura lui se curbă într-un zâmbet înfricoșător.

— Acum, domnișoară Merryweather, sugerez să schimbăm subiectul. Prefer să nu discut cu dumneata probleme atât de neplăcute.

— Înțeleg foarte bine, domnule conte, spuse Prudence cu seriozitate. Nu cred că-i un lucru bun să te oprești prea mult asupra trecutului. Presentul și viitorul sunt importante. Nu sunteți de acord?

— N-am idee.

Sebastian reacționează ca și când întrebarea l-ar fi plictisit.

— O să las asemenea concluzii filosofice la latitudinea dumitale, continuă el.

Diavolul punea la cale o ticăloșie în noaptea asta. Prudence era sigură de acest lucru o oră mai târziu, când Sebastian își luă rămas bun de la ea și se îndreptă spre ușă.

În răstimpul ultimelor câteva zile, ajunsese să simtă că-l cunoaște destul de bine pe enigmaticul bărbat. Exista un sentiment de recunoaștere adânc înăuntrul ei. Nu-l înțelegea pe deplin, dar știa că era acolo.

Credea că putea vedea dincolo de masca distantă pe care o arăta lumii. Credea că putea chiar să și citească micile semne care indicau schimbările subtile în dispoziția lui morocănoasă.

În seara asta, decise Prudence, el avea un aer de agerime pătrunzătoare, un sentiment de anticipare înăbușit, ca acela al unui animal de pradă la vânatoare. O îngrijora. Sebastian fusese în aceeași dispoziție ciudată în ultimele trei nopți.

Îl urmări croindu-și cale prin încăperea strălucitoare. În curând avea să dispară în mulțimea de oaspeți care umplea casa Thombridge.

Nu era pentru prima oară săptămâna asta când îl urmărise dispărând pe tăcute dintr-o cameră de bal aglomerată. Se făcuse nevăzut din trei săli de bal noaptea trecută, din alte două cu o noapte înainte și din încă două cu o noapte înainte de asta. De fiecare dată reapăruse la scurt timp după aceea și se purtase ca și când nu fusese deloc plecat. Se pare că nimeni în afară de Prudence nu observase. La urma urmei, încăperile erau atât de aglomerate, încât nu era mare lucru să pierzi din ochi pe cineva pentru o vreme.

Dar Prudence era foarte conștientă de prezența lui Sebastian ori de câte ori el era prin preajmă și-i simțea dispariția instantaneu.

Oricine observase schimbarea din această seară și-ar fi închipuit că pleca. La urma urmei, era trecut de miezul nopții și Sebastian petrecuse mai bine de o oră la balul de la Thombridge. Conteul era bine cunoscut pentru înclinația lui de a se plictisi ușor.

Prudence începuse să-și închpuie că firea agitată a lui Sebastian îl determinase să se amuze în feluri nu prea fericite. Știa că-i plăceau problemele încurcate și nu putea uita că dovedise un interes deosebit pentru cercetările pe care le făcuse ea în căutarea bijuteriilor Pembroke. Într-adevăr, întrebările lui în legătură cu investigațiile ei fuseseră extrem de specifice.

Prudence puse cele două lucruri cap la cap și ajunse la concluzia alarmantă că Sebastian ar fi putut avea slăbiciunea de-a deschide uși închise și de-a da târcoale seifurilor din casele aglomerate, doar pentru că îl amuza să o facă. Poate că îi plăcea sentimentul cutremurător de-a descoperi bijuterii, cu toate că era mai bogat decât majoritatea gazdelor lui.

Cu siguranță că Sebastian n-ar fi furat niciuna din valorile pe care ar fi avut șansa să le găsească, se asigură pe sine Prudence. Dar ar fi putut foarte bine să se delecteze cu ocupația periculoasă de-a le căuta.

Jocul pe care îl juca implica un risc mult prea mare. Trebuia oprit înainte de-a intra în bucluc.

Luă o ultimă înghițitură din punciul ei și își puse jos paharul cu o hotărâre fermă. În seara asta avea de gând să afle în ce fel de afaceri nelegiuite se angajase îngerul Prăbușit când dispăruse dintr-o sală de bal aglomerată. Când avea să descopere cu exactitate natura amuzamentului său, avea să-i țină o prelegere severă. Plictiseala nu era o scuză pentru a te angaja într-o ticăloșie.

Era o sarcină simplă să se strecoare prin mulțime pe urmele lui Sebastian. Oamenii care o observară dădură prietenoși din cap, presupunând, fără îndoială, că ea se îndrepta spre una din camerele de la etaj prevăzute pentru doamne.

Prudence zâmbi și schimbă câteva vorbe cu una sau două dintre cunoștințele lui Hester, îndreptându-se tot timpul spre holul unde dispăruse Sebastian.

Câteva minute mai târziu se văzu singură într-un coridor gol. Privi repede în jos, își ridică poala rochiei din muselina de culoarea muștarului și se grăbi spre scara din dos.

Când ajunse la scări, se opri din nou ca să se asigure că niciunul dintre servitori nu era prin preajmă. Nu se vedea niciunul dintre servitorii familiei Thombridge, frumos îmbrăcați în livrea. La ora asta ar fi trebuit să fie cu toții ocupați, în bucătărie, sau să circule prin mulțime, ducând tăvi cu punci și șampanie.

Prudence privi cu greutate în sus, în întunericul din partea superioară a scărilor. Poate se înșelase crezând că Sebastian venise pe aici. Îl văzuse doar pentru o clipă dispărând în holul acesta.

Începu să urce scările, fără ca pantofii ei ușori, de dans să facă zgomot. Când ajunse la cel de-al doilea etaj, ezită din nou, încercând să se orienteze. Două candelabre de hol erau aprinse, dar în cea mai mare parte, această secțiune a casei era în umbră.

Un sunet slab, ca un oftat, venit din capătul îndepărtat al holului întunecat, îi atrase lui Prudence atenția. Cineva tocmai închisese fără zgomot ușa unui dormitor.

Merse pe coridorul carpetat până ajunse la ușă. În timp ce stătea și o privea, nesigură de următoarea ei mișcare, o linie subțire de lumină de la o lumânare apăru la baza ușii. Cineva era înăuntru.

Degetele lui Prudence tremurară când apucă clanța. Dacă greșea crezând că Sebastian intrase în dormitor, următoarea mișcare s-ar fi putut dovedi extrem de stânjenitoare. Își pregăti două sau trei scuze logice în timp ce deschise ușa cu grijă.

Sclipirea de lumină pe care o văzuse o clipă mai devreme dispăru imediat ce păși în cameră. Dormitorul era cufundat în beznă.

Prudence rămase în prag câteva secunde lăsându-și ochii să se acomodeze cu lipsa luminii. Când reuși să distingă forma voluminoasă a unui pat enorm, cu baldachin, închise încet ușa în urma ei.

— Sebastian! șopti ea. Unde ești? Știu că ești aici.

În spatele ei ceva se mișcă, aproape fără zgomot. O mână de bărbat i se așeză peste gură. Prudence îngheță de spaimă când se văzu ținută de un corp mare și puternic. Apoi începu să se lupte cu furie. Dinții ei se înfipseră în palma care-i acoperea gura.

— La dracu, îi murmură Sebastian în ureche. Trebuia să-mi imaginez că ești tu. Dă-mi cuvântul tău că n-o să vorbești decât în șoaptă și-ți dau drumul. Dă din cap dac-ai înțeles.

Prudence dădu din cap frenetic. Sebastian o eliberă din strânsoare, o apucă de umeri și o răsuci către el.

Prudence nu putu să-i vadă aproape deloc trăsăturile în întuneric, dar tonul vocii lui și maniera în care degetele lui îi intrară în umeri îi spuneau că era nervos.

— Ce dracu' crezi că faci aici? o întrebă el.

— Te urmăresc pe tine.

— Proastă mică!

O zgâlțâi puțin, cu exasperare.

— Crezi că ăsta-i vreun joc? întrebă el.

Prudence își luă inima în dinți.

— Nu, dar se pare că tu crezi asta. Unde te tot furișezi, domnule? Cu siguranță că pui la cale o ticăloșie. Ar trebui să-ți fie rușine. Ce fel de purtare e asta din partea unui bărbat cu familia și cu titlul dumitale?

— Exact ce-mi trebuie! O prelegere despre comportarea mea.

Prea târziu, lui Prudence îi trecu brusc prin cap un gând îngrozitor, pe care nu-l luase în seamă mai înainte. Aproape că-i tăie respirația.

— Doar nu cumva ai de gând să întâlnești pe cineva aici, sus, domnule conte?

— Nu, sigur că n-am de gând să mă-ntâlnesc cu nimeni. Am treabă. Aici, sus, dacă vrei să știi.

Prudence se miră de sentimentul de ușurare care o străbătu.

— Ce fel de treabă?

— Care implică un colier, și nu e treaba ta.

— M-am temut de asta.

Prudence ar fi vrut să-i poată vedea fața mai clar.

— Domnule, refuz să cred că ai ajuns să furi coliere ca să te amuzi. Nu puteai să te fi plictisit atât de mult de viața din oraș.

— La naiba, nu sunt hoț.

Păru realmente ofensat.

— Sigur că nu. Nici n-am crezut asta. Dar ești un bărbat căruia îi plac problemele încurcate, nu-i așa? Spune-mi exact ce cauți în dormitorul ăsta.

— Ți-am spus. Căutam un colier. De altfel, n-am de gând să stau aici și să mă explic. Trebuie să ieșim de-aici până nu vine cineva. Nu se știe câți oameni te-au văzut urcând aici.

— Nu m-a văzut nimeni, îl asigură ea.

— De unde știi? Cu greu s-ar spune că ești expertă în asemenea lucruri.

— Da' tu ești?

— Am ceva mai multă experiență în asta decât tine.

O apucă de braț și începu să deschidă ușa. Scârțâitul podelei din hol îl opri.

— La dracu!

— Ce-i? șopti-Prudence. E ceva în neregulă?

— Vine cineva pe hol. Nu putem ieși acum.

— Ce se-ntâmplă dacă intră cineva aici?

— Atunci o să fie jale. Și numai din vina ta, Prue. Un lucru care nu se va uita curând.

Sebastian o trase după sine prin cameră, spre șifonierul masiv din lemn de mahon.

— Ce facem?

— Ne ascundem.

Deschise una din ușile șifonierului.

— Intră! Grăbește-te.

— Angelstone, așteaptă. Nu cred că-i o idee chiar așa de bună. Sunt atâtea haine înăuntru. Haine femeiești. Oh, Doamne, asta trebuie să fie dormitorul lui lady Thombridge.

— Intră aici. Acum, pentru Dumnezeu!

O apucă de talie ca pe un sac de cartofi și o înghesui în șifonier.

— Doamne Dumnezeule!

Prudence aproape că se sufocă într-o grămadă de mătăsuri, satinuri și museline scumpe. Se bălăbăni cumplit, încercând să-și recapete echilibrul.

— Du-te mai încolo! murmură Sebastian.

Mâinile lui îi prinseră fesele, încercând să o bage și mai mult în interiorul șifonierului.

— Nu mai e loc.

Conștientă de prezența mâinilor lui pe spatele ei, Prudence împinse în grabă hainele, în efortul de-a le da puțin la o parte,

Dar șifonierul era plin până la refuz cu straie scumpe.

— De ce nu ne ascundem sub pat?

— Drace! Poate ai dreptate.

Sebastian îi dădu drumul și se retrase din șifonier.

Închise ușa de mahon, lăsând-o pe Prudence într-un întuneric de mormânt. În clipa aceea, ușa de la dormitor fu deschisă violent, cu un zgomot răsunător.

Prudence nu mai avu nevoie să audă mormăitul ultragiat al lordului Thombridge ca să știe că Sebastian nu apucase să intre sub patul mare.

— Angelstone! Tu? Cum, tu, fiu ticălos de cățea, nu m-am gândit c-o să te găsească aici, omule! Eram sigur că avea să se întâlnească cu altcineva în seara asta. La dracu', m-am gândit... crezusem... ca să zic așa, mi s-a spus... Cum îndrăznești, domnule?

— Bună seara, Thombridge.

Vocea lui Sebastian era uluitor de distantă. Incredibil, era nuanțată chiar cu obișnuitul lui amuzament cinic. Suna de parcă tocmai îl întâlnise pe Thombridge mai degrabă în clubul lui, decât în dormitorul lui lady Thombridge.

— O să mă asigur că arzi în iad pentru asta, Angelstone. Să nu-ți închipui că n-o s-o fac.

— Calmează-te, Thombridge. Nu sunt aici ca să mă-ntâlnesc cu soția dumitale.

— Ce alt motiv ai mai putea avea ca să fii aici, în dormitorul ei? Crezi că nu știu c-a dispărut din sala de bal? Vine înapoi ca să te întâlnească pe dumneata, nu-i așa?

— Nu.

— Nu-ncerca să negi, ticălosule, urlă Thombridge. Ești aici ca să seduci pe nevastă-mea. Chiar aici în propria mea casă, pentru Dumnezeu. N-ai pic de rușine, omule? N-ai deloc simțul decenței sau al onoarei?

— N-am nici o idee unde-ar putea fi lady Thombridge, domnule. Dar pot să te asigur că n-am deloc intenția să mă

întâlnesc cu ea aici. Uită-te, nu-i nicăieri prin preajmă.

— Bănuiesc că ai o explicație rezonabilă pentru faptul că te găsești în dormitorul ei, nu? Întrebă Thombridge neîncrezător.

— Căutam noul WE pe care-am auzit că l-ai instalat.

— Să nu crezi că mă duci cu povestea asta nevinovată, zise Thombridge, în mod clar înfuriat. WE-ul e sub scara din dos, exact acolo unde e în casele cele mai respectabile.

— Greșeala mea, domnule, spuse Sebastian politico. Evident, m-am dezorientat când am părăsit sala de bal. Puteam să jur că unul din servitori a spus că era la etajul ăsta. Cred că am băut cam mult din șampania dumitale astă-seară, Thombridge.

— N-ai să scapi așa, Angelstone.

Vocea lui Thombridge tremura de intensitatea emoțiilor sale.

— Nu mă interesează cât de bun țintaș ești.

— Dacă vrei să mă provoci la duel, Thombridge, te sfătuiesc să te abții. În cazul în care n-ai auzit, m-am lăsat de asemenea lucruri.

— Îți închipui c-o să accept una din scuzele dumitale batjocoritoare? Vocea lui Thombridge deveni pițigăiată, disperată. Eu nu sunt un boieraș stupid de țară ca să fiu tratat cum îl tratezi pe tânărul Merryweather.

— Thombridge, ascultă-mă o clipă. Pot să-ți explic totul.

— Nu dau doi bani pe explicațiile dumitale. Și poți să te scutești de efortul de-a-ți trimite secunzii să-ți prezinte scuzele. N-am deloc intenția de-a te întâlni pe câmpul de onoare.

— Atunci ce-ai de gând să faci? Întrebă Sebastian încet.

— Ce crezi c-am de gând să fac? Am de gând să bag în dumneata un glonț, aici și acum, diavol blestemat ce ești. Chiar în locul unde ar fi cel mai bine. Poți să-ți iei adio de la bărbăția dumitale, domnule. N-o să-ți mai folosească după noaptea asta. O să vedem noi în viitor cât de bine o să te mai împerechezi cu soțiile altor bărbați.

— Pentru Dumnezeu! spuse Sebastian. Pune pistolul jos, omule. Jur că n-o doresc deloc pe soția dumitale. Atenția mea e îndreptată în altă parte pentru zilele astea.

Prudence îngheță. Din felul cum decurgea conversația înțelese că Thombridge avea un pistol. Se afla într-o situație care-i dădea posibilitatea să apese pe trăgaci.

— Să nu te-aștepți să cred că ești realmente interesat de domnișoara Merryweather, izbucni Thombridge. Nu ești deloc genul de om care să fie amuzat prea mult timp de o ființă ciudată ca ea. Te folosești de biata tânără, nu-i așa?

— Thombridge, vrei să fii bun și să mă ascuți o clipă?

— Faci un spectacol din a o curta, dar ce faci de fapt e că te folosești de ea ca să distragi atenția, în timp ce-ți urmărești scopul. Te folosești de domnișoara Merryweather ca paravan ca să flirtezi cu nevastă-mea.

— Lady Thombridge nu mă interesează deloc, spuse Sebastian, părând că și-a pierdut brusc răbdarea. Îți dau, cuvântul meu, Thombridge, că nu sunt aici, în dormitorul ăsta ca s-o aștept pe nevasta dumitale.

— Nu există nici o altă explicație posibilă, declară Thombridge. E atât de frumoasă! Dumnezeu știe că fiecare bărbat care o privește, o dorește. Crezi că poți pur și simplu să ai tot ce-ți dorești, nu-i așa, Angelstone? Bastard afurisit și arogant ce ești!

— Thombridge, insist să te-aduni. Îți pierzi controlul.

Prudence știe că nu mai putea să aștepte nici o clipă în plus. Era evident că Sebastian nu era în stare să-l calmeze pe Thombridge. Era timpul să-i plătească îngerului Prăbușit datoria pe care-o avea față de el.

Trase adânc aer în piept și deschise cu putere ușile șifonierului.

— Mă scuzați, domnilor conți, spuse Prudence pe un ton tranșant, când ușa se deschise balansându-se. Cred că e timpul să punem capăt tâmpeniei ăsteia înainte de-a fi cineva rănit.

— Ce dracu?

Thombridge se răsuci spre ea. La lumina lumânării pe care o adusese cu el Prudence citi, pe fața lui cu bărbia grosolană, că era șocat. Pistolul din pumnul lui se legănă nesigur.

— Domnișoară Merryweather, pentru Dumnezeu! Ce faceți aici? continuă el.

— Trebuie s-o scuzi pe domnișoara Merryweather, Thombridge.

Sebastian făcu doar un pas înainte și luă fără zgomot pistolul dintre degetele lui Thombridge.

— E încă proaspăt venită de la țară și n-a învățat încă arta de a-și face o intrare la momentul potrivit.

Thombridge îl ignoră. Privirea lui uluită era fixată asupra lui Prudence. Furia lui se transformă rapid în confuzie.

— Ce se-ntâmplă aici?

Prudence roși sub privirea acuzatoare, dar îi dăruî bărbatului zăpăcit un zâmbet liniștitor.

— Nu e evident, domnule conte? Angelstone și cu mine am căutat un loc ferit unde să discutăm anumite probleme implicând fenomenele spectrale și mă tem că am intrat aici din greșeală.

— Fenomene spectrale?

Thombridge păru mai uluit ca oricând. Începu, de asemenea, să pară neîncrezător.

Sebastian ridică o sprânceană.

— Încă n-a învățat să spună o minciună de conveniență. Nu că ar fi prea multe povești care-ar putea explica prezența noastră aici. Cred că va trebui să spunem adevărul de data asta.

Thombridge îl privi.

— Adevărul fiind acela c-ai adus-o aici pe această femeie tânără și inocentă ca s-o seduci. Corect, Angelstone?

— Nu tocmai, spuse Sebastian.

— N-am avut asemenea intenții, spuse Prudence iute.

Thombridge continuă să se încrunte la Sebastian.

— Ar trebui să-ți fie rușine, domnule.

— Nu ești primul care mi-a spus-o astă seară.

— Domnule conte, n-ați înțeles.

Prudence sări din șifonier.

— Angelstone nu m-a adus aici cu intenția de a mă seduce.

Thombridge o privi cu milă.

— Draga mea domnișoară Merryweather! Treaba asta aproape c-o să-i frângă lui lady Pembroke inima generoasă. Sunteți atât de patetic de naivă!

Sebastian își încrucișă brațele și se aplecă spre șifonier. O privi meditativ pe Prudence.

— Naivă” nu-i tocmai cuvântul potrivit pentru domnișoara Merryweather. „Distrată” ar putea fi unul mai bun. Necugetată. Nestăpânită. Imprudentă. Da, mă pot gândi la o varietate de termeni care s-o descrie pe domnișoara Merryweather mult mai bine decât cuvântul „naivă”.

Prudence își împinse ochelarii și mai sus pe nas și îl privi fix.

— E nedrept, domnule conte. Încerc să-i explic lordului Thombridge situația asta extrem de neplăcută. Are tot dreptul să știe cum de-am ajuns în dormitorul soției lui.

— Sigur că da, replică Sebastian, ochii lui de chihlimbar strălucindu-i de un râs diabolic. Explică-i.

O cuprinse neliniștea, îngrijorarea când înțelese că n-avea de gând s-o ajute-deloc. La naiba cu omul ăsta! Se amuza din nou, de data asta pe seama ei. Luând în considerare faptul că se găseau în situația asta din cauza acțiunilor lui și că ea încerca doar să-i salveze lui pielea, putea măcar s-o susțină în atingerea scopului. Prudence se întoarse spre Thombridge.

— Adevărul e, domnule conte, că totul e o neînțelegere teribilă, spuse ea sincer.

Thombridge o întrerupse cu o mișcare subtilă a mâinii. Acum, că nu mai era obligat să joace rolul de soț ultragițat, se decise, aparent, să-și asume un alt rol – acela de gazdă

ultragiată. Se îndreaptă și-l privi pe Sebastian cu ochi sfredelitori

— Nu vă deranjați, domnișoară Merryweather. Faptele vorbesc singure. Sunteți singură aici, într-un dormitor, cu unul dintre cei mai notorii bărbați ai lumii mondene. Nu mai sunt necesare alte explicații.

Prudence ezită când începu să simtă în ce direcție se-ndreptau lucrurile. Își drese glasul cu grijă.

— Domnule, cred că ați înțeles foarte greșit situația.

Thombridge nu-i acordă deloc atenție. Îl privea încă pe Sebastian cu un aer de automulțumire.

— Ei bine, domnule? Ai de gând să faci ce se cuvine în legătură cu această tânără femeie?

Sprijinindu-se cu un umăr de șifonier, Sebastian își înclină capul cu o galanterie batjocoritoare.

— De fapt, Thombridge, domnișoara Merryweather și cu mine suntem în dormitorul ăsta pentru că eram în căutarea unui loc ferit unde să ne discutăm viitorul. Am hotărât că e timpul să mă căsătoresc. În ce-o privește pe domnișoara Merryweather, ea a ajuns la concluzia că n-are cum să obțină o ofertă mai bună, având în vedere vârsta ei înaintată. De aceea, am ajuns la o înțelegere.

— Angelstone, spuse Prudence cu o voce gâtuită.

Sebastian nici măcar nu ezită.

— Dă-mi voie să ți-o prezint pe logodnica mea, domnule. Domnișoara Merryweather și cu mine suntem logodiți.

Capitolul 5

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, domnule conte, dar dezastrul în care ne aflăm este numai din vina dumatăle, anunță Prudence când Sebastian întoarse faetonul negru, lustruit, în parcul aglomerat.

— Ești mult prea generoasă, draga mea. Sebastian condusesese cei doi cai negri, foarte potriviți în torentul traficului. Cred că

putem să-ți atribuim ție cea mai mare parte din vină pentru evenimentele din noaptea trecută.

Prudence se retrase sub borul pălăriei ei din paie. Își trase poala rochiei ei de finet, de un albastru ca ardezia, peste ghetetele ei solide și căută o cale să se apere.

— Încercam doar să-ți vin în ajutor.

— Chiar așa?

— Dacă mi-ai fi dat voie că-i explic lordului Thombridge, totul s-ar fi rezolvat în mod satisfăcător.

Prudence privi drept în față, perfect conștientă de privirile pe care ea și Sebastian le atrăgeau dinspre trăsurile care treceau pe lângă ei.

Așa fusese din noaptea trecută, când Thombridge îi însoțise înapoi în sala de bal și anunțase vestea logodnei îngerului Prăbușit.

La început, oaspeții Thombridgeilor fuseseră uluiți, apoi amuzați și, în cele din urmă, profund intrigați. Acesta era de departe cel mai distractiv eveniment al sezonului monden. Ideea că îngerul Prăbușit se căsătorea cu amuzanta și originala femeie era, evident, mai mult decât putea crede majoritatea membrilor lumii mondene.

Reacția înaltei societăți nu se compară deloc cu cea a lui Trevor și Hester, care rămăseseră fără grai, în urma șocului. Sebastian dorise ca Prudence să nu încerce să le explice nici unuia dintre ei situația, pentru că ar fi complicat și mai mult lucrurile. Prudence era obligată să fie de acord cu el asupra acestui punct.

Surprinzător, dar Hester fu prima care-și reveni în urma uluitorului anunț. Odată ce digerase vestea, ochii ei deveniseră ciudat de sclipitori.

— Nu-i tocmai lucrul la care m-așteptam, medită Hester. Dar îngerul Prăbușit rareori face ce se-așteaptă alții să facă. Și, prin urmare, își alege pe cineva ieșit din comun ca să fie viitoarea contesă.

— Asta-i doar încă unul din jocurile lui sângeroase, mârâi Trevor.

— Nu sunt chiar așa de sigură de asta, spuse Hester. O logodnă e un angajament onorabil. Orice altceva s-ar putea spune despre Angelstone, nu s-a auzit vreodată să-și fi încălcat cuvântul. Oricum ar fi, nu se mai poate face nimic acum. Prue este logodită cu îngerul Prăbușit și asta-i pur și simplu un fapt. Va trebui să continuăm, ca și când totul ar fi absolut normal.

Logodna era, cu siguranță, un eveniment anormal, în ce privea lumea bună. Toată Londra era în așteptare. Sebastian hotărâse plimbarea în parc în după-amiaza aceasta, sperând că era mai bine să se arate lumii cu îndrăzneală decât să încerce să se ascundă atenției nedorite. Prudence nu era pe deplin convinsă că motivul lui era corect.

— Te rog, nu te supăra, Prue, spuse el acum. Adevărul e că explicațiile tale pentru Thombridge făceau mai mult rău decât bine.

Prudence îl privi fix.

— Nu văd cum puteau să facă mai mult rău decât explicațiile dumitale ridicole, domnule conte. Și nu-mi aduc aminte să-ți fi dat voie să-mi spui pe numele mic.

Gura lui Sebastian se curbă abia vizibil.

— N-am crezut c-o să te superi. La urma urmei, suntem logodiți.

— Nu din vina mea.

— Nu?

Sprânceană neagră a lui Sebastian se arcui bațjocoritor.

— Ce credeai c-o să se-ntâmpale când ai sărit din șifonier?

Prudence apucă foarte strâns săculețul ei mare, de mână.

— Încercam să-ți salvez viața, domnule. În cazul că n-ai observat, erai într-o situație cam nerezonabilă în acel moment.

— Da, era, nu-i așa?

Sebastian nu păru prea interesat de problemă.

— Dar mi-ai sărit în ajutor și-am fost salvat.

— Mă bucur că apreciezi măcar atât.

Era rănită de sarcasmul lui amuzant.

— Având în vedere termenii înțelegerii pe care-am încheiat-o, îți eram datoare. Voiam doar să-mi plătesc datoria față de dumneata.

— Ah, da, înțelegerea noastră...

— Am crezut că te puteam răsplăti salvându-te de lordul Thombridge.

— Înțeleg.

Prudence căzu din nou în mâhnirea vinovată în care se afundase începând cu noaptea trecută.

— Cred că trebuie să fii foarte supărat, domnule conte.

Sebastian ridică din umeri.

— Nu în mod special.

Zăpăcită, Prudence îl privi lung, pieziș.

— De ce nu?

— Nu cred că logodna noastră va fi o problemă.

Prudence se învioră.

— Ai un plan de-a rezolva situația asta dificilă?

— Cred că s-ar putea spune și așa.

Prudence îl privi cu un respect și o ușurare crescânde.

— Domnule conte, asta-i o veste excelentă. Ce anume intenționezi să faci?

Sebastian îi zâmbi, dar privirea îi era de nepătruns.

— E un plan foarte simplu, draga mea. Am intenția și mă bucur pe deplin de beneficiile de-a fi un bărbat logodit.

Prudence rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— N-ai auzit?

Sebastian își înclină capul cu o politețe rece, spre o doamnă în vârstă dintr-o trăsură ce trecea pe lângă ei și care privea fix spre faeton. Femeia privi repede în altă parte.

— Ai de gând să lași logodna să continue? întrebă Prudence nevenindu-i să creadă. Pentru ce Dumnezei vrei să faci asta?

— Nu cred că avem prea mult de ales, nu? Dacă anunțăm în mod public că logodna noastră este o farsă reputația ta va fi distrusă.

— Ceea ce n-ar conta prea mult, domnule conte. O să mă retrag pur și simplu la țară, puțin mai repede decât fusese programat. Lumea bună o să uite curând de mine.

— Dar de mine, Prue? întrebă Sebastian încet. Lumea mondenă n-o să uite prea repede rolul meu în toate astea, te asigur. Thombridge, cel puțin, o să decidă, fără îndoială, că suspiciunile lui inițiale privind prezența mea în dormitorul soției lui erau corecte. Foarte probabil c-o să vină din nou după mine cu pistolul lui.

Prudence își prinse buza de jos între dinți și-l privi pe Sebastian.

— Chiar crezi c-o să facă asta?

— Aș zice că e foarte probabil.

— Nu m-am gândit la asta. Ce-o să facem, domnule conte?

— O să terminăm sezonul monden ca un cuplu logodit spuse Sebastian calm. Când ajungem în luna iunie, te vei putea întoarce la Dorset și eu o să-mi continui afacerile. Bârfele o să-și piardă treptat interesul.

— Înțeleg ce vrei să spunei, zise Prudence, gândindu-se cu atenție la cele auzite. La un moment dat, în timpul verii, o să anunț fără vâlvă că renunț. Până la toamnă, toată lumea va fi uitat de chestiunea asta.

— Foarte probabil.

— Da, s-ar putea să meargă.

Prudence se încruntă gânditoare.

— Asta-nseamnă că în următoarele două luni și jumătate amândoi vom fi obligați să ne prefacem că suntem logodiți.

— Crezi că poți să-ți joci rolul de logodnică fericită atât de mult timp, Prue?

— Nu știu, spuse ea sincer. Nu mi-am mai încercat niciodată talentul de actriță amatoare.

— Sunt sigur că, după ce te antrenezi puțin, o să prinzi meșteșugul.

— Chiar crezi?

Prudence își înclină capul într-o parte și-i aruncă o privire pătrunzătoare.

— Dar dumneata, domnule conte?

Gura lui Sebastian se arcui puțin.

— Nu-i nevoie să te-ngrijorezi, draga mea. Te asigur că pot face față rolului meu. Am talent actoricesc în sânge.

— Da, asta-i adevărul, nu-i așa? Ești extrem de norocos că mama dumitale era o actriță desăvârșită, oftă Prudence. Îmi pare într-adevăr foarte rău pentru toate astea.

— Ia în seamă partea bună a situației, sugeră Sebastian. Poate că acum, parazitul ăla de frate al tău o să înceteze să mă provoace la duel ori de câte ori dansez cu tine.

— Asta așa-i, bănuiesc.

Prudence își drese discret glasul.

— Ar mai fi încă o mică problemă în legătură cu evenimentele din noaptea trecută, pe care aș vrea s-o clarificăm înainte de-a merge mai departe cu pretinsa noastră logodnă.

Sebastian zâmbi.

— Dă-mi voie să ghicesc care-i problema asta mică. Probabil că vrei să știi exact ce făceam în dormitorul lui lady Thombridge.

— Da, de fapt aș dori o explicație. N-am crezut nici o clipă că ați avut o întâlnire cu ea. Te-am observat îndeaproape în

ultima vreme, domnule conte, și noapte trecută n-a fost pentru prima dată când te-am văzut dispărând misterios pentru un timp din sala de bal. Din câte-am putut să-mi dau seama, nu te-ai întâlnit cu nimeni în aceste ocazii.

Sebastian o privi cu o expresie de admirație distantă.

— Ai fost foarte atentă. Dar nu pot să spun că sunt surprins. Ești o femeie cât se poate de uimitoare.

— Nu sunt absolut sigură că ăsta-i un compliment. Și-acum, ai de gând să-mi spui ce se întâmpla aseară?

Ochii de chihlimbar ai lui Sebastian străluciră puțin când se gândi la întrebare.

— Chiar crezi că-am ajuns un spărgător?

Prudence își îngustă privirea în spatele lentilelor ochelarilor ei.

— Mi-a trecut prin cap, domnule conte, că într-o încercare nefericită de-a îndepărta singurătatea, ai fi putut recurge la o îndeletnicire destul de nefericită.

— Cu alte cuvinte, te-ai gândit că m-aș fi putut transforma într-un hoț de bijuterii. Sunt șocat să aflu că ai o părere așa de proastă despre mine!

— Ei bine, n-am fost foarte sigură de ce aveai de gând spus Prudence repede. La urma urmei, nu e ca și când ai fi avut nevoie de bani. Toată lumea spune că ești la fel de bogat ca și Cesus. Deci ce făceați în dormitorul lui lady Thombridge?

— Parțial, ai avut dreptate în presupunerea ta inițială așa cum am încercat să-ți spun, căutam un colier. Un colier anume.

— Ce? Prudence îl privi uluită. Nu cred asta.

— E foarte adevărat. De altfel, colierul nu aparținea lui lady Thombridge.

Prudence fu imediat intrigată.

— Al cui era colierul?

— Aparține unei anume doamne din lumea mondenă, care i l-a dat lui lady Thombridge.

— De ce i l-a dat? întrebă Prudence.

— Sperase să obțină tăcerea lui lady Thombridge, spuse Sebastian încet.

— Tăcerea ei? Prudence ajunsese la concluzia evidentă. Lady Thombridge o șantajă pe femeia asta?

— Exact. Când lady Thombridge a mai cerut încă o bijuterie, în schimbul tăcerii ei, victima a înțeles că cererile nu aveau să se sfârșească niciodată. A hotărât să vadă dacă se putea face ceva ca s-o oprească pe lady Thombridge.

Prudence se încruntă.

— Victima a venit la dumneata pentru problema asta?

— Nu, a consultat un polițist pe nume Whistlecroft. Whistlecroft a hotărât să mă consulte pe mine. Noi doi am făcut un aranjament, înțelegi? Are instrucțiuni să-mi aducă mie câteva dintre cele mai interesante cazuri.

Prudence era captivată acum.

— Și a venit la dumneata cu acest caz?

— Da.

— Ce emoționant! spuse Prudence și trase aer în piept. Ai găsit colierul noaptea trecută?

Zâmbetul arogant al lui Sebastian exprima ceva mai mult decât doar o urmă de automulțumire.

— Da, se pare că l-am găsit.

— Unde e? Ce-ai făcut cu el?

— A fost înapoiat posesorului de drept, azi dimineață. Whistlecroft s-a ocupat de terminarea afacerii. Prefer să rămân anonim în asemenea probleme. Nimeni altcineva cu excepția ta, a lui Whistlecroft și a unui prieten de-al meu pe nume Garrick Sutton nu mai știe de micuța mea ocupație.

— Înțeleg. Pot să pricep de ce vrei să păstrezi secretul asupra acestei pasiuni pe care-o ai. Dar ce-i cu lady Thombridge? N-o să pună în aplicare amenințările ei cu șantajul, odată ce-a înțeles că victima nu mai cooperează?

— Mă îndoiesc.

— De ce nu?

— Pentru că înainte de-a fi întrerupt grosolan de tine și de Thombridge am avut timp să las un bilet în seiful lui lady Thombridge, în locul colierului ei. O să-l descopere suficient de curând.

— Un bilet? întrebă Prudence. Ce spunea?

— Doar atât: că o persoană anonimă știa că pedigree-ul lui lady Thombridge nu era tocmai ce credeau cei din lumea mondenă și lordul Thombridge că este. Ca să spun lucrurile pe nume, Prue, lady Thombridge provine din drojdia societății și ar fi ruinită în societatea înaltă dacă acest lucru ar fi dat la iveală vreodată.

— Din drojdia societății?

— E o creatură extrem de isteată și de ambițioasă, care a luptat să ajungă în lume. N-o acuz deloc pentru că și-a creat o mască respectabilă cu care-a prostit lumea bună și i-a adus un soț bogat.

Prudence bombăni:

— Cu alte cuvinte, a muncit din greu pentru ce are și o respecti pentru asta, dar nu poți îngădui să recadă în vechiul ei fel de-a fi, nu-i așa?

— Nu atunci când își alege o victimă care de asemenea a luptat să iasă din mizerie și să intre în societatea înaltă. Lady Thombridge are tot ce-și dorește acum, așa că n-are nevoie să recurgă la șantaj asupra unei alte lady din lumea mondenă, care are o origine similară cu a ei.

— Absolut corect.

Prudence dădu din cap energic în semn de încuviințare.

— I-ai scris asta în bilet?

— Da.

— Dar cum de-ai aflat secretele lui lady Thorribridge? întrebă Prudence.

— Am metodele mele de investigație, așa cum le ai tu pe-ale tale.

Prudence își reaminti recentele lui dispariții din diverse săli de bal.

— Metodele duminicale trebuie să fie într-adevăr, foarte inteligente, domnule conte. Lady Thombridge a reușit să prostească întreaga lume mondenă, și tot ai descoperit-o. Strălucitor, Angelstone. Absolut strălucitor!

— Am avut eu o presimțire că-mi vei aprecia eforturile.

— În mod sigur. Prudence râse încântată. Te-ai descurcat foarte bine, domnule conte.

— Mulțumesc.

— Dar lady Thombridge nu va ghici cumva că dumneata ai fost cel care i-a lăsat biletul?

— Mă îndoiesc. Chiar dacă Thombridge îi spune că ne-a descoperit în dormitorul ei, n-o să facă legătura între mine și biletul pe care-l va găsi, în cele din urmă, în seiful ei.

— De ce nu?

— O dată, pentru că s-ar putea să treacă mai multe zile până când descoperă biletul. N-o să aibă cum să știe când a fost lăsat acolo. Apoi, chiar dacă se va gândi la faptul că am fost găsit în dormitorul ei, o să-și amintească și că ai fost tu cu mine, spuse Sebastian.

Prudence își înclină capul într-o parte și îl studie pe sub borul bonetei.

— Nu înțeleg.

— Ca oricine altcineva, va crede că am dispărut sus, ca să te seduc în primul dormitor disponibil pe care l-aș fi găsit.

— Domnule conte!

Prudence era șocată, împotriva voinței sale. Își simțea obrajii îmbujorându-se violent.

— Un tablou fermecător, nu-i așa?

— Cred că asta gândește toată lumea astăzi, spuse Prudence cu amărăciune.

— Fără îndoială.

Prudence rămase tăcută pentru o clipă, analizând ceea ce tocmai îi spusese Sebastian.

— Această informație explică totul, desigur. Ți-ai găsit o preocupare foarte interesantă, dar cam periculoasă, domnule conte.

— Îmi face plăcere din când în când, admise Sebastian.

— Nu este prea diferită de micuța mea pasiune.

— Sunt conștient de asta.

Sebastian lovi ușor crupele cailor cu hamurile.

— Se pare că avem ceva în comun, nu crezi?

— Ba da. Ba da, așa-i.

Prudence se întoarse spre el, debordând de un entuziasm subit.

— Domnule, mi se pare că ne-am putea combina interesele.

Sebastian îi aruncă o privire îngrijorată.

— Despre ce dracu' vorbești?

— Nu văd de ce n-am putea conduce cercetările împreună, domnule conte. Fie vorba între noi, am putea face o echipă excelentă.

— Așa cum am făcut seara trecută? întrebă Sebastian aspru. Pot să-ți reamintesc că aproape am fost împușcat de un soț gelos, din cauza asistenței tale „folositoare”!

— Asta-i foarte nedrept, domnule conte. Ce te-ai fi făcut fără mine?

— M-aș fi ascuns în șifonier și l-aș fi evitat pe Thombridge, spuse Sebastian repede. Nu m-ar fi văzut niciodată.

— Oh!

Prudence căută un contraargument care să dărâme raționamentul lui, dar nu găsi niciunul. Hotărî să încerce o

tactică diferită.

— Insist să te gândești cât de interesant ar fi pentru noi să lucrăm împreună, domnule. Gândește-te numai la discuțiile fascinante pe care le vom avea.

— M-am gândit la asta. De ce crezi că ți-am spus despre planul de șantaj al lui lady Thombridge? N-am spus că am ceva împotriva să discut cazurile mele cu tine.

Speranțele lui Prudence renăscură.

— Atunci crezi c-am putea lucra împreună?

— Numai cât să ne consultăm, spuse Sebastian cu hotărâre. Sunt dispus să discut cazurile mele cu tine, dar n-o să permit să mă însoțești în anchetele mele. Nu mai vreau scene ca aceea petrecută aseară.

— Nu văd de ce nu, răspuse Prudence. Răul fusese făcut deja. Suntem deja prinși în farsă asta a unei logodne pentru tot restul sezonului monden. Ce altceva ar mai putea merge rău?

Gura lui Sebastian se încorda într-un surâs.

— Există întotdeauna un anumit risc implicat în cercetările mele. Nu vreau să te mai confrunți și cu alte pistoale.

Ochii lui Prudence se măriră.

— Asemenea lucruri se întâmplă des în cursul anchetelor pe care le faci?

— Bineînțeles că nu. Dar nu am de gând să risc. Așa cum am spus, o să discut cazurile mele cu tine, dar numai atât. O privi cu indulgență. La urma urmei, draga mea, cercetările tale sunt în domeniul fenomenelor spectrale, nu în investigarea șantajiştilor și a altor criminali.

— Dar sunt sigură că multe din metodele mele s-ar putea aplica foarte bine la anchetarea activităților criminale, tot așa cum le folosesc în investigarea fenomenelor spectrale, îl asigură Prudence sinceră.

— Crede-mă, draga mea, e o diferență ca de la cer la pământ între cele două tipuri de investigații.

Prudence îl privi încruntată.

— De unde știi?

— Este evident.

Măinile înmănușate ale lui Sebastian se mișcă aproape imperceptibil pe hamuri. Caii accelerează pasul până la trap.

— Domnule conte, trebuie să spun că ești extrem de încăpățânat în privința asta. De vreme ce vom fi obligați să petrecem foarte mult timp unul în compania celuilalt, în următoarele două luni și jumătate, nu văd de ce nu ne-am putea petrece acest timp asistându-ne unul pe altul în diferitele noastre investigații.

— Răspunsul este nu, Prue, și așa rămâne.

Nu exista îndoială în privința tăriei de oțel inflexibil din cuvintele lui Sebastian. Prudence își înalță bărbia.

— Foarte bine, domnule conte. Dacă alegi să fii arogant și nesimțitor în legătură cu problema asta, nu prea am ce face.

Sebastian zâmbi aprobator.

— Mă bucur că nu ești genul de femeie care scâncește când lucrurile nu merg cum vrea ea. Găsesc că un asemenea lucru e extrem de obositor.

— Să scâncesc? Eu? Nici poveste, domnule conte, spuse Prudence și încercă să-i imite zâmbetul distant. N-aș vrea să te plictisesc. În orice caz, presupun că o să fii destul de ocupată cu propriile mele investigații.

Sebastian își înclină politicos capul.

— Abia aștept să aud despre ele.

Lui Prudence nu-i păsa de tonul ușor condescendent pe care crezu că-l detectează în vocea lui.

— Poate că o să pot să-ți prezint un raport complet asupra ultimelor mele investigații foarte curând, chiar mâine dimineață.

— Așa de repede? zise Sebastian și o privi. Ai găsit un client aici, în oraș?

— O prietenă a lui lady Pembroke mi-a adus un caz cât se poate de fascinant. Prudence se aplecă pentru a fi mai aproape. O cunoști pe doamna Leacock?

Sebastian se gândi puțin.

— Am auzit de ea. Soțul ei a murit de curând și i-a lăsat ei averea, din câte-mi amintesc.

— Ei bine, da, a avut recent probleme foarte mari cu o fantomă, în aripa vestică a vilei ei. Am sperat să fiu în stare să testez o parte din cele mai recente teorii ale mele, folosind o mașină cu electricitate ca să prind în cursă fantoma asta, dar mă tem că în cazul ăsta va fi o pierdere de timp.

— Cum ai de gând să prinzi fantoma?

Prudence îi zâmbi cu superioritate.

— Lady Pembroke și cu mine o să stăm o noapte cu ea. În noaptea asta o să stau în dormitorul doamnei Leacock, în aripa vestică.

Sebastian îi aruncă o privire curioasă.

— Ai de gând să schimbi locul cu doamna Leacock?

— Corect. Dar n-o să spunem nimănui de schimbul ăsta.

Sebastian era amuzat.

— De ce nu? Crezi că fantomei o să-i pese?

— De fapt, spuse Prudence, cred că lui o să-i pese foarte mult.

Sebastian o privi tăios.

— Lui?

— Am ajuns la o concluzie în legătură cu nedumeririle inițiale. Sunt mai mulți factori interesați în legătură cu acest caz particular de fenomen spectral, mărturisii Prudence. Primul este că aparițiile n-au început decât foarte recent.

— Cât de recent?

— Incidentele au început să apară la scurt timp după moartea domnului Leacock, spuse Prudence. Doamna Leacock n-a mai întâlnit niciodată fantoma în aripa vestică. Și nici altcineva. N-

au mai existat zvonuri că vila ar fi bântuită de fantome până acum.

— Femeia tocmai a suferit pierderea soțului ei, îi reaminti Sebastian. Probabil că are coșmaruri.

— Nu sunt pe deplin convinsă de asta. Vezi dumneata, a doua particularitate interesantă a acestui caz este că doamna Leacock nu are copii. Dar de la lady Pembroke am aflat că are trei nepoți lacomi. Și toți trei știu că doctorul i-a spus mătușii lor că are o inimă slabă.

— La dracu!

Sebastian o privi fix.

— Deci crezi că nepoții ar începe în mod deliberat să o sperie pe mătușa lor, în speranța că inima ei ar putea ceda?

— Cred că-i foarte posibil. Am de gând să aflu în seara asta.

— Înfruntând fantome?

Bărbia lui Sebastian rămase împietrită.

— Nu cred că vei face asta.

— Dumneata, domnule conte, spuse Prudence blând, n-ai de ce să te amesteci în treaba asta.

— Pe dracu, nu! Sunt logodnicul tău acum, Prue.

— Doar cu numele.

— Cu toate astea, spuse el printre dinți, o să mă ascuți.

— Te-am ascultat, domnule conte, spuse Prudence și zâmbi cu seninătate. Și ai spus foarte clar că o să ne conducem cercetările separat. Din câte-am înțeles, nu vrei să lucrăm împreună ca echipă. Sau am înțeles greșit?

— Nu-mi arunca înapoi cuvintele-n față, micuțo. Știi foarte bine ce-am vrut să spun.

Prudence îi zâmbi sfidător.

— Te-am auzit foarte bine, domnule conte. Avem nevoie să discutăm cazurile unul cu altul, dar nu să ne asistăm unul pe celălalt efectiv, în investigații. Nu te teme, o să-ți povestesc mâine ce-am descoperit.

Ochii lui Sebastian străluciră.

— Prue, ai multe de învățat despre cum e să fii o femeie logodită.

— Chiar așa crezi, domnule conte? Ce ciudat! Și eu care credeam că mă adaptez destul de bine noului meu rol.

— Prue, n-o să-ți permit...

— Prudence! Pentru Dumnezeu, tu ești. Nu-mi vine să cred.

Prudence se cutremură la auzul cunoscutei voci bărbătești. N-o mai auzise de aproape trei ani, dar cu greu ar fi putut-o uita. Își întoarse capul și privi țintă spre ochii cenușii și blânzi ai bărbatului care o învățase că intuiția ei nu era infailibilă.

— Bună ziua, lord Underbrink, spuse ea încet, când noul venit își mână frumosul armăsar sur mai aproape de faeton.

Prudence inspiră adânc și se forță să-l examineze pe Edward, lordul Underbrink, cu o detașare politicoasă. Spre surprinderea și ușurarea ei, nu simți nimic, cu excepția unui sentiment de profundă mâhnire. — la amintirea propriei ei vinovății. Ce prostuță fusese cu trei ani în urmă, crezând că Underbrink vorbise serios cerând-o în căsătorie.

Nici nu se mai punea problema moștenirii titlului de noblețe în familia Underbrink în cazul căsătoriei cu fiica unui boier de țară. Edward doar se amuzase în vara aceea.

Nu se schimbase mult în trei ani, reflectă Prudence. Părul lui era încă la fel de blond cum își amintea ea, ochii lui la fel de deschiși și inocenți. Trăsăturile lui plăcute erau încă destul de atrăgătoare, cu toate că ea crezu că detectează semne de îngrășare în jurul bărbiei. Era îmbrăcat într-un pardesiu bine croit, de exact aceeași nuanță gri ca și armăsarul lui costisitor.

— E uluitor, spuse Underbrink. Tocmai m-am întors ieri în oraș. Aseară am aflat că ești aici în timpul sezonului monden, dar cu greu am putut să cred.

Privi anevoie spre Sebastian.

— Circulă zvonuri despre o logodnă...

Sebastian îi aruncă o privire scurtă, de parcă ar fi vrut să-l expedieze pe Underbrink.

— Zvonurile sunt adevărate.

Privirea lui Edward se întoarse repede la Prudence.

— Nu înțeleg.

— În acest caz, Underbrink, spuse Sebastian încet, sugerez să citești anunțurile care o să apară în ziarele de mâine dimineață. Poate asta te va lămuri.

Edward se încruntă.

— Acum ascultă aici, Angelstone. Prudence și cu mine suntem prieteni vechi. Am tot dreptul să mă interesez de logodna ei. Nu poți să mă condamni c-am fost surprins de anunțul ăsta.

Prudence văzu focul rece din ochii lui Sebastian. Nu știa de ce se purta de parcă Edward l-ar fi iritat, dar decise că ar fi fost mai bine să prevină o confruntare!

— Ce mai face lady Underbrink? întrebă Prudence voioasă. Nu o întâlnești niciodată pe femeia cu care se căsătorise Edward, dar părea suficient de inofensiv să întrebe de ea.

Obrajii lui Edward fură inundați de o roșeață profundă, nervoasă.

— E destul de bine, spuse el brusc. Ascultă, Prue, în seara asta o să fii la serata de la Handley. O să fii și tu acolo?

— N-o să mergă la serata familiei Handley, spuse Sebastian. Și în viitor, Underbrink, o să i te adresezi logodnicei mele cu „domnișoară Merryweather”. E destul de clar?

Edward se îndreptă repede în șa. Roșeața i se accentuă.

— Bineînțeles.

— Mă bucur să văd că ești capabil să înțelegi câteva lucruri simple. Așa o să fii mai în siguranță. Sebastian își îmboldi caii să mergă mai repede. Acum trebuie să mă scuzi, Underbrink.

Faetonul negru se grăbi pe aleea lată, lăsându-l pe Edward în urmă.

Prudence inspiră profund. Știa că trebuia să-i reproșeze lui Sebastian lipsa de politețe, dar nu se putu aduna s-o facă. Înțelese dintr-o dată cât de crispată fusese în timpul întrevederii.

Nu știa ce se așteptase să simtă văzându-l din nou pe lordul Underbrink, dar singura emoție de care era într-adevăr conștientă era un sentiment de ușurare. Ușurare, pentru că până la urmă nu se căsătorise cu ea. Îi era greu să-și amintească faptul că se crezuse cândva îndrăgostită de el.

Sebastian nu spuse nimic timp de câteva minute. Părea să se concentreze asupra condusului. Într-un târziu, lăsă caii să meargă la pas.

— Cum se face că-l cunoști pe Underbrink? o întrebă fără nici o inflexiune a vocii.

— Prudence își aranjă ochelarii.

— Acum trei ani a petrecut o mare parte a verii în Dorset. Stătea la niște prieteni care ne erau vecini. Ne-am întâlnit de mai multe ori. La reuniuni, partide de cărți, și alte asemenea lucruri.

— Ce s-a întâmplat?

Prudence îi aruncă o privire rapidă și apoi își îndreptă din nou atenția asupra urechilor cailor lui.

— Nu cine știe ce. La sfârșitul verii s-a întors la Londra ca să se logodească cu femeia aleasă de familia lui.

— Lucinda Montelair.

— Da, cred că ăsta era numele ei, spuse Prudence încet. Se spune că tatăl ei este foarte bogat.

— Este. Lucinda este, de asemenea, o tânără femeie foarte dotată în felul ei.

— Așa mi s-a spus și mie, murmură Prudence.

— Și o femeie extrem de geloasă, adăugă Sebastian. Se spune că Underbrink este ținut sub papuc. Aparent, soția lui îl ține foarte strâns în lesă. Te-a sedus în vara aia, în Dorset?

Prudence aproape că scăpă săculețul.

— Doamne Dumnezeule, domnule conte! Ce întrebări pui!

— Mie mi se pare o întrebare destul de rezonabilă.

— E o întrebare foarte nerezonabilă, răspunse Prudence. Dar pentru informarea dumitale, lordul Underbrink a fost absolut un gentleman, tot timpul.

Nu era nevoie să-i explice că Edward o sărutase de mai multe ori. O doamnă avea dreptul la anumite secrete, la urma urmei. Oricum, sărutările lui Edward păreau acum complet neimportante, comparativ cu sărutul arzător pe care i-l dăruise Sebastian în noaptea când ea îl vizitase în propria lui casă.

— Deci, tu și Underbrink ați fost doar prieteni, acum trei ani?

— Exact, spuse Prudence tare. N-a fost nimic serios între noi, niciodată. Lordul Underbrink s-a amuzat doar la țară în vara aceea.

Prudence trebuia să țină minte că Underbrink nu era singurul care căuta să se amuze în moduri care se puteau dovedi dureroase pentru alții.

La scurt timp după miezul nopții, în noaptea aceea, Prudence își puse o scufie și se cățăără în patul masiv, cu baldachin, care domina dormitorul doamnei Leacock. Purta mai degrabă o rochie groasă, de lână, decât o cămașă de noapte și avea ochelarii pe nas. Nu intenționa să doarmă în noaptea asta.

Trebuie să admită că se răzgândise în privința investigațiilor ei. Aripa dreaptă a casei părea foarte liniștită. Nu era nici o îndoială că era o ambianță minunată pentru o fantomă adevărată. Prudence nu putea auzi nici măcar zgomotul normal, de stradă, al roților de trăsură, al lucrătorilor de noapte și al bețivilor, pentru că dormitorul era cu vedere spre grădinile vaste, liniștite ale familiei Leacock.

Ideea de a petrece noaptea în dormitorul doamnei Leacock păruse excelentă când Prudence se gândise la asta pentru prima dată. Dacă unul sau mai mulți dintre lacomii nepoți ai domnei Leacock urmărea vreun șiretlic mârșav, atunci asta era singura cale de-a-l prinde. Biata doamnă Leacock suferise destul.

Prudence se aplecă peste pat ca să deschidă sertarul noptierei. Băgă mâna înăuntru și atinse metalul rece al micului pistol pe care-l pusese acolo mai devreme.

Oarecum mai liniștită, se întinse din nou peste perne și privi în sus la baldachinul greu de deasupra. Urma să fie o noapte foarte lungă.

Nu pentru că n-ar fi avut destule lucruri la care să se gândească, își spuse ea. Cu siguranță, viața ei luase o întorsătură interesantă în ultima vreme. Încă nu prea-i venea să creadă că era logodită cu Sebastian. Faptul că logodna nu avea să dureze prea mult nu-i diminuă deloc entuziasmul.

Trebuia să țină minte că relația ei cu Sebastian era sortită să rămână doar o prietenie. El era, la urma urmei, un conte și putea să țintească mult deasupra ei când avea să-și caute, într-un final, o soție. Avea să-și facă datoria față de titlul lui și față de numele familiei, așa cum făcuse Edward în urmă cu trei ani.

Dar mai știa, în străfundul sufletului, că era atrasă puternic de îngerul Prăbușit. Sentimentul profund de atracție pe care-l încercase când era cu el, creștea în intensitate. Era, de asemenea, infinit mai seducător decât cea mai puternică emoție pe care o simțise pentru Edward.

I-ar trebui foarte puțin ca să se îndrăgostească de Sebastian, se gândi Prudence. În realitate, bănuia că era deja îndrăgostită de el.

Prudence se încruntă și potrivi pătura grea. Nu trebuia să-și permită vise prostești, fără speranță, romantice, în legătură cu Sebastian.

În schimb, avea să se mulțumească savurând plăcerile unei legături intelectuale cu singurul bărbat care îi înțelegea și-i împărtășea interesele.

Dacă era foarte norocoasă, se gândi, dintr-o dată optimistă, o asemenea legătură intelectuală putea continua să existe chiar și după ce-ar fi fost obligată să se întoarcă la Dorset. Poate c-ar fi putut corespunda cu el. Avea să o țină la curent cu investigațiile lui. Ar putea fi interesat în a-i cere sfatul în anumite probleme.

Ea l-ar informa despre cercetările ei în domeniul fenomenelor spectrale...

Da, o corespondență, ar putea fi foarte posibilă. Cel puțin până când și-ar fi găsit o soție. Prudence se simți brusc abătută. Era foarte probabil ca Sebastian să-și găsească o soție destul de curând. Avea o anumită responsabilitate, la urma urmei.

Un zgomot înăbușit o scoase pe Prudence din reverie. Un sunet slab declanșă un semnal de alarmă în ea. Se ridică în șezut și se sprijini de perne, încordându-se să asculte.

Ideea de a înfrunța singură fantoma, păru brusc ceva mai intimidantă decât mai devreme. Dacă suspiciunile ce-i priveau pe nepoții doamnei Leacock erau corecte, atunci putea fi în pericol. Prudence ar fi dorit ca Sebastian să fi fost acolo cu ea. El ar fi fost un însoțitor foarte competent în această fază a cercetărilor.

Privi în întuneric, așteptând să vadă lumină de lumânare sub ușa de legătură cu dormitorul doamnei Leacock, în camera vecină. Doamna Leacock spusese că fantoma ducea o lumânare.

Încă un zgomot surd și pulsul lui Prudence bătu mult mai repede. Începu să se întindă după pistolul din sertar.

Înghetă când văzu silueta întunecată a unui bărbat stând în picioare pe marginea din afară a ferestrei. Fu cuprinsă de panică. Nu i se spusese nimic despre faptul că fantoma intra din acea direcție.

Fereastra se deschise brusc. Aerul rece intră în cameră.

Prudence își regăsi vocea.

— Cine-i acolo?

Deschise brutal sertarul și apucă pistolul.

Silueta înveșmântată care se întrezărise afară, pe pervaz, păși în cameră.

— Oprește-te, oricine-ai fi!

Prudence împinse păturile în lături și ieși în grabă din pat. Apucă pistolul. Cu ambele mâini.

— Te rog să nu folosești pistolul ăla, draga mea, spuse Sebastian calm. Gândește-te numai la bârfa care va circula că ți-ai împușcat logodnicul, la numai o zi după anunțarea logodnei tale!

Capitolul 6

— Dă-mi voie să te felicit pentru încântătoarele tale haine de noapte, draga mea.

Sebastian examinează din priviri rochia simplă de lână și boneta de muselină pe care le purta Prudence.

— Trebuia să mă aștept ca gusturile tale în materie de îmbrăcăminte să fie spectaculos de originale!

— Ce dracu' crezi că faci, domnule?

Prudence coborî încet pistolul. Lumina lunii strălucind prin fereastră luci pe ochelarii ei, dezvăluindu-i expresia încordată a feței.

— M-ai speriat îngrozitor. Te-aș fi putut împușca.

— A fost cât pe ce, nu-i așa? Viața mea pare să fie plină de aventură zilele astea. Mai întâi Thombridge încearcă să mă împuște, apoi logodnica mea țintește spre mine. Nu știu sigur câte asemenea întâlniri mai pot suporta nervii mei.

Prudence îl privi cu iritare.

— Ți-am pus o întrebare, domnule conte.

— Într-adevăr.

Sebastian privi în jur, prin dormitorul cufundat în întuneric, observând mobilele întunecate, grele și patul masiv.

— Răspunsul e că am venit aici în noaptea asta ca să-ți aduc beneficiile expertizei mele.

— Și ce înseamnă acest lucru, te rog să-mi spui?

Sebastian zâmbi ușor la tonul suspicios al vocii ei.

— Nu-i evident?

Își smulse paltonul de pe umeri și-l aruncă pe un scaun. Sub el purta numai cămașa și pantalonii. Hotărâse că un sacou și o cravată nu erau potrivite pentru o asemenea ocazie.

— Sunt aici ca să te-ajut în investigarea noului tău caz de fenomen spectral.

— Nu îți cer asistența, domnule conte. Am crezut că ne-am înțeles, în după-amiaza asta, să nu lucrăm împreună la cazurile noastre.

— În privința asta, spuse Sebastian liniștit, am revenit asupra problemei.

— Chiar așa?

Lumina palidă dezvălui privirea plină de speranță de pe fața ei expresivă.

— Asta-i o veste minunată.

— N-am prea avut de-ales, murmură încet Sebastian.

— Poftim?

— Nu contează.

Ar fi avut altădată destul timp să-i explice exact cum avea să funcționeze noua lor asociere.

Era într-adevăr foarte simplu. Sebastian era foarte hotărât să supravegheze cercetările mai aventuroase ale lui Prudence, dar nu intenționa deloc s-o lase să-și riște gâtul ajutându-l la propriile lui cazuri.

Prudence puse jos pistolul, pe masă.

— Cum de m-ai găsit în dormitorul ăsta?

Sebastian ridică din umeri.

— Am așteptat ca ultima lumină să se stingă în aripa asta.

— Foarte inteligent din partea ta.

Prudence merse la fereastră și privi în grădină.

— Pentru Dumnezeu, e abrupt. Cum te-ai cățărat pe zid?
continuă ea.

— Nu m-am cățarat. Am intrat în casă prin bucătăria și-am urcat scările până la etajul ăsta. Apoi am deschis o fereastră, dintr-o cameră goală și-am descoperit terasa foarte potrivită de afară. M-a condus exact în dormitorul ăsta.

— O abordare excelentă a problemei, domnule conte.

— N-a fost mare lucru, realmente. O chestiune de logică elementară și de bun-simț, spuse Sebastian cu modestie.

— Da, sigur, dar nu cred că mulți oameni s-ar fi gândit la asta.

— Probabil că nu, admise el, mulțumit de admirația ei.

Sebastian se gândi că, deși nu dăduse doi bani pe părerea nimănui de când părinții și fratele lui muriseră, în ultima vreme dorea tot mai tare aprobarea lui Prudence.

Ea era singura femeie cunoscută care era capabilă să aprecieze talentele și interesele lui ciudate. Se întrebă dacă ea avea idee de cât de mult voia el să facă dragoste cu ea.

O privi stând la fereastră și se gândi la eventualitatea de-a înnebuni încetul cu încetul. Nici o femeie nu mai avusese un asemenea efect asupra lui. Când era cu ea, bariera de gheață dinăuntrul lui părea mult mai mică și mai îndepărtată. Aproape că uita de ea și de golul pe care-l ascundea.

În acel moment, Prudence își întoarse capul ca să-l privească. Lumina slabă a lunii căzu peste trăsăturile ei, dezvăluindu-i zâmbetul entuziast. Un val de dorință îl străbătu pe Sebastian, făcându-l să tremure.

În ultimele câteva zile devenise dureros de clar că foamea sexuală pe care Prudence o crease în el, în acea primă noapte, nu era o pură fantezie de moment.

Era la fel de clar și foarte supărător să înțeleagă că interesul lui Prudence în el părea cauzat în primul rând de ocupația lui. Se întrebă din nou cât de mult însemnase pentru ea Underbrink. Întrebarea asta îl chinase încă din după-amiaza aceasta, când se întorsese din plimbarea în parc.

— Acum că ești aici, ar trebui să facem un nou plan.

Prudence aruncă o privire gânditoare șifonierului.

— Trebuie să găsim o ascunzătoare pentru tine, în cazul că apare arătarea, continuă ea.

— Poți să uiți de șifonier, spuse Sebastian. N-am de gând să-mi petrec restul nopții în el.

— Unde-o să te-ascunzi, atunci? Sub pat?

Sebastian înjură încet.

— Nu cred că o să fie nevoie să mă ascund până când nu avem ceva indicații că fantoma e pe cale să-și facă apariția.

— Dar dacă arătarea se dovedește a fi unul din nepoții doamnei Leacock, nu vreau să știe că ești aici. Nu putem aprinde nici o lumânare și trebuie să stăm în liniște.

Sebastian ridică din sprâncene.

— Te asigur, pot sta foarte liniștit. E destulă lumină de la lună, așa că n-avem nevoie de lumânare. De data asta, în mod excepțional, nu e blestemata aia de ceață, deși mă tem că va apărea din nou în zori. Singura noastră grijă e cum să ne petrecem timpul, până când fantoma se hotărăște să apară.

Îl privi așteptând.

— Poate că ar trebui să nu vorbim. Am putea fi auziți.

— De-acord.

Sebastian merse spre ea.

— Cred că putem juca o partidă de whist, sugeră Prudence. Din păcate, n-am cărțile la mine.

— Atunci va trebui să ne gânclim la o altă metodă de-a ne amuza.

Sebastian îi prinse bărbia între degetul mare și arătător. Îi ridică încetișor fața ca să-i vadă mai bine ochii.

Prudence rămase absolut nemișcată, ca și când atingerea mâinii lui ar fi împietrit-o. Își ridică ochii larg deschiși în sus, spre el, cu o privire cercetătoare, care exprima curiozitate și teamă.

— Domnule conte? șopti ea cu răsuflarea tăiată.

— Aș vrea să știu ceva, Prue.

Buzele ei se despărțiră ușor. Cu vârful limbii, Prudence își atinse colțul gurii.

— Ce anume?

— Crezi că-i posibil să descoperi ceva mai interesant la mine decât amuzanta mea ocupație?

— Ce vrei să spui?

— Dă-mi voie să-ți arăt, spuse el încet, Sebastian își înclină capul și își trecu încet gura peste buzele ei. Prudence scoase un sunet ușor, nearticulat, care-l captivă pe de-a-ntregul.

Adânci sărutul în mod deliberat și îi urmări linia fină a bărbiei cu degetul mare.

Un fior delicat o străbătu pe Prudence. Sebastian îl simți instantaneu. Fu invadat de un sentiment de ușurare și satisfacție. O putea face să-l dorească, își spuse el.

Prudence gemu slab când el îi îndepărtă ușor buzele. Sebastian îi simți mâinile mișcându-se mai întâi pe umerii lui. Apoi brațele ei i se strecurară în jurul gâtului. Prudence veni mai aproape.

Căldura crescă în el. Acum abia mai putea simți frigul. Fusese eliminat temporar de focul dorinței lui pentru Prudence.

Prudence gâfâi, când el îi eliberă pentru o vreme gura ca să-i exploreze gâtul delicat.

— Sebastian, nu știu dacă asta-i o idee bună.

— Ai încredere în mine, Prue.

— Am încredere în tine, spuse ea repede.

— Bine.

Sebastian își lăsă mâna să alunece pe spatele ei trăgând-o în mod deliberat mai aproape de el, până când sânii ei mici fură striviți de pieptul lui și curbura fină a gurii ei se presă de gura lui. Trupul lui era deja rigid de excitare.

— Sebastian, mă faci să mă simt atât de ciudat...

Prudence îi mângâie ușor ceafa. Mângâierea stârni prin el un fior de anticipare. Se ridică pe vârfuri și își încolăci degetele în părul lui. Apoi începu să-i întoarcă săruturile cu o pasiune candidă.

Evident că nu învățase multe de la Underbrink, reflectă Sebastian, cu profundă satisfacție.

Sângele îi năvălea prin vene cu iuțea fulgerului. Toate planurile de a prinde o fantomă pieriră. Putea face față la o apariție sau două, dacă s-ar întâmpla să vină vreuna în noaptea asta. Între timp, avea probleme mai importante.

Urma să facă dragoste cu Prudence, care, chiar dacă știa sau nu, avea să-i fie în curând soție.

— Sebastian?

— E-n regulă, scumpa mea.

O trase spre patul încăpător.

— Totul va fi bine, continuă el.

— Se pare că nu pot gândi clar când mă săruți, se plânse ea.

— Nici eu.

Sebastian zâmbi.

— Din fericire, continuă el, nu e deloc obligatoriu să gândim limpede într-un asemenea moment.

Îi scoase cu grijă ochelarii și îi așeză pe noptieră.

Îl privi neliniștită, ca și când el ar fi ridicat un vâl și-ar fi lăsat-o complet descoperită. O delicatețe dureroasă izvorî în Sebastian.

— Ești minunată, șopti el.

Ochii ei se măriră de surpriză.

— Chiar crezi asta?

— Da, chiar cred asta.

Îi prinse lobul urechii între dinți și mușcă încet.

— Și te doresc foarte tare, continuă el.

— Mă vrei pe mine?

Părea uimită acum, de parcă micuțul ei creier deosebit de inteligent se ciocnise de o dilemă într-adevăr imposibilă.

— Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui, domnule conte.

— O să înțelegi destul de curând. Dumnezeu știe că nu mai pot s-o ascund multă vreme. N-ai idee ce efect ai asupra mea, nu?

Zâmbetul ei era timid.

— Dacă efectul meu asupra ta este asemănător cu cel pe care l ai tu asupra mea, atunci avem de-a face cu o problemă foarte neobișnuită, domnule. Nu sunt tocmai sigură de ce-ar trebui să facem în continuare.

— Din întâmplare, eu știu exact ce să facem în continuare.

Sebastian își înclină capul și o sărută din nou. Brațele ei se încolăciră strâns în jurul gâtului lui. Când o simți rezemându-se de el într-un gest de capitulare feminină, își vârî vârful cizmei între picioarele ei încălțate în papuci.

Prudence își ținu răsuflarea, dar nu protestă deloc când el își strecură cu blândețe coapsa între picioarele ei. Poalele cămășii ei de noapte se ridicară când Sebastian își înălță genunchiul și își propti piciorul pe patul din spatele ei.

Prudence scoase un țipăt slab, înăbușit, când descoperi dintr-o dată, că era călare pe coapsa lui de parcă ar fi călărit bărbătește.

— Sebastian. Pentru Dumnezeu!

Se agăță de el șocată.

— Sșt, scumpa mea. Nu trebuie să facem prea mult zgomot. Nu vreau să speriem fantoma.

Sebastian găfâi când simți căldura internă, gingașă a feminității ei trecând prin pantalonii lui.

Nu doar căldură, se gândi el triumfător, ci și o umezeală care o trăda. Simți parfumul slab, chinuitor al excitației crescânde a lui Prudence, și aproape că-și pierdu controlul.

— Minunata mea Prue, spuse el cu venerație. Unde-ai fost atâția ani?

— În Dorset, spuse ea foarte serios.

Sebastian își ascunse zâmbetul în părul ei. Mâna îi alunecă în sus, de-a lungul piciorului ei îmbrăcat în ciorap și atinse partea de sus a coapsei ei dezvelite, ca de mătase. Prudence se înfioră. Apoi respiră adânc.

— Dintr-un motiv oarecare, spuse Sebastian, simt că te cunosc foarte, foarte bine. E ca și cum noi doi am fi prieteni vechi. Sau poate iubiți...

— Ce ciudat!

Vocea ei era visătoare acum, blândă, caldă și senzuală, plină de dorință.

— Și eu gândeam cam același lucru chiar înainte ca tu să vii. E ca și cum am fi cunoștințe apropiate de ani de zile, deși ne cunoaștem doar de foarte puțin timp.

— O să ne cunoaștem și mai bine înainte de sfârșitul nopții, făgădui Sebastian.

Nu mai putea să aștepte. Și ea îl dorea la fel cum o dorea el. Erau logodiți. Dintr-o dată, totul era foarte simplu și clar.

Sebastian își retrase încet piciorul încălțat de pe așternut, coborând-o ușor pe Prudence înapoi pe vârfuri, înainte ca picioarele ei să fi atins bine podeaua, o împingea deja înapoi în pat.

Sebastian își tinu răsuflarea când o văzu lungită printre cearșafurile albe, șifonate. Poalele rochiei i se îngrămădiră deasupra genunchilor ei, dezvelind jartierele ciorapilor ei practici din bumbac. Curbura gambei era foarte elegantă, mergând în jos, spre glezna ei de o formă delicată. Deasupra jartierelor, coapsele ei erau frumos rotunjite.

Sebastian privi în jos, la picioarele lui Prudence, imaginându-și-le încolăcite în jurul mijlocului său. Se auzi scoțând un sunet răgușit, nearticulat, din adâncul gâtului.

— S-a întâmplat ceva rău?

Prudence îl privi îngrijorată.

— Nu, nu-i nimic rău. Nimic n-a fost vreodată atât de bine.

Sebastian își desfăcu nasturii cămășii. Auzi țesătura subțire rupându-se, dar nu-i acordă atenție. Acum nu conta decât să facă dragoste cu Prudence.

Își deschise cămașa, dar nu mai pierdu timp ca să și-o dea jos complet. Era prea nerăbdător să simtă degetele lui Prudence pe pielea lui goală. Se așeză pe marginea patului și își smulse cizmele din picioare.

— Pari foarte grăbit, Sebastian.

— Sunt.

Se aplecă lângă Prudence și o cuprinse în brațe.

— Mângâie-mă, spuse el.

Îi prinse mâna și i-o conduse în interiorul cămășii sale deschiate.

— Vreau să-ți simt mâinile.

— Da. Da, și mie mi-ar place foarte mult.

Prudence scoase o exclamație înăbușită de plăcere în timp ce degetele ei alunecau peste pieptul lui dezvelit. Apucă smocuri întregi de păr cârlionțat, des.

Sebastian inspiră cu zgomot.

Prudence își ridică privirea spre el.

— Îmi place să te simt. E atâta tărie și putere în tine! În prima noapte când te-am văzut, am crezut că ești cea mai minunată creatură pe care-am întâlnit-o vreodată.

El era împietrit, într-o tăcere trecătoare, de dorința dulce, cinstită din ochii ei luminați de lună. Nu era deloc rușinată, se gândi el. Nici urmă de prefăcătorie.

Își strecură coapsa între coapsele ei, își înclină capul și o sărută pe gât. În cele din urmă, își regăsi vocea.

— N-o să regreti, Prue. Jur pe onoarea mea.

Buzele ei se frecară de umărul lui.

— Nu mă aștept să regret nimic din ceea ce fac cu tine. Cum aș putea? E mult prea minunat ca să fie spus în cuvinte.

— Prue, tu mă dai gata!

Sebastian o trase mai aproape și începu să descheie butonii care încheiau spetele rochiei ei. Procesul părea să dureze o veșnicie. Prea mulți butoni afurisiți...

— La dracu', murmură el, chinându-se neîndemânatic cu ultimul dintre ei.

Se supără, dintr-o dată, pe lipsa lui de stăpânire de sine.

— Te simți bine, Sebastian?

— Da.

Dar nu era adevărat, gândi el în timp ce coborî încet decolteul rochiei ei și dezveli sânii ei mici și tari. Era departe de-a se simți bine. Mâinile îi tremurau. Se simțea de parcă ar fi fost ros de febră. Partea inferioară a corpului său îi pulsa de emoție. Minte îi era buimăcită de forța dorinței.

Nu, în mod sigur nu-i era bine. Dar și asta era bine. Nici nu-și mai putea aminti de când nu se mai simțise atât de complet de bine.

— Sebastian?

Privi în jos spre sânii ei minunați curbați. Îneebunea realmente.

— Doamne, dar tu ești perfectă, Prue.

Își înclină capul și apucă între dinți unul din sfârcurile mici și tari.

— Ah...

Degetele ei se încleștară în părul lui și capul ei zvelt se arcui de parcă ar fi atins o mașină cu electricitate.

Reacția ei spontană la mângâierea lui îl aduse pe Sebastian mai aproape de limita autocontrolului său. Se aplecă și își împinse mâna în sus, sub marginea fustelor ei.

Îi mângâie coapsele până când o făcu să tremure. Apoi merse mai sus, căutând umezeala pe care știa că o s-o găsească

așteptându-l. Pe el. Numai pe el.

O găsi.

— Sebastian!

Prudence se înfioră și încercă să-și lipească picioarele unul de altul ca să se apere de el. El simți că mișcarea ei era instinctivă, era reacția ei naturală la o mângâiere cum nu mai simțise niciodată înainte.

— E-n regulă, îi șopti el încurajator. Vreau să-ți simt toate locurile secrete. Vreau să te știu atât de intim pe cât îi e cu putință unui bărbat să cunoască o femeie.

— Da, dar e-atât de ciudat...

Vocea îi era înăbușită de cămașa lui.

— Tu ești o doamnă căreia îi place să cerceteze straniul și neobișnuitul, îi reaminti el.

Îi dezlipi coapsele și găsi petalele delicate, ascunse în părul încă și mai delicat.

— Da, știu, dar... Ah. Doamne, Dumnezeu. Ah, Dumnezeu. Sebastian, ce faci?

Ea era pe cât de încălzită și de udă pe cât știuse el c-o să fie. Sebastian vârî un deget adânc în canalul umed, strâmt. Pasajul micuț se strânse în jurul lui ca o mânășă croită pe măsură. Senzația era de nedescris. Îi era teamă că s-ar umili răspândindu-și sămânța chiar atunci, acolo.

— N-am știut că așa te simți când faci dragoste, mărturisi Prudence cu răsufierea tăiată.

Sebastian o privi în ochii larg deschiși.

— Nici eu...

Dintr-o dată dorința lui puternică nu mai era chiar atât de importantă, ca nevoia de-a-i oferi lui Prudence pentru prima dată gustul adevărat al pasiunii. Voia ca ea să simtă fiorul eliberării și să știe că el fusese răspunzător de acea eliberare. Urma să aibă destul timp ca să se satisfacă pe sine mai târziu. Avea toată noaptea la dispoziție.

Sebastian își scoase încet degetul dinăuntru ei până când o simți încleștându-se, frustrată. Găsi mugurele sensibil cu degetul mare și își vârî din nou degetul în pasajul uimitor de cald.

Prudence scoase un sunet slab, pe jumătate țipăt, pe jumătate geamăt. Sebastian îi acoperi gura cu gura lui și repetă în mod deliberat mângâierea între picioarele ei.

Ea mai scoase un țipăt înăbușit și apucă țesătura cămășii lui. Genunchii ei se apropiară din nou, prinzându-i lui mâna.

— Trebuie să te relaxezi puțin.

Sebastian începu să o sărute blând pe sâni.

— Deschide-te. Da, asta-i, scumpa mea. Lasă-mă înăuntru, Prue. Adânc înăuntru.

O simți ezitând și-i despărți din nou coapsele delicate.

— Ești atât de caldă, șopti el. Vreau să-ți simt căldura. Trebuie s-o simt.

Intră în ea din nou și din nou, lărgind-o treptat, până când crezu că poate strecura și al doilea deget înăuntru ei. Începu s-o facă.

Reacția lui Prudence fu imediată și intensă. Deveni rigidă. Gura i se deschise pentru un țipăt slab, și apoi începu să tremure. Sebastian simți cum o străbăteau fiori mici. Momentul eliberării ei fu cu mult mai mulțumitor decât orice simțise el vreodată în viața lui.

Sebastian își înalță capul și privi fața lui Prudence când ea se abandona orgasmului.

— Minunat, șopti el.

Apoi ea se lipi neputincioasă de el. Mormăi în cămașa lui ceva ce Sebastian nu putu înțelege. El zâmbi și își retrase cu părere de rău mâna dintre picioarele ei.

Acum era rândul lui.

Inhală parfumul lui Prudence când începu să-și descheie pantalonii. Era atât de excitat, încât se îndoia că ar fi fost în stare de mai mult de câteva mișcări, în cel mai bun caz. La

dracu, se gândi, era norocos dacă rezista suficient de mult ca să intre în ea.

Zornăitul înăbușit al unui lanț destrămă vraja.

Sebastian se simți de parcă l-ar fi stropit cineva cu o găleată de apă rece ca gheața. Rămase absolut nemișcat. Simți tensiunea în care era Prudence.

— Fantoma, șopti ea.

— La dracu!

Sebastian clătină din cap încercând să se desprindă din mrejele pasiunii. Se chinui, neîndemânatic, cu deschizătura pantalonilor și reuși să-i încheie.

— Dacă e fantoma nenorocitului ăluia mort, atunci nu-i de mirare că l-a omorât cineva.

Zăngănitul greu se auzi din nou. Era mai aproape acum, reverberând prin pereți. Un geamăt ușor străbătu din partea cealaltă a ușii.

— Lydia. Lydia, am venit după tine.

— Ticălosul!

Sebastian se ridică din pat.

— Ce faci? întrebă Prudence și își înghiți cuvintele, străduindu-se să-și aranjeze îmbrăcămintea.

— O să am eu grijă de fantoma aia, spuse Sebastian și smulse așternutul în sus, deasupra capului ei.

— Nu te mișca. Să nu scoți nici un sunet, continuă el.

O lăsă întinsă acolo – ca pe o grămadă ciudată de rufe ascunse sub cuverturi și traversă camera, îndreptându-se spre fereastră. Trase draperiile grele, ca lumina lunii să nu mai pătrundă în încăpere. Camera fu cufundată într-un întuneric lugubru.

— Lydia, unde ești? Ți-a sosit ceasul. Am așteptat mult mult timp ca tu să mă însoțești în mormânt.

Pe podeaua din camera cealaltă zăngăniră din nou lanțuri. Din locul lui avantajos de lângă șifonier, Sebastian urmări

crăpătura de sub ușă. Văzu lumina unei lumânări.

Ușa se deschise încet și zăngănitul deveni dintr-o dată mai puternic. O siluetă tremurândă intră în cameră cu pași înceți, măsurați.

Sebastian se retrase și mai mult din preajma șifonierului mare și privi cu interes în timp ce apariția se apropie de pat.

Lumânarea dezvăluie o față crestată hidos, ascunsă parțial de gluga unei mantii. În gâtul spectrului se căsca o rană mare, înspăimântătoare. O mână înmănușată ținea lumânarea. Cealaltă mână era ascunsă sub faldurile mantiei. Lanțurile păreau atașate de glezna fantomei.

Fantoma se îndrepta exact spre pat.

— Lydia! Lydia! Unde ești, Lydia?

Sebastian făcu un pas înainte. Dar înainte de-a putea atinge apariția, Prudence dădu la o parte așternutul și se ridică. În mână strângea pistolul.

— Oprește-te unde ești sau trag un glonț în tine, spuse ea.

— Ce mama dracului se-ntâmplă? țipă fantoma. Tu nu ești mătușa Lydia!

— În mod sigur nu sunt. Și tu nu ești fantomă.

Prudence coborî din pat, atentă să țină pistolul îndreptat spre apariție.

— Și povestea asta supărătoare a mers destul de departe, continuă ea.

Se chinui neîndemânică cu ochelarii și reuși să și-i pună pe nas.

— Ar trebui să-ți fie rușine, zise ea.

— Cristoase, cine dracu' te crezi? O să-ți arăt eu ție să nu te mai amesteci în treburile mele.

Intrusul își retrase mâna dintre faldurile mantiei, dezvăluind un pumnal. Ridică lama și se îndreptă cu un scop anume spre marginea patului.

— Stai, sau trag!

Prudence făcu un pas înapoi.

— Nici chiar așa, spuse fantoma. Doamnele nu știu cum să folosească un pistol.

Sebastian se aruncă asupra strigoiului înarmat cu un pumnal. Îl apucă de umăr, trase gluga mantiei în față, peste ochii bărbatului, și îl răsuci spre el. Lumânarea zbură cât colo.

— Ce dracu'?

Strigoiul se lupta să dea la o parte gluga mantiei, care efectiv îl orbea.

Sebastian nu-i dădu ocazia să-și ridice gluga. Nu putea risca să fie văzut și recunoscut de fantomă. Ar fi trebuit să explice prea multe lucruri.

Sebastian îndepărtă pumnalul cu o lovitură aplicată cu una din mâini. Apoi lovi cu pumnul bărbia fantomei, care abia se vedea sub glugă.

Intrusul se clătină spre spate, se lovi cu capul de piciorul patului și căzu, fără cunoștință, pe podea.

— Foarte bine, exclamă Prudence în timp ce se grăbea să ridice lumânarea înainte de-a aprinde covorul. Și exact la timp. Cred că tocmai voia să folosească pumnalul asupra mea.

Sebastian stătea deasupra victimei lui și o privea pe Prudence. Furia datorată riscurilor la care se expusese ea se contopi cu ușurarea pe care-o simțea știind-o în siguranță.

— Tu', prostuțo! Îți dai seama ce s-ar fi putut întâmpla?

Ea clipi surprinsă.

— Ei bine, era cât pe ce s-o fac. Realmente n-am vrut să fiu nevoită să-l împușc, înțelegi? De fapt, n-am mai tras niciodată cu pistolul și aș fi putut ținti în altă parte.

— Era cât pe ce? repetă Sebastian jignit, nevenindu-i să creadă, apoi ocoli corpul prăbușit al fantomei și ajunsese în fața lui Prudence. Ți-ar fi putut sfâșia gâtul cu pumnalul ăla. Ar fi putut să te omoare, cap sec de idioată ce ești!

Prudence începu să se încrunte.

— Zău, Sebastian, nu-i nevoie să țipi!

— Nu țip. Dar mă gândesc foarte serios să te pun pe genunchi și să te bat atât de tare, încât să nu poți sta jos o săptămână. Aproape că ai reușit să fii omorâtă în noaptea asta.

— Uiți că am un pistol la mine, îi reaminti ea.

— Chiar n-ai habar cât e de greu să dobori un bărbat cu un pistol așa de mic cum e ăla? Am văzut bărbați care continuau să meargă cu două gloanțe în pânțele, l-am văzut omorând alți bărbați înainte de-a se prăbuși.

Prudence îl privi fix.

— Unde-ai văzut așa ceva, domnule conte?

— Nu contează.

Nu era deloc timpul potrivit să descrie ororile vânătorii de bandiți din munții Saragstan.

— Dar crede-mă când îți spun că un glonț nu doboară întotdeauna un bărbat.

— Acum, ascultă aici, Sebastian, asta e ancheta mea și eram pe deplin pregătită să-i fac față. Nu ți-am cerut asistența.

— Nu, nu mi-ai cerut-o, recunosc el printre dinți. În schimb ai ales să-ți riști gâtul.

— Și ce-i cu asta? îi răspunse ea, la fel de ofensată acum. Asta-i treaba mea, nu a ta.

— E în mod clar și treaba mea, domnișoară Merryweather. Din întâmplare ești logodită cu mine.

— Da, ei bine, asta se poate repara destul de curând.

— La dracu, femeie!

Bărbatul de pe podea gemu. Sebastian îl privi încrunțat, supărat de întrerupere.

— Of, Doamne, cred că se va trezi curând, spuse Prudence și ținu lumânarea deasupra fantomei prăbușite. Pare că poartă o mască.

— Dă-mi lumânarea aia.

Sebastian își dădu seama că erau alte treburi de rezolvat înainte de-a putea continua s-o pedepsească pe Prudence. Își stăpâni firea și strânse cu putere lumânarea pe care Prudence i-o înmânase, ascultătoare.

Îngenunchie lângă bărbatul inconștient, căută și găsi marginea măștii. Cu o singură mișcare, o smulse, dezvăluind o față necunoscută.

— Îl recunoști? întrebă Prudence.

— Nu, dar aș putea face prinsoare că-i unul dintre infamii nepoți ai doamnei Leacock.

— Foarte probabil.

Prudence se întinse după șnurul clopoțelului.

— O să cer imediat ajutor. Doamna Leacock are mai mulți valeți în serviciul casei. Ei se pot ocupa de fantoma noastră, până când vine magistratul. Ar fi mai bine să pleci, domnule conte.

— Cum să explici faptul că blestemata ta de fantomă e inconștientă? o întrebă el.

Prudence se gândi un moment.

— O să spun că s-a împiedicat și a căzut când a sărit la mine. S-a lovit cu capul de piciorul patului și și-a pierdut cunoștința. Cine mă poate contrazice?

— Cred c-o să meargă, spuse Sebastian cu părere de rău. Știi din experiență că oamenii care au fost loviți până la pierderea cunoștinței, rareori își amintesc ceva în legătură cu ce s-a întâmplat în clipele dinaintea incidentului. O să creadă sigur că s-a împiedicat și a căzut, dacă asta-i spui.

— Atunci exact asta o să spun. Și acum, afară cu tine, domnule conte.

Sebastian îi aruncă o privire dezgustată, știind foarte bine că ea avea dreptate. De dragul ei, nu-și putea permite să fie descoperit de doamna Leacock și de servitorii ei. Dezordinea din pat, ținuta neîngrijită a lui Prudence și faptul că el era atât de dezbrăcat i-ar fi condus la concluzia evidentă că făcuse dragoste cu logodnica lui.

Să fie descoperit așa cu Prue ar fi fost un dezastru complet. Lumea bună ar fi închis ochii. La urma urmei, perechea își declarase deja intenția de-a se căsători. Cu toate acestea, existau niște limite. Lumea mondenă se aștepta ca întâlnirile romantice să fie făcute cu o anumită discreție. Să fie găsiți împreună în situația asta ar fi cerut, probabil o autorizație specială.

O autorizație specială! Sebastian zăbovi asupra acestui gând interesant.

— Ei bine, domnule conte? N-ar fi mai bine să te grăbești? Prudence îi înmână cămașa.

— Te rog, nu-ți uita cizmele, continuă ea.

Sebastian zâmbi cam strâmb.

— O să plec. Reputația ta atârnă deja de un fir de păr, nu-i așa?

— Nu reputația mea mă îngrijorează, spuse ea sever, ci a ta.

Femeia aceasta nu înceta să-l uimească.

— A mea? De ce naiba ești îngrijorată de reputația mea?

— Tu ai cel mai mult de pierdut, nu-i așa? întrebă ea încet. Oamenilor deja le face mare plăcere să-ți pună reputația în cea mai proastă lumină cu putință. Nu vreau să văd cum faci voia lumii mondene cu o escapadă ca asta.

Sebastian rămăsese fără replică. Nimănui nu-i mai păsase vreodată de reputația lui. Îi trebui câțva timp să găsească un răspuns.

— Te asigur că nu-mi pasă de ce crede lumea mondenă despre mine.

— Ei bine, mie-mi pasă. Mai mult, sigur nu-i nevoie să mai subliniez că dacă suntem găsiți împreună într-o situație atât de neplăcută, vei fi obligat să te căsătorești cu mine. Te-am încurcat deja destul, domnule conte. N-aș vrea să fiu forțată să închei o căsătorie pe care cu siguranță că n-o dorești.

Sebastian își dresese glasul.

— Ei bine, în legătură cu asta, Prue, m-am gândit că...

— Grăbește-te, aud, pași în hol.

Sebastian se încruntă. Și el auzea. Valetii de încredere ai doamnei Leacock se grăbeau să asculte apelul clopoțelului. Privi expresia alarmată de pe fața lui Prudence și înjură pe tăcute. În mod clar, nu avea înfățișarea unei doamne care voia să se mărite din obligație.

Trebuia să-i dea mai mult timp. Încă nu terminase să o curteze, se gândi el.

Sebastian își ridică cizmele, își puse pardesiul pe umăr și merse cu părere de rău, spre fereastră. O deschise și ieși pe marginea din afară.

Apoi se opri și o privi pe Prudence. Arăta atât de drăgălaș de serioasă, cu ochii neliniștiți, în timp ce-l urmărea plecând. Își aminti cum tremurase în brațele lui.

Data viitoare când avea să tremure așa, promise în gând, el avea să fie adânc înăuntrul ei.

— Noapte bună, Prue.

— Noapte bună, Sebastian.

Zâmbetul ei străluci la lumina lumânării.

— Și mulțumesc pentru că m-ai însoțit în seara asta. Abia aștept să te ajut să rezolvi următorul tău caz. Știu că am face o echipă excelentă, continuă ea.

Viața alături de Prue, reflectă Sebastian în timp ce-și croia drum pe marginea ferestrei, avea să fie, pe rând, înnebunitoare, agitată și alarmantă, dar îți nici un caz plictisitoare. Și nici rece.

Capitolul 7

Whistlecroft își suflă nasul, cu zgomot, într-o batistă murdară, își șterse nasul roșu, bulbucă și se aplecă peste masa de lemn. Își coborî vocea până la o șoaptă guturală, aspră.

— Ați auzit că lordul Ringcross și-a frânt gâtul în timpul petrecerii de la Castelul Curling?

— Am auzit, spuse Sebastian și se trase înapoi, străduindu-se să evite respirația neplăcută a lui Whistlecroft. Vestea a

circulat în tot orașul acum două zile. Prostul s-a îmbătat și a căzut dintr-una din camerele din turn. Ce-i cu asta?

Sebastian nu-l cunoștea bine pe Ringcross, dar nu-i plăcuse în mod deosebit ce aflase despre bărbatul acesta. Ringcross avusese reputația de-a proteja case de toleranță care funcționau cu tineri inocenți, de ambele sexe. Când vestea morții lui se răspândi în lumea bună, puțini oameni regretară trecerea lui în neființă.

— Ei bine, domn' conte, se face că e un domn care vrea să mă ocup de moartea lui Ringcross, spuse Whistlecroft, apoi își ridică halba cu bere și îl privi pe Sebastian în expectativă. Am crezut că v-ar putea interesa cazul ăsta.

— De ce?

— De ce? întrebă Whistlecroft, sprâncenele-i stufoase tremurându-i de surprindere. Pentru că s-ar putea să fie vorba de o crimă, domnule, de asta. N-ați mai avut șansa să investigați o crimă deja de câteva luni. De obicei, suntem puși în fața unor probleme de șantaj, furturi de bunuri și chiar vreo mică delapidare.

— Știu foarte bine.

Cazurile încurcate de crimă erau relativ rare în lumea bună. Membrii înaltei societăți reușeau să fie omorâți fără efort, destul de repede, e-adevărat. Dar vinovați erau, de obicei, tâlharii, adversarii în dueluri sau ocazionali soți jigniți. Asemenea cazuri arareori erau probleme încurcate pentru Sebastian.

— Cred c-o să găsiți foarte interesant cazul ăsta, domn' conte, spuse Whistlecroft convingător. E o adevărată problemă încurcată.

— Cine mama naibii te-a angajat să te ocupi de moartea lui Ringcross? Nu-mi pot imagina de ce i-ar păsa cuiva de asta. Lumea e sătulă de el.

Whistlecroft ridică din umerii lui masivi și își luă un aer important.

— Mă tem că, în cazul ăsta, nu pot dezvălui identitatea clientului meu.

— Atunci poți să găsești pe altcineva să te ajute în anchetă, spuse Sebastian și se pregăti să se ridice de la masă.

Alarmat, Whistlecroft își puse jos halba.

— O secundă domnu' conte. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră în cazul ăsta. E vorba de-o recompensă mare.

— Atunci ocupă-te singur de caz.

— Fiți rezonabil, se tângui Whistlecroft. Dacă Ringcross a fost omorât, atunci fapta a fost comisă de cineva din lumea dumneavoastră, nu de vreun bandit de rând. Un polițist ca mine n-ar ajunge departe încercând să facă cercetări în lumea bună. Știți asta la fel de bine ca mine.

— Problema e, Whistlecroft, că nu-mi pasă în mod deosebit de plecarea recentă a lui Ringcross de pe lumea asta. E foarte probabil să fi fost accident. Iar dacă se află că l-a împins cineva, nu e o treabă care să mă intereseze în mod deosebit. În ce mă privește, ucigașul i-a făcut lumii un serviciu.

— Clientul meu vrea să știe ce s-a întâmplat, spuse Whistlecroft, apoi își scoase batista murdară și își suflă din nou nasul. E puțin cam neliniștit.

— De ce-ar trebui să fie neliniștit?

— Nu știu, spuse Whistlecroft și se aplecă din nou ca să fie mai aproape. Nu mi-ar spune. Dar dacă mă-ntrebați pe mine, e speriat că i s-ar putea întâmpla și lui ce i s-a-ntâmplat lui Ringcross.

Acest fragment de informație captă interesul lui Sebastian. Aici era o problemă încurcată. Poate chiar una interesantă. Își păstră neschimbată expresia feței în timp ce-l contemplă pe Whistlecroft.

— Va trebui să știu numele clientului dumitale, zise Sebastian. N-o să intru orbește în chestia asta. Dacă vrei să te ajut, va trebui să-mi spui cine e cel care vrea ca moartea lui Ringcross să fie anchetată.

Whistlecroft își mestecă buza de jos, în timp ce cântărea problema. Sebastian nu fu surprins când acesta ridică din nou

din umeri și mai luă o înghițitură din băutura lui. Whistlecroft n-ar fi fost el, dacă nu era pragmatic.

— Ei bine, dacă trebuie să știți, lordul Curling vrea să descopăr ce s-a întâmplat în camera din turn, spuse Whistlecroft.

— Curling? Ce interes are el în treaba asta?

Sebastian se cunoștea cu baronul – un bărbat întunecat, masiv, trecut bine de patruzeci de ani. Curling era membru în câteva dintre cluburile pe care le frecventa și Sebastian.

Era bine cunoscut, în anumite cercuri, pentru petrecerile somptuoase pe care le dădea la conacul lui de la țară. Castelul Curling era la mai puțin de o oră distanță cu trăsura, de oraș. În timpul sezonului monden, Curling dăduse petreceri acasă aproape la fiecare sfârșit săptămână. Sebastian primise adesea invitații, dar nu se obosise niciodată să le accepte. Petrecerile ținute în casă îl plictiseau în general.

— Ringcross a murit la casa de țară a lui Curling, sublinie Whistlecroft. Poate că lordul vrea doar să se asigure că n-a distrat un ucigaș tot sezonul monden.

Sebastian privi gânditor prin fereastră la strada din afara cafenelei.

— Sau poate că știe mai multe despre incident decât ți-a spus dumitale.

— E probabil, spuse Whistlecroft și își termină băutura. Nu mă interesează decât recompensa. Și pe dumneavoastră vă interesează doar cât de interesant e misterul. Ne-am înțeles, domnu' conte?

— Da, spuse Sebastian. Cred că da.

Își dădu seama că abia aștepta să-i povestească lui Prudence despre noua anchetă. Nu mai avusese pe nimeni până atunci, cu care să discute despre cazurile lui, cu excepția lui Garrick, care fusese mai degrabă amuzat de pasiunea lui Sebastian, decât interesat în mod real de ea.

Dar Prudence ar fi fost înfricoșată de ideea de-a investiga o posibilă crimă. Bineînțeles, ar fi putut exista o problemă,

înțelese Sebastian cu părere de rău. Ea ar fi putut dori să se implice în anchetă.

Sebastian avea să facă față problemei când ar fi apărut, se gândi el în timp ce ieșea din cafenea. Poate ar fi fost o cale ca ea să-l asiste și, în același timp, să rămână în siguranță, la periferia cazului.

Ar fi fost amuzant să colaboreze cu Prue la dezlegarea enigmei morții lui Ringcross.

O jumătate de oră mai târziu, Sebastian intră pe ușa casei lui din oraș, aruncă o privire la expresia mohorâtă de pe fața lui Flowers, și zâmbi cu îngrijorare.

— S-a-ntâmpnat ceva rău, Flowers?

— Un domn Trevor Merryweather dorește să vă vadă, domnule, spuse Flowers și luă mănușile și pălăria de la Sebastian. A insistat să vă aștepte până când vă întoarceți acasă. L-am băgat în bibliotecă.

— Un loc la fel de bun ca oricare altul, cred.

— Ar fi trebuit să-l dau afară, stăpâne?

— Bineînțeles că nu, Flowers. E viitorul meu cumnat.

Nu prea putem să-l tragem de urechi de fiecare dată când vine.

— Da, stăpâne. Mi-a fost teamă că asta putea să se întâmple. Pare un tânăr cam dificil.

— Încearcă s-o protejeze pe sora lui de mine, spuse Sebastian. Mulți ar spune că asta-l face să fie un tânăr destul de curajos.

Flowers clipi din ochii lui mari, obosiți.

— Am înțeles ce vreți să spuneți, domnule conte. N-am văzut lucrurile în lumina asta.

Sebastian intră liniștit în bibliotecă. Lucifer se ridică din poziția lui din vârful sofalei, sări ușor pe covor și ieși spre el să-l întâlnească. Sebastian luă pisica în brațe și privi la musafir.

Trevor stătea nemișcat lângă fereastră. Umerii prea mari și talia extrem de strânsă a pardesiului său prea căptușit îl făcea să aibă o siluetă neplăcută de insectă. Se răsuci când își dădu seama că intrase cineva în cameră.

Sebastian îl mângâie pe Lucifer și contemplă înfățișarea cumplit de lipsită de gust a lui Trevor. Cravata bărbatului mai tânăr era legată într-o manieră extrem de complicată, care îi stânjenea mult mișcările capului. Sebastian se întrebă dacă nu cumva Trevor se sugruma cu ea. Gulerul cămășii lui bogat gofrate era atât de înalt, încât îi încadra obrazul. Pantalonii lui erau minuțios plisați și vesta avea o nuanță uimitoare de roz.

— Angelstone.

— Bună ziua, Merryweather.

Ținându-l pe Lucifer pe unul din brațe, Sebastian traversă camera până la masa pe care era garafa cu vin roșu.

— Bei cu mine? continuă el.

— Nu, spuse Trevor și se îmbujoră. Mulțumesc. Domnule, am venit să vă vorbesc despre sora mea.

— Ah, da. Fără îndoială că vrei să discutăm despre aranjamente și alte lucruri din astea. Nu te îngrijora, Merryweather. O să am eu grijă de sora dumitale.

— Acum, ascultați aici, spuse Trevor îndreptându-și umerii cu hotărâre. Mi-a ajuns sarcasmul și bătaia dumneavoastră de joc, domnule conte. Ați mers prea departe.

— Încă nu.

Sebastian luă o înghițitură de vin și își reaminti cu părere de rău de ceea ce făcuse înainte de-a fi fost întrerupt de fantoma din vila Leacock.

— Dar am toate speranțele să o fac curând.

Trevor devenise roșu de mânie.

— Amândoi știm că doar vă amuzați cu Prue. N-aveți absolut nici o intenție să vă căsătoriți de-adevărat cu ea. N-o să vă las să jucați jocurile dumneavoastră diabolice cu ea, Angelstone.

Sebastian îl puse pe Lucifer înapoi pe sofa. Apoi înconjură biroul și se așeză. Își propti picioarele încălțate în cizme pe suprafața, de lemn, își perie părul de pe pantaloni și îl privi gânditor pe Trevor.

— Ce te face să crezi că n-o să mă însor cu ea?

— Să vă ia dracu, domnule, explodează Trevor. Știți foarte bine că nu e genul dumneavoastră.

— Nu sunt de-acord cu asta.

— Nenorocitul! Clocoti Trevor. N-o să te las s-o rănești cum a făcut Underbrink. Nu-mi pasă de ce va trebui să fac pentru ca să te opresc.

Sebastian își studie vinul.

— Ce anume a fost între sora dumitale și Underbrink?

— A cerut-o în căsătorie, spuse Trevor, mâinile transformându-i-se în pumni. N-a ajuns niciodată să-i ceară tatălui meu permisiunea, desigur, pentru că n-a avut niciodată realmente intenția să o facă. Dar Prue a crezut că o iubea. Credea că urma să se căsătorească cu ea.

— Prue l-a iubit?

— A ținut foarte mult la el, murmură Trevor. A curtat-o toată vara. A dansat cu ea la petrecerile locale, i-a trimis buchete de flori acasă, i-a citit poezii romantice.

— Și i-a spus că vrea să se căsătorească cu ea?

— Exact. Dar mințea. Știa tot timpul că trebuia să se însoare cu o moștenitoare bogată, ca să refacă averea Underbrink. Nici vorbă să se căsătorească cu Prue. Am descoperit cu toții adevărul, când el s-a întors la Londra.

Sebastian se uita iar la vin.

— Sora ta a plâns pentru el?

— Da, a plâns, spuse Trevor și își adună puterile. Și n-o s-o las să plângă din nou pentru un diavol ca dumneata!

Se aruncă în față, fără nici un avertisment.

Sebastian își coborî picioarele de pe birou și se ridică repede. Vinul se vărsă pe covor când el se feri din calea lui Trevor.

Trevor zbură peste masă și căzu peste scaunul pe care tocmai îl eliberase Sebastian. Se sprijini de perete.

Sebastian își puse jos ochelarii.

— Merryweather, te asigur că nu-i neapărat nevoie de tot efortul ăsta.

Trevor se ridică nesigur pe picioare și se îndreptă spre Sebastian, împleticindu-se. Își mișca pumnii amenințător.

Sebastian fentă lovitura, își îndoii picioarele și îl lăsă pe Trevor să cadă deasupra.

— Lua-te-ar dracu!

Trevor se întinse cu fața la podea. Se răsuci cu greu pe o parte și se luptă să se ridice din nou în picioare.

— Am de gând să mă căsătoresc cu ea, Merryweather.

Sebastian se retrase așa încât să nu fie ajuns de Trevor dacă ar pregăti o altă lovitură.

— Ai cuvântul meu de onoare! continuă el.

— La ce e bun cuvântul tău? găfâi Trevor.

Porni clătinându-se, cu mâinile întinse spre gâtul lui Sebastian

— Sora ta are încredere în mine.

— Ha! Ce știe ea despre cum e să ai de-a face cu diavolul?

Trevor se aruncă spre el încă o dată.

Sebastian făcu un pas într-o parte și fandă. Trevor sări direct peste țintă și lovi din nou peretele. Se întoarse, amețit dar hotărât.

Sebastian ridică o mână.

— Ajunge! Dacă o ții tot așa s-ar putea să-ți faci un rău serios. Prue m-ar acuza pe mine de asta, fără îndoială.

— Blestemați fie ochii tăi, Angelstone, asta nu-i încă un mic joc amuzant pentru care să te bucuri tu. E vorba de sora mea.

— Sunt conștient de asta, spuse Sebastian încet. Ce te-ar putea face să crezi că intențiile mele pentru sora ta sunt onorabile?

Trevor îl privi fix.

— Nu poți spune nimic care să mă convingă. N-am încredere în tine.

— Merryweather, hai să ne lămurim asupra unui punct. N-aș vrea să-mi petrec restul sezonului monden întrebându-mă dacă nu cumva răsari din cea mai apropiată alee și te repezi direct la gâtul meu. O să închei un târg cu tine.

Trevor deveni dintr-o dată suspicios.

— Un târg?

— Dă-mi ocazia să-ți dovedesc că intențiile mele sunt onorabile și o să am grijă ca tu să-nveți să-ți folosești pumnii cum trebuie, spuse Sebastian și zâmbi ușor. Poate și un pistol.

Trevor se încruntă, neștiind ce să creadă.

— Nu înțeleg.

— E foarte simplu. O să aranjez ca tu să iei lecții de box la Academia Witt și o să am grijă să fii admis să exersezi tragerea la țintă la clubul Manton.

Trevor mijii ochii.

— N-o să fiu niciodată acceptat de Witt. Conduce cea mai greu accesibilă academie de box din Londra. Numai domnii din cele mai înalte clase ale lumii mondene se instruiesc acolo.

— Eu pot să te recomand acolo, spuse Sebastian.

— Nu-mi pot permite nici un set de pistoale de duel, cu care să exersezi la Manton, insistă Trevor.

— O să ți le împrumut pe-ale mele.

Trevor îl privi cu neîncredere crescândă.

— De ce-ai face asta?

Sebastian zâmbi abia vizibil.

— Din două motive. Primul fiind acela că, dacă eșuez să mă căsătoresc cu sora ta, așa cum am promis, și tu continui să mă urmărești din cauza asta, o să fim măcar în stare să ne angajăm într-o luptă cinstită. Nu e deloc amuzant să participi la o întrecere inegală.

— Care-i cel de-al doilea motiv?

— Am avut cândva un frate mai mic. Îmi amintești de el.

Sebastian ridică garafa și mai turnă încă două pahare de vin. Îi înmână unul din ele lui Trevor.

— Batem palma?

Trevor privi în jos, la vin și apoi își ridică ochii ca să-i întâlnească pe-ai lui Sebastian.

— Chiar ai de gând să te căsătorești cu Prue?

— Da.

— Și o să mă bagi la academia de box Witt și la galeria Manton, ca să învăț cum să mă lupt bine cu tine, dacă nu te mai însori cu ea?’

— Da.

— Îmi închipui că într-adevăr crezi ce spui, zice Trevor încet.

— Fiecare cuvânt.

Trevor luă o înghițitură de vin.

— Foarte bine, atunci. Și dacă n-o faci, o să-ți smulg capul de pe umeri o să bag un glonț în tine.

— E destul de cinstit așa.

Trevor păru vizibil ușurat.

— Ei bine, atunci asta-i.

— Sper că da.

Trevor își drese glasul.

— Aș fi vrut să te întreb ceva, Angelstone.

— Da?

— Dacă ai într-adevăr de gând să-mi fii cumnat, îmi faci, te rog, un mare serviciu?

Sebastian ridică din sprâncene.

— Ce fel de serviciu?

— O să mă-nveți cum să-mi leg cravata ca tine?

Sebastian zâmbi.

— O să fac puțin mai mult de-atât. După ce vei fi prezentat la Witt și Menton, o să te recomand croitorului meu.

— Nightingale! Grozav spuse Trevor, realmente cu respect. E mult mai greu accesibil decât Witt.

— Pe bună dreptate.

Sebastian privi vesta roz a lui Trevor.

— Măiestria lui e infinit mai importantă pentru un gentleman.

Prudence o urmări pe Drucilla Fleetwood traversând hotărâtă camera de bal, îndreptându-se spre ea. Își luă inima în dinți în vederea întâlnirii dintre ele. Era greu să n-o observi pe mătușa lui Sebastian, chiar dacă n-ar fi arătat-o nimeni cu degetul.

Drucilla era o siluetă impresionantă de elegantă în rochia ei din mătase de culoarea gălbenelelor. În părul ei coafat după ultima modă, purta pene asortate cu rochia.

Diamantele din urechile ei străluceau tot atât de viu ca și cristalele candelabrelor.

Era evident că Drucilla fusese o femeie frumoasă în tinerețe. „E încă destul de atrăgătoare”, gândi Prudence. Din nefericire, trăsăturile erau umbrite de manifestări atât de neplăcute... Drucilla avea expresia unei femei cu intenții rele.

Hester o avertizase pe Prudence abia cu o oră în urmă, că era de așteptat ca Drucilla să apară la balul de la Craigmore.

— Se vorbește că nu-i tocmai bucuroasă de logodna lui Angelstone, îi explică Hester. Sperase ca un accident îngrozitor să-l distrugă pe conte, sau ca acesta să se lase

omorât într-un duel, înainte de-a se căsători. Nu-și dorea să-l vadă având un moștenitor ca, astfel, să-și asigure succesiunea ramurii familiei lui.

Prudence se roși puternic când veni vorba despre un moștenitor.

— Sunt sigură că asta nu-i treaba ei. Oricum ar fi, Angelstone și cu mine n-o să ne căsătorim, cel puțin încă un timp. Cu siguranță că nu e nici o grabă. Vrem să ne bucurăm de o logodnă foarte lungă.

Hester o privi ciudat.

— Chiar așa? Sunt surprinsă să aud asta, draga mea.

— De ce?

— Pentru, că nu pot să concep cum ar tolera Angelstone o logodnă lungă. Odată ce și-a ales mireasa, de la un bărbat de genul lui se așteptă să fie nerăbdător să termine cu afacerea asta.

Prudence o privi uluită.

— Hester, nu cumva ești nerăbdătoare să mă măriți?

— Ca să fiu absolut sinceră, draga mea, acum că a fost anunțată logodna, cred că ar fi mai bine să aranjezi lucrurile cât se poate de repede.

— Vrei să spui, înainte ca Angelstone să se răzgândească? Întrebă Prudence pe un ton sec.

— Exact. Bărbatul ăsta e periculos. Ți-am spus asta. Nimeni nu poate fi de-a-ntregul sigur de intențiile lui. O să mă simt mult mai în siguranță după ce te-ai cununat.

— Deci, ești așa de dornică să mă vezi căsătorită cu îngerul Prăbușit?

Hester căzu pe gânduri.

— Cred c-o să fii în siguranță cu el. Angelstone are grijă de tot ce-i aparține.

Remarcile lui Hester erau încă proaspete în mintea lui Prudence când Drucilla se opri, în cele din urmă, în fața prăzii

ei.

— Hm, hm, hm, făcu Drucilla și o măsură pe Prudence din cap până-n picioare, evident neimpresionată de rochia ei gri pal. Deci dumneata ești micuțul și istețul vânător de fantome despre care ne-a vorbit doamna Leacock?

Prudence înghiți insultele tăioase și reuși să zâmbească. Subiectul legat de fantoma doamnei Leacock fusese pe buzele tuturor în seara aceea. Prudence fusese lăudată ca fiind o eroină inteligentă, extrem de curajoasă, de către doamna Leacock, foarte recunoscătoare. Din fericire, așa cum prevăzuse Sebastian, fantoma, care fusese, într-adevăr, unul din nepoții doamnei Leacock, nu-și reamintise nimic despre felul în care își pierduse cunoștința. În ce-l privea, credea că se împiedicase de o cută a covorului și căzuse.

— Bună seara doamnă, spuse Prudence politicos. Cred că sunteți doamna Fleetwood, nu? ‘

— Sigur că sunt. Și dumneata ești originala aia care-i logodită cu Angelstone.

— Da, doamnă. Am această onoare.

— Presupun că n-ar trebui să fiu surprinsă că și-a ales o creatură atât de ciudată ca să-i fie contesă. Bărbatul ăsta n-are absolut nici un respect pentru titlul nobil care i-a revenit, pur și simplu printr-un accident.

— Am trăit cu impresia că titlul i-a revenit în maniera obișnuită, doamnă. Era următorul în linie.

— Ei, ași...

Furia frustrării ardea în ochii frumoși, căprui, ai Drucillei.

— L-a obținut datorită unui concurs cât se poate de norocos de împrejurări. În realitate, n-ar fi trebuit să-i revină lui nicidecum.

— Nu e cinstit să spuneți asta, zise Prudence cu blândețe.

— A fost destul de rău că tatăl ăla iresponsabil al lui a fugit cu actrița aia. Jonathan Fleetwood n-a făcut nici o afacere căsătorindu-se cu târfulița aia. Dacă n-ar fi fost atât de prost,

viitorul duminică soț s-ar fi născut un bastard, exact ce s-a străduit atât de mult să devină.

Prudence își pierdu repede răbdarea.

— Doamnă, nu vă pot permite să insultați familia viitorului meu soț.

— Eu fac parte din familia lui, prostuțo. Și dacă vreau să insult acea parte a familiei din care face el parte, o voi face!

— Interesantă logică, admise Prudence. Oricum, cred că ramura lui Angelstone din familie a suportat deja destule insulte, nu credeți?

Privirea lui Drucilla era ucigătoare.

— Ar trebui să fie clar că nimic din ce spun eu n-ar putea fi atât de insultător pentru numele familiei, cum e ceea ce a făcut el.

— Ce vrea să-nsemne asta, doamnă?

— Doar că e pe deplin în caracterul lui Angelstone să-și aleagă o femeie absolut nepotrivită ca să devină contesă. Gândul că un nimeni de la țară, cum ești tu, va ajunge viitoarea Contesă de Angelstone este insuportabil.

În jurul perechii se auziră oftaturi și murmure de consternare. Prudence auzi și înțelese că scena cu Drucilla amenința să se transforme într-o îmbucătură delicioasă pentru lumea mondenă, pe care s-o mestece mâine dimineață, la micul dejun. Sebastian nu mai avea nevoie de un adaos la proasta lui reputație.

Prudence își îndulci voit zâmbetul, ca și când Drucilla tocmai i-ar fi făcut un mare compliment.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră că v-ați deranjat să vă prezentați, doamnă! Am fost destul de curioasă în privința restului familiei lui Angelstone.

— Chiar așa? spuse Drucilla, apoi se îndreptă și privi în jos de la înălțimea elegantului ei nas. Primul lucru pe care ar trebui să-l știe e că titlul, pe care îi place atât de mult lui Angelstone să-l tăvălească prin noroi cu fiecare ocazie, trebuia

să aparțină fiului meu. Dacă există dreptate pe lumea asta, atunci într-o zi îi va reveni lui Jeremy.

— Eu am avut impresia că problemele dreptului logodnicului meu la titlu s-a rezolvat cu mult timp în urmă.

— Prostii! spuse. Drucilla și fața i se înroși puternic. Îți doresc bucurii în căsnicie, domnișoară Merryweather. Poate că o să poți fabrica o fantomă sau două în noaptea nunții, cu care să-ți amuzi soțul. Va trebui, cu siguranță, să faci ceva neobișnuit ca să-i menții interesul pentru ceva mai mult de două săptămâni. Angelstone se plictisește foarte repede.

Drucilla merse, prea departe și reacțiile celor din preajmă, șocați, indicau că fiecare înțelegea acest lucru. Prudence știa că Sebastian avea să fie furios când va afla de schimbul acesta de cuvinte. Era ceva extrem de neobișnuit ca el să permită ca o insultă adresată logodnicei lui să rămână nepedepsită.

Privi în ochii chinuți ai Drucillei și, dintr-o dată, îi păru rău de ea. Biata femeie era foarte conștientă că depășise măsura.

— Apreciez grija dumneavoastră pentru renumele familiei, spuse Prudence cu calm. Este evident că ați muncit din greu. Să-l păstrați cât se poate de neîntinat, în împrejurări extrem de grele.

Drucilla o privi fix. Pentru o clipă, păru complet năucită.

— M-am străduit cât am putut, spuse ea într-un târziu.

— Îmi dau seama că n-a fost o sarcină ușoară, spuse Prudence. Vă rog să fiți sigură că mă interesează și pe mine foarte mult numele și reputația lui Angelstone. De dragul familiei, o să fac orice efort ca să mă asigur că va fi evitat un scandal.

Privirea lui Drucilla sclipi plină de o nedumerire jignită.

— Ce fel de joc joci, domnișoară Merryweather?

— Nu joc nici un joc.

— Atunci trebuie să aștept să vedem ce fel de joc diabolic joacă Angelstone.

Drucilla se răsuci pe călcâie și se pierdu în mulțime.

Un val puternic de presimțiri rele o străbătu pe Prudence în timp ce urmărea cum spatele rigid al adversarei sale dispărea printre invitați.

— Ei, asta-i acum! Cred că Angelstone o să aibă ceva de spus în legătură cu asta, murmură o voce în spatele lui Prudence.

Prudence se întoarse și-l văzu pe Garrick Sutton stând în picioare în spatele ei. Sebastian i-l prezentase la serata de la Bowdrey. Îi dăduse de înțeles că îl considera prieten pe Garrick. Prudence observă că Garrick era unul dintre puținii oameni din încăperea, în seara asta, care nu ținea în mână un pahar cu șampanie. Îi zâmbi cu îngrijorare.

— Aș prefera ca Angelstone să nu afle nimic despre scena asta, spuse ea.

Gura lui Garrick se strâmbă într-o grimasă.

— Mă tem că nu prea sunt șanse de-a-l împiedica să afle. Au fost prea mulți martori.

Prudence privi neliniștită în jur.

— Cred că aveți dreptate. Ei bine, va trebui să vorbesc cu Angelstone înainte de a face ceva nechibzuit.

— Ce-i asta? Crede-ți că-l puteți convinge să nu se răzbune pe clanul Fleetwood?

— Nu-i nevoie să mă răzbun, spuse Prudence. Este evident că biata femeie a suferit mult de-a lungul anilor.

— Biata femeie”, spuse Garrick cu răceală, a fost aproape în întregime responsabilă de faptul că familia Fleetwood n-a acceptat-o niciodată pe mama lui Angelstone.

— Cu toate astea, Angelstone e acum capul familiei. Își poate permite să fie generos cu ceilalți membri ai clanului.

— Generos? zâmbi Garrick. Vorbim despre același lord Angelstone?

— Nu-i o situație comică, domnule Sutton.

— Nu, nu este. Dar s-ar putea dovedi interesantă. Ascultați-mi sfatul și nu vă amestecați, domnișoară Merryweather.

Angelstone este, categoric, în stare să facă față domnului Fleetwood. O face deja de câțva timp.

— Ce credeți că va face în legătură cu scena nefericită din seara asta? întrebă Prudence.

Garrick ridică din umeri cu nepăsare.

— Cine știe? Angelstone controlează o parte din venitul familiei. Poate că o să taie din porția familiei Fleetwood.

— Oh, Doamne!

— Sau ar putea pur și simplu să se mulțumească cu scoaterea Drucillei și a fiului ei de pe listele de invitați, în sezonul ăsta monden. Sau ar putea aranja ca dragul lui verișor să fie dat afară din câteva din cluburile lui. Fără îndoială că Angelstone se va gândi la o răzbunare convenabilă. E destul de inventiv.

— S-ar putea să se gândească la câteva metode de răzbunare, dar nu cred că o va face până la capăt, spuse Prudence cu putere.

Garrick ridică, întrebător, o sprânceană.

— Cine o să-l oprească?

— O să am grijă să se poarte rezonabil și într-o manieră potrivită unui cap de familie.

Garrick privi într-un punct din spatele lui Prudence. Zâmbetul lui fu, dintr-o dată, unul de așteptare entuziastă.

— Abia aștept să văd cum o să-l călăuziți, domnișoară Merryweather.

— Și pe cine are de gând să călăuzească, întrebă Sebastian, cu un interes politicos.

Prudence se răsuci și-l văzu pe Sebastian vag, deasupra ei. Arăta magnific, ca de obicei, în costumul lui de seară. Cravata lui albă era legată cu simplitate și haina lui bine croită îi dezvăluia mărimea umerilor. Ochii lui de chihlimbar străluceau când o privi.

— Pe tine, desigur, spuse Garrick.

— Sunt încântat s-aud asta, zise Sebastian și-i zâmbi lui Prudence. Vino cu mine, draga mea. O să găsim ceva de mâncare la bufet.

— Eu am mâncat deja ceva, spuse Prudence.

Sebastian o luă de braț.

— Zău? Ei bine, atunci poți să vii cu mine să vezi cum mănânc homari. Vreau să stau de vorbă cu tine.

— Oh, înțeleg, zise Prudence și zâmbi. Din întâmplare, și eu sunt nerăbdătoare să am o mică discuție cu tine, domnule conte.

— Excelent, vorbi Sebastian și își înclină capul spre Garrick. Ne scuzi?

— Sigur că da, spuse Garrick și clipi spre Prudence. Vă urez noroc, domnișoară Merryweather.

Prudence se încruntă la el peste umăr, în timp ce Sebastian o conduse prin mulțime.

— Ce-a fost toată treaba asta? întrebă Sebastian fără urmă de îngrijorare.

— Nimic.

— Absolut nimic?

— O mică problemă, hm, domestică.

— Ah, spuse Sebastian și dădu din cap în semn că înțelege. O problemă de familie, atunci?

— Ei bine, da, într-un fel.

— A cui familie? întrebă Sebastian cu asprime. A ta sau a mea?

— Domnule conte, nu-i deloc momentul să vorbim despre asta.

— Atunci, a mea, zise el. Presupun că trebuie să fie în legătură cu scena pe care a făcut-o mătușa mea cu câteva minute înainte de-a veni eu.

Prudence îl privi încruntată când se opriră lângă o masă plină cu aperitive.

— Ai și aflat?

— Draga mea, trebuie să înțelegi că n-o să fie niciodată lipsă de oameni nerăbdători să mă informeze despre asemenea probleme.

— Nu, cred că nu, zise Prudence și îi aruncă o privire cercetătoare. N-ai de gând să faci ceva cu urmări dezastruoase, nu-i așa? Totul a fost lipsit de importanță.

Sebastian își plimbă privirea peste homari. În final, alege unul care avea deasupra o stridie.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, draga mea. Voi pune lucrurile la punct.

Prudence nu păru încrezătoare răcelii din ochii lui.

— Domnule, insist să nu încerci s-o pedepsești sau s-o umilești pe mătușa ta în nici un fel, din cauza discuției pe care-am avut-o noi două. Era foarte supărată atunci.

— Fără îndoială.

Sebastian mușcă din stridie.

— A aflat de curând de logodna noastră, îi explică Prudence. Vestea a luat-o cam prin surprindere.

— Vrei să spui că a alarmat-o foarte tare, zise Sebastian și își mai luă un homar. Se teme că acum așa putea avea un moștenitor, care-ar face să fie și mai greu ca fiul ei să intre vreodată în posesia titlului.

— Cred, spuse Prudence cu convingere, că doamna Fleetwood este realmente îngrijorată de bunul renume al familiei și de reputația atașată titlului.

— E cu siguranță îngrijorată de asta, îți garantez.

— Poate că nu fără motiv, continuă Prudence încruntată.

Sebastian se opri din mestecat și înghiți.

— Ce vrei să insinuezi, Prue?

— Doar că tu nu te-ai purtat altfel decât de obicei și n-ai asigurat-o că titlul e în mâini bune.

— Nu mi-aș schimba purtarea nici ca s-o însoțesc pe mătușa mea să treacă strada, cu atât mai mult n-am s-o asigur că voi păstra titlul nepătat.

Sebastian o prinse pe Prudence de braț și o conduse spre ușile deschise, de sticlă.

— Ajunge cu prostia asta, Prue. Am lucruri mult mai importante de discutat.

Prudence privi în sus, spre el, în timp ce el o conduse afară, în grădină.

— Domnule conte, n-am de gând să-ți permit să închei subiectul ăsta, până când n-am cuvântul tău că n-o să te răzbuni pe mătușa ta pentru ce-a spus în seara asta.

— M-am cam plictisit de subiectul ăsta.

— Asta-i foarte rău, domnule, pentru că eu n-am terminat cu el încă.

Sebastian se opri lângă o fântână și o răsuci spre el.

— La dracu', Prue, ce-ți pasă ce fac eu cu Drucilla Fleetwood? Merită să plătească pentru că te-a insultat, și o va face. Și cu asta gata.

— M-a insultat pe mine, nu pe tine. Am hotărât să nu mă răzbun și n-o să-ți permit ție s-o faci, în locul meu. M-ai înțeles, domnule conte?

— Orice insultă adresată ție, e și o insultă adresată mie, zise el încet.

— Sebastian, vorbesc serios, n-o să-ți permit să te răzbuni pentru cele mai mici lucruri, spuse Prudence și îi mângâie cu gingășie fața, cu vârfurile degetelor ei înmănușate. Tu ești capul familiei și trebuie să-ți joci rolul. Dacă hotărăști să te răzbuni pe biata ta mătușă, o să adâncești și mai mult ruptura care există deja între tine și restul familiei Fleetwood.

— La dracu, Prue!

— Titlul tău te obligă să fii generos cu membrii familiei tale. Le datorezi protecție, continuă Prudence și zâmbi cu căldură. Dar sunt sigură că nu-i nevoie să-ți spun eu asta. Ești perfect

conștient de datoriile și responsabilitățile pe care le ai față de familia ta și știi că vei acționa în consecință.

Sebastian privi încruntat.

— Ultima dată mi-ai ținut o prelegere despre responsabilitățile mele, ai făcut un târg cu mine. Când ai încercat să te achiți de el, te-ai trezit logodită cu mine. Ce pătesc de data asta, dacă hotărâsc să mă comport matur, responsabil?

Prudence se concentrează să-și aranjeze poziția ochelarilor.

— Serios, Sebastian, nu-i deloc nevoie să mă tachinezi pentru asta. Sun foarte conștientă că ultima dată lucrurile n-au ieșit cum a fost planificat.

— Te asigur, Prue, că nici pe departe nu te tachinez.

Îl privi îngrijorată.

— Nu? Chiar te-aștepți acum să te răsplătesc pentru că te porți cum îți cere poziția ta?

— E ideea ta despre ce se potrivește sau nu poziției mele, o corectă el cu blândețe. Și, da, cred că e cinstit să capăt ceva pentru efortul meu, tu nu crezi?

Prudence nu putea spune dacă el era serios, dar avu neplăcuta bănuială că era. În ce-l privea pe Sebastian, ea îl mai lipsise încă o dată de prada ce i se cuvenea.

— La ce fel de răsplată te gândești, domnule?

— O să mă gândesc la problema asta și-o să-ți spun.

Mâna lui Sebastian se încolăci în jurul umerilor ei. O trase mai aproape de el, își înclină capul și îi dăruie un sărut rapid, puternic, posesiv. Când își ridică gura de pe gura ei, expresia lui îl trăda că se gândea intens la ceva.

— O să mă gândesc și la ceva care să mă despăgubească.

Prudence tremura datorită senzualității ascunse din cuvintele lui. Cu două nopți în urmă aflase ce însemna pasiunea și știa că lecția avea să se asocieze pentru totdeauna cu Sebastian. Și acum, el îi spunea direct că mai urmau și alte lecții. Nu știa dacă trebuie să fie alarmată, sau foarte bucuroasă.

Prudence era încă buimăcită de senzațiile care o străbătuseră când Sebastian o mângâiase în noaptea aceea, cu o intimitate atât de agresivă. Știa că, în fiecare zi a acestei false logodne, cădea și mai mult în robia îngerului Prăbușit.

Bunul ei simț o avertiză că ar fi fost extrem de periculos să-i permită lui Sebastian să facă dragoste cu ea mai mult decât făcuse deja. Dar Prudence nu era pe deplin convinsă că ar fi avut tăria să-l oprească.

— Ești dificil în mod deliberat, domnule conte, îl acuză ea.

— Da, știu, dar mă amuză.

Sebastian își odihni un picior încălțat pe marginea fântâniei și zâmbi.

— Ei bine, acum am ceva mult mai interesant de discutat cu tine, draga mea.

— Ce anume?

— Polițistul pe care-l cunosc mi-a adus un caz destul de interesant, care necesită o anchetă. M-am gândit c-ai vrea să auzi despre ce e vorba.

Prudence uită imediat cât de supărată era pe el.

— Sebastian, ce minune! Spune-mi! O să-mi placă atât de mult să te însoțesc!

— Nu-ți cer să mă însoțești, spuse el grijuliu. Dar m-am gândit că s-ar putea să-ți placă să-mi observi metodele de investigație.

— Cum să fac asta? întrebă ea.

Nu avea absolut deloc intenția de-a se lăsa redusă la rolul de observator, dar avea să-i explice acest lucru mai târziu.

— Moartea ciudată pe care urmează să o cercetez s-a produs acum câteva zile, la castelul Curling. Ai auzit de asta?

Prudence se încruntă.

— Un bărbat pe nume Ringcross a căzut de la fereastră de la etaj și și-a rupt gâtul, cred. S-a spus că era destul de beat atunci și că moartea lui s-a presupus a fi un accident nefericit.

Cineva, și anume lordul Curling, nu e, pare-se, chiar atât de sigur de această versiune.

— A angajat un polițist ca să se ocupe de problemă?

— Absolut confidențial. Nimeni, nici măcar Curling, nu trebuie să știe că eu fac investigațiile acum. În ceea ce-l privește pe el, Whistlecroft face cercetările.

— Da, sigur. Înțeleg că vrei ca pasiunea ta să rămână secretă. E de-nțeles, având în vedere poziția ta. De asemenea, n-ai fi tot atât de eficient în munca ta, dacă toată lumea ar ști ce urmărește, nu-i așa?

— Ba da.

— Sebastian, e fascinant! Ce vom face mai întâi? Sunt așa de nerăbdătoare să învăț tehnicile și metodele tale...

Sebastian îi aruncă o privire care ar fi putut fi descrisă ca una de mulțumire de sine.

— Mai întâi, o să mergem să vizităm locul morții lui Ringcross.

— O idee de bun simț, spuse Prudence și bătu absentă cu evantaiul ei închis în palma înmănușată. Asta înseamnă că va trebui să mergem la castelul Curling. Dar cum o să facem asta, așa încât nimeni să nu-și dea seama de scopul nostru, domnule conte?

— Din întâmplare, destul de ușor. Ca de obicei, am primit încă o invitație la una din petrecerile de sfârșit de săptămână din casa lui Curling. De data asta o să accept, cu condiția ca și tu să fii invitată.

— Excelent. Dar n-o să creadă nimeni că-i ciudat că am fost dintr-o dată invitată la una din petrecerile lordului Curling? În mod sigur n-am mai fost până acum pe lista lui de invitați.

— Nimeni n-o să creadă că-i ciudat, spuse Sebastian, evident amuzat de naivitatea ei. Nu dacă vor afla că și eu am acceptat o invitație. Într-adevăr, li s-ar părea ciudat dacă n-ai veni și tu la castelul Curling.

Prudence își înclină capul într-o parte și îl studie îndeaproape.

— E ceva ce nu înțeleg aici, domnule.

Sebastian o trase mai aproape de el, așa încât rochia ei se frecă de piciorul lui.

— Înțeleg că n-ai fost la prea multe petreceri organizate la reședințele lumii mondene.

— Nu, admise ea. De ce?

— Cred că vei înțelege. Atracția pe care o exercită petrecerea într-o casă mare, de la țară, când vei participa la una.

Prudence simțea tăria mușchilor coapsei lui. El încă își mai sprijinea piciorul încălțat de fântână, așa că era ușor presată de interiorul piciorului lui. Poziția intimă în care se găsea o făcu să se înfioare.

— Cred că la asemenea petreceri musafirii apreciază jocurile și distracțiile, spuse ea repede, într-o tentativă de-a părea că e în temă cu subiectul petrecerilor ținute în case mari.

— Cu siguranță. Și cele mai interesante jocuri și distracții au loc noaptea, când toată lumea s-a retras la culcare.

— Nu înțeleg.

Gura lui Sebastian se arcui ușor.

— O petrecere mare, într-o casă de țară, înseamnă ocazii aproape nelimitate pentru legături romantice, scumpa mea.

Ochii lui Prudence se măriră.

— Oh! ...

— Într-o casă mare, cum e castelul Curling, sunt realmente zeci de dormitoare. Și ele sunt convenabil situate unul lângă altul.

Prudence simți că ia foc.

— Doamne Dumnezeule! La aspectul ăsta nu m-am gândit.

— A avea o afacere amoroasă aici, în oraș, înseamnă să-ți faci tot felul de planuri și să iei precauții, spuse Sebastian. Dar la o petrecere de proporții, ca acelea pe care le dă Curling, cineva trebuie doar să traverseze coridorul ca să se întâlnească cu iubita, sau zâmbi el, cu logodnica lui.

Prudence își ridică bărbia și îi aruncă o privire severă.

— Cred că lady Pembroke va insista să mă însoțească.

— Cred că da.

Evident, Sebastian nu era îngrijorat de perspectivă ca Prudence să aibă alături o însoțitoare.

— Omul meu de afaceri va face rost de o invitație și pentru ea.

Capitolul 8

Sebastian puse jos teancul și privi la grupul de jucători adunați în jurul mesei de biliard a lordului Curling.

— Vă rog să mă scuzați, domnilor, dar cred că am jucat destul jocul ăsta pentru astăzi.

— Hai, acum, protestă unul dintre oaspeți, trebuie să ne dai o șansă de-a ne recâștiga o parte din banii pe care ni i-ai luat în după-amiaza asta. Angelstone.

— Se pare că nu înțelegi, Dodwell, spuse Sebastian. M-am plictisit de joc.

— Lasă-l să plece, îl sfătui un alt bărbat, de cealaltă parte a mesei acoperită cu postav verde. Cred că Angelstone are în minte discuții mult mai interesante.

Bărbații din jurul mesei chicotiră și schimbă între ei priviri de cunoscători.

— Ca noi toți, de altfel, mormăi unul din ei, înțelegător. Din păcate, e puțin cam prea devreme încă.

Unul dintre jucători îl privi pe Sebastian.

— Dacă ești nerăbdător să afli ce face logodnica ta în clipa asta, caută în grădinile dinspre est. Cred c-o s-o găsești câștigând concursul de tragere cu arcul pentru femei.

— Fără îndoială, spuse Sebastian și privi spre ușa vastei biblioteci a lui Curling. A și câștigat toate premiile la restul de jocuri aranjate astăzi pentru doamne.

În timp ce Sebastian își petrecuse ziua împreună cu ceilalți bărbați care fuseseră invitați la castelul Curling.

Prudence fusese ocupată să guste din plăcerile unei petreceri la țară, împreună cu doamnele. În stilul ei caracteristic, Prudence se implicase din tot sufletul în jocuri.

La amiază, tocmai când se întorcea dintr-o expediție la pescuit, cu bărbații, Sebastian află că Prudence ieșise prima din jocul complicat al labirintului. La ora două, când el făcea un tur prin grajdurile gazdei lui, află că doamnele se întorseseră din plimbarea lor la ruinele vechi normande. Aparent, Prudence condusese grupul în ambele direcții și făcuse o schiță detaliată a peisajului.

În după-amiaza asta, câștigase toate concursurile ținute pe pajiștea întinsă din fața castelului și se oferise să participe la teatrul de amatori, după cina aceea.

Sebastian aștepta cu nerăbdare să-i urmărească jocul actoricesc. Zâmbi, gândindu-se la mama lui.

Avusese sentimentul că Prudence și mama lui s-ar fi înțeles foarte bine. Amândouă erau femei inteligente, pasionate și integre. Tatăl lui îi spusese odată că asemenea femei erau rare și că, dacă un bărbat era destul de norocos să găsească și să păstreze o asemenea femeie, nici un preț nu era prea mare.

Sebastian examinează împrejurimile în timp ce merse prin holul lung, spre terasă. Castelul Curilng era un edificiu cavernos, din piatră veche, care dăduse naștere la trei legende în ținutul din împrejurimi. Fusese construit în secolul anterior de un negustor bogat, dar cam excentric, care fusese hotărât să se ridice la nivelul de gentleman. În efortul de a-și atinge scopul, cheltuisese o avere cu casa lui.

Casa era o monstruozitate. Coridoarele păreau fără sfârșit. Curling recunoscuse, la micul dejun, că nu știa sigur câte camere avea casa. Adăugase că etajul ultim și camerele din turn nu erau niciodată folosite, nici chiar atunci când era plină, cum era la sfârșit de săptămână.

Această fărâmă de informație îl făcu curios pe Sebastian. Din câte se știa, Ringcross căzuse dintr-o cameră din turn. Sebastian se întrebese ce căutase el într-o parte atât de nefolosită a casei.

În seara asta, el și Prudence aveau să facă câteva cercetări, se gândi el, în timp ce ieșea pe fereastră. Lui Prudence i-ar fi plăcut enorm.

Le văzuse pe doamne aliniat în fața țințelor pentru arcurile cu săgeți, care fusese plasate în grădinile estice. Fiecare ținea în mână câte un arc elegant și o săgeată minusculă, care poate că n-ar fi putut face rău nici unui șoarece aflat la doi pași.

Concurențele râdeau mult și auditoriul era de o veselie plină de solitudine. Sebastian studie mulțimea cu atenție. Se încruntă când văzu că Underbrink era acolo.

Underbrink era, evident, nou venit. Cu siguranță că nu fusese pe acolo în noaptea trecută, și nici în dimineața asta. Sebastian observă că soția veșnic vigilentă a lui Underbrink nu era pe nicăieri. – în timp ce Sebastian privea, Underbrink merse la Prudence și, în aparență, se oferă să o ajute să țină arcul. Prudence clătină din cap foarte hotărâtă. Underbrink ridică din umeri și plecă înapoi, să se alăture mulțimii.

Și lady Pembroke era printre spectatori. Privi în sus, îl văzu pe Sebastian pe terasă și flutură o batistă violetă, asortată cu rochia. Apoi se întoarse înapoi să o privească pe Prudence țintind.

Prudence era în rând. Era singura concurentă care nu rugase pe nici un domn, chicotind sau sfîindu-se, să-i arate cum să tragă cu arcul. Ochelarii îi luceau în soare în timp ce se concentra asupra țintei. Seriozitatea expresiei ei îl făcu pe Sebastian să zâmbească.

Era o zi noroasă. O briză făcea ca pulpanele rochiei lui Prudence, de culoarea bronzului, să i se lipească seducător de picioare. Sebastian îi admiră micuțele și frumoasele glezne timp de un minut, înainte de-a-și da seama de faptul că nu era singurul care o făcea. Privi într-o parte și văzu că gazda lui ieșise din casă pentru a-i ține companie.

— Trebuie să te felicit, Angelstone. E o bijuterie ciudată și atrăgătoare. Deloc în stilul obișnuit...

Ochii de un albastru pal ai lordului Curling erau fixați asupra lui Prudence.

— Am auzit că logodnica ta e o femeie originală. Dar, din toate privințele, ăsta-i singurul gen de femeie care te-ar putea atrage. E-adevărat că face cercetări în domeniul fenomenelor spectrale?

Sebastian îl cântări pe Curling din priviri. În realitate, probabil că baronul nu era cu nimic mai bun, nici mai rău decât ceilalți domni din lumea mondenă.

Sebastian știa că erau mulți cei care ar fi spus că propria lui reputație era mai puțin onorabilă decât a lui Curling. De exemplu, legitimitatea nașterii lui Curling nu fusese niciodată pusă la îndoială.

Sebastian făcuse câteva investigații înainte de-a părăsi Londra, dar aflase doar puține lucruri în plus față de cât știa deja despre Curling. În ciuda înclinației lui spre distracții desfrânate aici, la castelul Curling, nu circulau zvonuri deosebit de neplăcute despre acest bărbat. Nimeni nu-l acuzase vreodată c-ar fi trișat la cărți, de exemplu. Nu se duelase deloc. Nu erau indicii c-ar fi preferat același fel de bordeluri ca și Ringcross.

Dar Sebastian nu putea să-l placă pe acest bărbat. Studiindu-l acum, crezu că știe de ce. Era un interes rece, sexual, în ochii lui Curling în timp ce-o privea pe Prudence. Sebastian știa că, dacă n-ar fi fost faptul că se angajase să-și petreacă sfârșitul de săptămână cercetând moartea lui Ringcross, ar fi fost tentant să o ducă imediat pe Prudence înapoi în oraș.

Dar Sebastian mai știa că și dacă i-ar fi sugerat lui Prudence ca ei să plece, ar fi fost supărată. Aștepta investigațiile din seara asta cu un entuziasm atât de mare încât nu se putea hotărî să o dezamăgească.

— Logodnica mea e extrem de interesată de fenomenele spectrale, zise Sebastian fără nici o inflexiune în voce.

— Fascinant, spuse Curling și își întoarse capul ca să-l privească. Și a descoperit vreodată o fantomă adevărată?

— Nu.

— Păcat, zise Curling, trăsăturile lui respingătoare căpătând o expresie mediativă. Eu m-am întrebat din când în când dacă

există cu adevărat fantome.

— Zău?

Sebastian se prinse cu mâinile de peretele de piatra care înconjura terasa și privi cum Prudence trage cu arcul.

— Ce anume, în legătură cu fantomele, te alarmează, Curling? Ți-e teamă să nu întâlnești vreuna, sau posibilitatea de-a deveni în însuși fantomă te neliniștește? continuă el.

— M-ai înțeles greșit, Angelstone. Ideea de fantomă nu mă alarmează absolut deloc. Doar mă face curios. Sunt deseori chinuit de singurătate. Să întâlnesc o fantomă ar fi o experiență cât se poate de amuzantă, nu-i așa? Aproape tot atât de amuzantă ca și alte câteva experiențe pe care mi le pot imagina.

Mâinile lui Sebastian se încleștară pe balustrada de piatră.

— Te-aș sfătui să fii extrem de atent cum hotărăști să-ți îndepărtezi plectiseala.

— Fii liniștit, sunt un om foarte prudent, Angelstone.

Curling zâmbi cu satisfacție când săgeata lui Prudence se înfipse aproape de inima țintei.

— Excelentă lovitură! Cred că doamna ta a câștigat, domnule.

— De obicei o face, spuse Sebastian.

Observă că Underbrink aplauda foarte entuziast.

— Sunt încântat că ai ales, într-un târziu, să accepti una din invitațiile mele, spuse Curling, ochii fiindu-i încă îndreptați spre Prudence. M-am întrebat, la început, ce te-a convins să vii, până la urmă, la țară. Dar când am primit cererea pentru o invitație pentru logodnica ta și prietena ei, lady Pembroke, ți-am înțeles motivele.

— Zău?

— Da, sigur că da.

Curling chicoti, ca un om care știe ce spune.

— Viața la oraș poate fi foarte restrictivă în anumite privințe, pentru un cuplu logodit. Aici, la țară, lucrurile sunt mult mai degajate. Distrează-te la sfârșitul ăsta de săptămână, Angelstone.

— Am pe deplin intenția s-o fac.

Ascultă, dragul meu Gerald, vine cineva. Poate este lordul Braxton. Fugi. Fugi imediat. Nu trebuie să fii descoperit aici, cu mine.

Așezată pe o sofa acoperită cu creton, într-o cameră mică, cu vedere spre una din terasele castelului, Prudence se încruntă intens spre rândurile pe care încerca să le memoreze.

Se reîntoarce în camera liniștită cu o jumătate de oră mai devreme și lucra din greu la rolul ei. Dar ajunse la concluzia că a juca teatru era mult mai dificil decât, se așteptase.

Piesa scurtă avea să fie jucată mai târziu, în seara aceea. Trebuia să joace rolul Elisei, o femeie tânără, ai cărei părinți erau pe cale de-a anunța logodna ei cu cu misteriosul lord Braxton. Îngrozită de aranjament, Elise înclina să fugă împreună cu încântătorul și chipeșul Gerald. În ce-o privea, Prudence credea că Elisa îl alesese pe bărbatul nepotrivit.

Încercă să spună replicile cu voce tare.

— Fugi! Fugi imediat! Nu trebuie să fii descoperit aici, cu mine.

— N-ai nici o grijă, draga mea, îi răspunse Edward – lordul Underbrink, de la ușă, apoi privi peste umăr și păși repede în cameră. Suntem absolut în siguranță.

— Edward!

Prudence îl privi uimită.

— Da, eu sunt, draga mea, spuse el, apoi închise ușa în urma lui și îi zâmbi conspirativ. Doamnele sunt sus, odihnindu-se înaintea cinei și domnii sunt cu Curling, în bibliotecă.

— Ce faci aici? Ai un rol în piesă?

— Nu, draga mea Prudence, sunt aici pentru că trebuie să vorbesc cu tine.

Edward traversă repede camera și îngenunchie în fața ei. Îi luă una din mâini în mâinile lui.

— Draga mea, am așteptat să te văd singură.

Prudence încercă să-și elibereze discret mâna, dar nu reuși.

— De ce?

— Pentru că am atâtea să-ți explic...

Edward sărută mâna pe care o apucase.

— Trebuie să mă crezi când îți spun că n-am uitat niciodată vara aceea magică din Dorset, continuă el.

— Care vară? Am avut mai multe, știi. Avem una în fiecare an, de fapt.

— Ce umor fermecător ai, draga mea. Dar există numai o vară care trăiește în inima mea, draga mea Prudence, spuse Edward și ochii i se umplură de emoție. Și aceea este vara în care te-am cunoscut pe tine. Nu pot să cred că ai uitat ce-am însemnat unul pentru celălalt.

— Edward, dacă nu te superi, trebuie realmente să mă concentrez asupra replicilor.

Prudence încercă încă o dată să-și tragă mâna din strânsoarea lui.

Edward ținea bine de prada lui.

— N-ai idee cum m-am simțit când te-am văzut din nou în parc zilele trecute. Vederea ta mi-a adus înapoi toate amintirile. Viața mea a fost atât de goală fără tine, draga mea...

— Edward, tu ești căsătorit. Nu prea poți să spui că viața ta e goală.

— Dar este! Sunt atât de sigur, iubita mea. Tu trebuie să știi că mariajul meu e un aranjament lipsit de dragoste. Am fost forțat să mă căsătoresc de dragul familiei mele și a titlului meu. Dar soția mea nu-mi înțelege nevoile.

Prudence începu să fie iritată.

— Aparent nu le-am înțeles nici eu, domnule conte. Dacă aș fi făcut-o, mi-aș fi dat seama mai curând că doar te amuzai cu mine în vara aceea, în Dorset.

— Draga mea, nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Unul dintre cele mai stringente sentimente ale datoriei față de familie m-a obligat să te părăsesc. N-am avut de ales, draga mea.

— Trebuie să-mi fi spus de la începutul verii că nu erai liber să iubești pe cine-ai fi vrut, spuse Prudence tăios. Nu mi-a plăcut să fiu ultima care să afle.

— Iartă-mă, n-am putut suporta să-ți spun, spuse Edward și-i acoperi palma cu sărutări. Mărturisesc că timpul petrecut cu tine a fost timp furat, dragostea mea. Era tot ce-ți puteam oferi. Tot ce-mi puteam oferi mie. Și n-a fost suficient pentru niciunul din noi, nu-i așa?

— De fapt, cred că a fost destul pentru mine, spuse Prudence. Edward zâmbi cu tristețe.

— Nu-ți poți ascunde adevăratele sentimente pentru mine, Prudence. Știu că dragostea ta pentru mine prea a fost bună și prea pură ca să se stingă vreodată.

— Mă tem că n-a fost nici prea bună, nici prea pură, pentru că se pare că s-a stins ca o lumânare.

— Atunci o să mă consacru reaprinderii focului care știu că trebuie să pâlpâie înăuntrul tău, făgădui Edward.

Prudence se întrebă în treacăt cum de putuse vreodată să-l ia în serios pe Edward în vara aceea în Dorset. Bineînțeles, își reaminti ea, atunci fusese cu trei ani mai tânără. Și încă nu-l cunoscuse pe Sebastian.

— Nu cred că Angelstone va aprecia eforturile tale, spuse Prudence pe un ton sec.

— Angelstone, Diavolul ăla! spuse Edward și îi strânse și mai tare mâna. Nu pot să cred că te măriți chiar cu îngerul Prăbușit. Tu ești o femeie a căldurii și a soarelui. Mă doare să mă gândesc că ești prinsă în capcana brațelor unui bărbat atât de rece.

Prudence se încruntă.

— Angelstone nu e nici pe departe rece.

— Se spune că are gheață în vine.

— Prostii! spune Prudence repede. S-a purtat rece de atâta vreme încât îndrăznesc să spun că o crede chiar el. Are talent de actor în sânge, știi. Dar în mod sigur nu are gheață în vine.

Edward îi aruncă o privire compătimitoare.

— Draga mea, tu ești prea bună la suflet! Tu nu înțelegi cât de periculos e Angelstone în realitate. De dragul a ceea ce am simțit noi cândva, trebuie să mă ascuți. Nu-ți pot permite să te lași răpită de Stăpânul Adâncurilor.

— Mă tem că am pe deplin intenția să o răpesc, Underbrink, spuse Sebastian din dreptul ușii, vocea lui fiind periculos de blândă și foarte, foarte rece. Așa că te-aș sfătui să dai drumul imediat mâinii logodnicei mele!

Edward lăasă imediat mâna lui Prudence, de parcă l-ar fi ars. Sări în picioare.

— Angelstone!

Prudence îi zâmbi lui Sebastian.

— Bună, Angelstone. Nu te-am văzut intrând.

— Evident, spuse Sebastian, rămânând în cadrul ușii, cu brațele încrucișate pe piept și atent, în continuare, la Edward. Ce se-ntâmplă aici?

— Se joacă teatru, domnule conte, zise Prudence blând. Nimic mai mult. Nu-i așa, lord Underbrink?

Edward roși.

— Da, se. Bâlbâi el. Se joacă teatru. O ajutăm pe Prudence – vreau să spun pe domnișoara Merryweather

— Să-și exerseze rolul.

— Fugi! murmură Prudence cu intonația ei dramatică cea mai bună. Fugi imediat! N-am nevoie de ajutorul dumitale, domnule! Mă poate ajuta Angelstone să-mi memorez replicile.

— Da, sigur că da.

Edward își trecu un deget pe sub marginea cravatei lui, legată confortabil.

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Merryweather, continuă el.

— La revedere, lord Underbrink.

Edward se îndreptă spre ușă cu expresie nemulțumită. Era clar că nu era absolut sigur că Sebastian avea să se miște. În ultimul moment, Sebastian păși plictisit într-o parte. Edward se strecură repede pe lângă el și plecă.

Sebastian ridică o sprânceană spre Prudence.

— Jucați teatru?

— Da, și știi, Angelstone, am descoperit că actoria e o muncă foarte grea.

— Asta spunea și mama mea întotdeauna.

— Nu înțeleg cum noi, cei din castel, vom reuși să ne învățăm rolurile până deseară.

— Majoritatea nu se vor strădui, spuse Sebastian și se îndreptă spre ea. O să le citească pur și simplu pe scenă.

— Oh, doamne! Crezi că-mi pierd timpul? îl întrebă Prudence și zâmbi cu tristețe. E realmente o piesă foarte proastă.

— Zău?

— Da, e în întregime despre o doamnă care este logodită cu un bărbat foarte interesant, pe nume lordul Braxton. Dar, prostește, se crede îndrăgostită de o creatură extrem de slabă de minte, numit Gerald. În locul ei, i-aș fi spus adio lui Gerald și apoi m-aș fi lăsat răpită de misteriosul lord Braxton.

— Chiar așa ai face?

Sebastian o ridică în picioare și îi cuprinse fața în mâini.

— În mod sigur, spuse ea și își ținu răsuflarea, întrebându-se dacă el avea de gând s-o sărute. Exact asta aș face.

— Sunt încântat să aud asta, spuse el și îi atinse ușor gura cu gura lui. Ei, acum ai avea nevoie de puțin ajutor ca să-ți înveți

replicile?

— Nu te deranjează?

— Deloc. Am actoria în sânge, tu știi.

Mai târziu în seara aceea, Prudence o lăsă să plece pe fata obosită care-i fusese repartizată, precum și pe alte câteva doamne și începu să se plimbe prin dormitorul ei. Tăcerea se așternuse peste castelul Curling. Musafirii se retrăseseră cu toții în dormitoarele lor, după o seară de teatru de amatori, jocurile de cărți și băutură.

Prudence fusese destul de mândră de prima ei încercare de-a juca teatru. Fusese singura care-și învățase replicile pe dinafară și fusese ridicol de încântată când Sebastian bătu cu putere din palme, ca răspuns la performanța ei.

Dar acum era pregătită pentru adevărata aventură a serii.

Prudence își dezbrăcase hainele de noapte imediat ce ușa se închise în urma fetei. Se îmbrăcase din nou, în grabă, într-o rochie groasă de lână pe care o adusese cu ea pentru această seară ocazie și acum îl aștepta nerăbdătoare pe Sebastian ca s-o ia cu el, așa încât să-și poată începe investigațiile.

Păru să treacă o veșnicie până ușa se deschise brusc și Sebastian păși, în tăcere, în cameră. Privi peste umăr în timp ce-i făcea semn să-l urmeze.

— Ești gata?

— Sigur că da, spuse Prudence, apoi luă o lumânare neaprinsă și se grăbi spre ușă. De ce-ai stat atât?

— Am așteptat ca circulația în hol să se mai reducă, spuse el și zâmbi. Știai că tânărul Dodwell întreține o legătură amoroasă cu lady Keegan?

— Cu lady Keegan?

Prudence era uimită.

— Dar trebuie să aibă de două ori vârsta lui! în plus, e căsătorită, continuă ea.

— Dar soțul ei a rămas în oraș, dacă-ți amintești, spuse Sebastian și îi atinse brațele cu degetul. Acum, nici un cuvânt,

până ajungem la scări.

O luă de mână și o conduse repede de-a lungul coridorului liniștit. Nu era nevoie de lumânare, observă Prudence. Lumina de la un sfeșnic de pe perete ilumina suficient de mult ușile și scările. Aparent, lordul Curling era foarte conștient de obiceiurile nocturne ale oaspeților lui.

Scara care ducea la etajul al treilea era cu totul altă problemă. Era cufundată în beznă și o briză rece se făcea simțită prin poalele rochiei călduroase a lui Prudence.

Sebastian nu-i dădu voie lui Prudence să aprindă lumânarea decât atunci când ajunseră la capătul de sus al scărilor și fură în singuranță, ascunși vederii, în întunericul din coridorul de sus. Când flacăra prinse viață, Sebastian îi luă lumânarea și o ținu sus.

— Cum o să știm în ce cameră era Ringcross când a murit.

— L-am pus pe valetul meu să facă câteva cercetări discrete printre servitori, mai devreme, îi explică Sebastian. Unul din ei i-a spus că a fost camera din turnul de sud.

— E cam frig aici, sus, spuse Prudence și își frecă repede brațele în timp ce se îndreptau spre aripa de sud a castelului mare.

— Curling a spus că etajul ăsta n-a fost folosit niciodată. N-are rost să fie încălzit degeaba.

— Dacă etajul ăsta n-a fost folosit niciodată, atunci ce făcea Ringcross aici noaptea când a murit? întrebă Prudence.

— O întrebare foarte bună, draga mea, spuse Sebastian și se opri în fața unei uși închise din capătul coridorului. Ține lumânarea aici, asta trebuie să fie coridorul.

Prudence apăsă pe clanță.

— E încuiat.

— O să am eu grijă de asta. Poftim, ține lumânarea.

Prudence luă lumânarea de la el. Îl urmări pe Sebastian plin de admirație cum scoate din mânecă o bucată scurtă de metal, pe care o introduse cu grijă în broască.

— Deschide-te pentru mine, scumpa mea, îi șopti Sebastian broaștei. Asta-i, draga mea, lasă-mă înăuntru. Dă-mi ce vreau. Ah, da. E bine. Asta-i ce-mi trebuie. Minunat!

Se auzi un declic slab. Sebastian răsuci clanța și deschise ușa. Balamalele scârțâiră sinistru.

Prudence era impresionată.

— Foarte inteligent, domnule conte.

El zâmbi ușor în timp ce intră în cameră.

— Mulțumesc, draga mea. E întotdeauna plăcut să-ți fie apreciate micile realizări.

— Trebuie să mă înveți cum să fac asta, spuse Prudence.

— Nu sunt sigur că-i o idee bună. Dacă te învăț toate trucurile mele, s-ar putea să te hotărăști că nu mai ai nevoie de mine.

— Prostii, spuse Prudence și-l urmă în dormitorul întunecat. Suntem o echipă, domnule conte. Trebuie să ne împărtășim cunoștințele unul altuia. Doamne Dumnezeule!

Prudence suspină când o străbătu un val intens și necruțător de frig.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă Sebastian din întuneric.

— Nu știu.

Prudence privi lumânarea din mâna ei, așteptându-se să se stingă. Dar flacăra încă ardea.

— E foarte frig aici, continuă ea.

— Nu-i mai frig decât afară, în hol.

— Mie mi se pare mult mai frig, spuse Prudence, apoi ridică lumânarea și privi în jur, prin încăpere.

Mobila se limita la un pat care arăta ciudat, cu stâlpi de fier, un șifonier masiv, o masă și draperii grele ce acopereau ferestrele.

— Totul e negru, șopti Prudence cu teamă. Draperiile, așternutul de pat, covorul. Totul!

Ridică lumânarea mai sus și privi fix la două lanțuri care atârnavă de perete.

— Ce naiba sunt chestiile astea întrebă ea.

Sebastian traversă camera și examinează lanțurile.

— Cătușe.

— Doamne, Dumnezeule! Cât de ciudat e totul! Crezi că aici a fost odată o temniță?

— Nu. Temnițele sunt construite, de obicei, la baza casei, nu la vârf.

— Un decor cât se poate de neobișnuit.

— Da.

Sebastian luă lumânarea de la Prudence și începu să dea ocol, încet, camerei.

Prudence tremura în timp ce-l privea. Era în mod sigur mai frig aici decât în hol, gândi ea. Se întrebă de ce Sebastian nu simțise diferența. Nu o deranja doar frigul din încăperea, ci și o senzație neplăcută de întuneric, de umbră, care n-avea nimic în comun cu întunericul nopții.

— Sebastian, e ceva cât se poate de rău în legătură cu camera asta, spuse ea grăbită.

El o privi îngrijorat.

— La dracu! Ești speriată. Nu trebuia să te-aduc aici. Vino, o să te duc înapoi în dormitorul tău.

— Nu, spuse Prudence și reuși să zâmbească în silă, ca să-i liniștească. Nu, mă simt bine. Mi-e doar puțin frig.

— Ești sigură că nu vrei să te întorci în camera ta?

— Și să pierd ocazia de-a observa tehnicile tale de investigare? Nici vorbă, spuse ea ferm. Continuă, domnule conte.

Sebastian îi mai aruncă o ultimă privire meditativă.

— Foarte bine. Dar dacă te alarmezi mai tare, trebuie să-mi spui imediat. Nu vreau să fii speriată de moarte de afacerea asta.

— Te asigur că nu sunt nici pe departe speriată, zise Prudence și căută o cale de-a schimba subiectul. Știi, nu-mi imaginez cum ar putea fi folosită drept cameră de oaspeți. E mult prea stranie.

— Sunt de-acord, spuse Sebastian, apoi se opri în fața șifonierului și îl deschise. Nu sunt mulți oaspeții care s-ar simți confortabil într-o asemenea încăpere.

— E ceva înăuntrul șifonierului?

Prudence se apropie, distrată pe moment, de expresia de intensă concentrare pe care o văzu pe fața lui Sebastian.

— Nu, pare să fie gol, spuse Sebastian și se aplecă în interiorul întunecat al șifonierului. Dar sunt un număr de sertare mici construite înăuntru.

— Lasă-mă să văd.

Prudence privi înăuntru. Mai multe rânduri de sertare ocupau majoritatea spațiului.

— Mă întreb ce s-ar putea păstra în ele? întrebă ea.

— N-am idee.

Sebastian începu să deschidă sistematic sertărașele.

Toate erau goale, cu excepția ultimului din colțul din dreapta, jos. Sebastian tocmai îl închidea, așa cum făcuse cu celelalte, când se opri, încruntându-se.

— Ce este?

Prudence stătea pe vârfuri, încercând să privească peste umărul lui. Văzu strălucirea unui obiect de aur în colțul micului sertar.

— O monedă! continuă ea.

— Nu, un buton.

Sebastian scoase micul obiect de aur afară din sertar și îl ținu în fața lumânării.

— E gravat, continuă el. Prinții Virtuții.

Prudence se încruntă.

— Virtute? Crezi că butonul ăla aparține vreunui protestant?

— Mă îndoiesc, zise Sebastian gânditor. Membrii cluburilor pentru domni își dăruiesc adesea butonii gravați cu numele cluburilor lor.

— Ai auzit vreodată de un club numit Prinții Virtuții?

— Nu, recunosc Sebastian. N-am auzit. Dar s-ar putea să aflu ceva despre asta când mă întorc în oraș.

Băgă butonul în buzunar și închise sertarul.

— Nu cred că butonul ăla ne-ar putea aduce informații despre natura morții lui Ringcross, spuse Prudence, dezamăgită. Mă îndoiesc că e vreo legătură. Bănuiesc că butonul a zăcut în sertarul ăla ani în șir.

— Nu se știe niciodată, spuse Sebastian enigmatic.

Închise ușile șifonierului și se opri. Se înclină încă o dată înainte.

— Ce este?

— E o îmbinare ciudată a lemnului, spuse Sebastian.

Prudence privi mai de aproape.

— Îmi amintește de genul de îmbinare pe care l-am întâlnit la porțiunea de podea care ascundea bijuteriile Pembroke.

— Cred că există un fund fals în șifonierul ăsta.

Sebastian apăsă de probă partea din spate a șifonierului. Nu se întâmplă nimic.

— Probabil că există un zăvor ascuns pe undeva pe-aici, continuă el.

Prudence ocoli șifonierul ca să arunce o privire din afară.

— Șifonierul e exact la perete, Sebastian. Chiar dacă reușești să-i deschizi partea din spate, o să găsești numai piatră.

— Cu toate astea, mi-ar place să rezolv problema asta încurcată.

Sebastian continuă să examineze interiorul șifonierului.

Prudence înțelese impulsul care-l conducea. Și ea era curioasă să vadă dacă era un mecanism ascuns, construit ca să deschidă partea dinapoi a șifonierului.

Îngenunche ca să vadă dacă nu cumva se vedea vreun levier sau zăvor sub șifonier. Cu coada ochiului, văzu un obiect mic, sub pat.

— Sebastian, e ceva acolo.

— Ce este?

— E sub pat. O cutiuță, cred.

Prudence se îndreptă spre pat, în patru labe.

— Ține lumânarea mai aproape, continuă ea.

— Lasă-mă pe mine, spuse Sebastian, apoi se aplecă și o ajută să se ridice. Nu știi ce altceva ar mai putea fi sub patul ăla blestemat.

Prudence își încreți nasul de spatele lui mare, când el îngenunchie cu un picior.

— Foarte bine, domnule conte, dar vreau să ții minte că eu am descoperit fărâma asta de probă, indiferent ce-o fi.

— Și eu aș fi ajuns să caut sub pat la timpul convenit.

Sebastian întinse mână sub pat și scoase micul obiect.

— Ce-i? întrebă Prudence nerăbdătoare. Ce-ai găsit?

— O tabacheră cu tutun de prizat.

— Mai este ceva acolo? întrebă Prudence.

— Doar o oală de noapte.

Sebastian se ridică în picioare și răsuci în mână mica cutie cu tutun de prizat, apoi o deschise.

— Mai este puțin tutun înăuntru, continuă el, apoi ținu cutia aproape de nas și inhală cu grijă. O aromă foarte deosebită.

— Mă bucur că nu folosești tutun de prizat, afirmă Prudence. E un obicei foarte neplăcut.

— Dar și unul foarte obișnuit. Ca și cutia asta. Arată ca o duzină de alte cutii pe care le au domnii din lumea mondenă,

zise Sebastian și se ridică în picioare. Cu toate astea, aroma e destul de neobișnuită. Ar fi posibil să descoperim ce producător de tabac a creat-o și pentru cine anume.

— Poate i-a aparținut lui Ringcross, ceea ce nu ne-ar ajuta prea mult.

— Nu sunt sigur de asta.

Sebastian privi din nou atent prin încăperea întunecată.

— Cineva ar putea gândi că dacă i-ar fi aparținut lui Ringcross, ar fi zburat pe fereastră odată cu el. Doar dacă în camera asta s-a dat o luptă înainte ca el să moară, cutia i-a căzut cumva din buzunar.

Prudence îl privi fix.

— Crezi că s-ar putea să fie, într-adevăr, vorba despre o crimă?

— E prea devreme ca să spun ceva. Dar ancheta devine tot mai interesantă acum.

Sebastian merse la fereastră și trase la o parte draperiile grele, negre.

Prudence studie fereastra mare.

— Ai putea să cazi de-aici numai dacă ai sta pe margine, altfel ar fi cam greu.

— Da. Dar cineva ar putea împinge un bărbat peste margine, zise Sebastian.

Prudence tremură din nou când un alt val de frig puternic, parcă fără sfârșit, o asaltă.

— Sau cineva ar putea sări de-aici.

Prudence fu brusc inundată de emoții care păreau să emane dintr-o altă sursă decât ea însăși. Furia și groaza se amestecară în ea pentru o clipă, trimițând un alt fior prin ea. Prudence se clătină sub acest atac sălbatic, deși înțelege că nu ea era cea care simțise realmente aceste senzații îngrozitoare.

Altcineva simțise aceste sentimente înfricoșătoare aici, în această încăpere. O altă femeie. Prudence era sigură de asta.

— Prudence?

— Sebastian ținu lumânarea sus și îi privi fața.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Prudence îl privi, dorind ca și el să înțeleagă.

— Cred că acum mă întâlnesc cu prima mea fantomă adevărată.

— Ajunge, spuse el, apoi o luă de braț și porni hotărât spre ușă. A fost prea mult pentru tine. Am de gând să te scot imediat de-aici.

— Sebastian, nu e imaginația mea. Îți jur, aici s-a întâmplat ceva groaznic. Nu sunt pe deplin convinsă că are legătură cu Ringcross. Simt prezența unei femei.

— Calmează-te, scumpa mea.

— Dar, Sebastian...

O scoase afară pe ușă. Se opri destul de mult timp ca să încuie încăperea și apoi o forță să meargă prin coridorul întunecat. Spre scări.

Prudence era dezamăgită.

— Crezi că-mi las imaginația să-mi controleze simțurile, nu-i așa?

— Ești o femeie foarte inteligentă, cu o imaginație creatoare, draga mea. Asemenea talente au uneori neajunsurile lor.

— Aiureli. În camera aia s-au petrecut lucruri teribile, Sebastian. Poate că sunt corelate cu moartea lui Ringcross, poate că nu. Dar îți jur că aici s-a petrecut ceva îngrozitor.

— Nu mă cert cu tine, Prue.

Sebastian o conduse în grabă de-a lungul coridorului lung, spre scări.

— Tu nu mă crezi, spuse ea.

— Recunosc că nu cred în fantele. Mai admit și că prefer mai degrabă probe serioase înainte de-a trage concluzii.

— Cu alte cuvinte, crezi că sunt victima unei imaginații prea dezvoltate.

— Draga mea, faptul că ți-ai ales ca pasiune investigarea fenomenelor spectrale ar putea indica, într-adevăr, faptul că imaginația ta e prea dezvoltată. Nu vreau să te supăr, dar trebuie să înțelegi că propria mea pasiune cere o abordare mult mai aprofundată.

— Ha! Crezi că modul tău de abordare este superior față de al meu?

— Poate că nu în cazul fenomenelor spectrale, dar este, cu siguranță, când e vorba de investigarea unei crime.

— Să spui așa ceva înseamnă o aroganță nesuferită, o samavolnicie, declară Prudence. Metodele mele sunt la fel de științifice ca și ale tale.

Fără nici un avertisment, ușa din dreapta, pe lângă care treceau, se deschise brusc spre dinăuntru. Se auzi un scârțâit și apoi apărură flacăra unei lumânări. Un bătrân cu o barbă mică îl privi fix.

— Ce mama dracului? zise Sebastian, apoi o trase pe Prudence în spatele lui și se răsuci ca să fie față-n față cu silueta uscățivă din cadrul ușii. Cine ești dumneata?

Bătrânul îl ignoră pe Sebastian și o privi pe Prudence cu ochi bolnăvicioși.

— Tu nu ești ea...

Fața-i adânc brăzdată se posomorî de o evidentă dezamăgire.

— Poftim? zise Prudence stând pe vârfuri ca să-l privească din poziția în care se afla – exact în spatele umărului drept al lui Sebastian.

— Am spus că tu nu ești ea, spuse bătrânul și-i aruncă o otheadă. Mă ascund aici sus, de când l-a omorât pe ăla. O aștept să vină. Mă gândesc c-o să se-ntoarcă să-i ia și pe ceilalți. Am vrut s-o văd.

— Pe cine te-aștepți să vezi? întrebă Sebastian.

— Pe biata fată care s-a aruncat din blestematul ăla de dormitor, spuse bătrânul și-i aruncă lui Sebastian o privire pătrunzătoare. Eu am găsit-o, știți.

— Nu, n-am știut, spuse Sebastian.

— Am găsit-o în râu. Au zis că a căzut și s-a înecat, dar eu am văzut-o când a sărit, i-au cărat trupul până la râu și au aruncat-o în apă, ca oamenii să creadă că a căzut și s-a înecat. Dar eu știu mai bine.

Omul era pe jumătate nebun, își dădu seama Prudence, dar ea credea fiecare cuvânt pe care-l spunea.

— Cine ești tu? îl întrebă ea.

— Higgins. Halfwit Higgins, așa-mi zice.

Higgins râse încet, dezvăluind o gură lipsită de dinți.

— Când a sărit fata, Higgins? îl întrebă Prudence.

— Cu mult timp în urmă. Higgins vorbea tărăgănat acum. Ochii lui păreau să fie concentrați asupra unui lucru îndepărtat.

— Dar n-am uitat, continuă el.

— A fost Ringcross vinovat pentru că ea s-a aruncat? vru să afle Sebastian.

— Toți au fost vinovați, spuse Higgins și clătină din cap cu înțelepciune. Și toți o să plătească! O să vedeți! Toți o să plătească, i-a blestemat înainte să sară, vedeți. Le-a zis că va fi răzbunată. Acum a început.

— S-a întors după Ringcross? spuse Prudence și îl apucă pe Sebastian de braț. Asta vrei să spui domnule Higgins?

— O să vină și după ceilalți.

Higgins plecă din cadrul ușii. Începu să meargă pe coridor.

— Așteaptă. Cine sunt ceilalți? întrebă Sebastian repede. Când a sărit fata?

Dar Higgins nu-i dădu atenție. Mormăi încet și continuă să meargă pe coridor. Sebastian vru să se ia după el.

— Lasă-l în pace, spuse Prudence. Bietul om e nebun. Dacă încerci să-i mai pui întrebări, o să-l agiți doar. Nu se poate

spune ce va face. S-ar putea să facă gălăgie și să alarmeze toată casa. Va distruge orice șansă de-a ne termina cercetările.

— La mama dracului! Știe ceva despre afacerea asta. Sebastian privi supărat cum Higgins făcu colțul, în coridorul întunecat și dispăru din vedere.

— Poate mai puțin decât crezi, spuse Prudence gânditoare. Părea să sufere de un fel de delir. Poate că moartea fetei a fost doar o legendă veche pe care-a confundat-o cumva cu moartea lui Ringcross.

— Cine crezi că este?

— N-am nici o idee. Poate vreun servitor bătrân al familiei, de mult timp pensionat, zise Prudence și zâmbi. Sau poate c-a fost o fantomă.

Sebastian se încruntă spre ea în timp ce-o luă de braț și o conduse spre scări.

— N-a fost nici o fantomă.

— De unde știi? N-ai întâlnit una niciodată.

— O să știu că există când voi vedea una.

Sebastian ajunse la scări și stinse lumânarea. De la lămpile de perete aflate cu un etaj mai jos se vedea o lumină slabă.

— Tu, pe de altă parte, ai văzut prea multe în seara asta.

— Prostii! Nu-ți permit să vorbești de parcă am obiceiul să văd fantome. Te asigur că nu-i așa. Doar pentru că am simțit ceva ciudat în dormitorul ăla, nu înseamnă că sunt slabă de minte.

— Sșt!

Sebastian se opri la jumătatea drumului în jos, pe scări.

Se lipi de perete și o prinse pe Prudence în brațe. O răsuci, așa încât fața ei era ascunsă în pieptul lui.

— Ce faci? mormăi Prudence în cămașa lui.

— Taci, îi șopti el în ureche. Se pare că traficul din hol s-a însuflețit din nou.

— Oh!

Undeva pe coridor, o ușă se închise. Sebastian mai așteptă un moment până s-o elibereze pe Prudence.

— Cred că suntem în siguranță. Era Larkin. A mers pe vârfuri pe lângă baza scărilor și nu s-a uitat deloc în sus. Vino, hai să ne întoarcem în dormitorul tău. S-ar putea să nu mai fim așa de norocoși data viitoare.

— E într-adevăr foarte palpitant, nu-i așa Sebastian?

Prudence se lasă trasă repede în jos, spre baza scărilor.

— Cred realmente c-o să-mi placă enorm colaborarea noastră, continuă ea.

— Sunt sigur că așa va fi, scumpa mea, murmură el. Eu, din nefericire, mă tem că nervii mei o să aibă de suferit în urma acestei experiențe.

Ajunseră la ușa dormitorului lui Prudence fără alte incidente. Prudence auzi oftatul lui de ușurare. Sebastian deschise ușa.

Prudence auzi scârțâitul unei alte uși pe coridor. Se grăbi să intre în cameră și se răsuci ca să se asigure că Sebastian nu fusese văzut de cel care cutreiera acum coridorul atât de frecventat.

Sebastian era chiar în spatele ei. Închise ușa atât de încet încât nu scoase nici un sunet.

— La dracu! spuse și dădu drumul clanței. A fost cât pe ce...

— Da, dar acum suntem absolut în siguranță.

Prudence aprinse o lumânare. Flacăra strălucitoare dezvăluia expresia hotărâtă de pe fața lui Sebastian. Îl privi surprinsă.

— S-a întâmplat ceva rău? Sunt sigură că o să poți să te întorci în camera ta peste câteva clipe.

— De fapt, zise Sebastian, aș vrea să discut ceva cu tine.

Privirea lui alunecă peste ea cu un evident simț al posesiunii.

— Acum pare să fie un moment la fel de bun ca oricare altul, continuă el.

Prudence zâmbi, încă debordând de entuziasm.

— Presupun că vrei să analizăm rezultatele cercetărilor noastre din seara asta. Ar trebui să notăm. Stai o clipă să-mi aduc jurnalul.

— Mai târziu.

Ochii lui Sebastian străluceau rece în lumina lumânării.

— Ceea ce vreau să discutăm acum e ceva de o natură mult mai personală.

— Personală?

— Da.

Sebastian făcu doi pași spre ea și o prinse în brațe.

— Foarte personală.

O bătaie înceată în ușă se auzi, tocmai când Sebastian îi acoperise gura cu gura lui.

Capitolul 9

— La dracu!

Sebastian își întrerupse sărutul și își întoarse capul spre ușă. Nu arătase niciodată atât de periculos.

— Cine mama dracului își închipuie că poate să bată la ușa dormitorului tău la ora asta din noapte? Întrebă el.

— N-am idee.

Prudence se încruntă de îngrijorare când văzu furia reținută care prinsese viață în privirea strălucitoare a lui Sebastian.

— Pentru Dumnezeu, calmează-te! Fără îndoială, e lady Pembroke. Poate că are nevoie de companie, continuă ea.

— Nu pare să fie așa.

Sebastian se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

Alarmată de dispoziția lui amenințătoare, Prudence încercă să-l prindă de braț, dar nu reuși.

— Sebastian, așteaptă! Nu trebuie să răspunzi tu.

— Tu sigur n-o să răspunzi.

— Gândește-te la ce facem, domnule conte, spuse Prudence și alergă după el. Țasta nu e o abordare logică, rațională a problemei.

— Te înșeli, Prue. E o tactică cât se poate de logică. Abordarea mea va fi extrem de eficientă pentru a pune capăt viitoarelor vizite târzii în noapte din partea celui care este pe coridor.

— Pot să-ți reamintesc, domnule, că va fi extrem de dificil să rupem logodna, dacă lumea va crede că am avut obiceiul să împărțim un dormitor. Toată povestea va fi și așa destul de neplăcută.

Mai urmă o bătaie ușoară, ciudată, în ușă.

Sebastian îi aruncă lui Prudence o privire ironică.

— Draga mea, nu cunoști sensul cuvântului „neplăcut”.

Lui Prudence îi era suficient.

— Asta-i o prostie. Nu gândești clar. Evident, emoțiile tale masculine îți conduc mintea.

— Zău?

Sebastian era cu mâna pe clanța ușii.

— Și ce anume ai vrea să fac în situația asta, domnișoară Merryweather?

— Un lucru folositor. Intră în șifonier și stai acolo până când rezolv problema asta.

Sebastian o privi absolut uluit. Apoi deschise brusc ușa.

Prudence era atât de uimită de comportarea lui arogantă, încât identitatea musafirului nocturn îi scăpă pentru câteva secunde. Oftă când îl recunoscu pe Edward.

Lordul Underbrink stătea pe coridor, încălțat în papuci și îmbrăcat într-un halat albastru închis, brodat cu blazonul familiei lui. Nu-l observă imediat pe Sebastian, pentru că era ocupat să cerceteze coridorul, la stânga lui, ca să se asigure că nu era nimeni.

— Bună seara, Underbrink, spuse Sebastian cu o voce care-ar fi putut îngheța și focul iadului. De dragul eficienței, putem foarte bine să sărim peste formalități. Hai să trecem direct la subiect. Secunzii mei o să-i anunțe pe-ai tăi imediat ce ne întoarcem la Londra.

— Ce?

— Edward făcu o săritură de cel puțin jumătate de metru, își întoarse repede capul și-l privi pe Sebastian cu o groază crescândă.

— La dracu', Angelstone, scuzele mele! Se pare c-am bătut la ușa la care nu trebuia.

— O observație genială. În mod sigur ai nimerit ușa la care nu trebuia să bați.

— Totul a fost o greșeală, te asigur, gângăvi Edward.

— O greșeală pentru care vei plăti scump.

— Acum, ascultă aici, țipă Edward, sigur că nu vrei să te duelezi cu mine doar pentru că am bătut la ușa ta.

— Asta nu-i ușa mea, zise Sebastian.

Edward se prefăcu uimit.

— Nu? Dar stai aici, în cadrul ușii. Mă tem că nu înțeleg.

— Asta-i ușa logodnicei mele, Underbrink, și tu o știi al dracului de bine. Oricum, acum n-am de gând să discut problema asta. Prefer s-o fac cu pistoalele...

Edward era șocat.

— A fost realmente o greșeală, te asigur. Am avut impresia că era ușa altei doamne. O femeie mai în vârstă. Măritată de ani de zile. Având în vedere situația în care ne aflăm, sunt sigur că o să înțelegi că nu-i pot dezvălui numele, dar în mod sigur nu era domnișoara Merryweather.

— Noapte bună, Underbrink.

Edward era evident disperat.

— Domnule, nu poți vorbi serios când spui că mă provoci la duel din cauza asta.

— Asta-i exact ce vreau să fac.

Sebastian începu să închidă ușa.

Prudence așeză o mână pe brațul lui Sebastian, ca să-l rețină.

— Domnule conte, nu mai provoca atâta agitație, spuse Prudence și-i zâmbi încurajator lui Edward. Sunt sigură că lordul Underbrink n-a avut deloc intenția să te insulte.

— Deloc, zise Edward și-i dăruie lui Prudence o privire recunoscătoare. Am bătut la altă ușă. Asta-i problema. Toate seamănă cumplit una cu alta, în blestematul ăsta de coridor.

— Da, desigur.

Prudence se întrebă în treacăt de ce nu observase până acum cât de moale și de incapabil era Edward.

— Știu cum s-a putut întâmpla totuL Cu siguranță că e o activitate intensă pe culoare în seara asta, nu-i așa? Te poți întreba oare cum va reuși măcar unul din musafiri să adoarmă.

Sebastian îi aruncă o privire prevenitoare.

— Nu te amesteca, Prue.

— Ba da, spuse ea cu calm. Nu mai încerca să-l sperii pe lordul Underbrink. A făcut o greșeală și îi pare foarte rău.

— Îi va părea încă și mai rău la vremea când voi fi terminat cu el, promise Sebastian.

Edward se cutremură.

— Domnule conte, te rog să mă scuzi. Te asigur că totul e o gravă neînțelegere.

— Ei vezi, Angelstone? Underbrink și-a cerut scuze, spuse Prudence, apoi le zâmbi blând celor doi bărbați, dar îl fixă pe Sebastian cu o privire hotărâtă. Și îi vei accepta scuzele cu amabilitate, înainte de-a atrage fără să vrem atenția asupra noastră.

Sebastian îl privi pe Edward cu ochii mijiiți.

— O să mă ocup de tine mai târziu, Underbrink.

— Angelstone, ești extrem de nerezonabil, spuse Underbrink înnebunit.

— Da, ești, Angelstone, spuse Prudence și-l smuci în zadar de braț. Hai acum, termină imediat cu prostia asta, continuă ea și se răsuci spre Edward. Noapte bună, domnule. Poți fi liniștit că problema asta e rezolvată. Angelstone nu se va duela cu dumneata.

Edward părea nesigur, dar plin de speranță. Pășii înapoi și își înclină capul cu o politețe rigidă.

— Noapte bună, domnișoară Merryweather. Încă o dată, îmi pare foarte rău că v-am deranjat la ora asta.

— Nu te gândi la asta. Se pare că sunt trează la ore ciudate, cu o frecvență uimitoare, în ultima vreme.

Prudence îl ocoli pe Sebastian și închise încet ușa.

Sebastian se întoarse spre ea. Încă mai clocotea de nervi.

— Să nu îndrăznești să te mai amesteci așa vreodată. N-o să tolerez asta!

Prudence îl privi prudentă, dar nu cedă.

— Tu n-ai fost rezonabil, domnule conte. Și complet ilogic. Underbrink a făcut pur și simplu o greșeală.

— Ba pe dracu! A apărut exact la ușa asta, la ora asta inumană ca să te vadă pe tine.

Prudence îndepărtă ideea asta cu o mișcare a mâinii.

— De ce naiba ar vrea să facă asta?

— Pentru că te vrea pe tine, prostănacă naivă ce ești. Nu te-a avut acum trei ani și acum regretă ce-a pierdut.

Prudence roși.

— Nu fi măgar, domnule conte!

El se aplecă spre ea.

— Eu privesc faptele.

— Nu știi nimic despre situație.

— Fratele tău mi-a spus întreaga poveste, zise el.

— Chiar așa? întrebă ea și se opri o clipă. Ei bine, te asigur că oricare ar fi fost sentimentele lordului Underbrink pentru

mine acum trei ani, ele au dispărut demult. S-a căsătorit cu o altă femeie și cu asta s-a încheiat toată povestea.

— Se pare că nu.

Strălucirea lumânării transformă conturul umbrei feței lui Sebastian în linii demonice.

— Cel puțin nu în ceea ce îl privește. Cu tine cum stau lucrurile, Prue? Ce simți pentru el, după atâta timp?

— E sigur că nu-l iubesc, dacă asta este ceea ce te îngrijorează domnule conte, spuse Prudence și își ridică bărbia. Cu toate astea, nu-mi pot da seama ce te privește pe tine.

— E, categoric, problema mea, zise Sebastian traversând camera. În plus, nu trebuie să reacționezi de parcă interesul meu în această problemă ar fi neobișnuit sau întâmplător. Suntem logodiți, dacă îți amintești.

Atitudinea lui rațională cu privire la relația lor o depășea pe Prudence.

— Se pare că ai un lapsus. S-au ai uitat că logodna noastră e doar de formă?

Sebastian prinse cu mâna piciorul patului și o privi cu ochii întredeschiși, de nepătruns.

— Doresc să-ți vorbesc despre logodna noastră. M-am săturat de toată prostia asta.

Prudence fu cuprinsă de consternare.

— Doriți să-i puneți capăt atât de curând, domnule? spuse ea și căută cu greu un motiv rațional, logic care să împiedice inevitabilul. Cum rămâne cu ancheta noastră?

— Las-o dracului de anchetă! încep să cred că dacă interesul pentru anchetă te-ar fi pus la încercare, n-ai rezista mai mult de-o clipă.

— Nu spun că n-ați fi interesat, domnule conte, zise ea disperată. Realmente, n-am mai întâlnit un bărbat atât de interesant. Sunt convinsă că aveți o inteligență superioară.

Sunt adânc impresionată de firea dumneavoastră iscoditoare. Și de priceperea dumneavoastră la încuietori.

— Ajunge!

Eliberă piciorul patului și se îndreptă spre ea având aerul că are intenții rele.

— Sebastian? Despre ce vorbești?

— De ce nu-ți folosești mintea în această problemă, domnișoară Merryweather? Sunt sigur c-ai găsi repede răspunsul.

— Sebastian o prinse și o strânse puternic în brațe înainte ca ea să-și fi dat seama de intențiile lui.

— Sebastian!

El o împinse cu blândețe în jos, pe pat și se întinse peste ea, prinzând-o sub corpul lui puternic. Prudence respiră cu greu. Greutatea lui era incredibil de excitantă. Îi simțea căldura prin îmbrăcămintea lor.

Prudence se înfioră când Sebastian îi scoase ochelarii și-i puse pe noptieră.

— Prue, crezi că te-ai putea concentra asupra mea, măcar o dată, în locul blestematei ăleia de anchete? întrebă Sebastian cu gura pe gâtul ei.

— De câteva minute nu mă gândesc decât la tine, spuse ea prinzându-l de umeri și încercând să se concentreze asupra feței lui dure. Ce faci?

— O să fac dragoste cu tine.

Sebastian își întinse o mână și îi scoase papucii din picioare.

— Acum? în noaptea asta?

— Da, acum, în noaptea asta.

El începu să-i desfacă nasturii de la rochia ei de lână.

O clipă mai târziu, Prudence îi simți degetele pe șira spinării. Când își dădu seama de cât de repede o dezbrăca, Prudence fu cuprinsă de fiori. Într-un minut sau două, corsajul ei avea să fie tras în jos, până în talie. Fu cuprinsă de o dorință puternică.

— Sebastian?

— Liniște, Prue, și întrebarea ei șoptită fu curmată de un sărut fioros, care-i tăie respirația.

Ea gemu și-l strânse instinctiv, și mai tare, de umerii lui lați. Sebastian ridică fruntea și privi în jos la ea.

— Vorbim mai târziu.

Își vârî piciorul între pulpele ei, dezvelindu-i coapsele. Intimitatea uimitoare a atingerii lui trimise prin ea un val de senzații fierbinți și reci. Fu invadată de amintirile nopții din dormitorul doamnei Leacock.

Cu mișcări rapide, grăbite, Sebastian desfăcu corsajul și-l trase în jos.

— Dragostea mea, Prue!

Vocea lui Sebastian era mai mult decât o șoaptă răgușită. Privi în jos la sânii ei, apoi își coborî capul și apucă un sfârc cu dinții.

Prudence înghiți în sec și strânse cu putere din ochii închiși, luptându-se cu senzațiile minunate care-i străbăteau corpul. Se simțea de parcă ar fi plutit într-un râu cald, alunecând într-un curent din ce în ce mai repede și puternic. Prudence știa, din noaptea petrecută în dormitorul doamnei Leacock, că o aștepta o descărcare magnifică. Brusc, deveni nerăbdătoare să ajungă la ea.

Se arcui împotriva mâinii lui Sebastian, care o mângâia. El îi răspunse gemând răgușit.

— De data asta, o să fiu adânc în tine când te eliberezi, zise Sebastian privind-o cu ochii înflăcărați. Nu-mi pasă nici dacă toate spectrele iadului înconjoară acest pat.

Sebastian se ridică ușor de pe ea, își scoase cămașa, pantalonii și cizmele. Când se întoarse cu fața spre ea, el era complet dezbrăcat.

Prudence îl privi cuprinsă de uimire. Nu mai văzuse niciodată un bărbat complet gol. Lumina lumânării lucea pe umerii lui lați și scotea în evidență contururile ferme ale corpului lui zvelt, puternic.

Chiar fără ochelari, putea vedea că era puternic excitat. Mărimea bărbăției lui trezite o deranjă. Nu avea experiență, dar logica îi spunea că un bărbat nu se deosebea mult de masculii altor specii. Trăise la țară și știa bine cum se împerechiau animalele.

Știa că Sebastian intenționa să vâre masculinitatea lui în ea. Ideea era ciudat de excitantă, însă bunul simț și logica o făcură să ezite. El părea foarte mare, în ochii ei fără experiență.

Prudence privi în sus, la el.

— Nu mi-am dat seama că am putea avea dimensiuni atât de diferite, domnul meu.

Sebastian scoase un sunet răgușit, jumătate râs și jumătate geamăt.

— Iubita mea, logica Prudence! Te-am avertizat că intelectul tău devine uneori o problemă.

— Nu-i nevoie să râzi de mine, spuse ea, rănită.

Sebastian se așeză pe pat, o trase lângă el și-o sărută blând după ureche.

— Nu râd de tine, Prue. Și te asigur, în ciuda aparențelor, c-o să ne potrivim perfect. Lasă lucrurile în seama mea.

Prudence zâmbi tremurând, dorind să-l creadă în acea clipă.

— Foarte bine, Sebastian. Dacă ești sigur că știi ce faci, atunci să-i dăm drumul. Jur că aștept cu nerăbdare să simt din nou ce-am simțit ultima oară, când m-ai luat în brațe.

— Ești cea mai incredibilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, șopti el.

Îi scoase rochia și furoul, și se lăsară amândoi pe pat. Îmbrăcămintea căzu grămadă pe covor. Sebastian examina trupul gol al lui Prudence cu o expresie plină de, dorință.

Prudence își dădu seama că purta încă ciorapii. Instinctul de femeie o făcu delicios de răutăcioasă. Simți cum i se încălzește pielea.

— Ciorapii mei! murmură ea.

— Cred c-or să rămână unde sunt, spuse el. Cred că-mi plăci în ei.

— Sebastian, e adevărat?

— Da, adevărat, spuse el și coborî încet mâna pe corpul ei cu un gest de posesiune care-i dădu fiori. Ești minunată, Prudence, cu sau fără ciorapi.

Când mâna lui atinse triunghiul de păr moale dintre pulpele ei, Prudence țipă ușor și își cufundă fața în pieptul lui. Sentimentul de rușine se lupta cu foamea senzuală în creștere, din ea. Foamea învinse. Se încolăci mai aproape de Sebastian, căutând atingerea lui intimă.

— Mătase și foc... murmură Sebastian pe pieptul ei. Din astea ești făcută, dragostea mea. Mătase și foc. Și nu pot s-aștept până nu simt focul.

Sebastian se întinse deasupra ei. Îi despărți pulpele cu mâna. Degetele lui pătrunseră în ea, palpând-o blând. Atingerea mâinii lui o făcu să-și vâre unghiile în spatele lui și să se încordeze împotriva mâinii lui.

— Îți place asta, nu? întrebă el.

— Trebuie să știi că-mi place.

Ea își vâri degetele în părul lui și-i trase în jos gura, peste a ei. Era subjugată, gândi ea, captivă într-o vrajă vibrândă de dragoste și pasiune, care trecu peste ea ca o furtună de vară.

Și Sebastian o dorea tot atât de intens, se gândi ea, tot mai sigură. Trebuia s-o iubească și el tot așa cum îl iubea ea. Nu putea face dragoste cu ea în felul ăsta, decât dacă sentimentele lui pentru ea se potriveau cu ale ei față de el.

Sebastian acceptă invitația gurii ei cu o nerăbdare care vorbea singură. Limba lui căută printre buzele ei, cerând-o pentru el cu o intimitate care prezicea ce avea să urmeze.

El îi desfăcu și mai mult coapsele, făcându-și loc aproape de căldura ei. Apoi își duse mâna în jos, între trupurile lor și se așeză la deschizătura coridorului ei feminin.

Senzația că bărbăția lui tare se forța să intre în ea o readuse o clipă pe Prudence înapoi, la un sentiment vag al realității.

— Sebastian!

— Spune-mi că mă vrei, Prue.

Ea zâmbi visătoare.

— Te vreau.

— Atunci totul va fi bine, șopti el.

Sebastian împinse spre înainte încet.

Prudence găfâi, cu gura pe gura lui. Întregul ei trup se încordă, ca reacție la invazia lui.

— Deschide-te pentru mine, spuse Sebastian în grabă, retrăgându-se puțin și apoi împinse din nou. Lasă-mă înăuntru, scumpa mea.

Degetele lui Prudence se încleștară în părul lui în timp ce ea rezistă, curajoasă. Dar Sebastian nu forță intrarea, în schimb, se retrase din nou puțin.

— Tu ești ca o încuietoare care trebuie deschisă cu grijă, spuse el.

Pe fruntea lui era transpirație. Umerii îi luceau în lumina lumânării.

— Ți-am spus eu că n-o să meargă.

— Și eu ți-am spus să ai încredere în mine. Sunt foarte priceput la încuietori, dacă-ți amintești.

Sebastian își duse o mână în jos, își introduse un deget în umezeala ei, și apoi găsi mugurele mic și roșu care părea să fie centrul pasiunii ei.

Prudence începu să se relaxeze din nou când el o mângâie cu degetul lui ud. O tensiune delicioasă șerpuia prin ea. Capul ei se sprijini din nou de brațele lui când ea se arcui spre el.

— Asta-i, spuse Sebastian, vocea lui exprimând satisfacție. Acum o să te deschizi pentru mine, nu-i așa, micuța mea încuietoare istețată? Acum ești pregătită să mă lași înăuntru.

Prudence nu se putea gândi decât la emoția pe care o creau degetele lui. În curând, se gândi ea, avea să simtă din nou senzația aceea minunată.

Și apoi descărcarea cutremurătoare.

— Da, șopti Sebastian. Încuietoarea e deschisă.

Prudence deveni sălbatică sub atacul violent. Întregul ei corp se convulsionează de plăcere.

— Da, șopti ea. Da, Sebastian. Doamne Dumnezeule, da.

Mai intră o dată în ea și de data asta nu mai ezită și nu se mai retrase. Pătrunse adânc, fără să șovăie, în tunelul ei confortabil.

— Minunat; spuse el, vocea fiindu-i un mormăit aspru, tainic.

Prudence își auzi propriul țipăt ușor de surpriză, înăbușit de umărul lui. Durerea se amestecă cu plăcerea care încă o mai străbătea în valuri mici. Nu putea face distincție între cele două senzații. Îl mușcă ușor pe Sebastian de umăr.

— Isteața și frumoasa mea încuietoare are dinți, murmură Sebastian.

Dar asaltul mic, pasionat asupra umărului lui păru să-l împingă peste o margine invizibilă. Scoase un strigăt gătuit și își ascunse complet fața. Mușchii spatelui lui erau rigizi sub degetele lui Prudence.

Prudence îl ținu strâns, în timp ce el tremura tare și intra în ea.

Lumânarea arsese îndelung înainte ca Sebastian să se urnească de pe Prudence, într-un târziu. Își înalță capul și o privi. Gura lui se arcui puțin, cu o satisfacție leneșă. Se aplecă să-i șteargă buzele cu buzele lui. Apoi ieși încet din ea și se rostogoli pe-o parte.

— La dracu! N-am mai simțit niciodată ceva atât de plăcut, spuse el, apoi se sprijini din nou pe perne și o urcă deasupra lui. Ți-am spus eu că pot deschide încuietoarea asta aparte.

Prudence roși.

— Într-adevăr.

El zâmbi și îi atinse cu degetul vârful nasului.

— O să fie mai bine pe măsură ce exersăm.

— O să exersăm mult, domnule conte?

— Poți fi sigură de asta.

Își îngropă degetele în părul ei ciufulit și îi aduse gura peste gura lui, pentru un sărut rapid și necruțător.

— O să exersăm ori de câte ori vom avea ocazia. Ceea ce mă aduce la subiectul pe care voiam să-l discutăm mai devreme.

— Logodna noastră falsă?

Un sentiment vag de neliniște umbri mulțumirea lui Prudence.

— Sigur că da. Vreau să-i punem capăt.

Prudence era cu mult mai zguduită decât crezuse vreodată că era posibil să fie. Cu siguranță că el avea ceva sentimente pentru ea, se gândi ea. După ce simțise intensitatea dragostei lui trupești, nu mai putea să creadă că el nu simțea nimic. O iubea. Trebuia s-o iubească. Încercă să-și păstreze vocea calmă.

— Înțeleg.

— Nu, nu cred că înțelegi.

Sebastian zâmbi puțin, dar ochii îi erau atenți.

— Vreau să ne căsătorim imediat, continuă el.

— Să ne căsătorim?!

Prudence rămase fără glas.

Sebastian se încruntă. Păru uimit că ea nu putea să accepte o idee care lui i se părea foarte clară.

— Ei, hai acuma, draga mea, spuse el convingător. Cum altfel să facem dragoste? Te asigur, ar fi foarte greu să avem o legătură în oraș. Cealaltă opțiune ar fi să acceptăm toate invitațiile la petreceri de țară pe care le-am primi, și asta ar fi sigur o prostie. Am fi veșnic pe drumuri.

— Da, dar să ne căsătorim?

Nu se așteptase la asta. Îl privea fixă, șocată, încercând din greu să-și concentreze privirea, fără ajutorul ochelarilor.

— Sebastian, vorbești serios? întrebă ea.

— Te asigur, n-am fost niciodată în viața mea mai serios ca acum.

Bucuria prinse viață în sufletul ei, dar fu imediat temperată de prudență. Era foarte conștientă de faptul că asta îl amuza pe Sebastian. O găsea interesantă și, evident, simțea pentru ea o anumită pasiune. Dar până acum nu-i pomenise deloc că era îndrăgostit de ea. Nici măcar nu rostise cuvintele astea în timp ce făceau dragoste.

— Crezi într-adevăr că ne-am potrivi, Sebastian?

— Nu mă pot gândi la nimeni altcineva care să mi se potrivească mai bine, spuse el.

— Da, bine.

Prudence căută o modalitate de-a obține răspunsul pe care-l voia.

— Desigur, sunt extrem de onorată, domnule conte.

— Bine. Atunci totul e stabilit, spuse Sebastian repede.

O să am grijă să obțin o autorizație specială mâine dimineață. Lady Pembroke poate fi unul din martori.

Panica puse stăpânire pe Prudence.

— Așa cum am spus, sunt profund onorată. Și înțeleg foarte bine că ar fi mult mai eficient să avem o legătură, fiind căsătoriți. Dar nu sunt sigură că eficiența este un argument solid pentru un aranjament permanent.

— Mai sunt și alte motive logice pentru ca să ne căsătorim, spuse Sebastian pe un ton foarte distant.

— Zău?

— Sigur că da. Altfel n-aș fi propus asta.

Prudence apucă ochelarii și îi potrivi pe nas.

— Probabil că vei numi câteva dintre ele, nu?

Sebastian îi zâmbi cu cel mai arogant, cel mai îngâmfat zâmbet al lui.

— Cum vrei, cu toate că m-am gândit că sunt evidente. Ești o femeie foarte pasională, Prue. Asta-i foarte important pentru mine, căci am anumite dorințe fizice care trebuie adresate cuiva din când în când.

Prudence nu putea suporta să audă cum pasiunea lor reciprocă era descrisă într-o manieră atât de indiferentă.

— Continuă-ți listă.

— Da, desigur. În plus față de ... hm, o abordare sănătoasă a unor asemenea probleme, avem mai multe interese intelectuale comune.

— Asta-i foarte adevărat, admise ea.

— Pe scurt, nu mă vei plictisi, scumpa mea, spuse el și își plimbă gura peste gura ei. Și mă voi strădui să nu te plictisesc nici eu.

— N-ai putea să mă plictisești niciodată, se grăbi ea să spună.

— Aș mai vrea să subliniez că a trăi împreună, ca soț și soție, ar facilita enorm investigațiile noastre. O să putem să ne sfătuim unul pe altul și să ne studiem reciproc metodele mult mai eficiente, dacă suntem sub același acoperiș.

— Da, înțeleg acest lucru.

Dar sentimentul ei de neliniște era tot mai puternic. Își căută cu grijă cuvintele potrivite.

— Cu toate astea, crezi că interesele noastre comune și un... un anumit grad de apropiere între noi vor fi o temelie suficientă pentru o căsătorie?

Sebastian păru surprins de întrebare.

— Nu-mi pot imagina o temelie mai bună.

— Se zice că dragostea e un adaos drăguț la listă, șopti ea, făcând o încercare.

— Dragostea?

Ochii lui se îngustară dezaprobatori, ca și cum nu numai că era uimit, dar și dezamăgit.

— Haide acum, Prue, cu siguranță că nu ești victima unei firi romantice. Refuz să accept ideea că o femeie inteligentă, receptivă și foarte isteată, ca tine să fie atât de prostuță încât să creadă în ceva atât de vag și iluzoriu cum ar fi dragostea.

Prudence înghiți în sec.

— Ei bine...

— Noi doi ne bazuim pe intelectul nostru, nu pe sentimente, continuă el fără milă. Noi dezlegăm mistere și căutăm evidența. Mințile noastre logice nu se supun imaginației agitate a celor ca Byron și simpatizantii lui.

— Garantat. Cu toate astea...

— Stai liniștită, draga mea, te respect prea mult ca să-mi permit să cred că într-adevăr vrei să te-ndrăgostești înainte de a te căsători. Dragostea este pentru fetele prostuțe, care tocmai au terminat școala. O femeie matură, responsabilă, inteligentă ca tine nu-și permite asemenea mofturi.

Prudence aproape că se sufoca.

— Da, știu, dar problema e, Sebastian...

— La urma urmei, sunt mult mai puține dovezi că există dragoste decât că există fenomene spectrale.

— Eu n-aș spune asta, domnule conte, îl contrazise ea cu seriozitate. Dragostea a fost forța motivațională ascunsă în spatele multor evenimente istorice. Oamenii comit crime din dragoste. Uneori se îmbolnăvesc din cauza asta. Cu siguranță că se găsesc dovezi ample care să sugereze că există dragoste.

— Prostii. Forța motivațională la care te referi este pasiunea. Sau, ca să fim absolut sinceri, pofta trupească, spuse el și urmări cu degetul linia exterioară a buzelor ei.

Moralul lui Prudence era la pământ.

— Simți ceva afecțiune pentru mine, Sebastian?

— Sigur că da, spuse el aspru. Nu mai e nevoie s-o spun.

— Zău?

Afecțiunea nu era dragoste, dar putea fi schimbată în dragoste, își spuse ea cu optimism.

— Și tu? Întrebă el cu indiferență. Simți cât de cât afecțiune pentru mine? Separată de cea pe care o simți pentru pasiunea mea, vreau să spun?

— Oh, da, spuse ea. Da, în mod sigur. Țin realmente foarte mult la tine, Sebastian.

— Și eu țin la tine destul de mult. Ce-ar mai putea cere vreunul din noi? Suntem doi oameni cu aceeași minte, care avem aceleași interese intelectuale, comune și aceleași pasiuni. Și-acum, spune-mi că te măriți cu mine imediat ce voi face aranjamentele.

— De ce trebuie să ne grăbim? N-am putea să mai așteptăm și să-i dăm afecțiunii noastre reciproce o șansă de-a se maturiza? Întrebă încet Prudence.

— Cred că n-ar fi doar o pierdere de vreme, ci s-ar putea dovedi a fi și neplăcut.

— Neplăcut? Cum?

— Cu siguranță că știi răspunsul la întrebarea asta. Foloseșteți inteligența deosebită, Prue. S-ar putea foarte bine să rămâi gravidă după ce s-s întâmplat între noi.

Prudence îl privi fix, când o lovi realitatea celor tocmai spuse de el.

— Doamne Dumnezeule, nu m-am gândit la asta!

— Poți fi sigură că eu am făcut-o, spuse Sebastian sec. Fiind de atâtea ori numit bastard eu însumi, n-am de gând să las ca fiul sau fiica mea să fie etichetați la fel.

— Nu, sigur că nu. Înțeleg foarte bine.

Și chiar înțelegea, se gândi Prudence.

Mândria distantă și aroganța lui Sebastian îl făcuseră să arunce în față familiei și societății problema propriei lui legitimități. Dar aceeași mândrie arogantă l-ar fi determinat, în egală măsură, ca nici un copil de-al lui să nu poarte acest stigmat.

Sebastian o privi pe sub genele pe jumătate coborâte.

— Ei bine, Prue? Am mai încheiat un târg? Te măriți cu mine?

Prudence inspiră profund și lăsă la o parte dubiile și ezitățile ei. Merita să-și asume acest risc, își spuse. Urma să se căsătorească cu bărbatul pe care-l iubea.

— Mă voi căsători cu tine, Sebastian.

Ceva ce-ar fi putut fi ușurare străluci în ochii lui. Dar vocea îi rămase rece și chiar puțin amuzată, ca de obicei.

— O logică eminentă, o decizie rațională, scumpa mea. Bineînțeles, nici nu m-am așteptat la altceva din partea ta.

— Bineînțeles, murmură Prudence, dar înăuntru tremura de speranță și teamă.

O presimțire înspăimântătoare puse stăpânire pe ea. Știa că dacă se înșela în privința sentimentelor lui Sebastian pentru ea, atunci tocmai își pierduse, în favoarea îngerului Prăbușit, întreg viitorul și poate chiar și sufletul.

Capitolul 10

Patru zile mai târziu, Garrick îl întâlnește pe Sebastian în clubul lui preferat.

— Deci, Angelstone, cum e viața de bărbat căsătorit?

Sebastian își ridică ochii de pe exemplarul ziarului „Morning Post” pe care-l citea. Îl fixă pe Garrick cu o privire posomorâtă.

— Am învățat o mulțime de lucruri despre neveste în ultimele câteva zile, spuse Sebastian. Te-ar putea interesa să știi, de exemplu, că nici chiar cele mai inteligente dintre ele nu gândesc totdeauna logic.

Garrick își puse jos ceașca de cafea și zâmbi.

— Deja te cerți cu nevastă-ta? Ce rușine, Angelstone. S-ar crede că în stadiul ăsta ai face încă un efort să-i prezinți lui lady Angelstone partea cea mai bună din tine. E destul timp să te descopere cu adevărat mai târziu.

Sebastian înjură încet când își reaminti scena scurtă, dar înflăcărată care se petrecuse în dimineața aceea când anunțase, la micul dejun, că intenționa să-și petreacă ziua vizitând producători de tutun. Flowers tocmai terminase de turnat ceaiul și-i lăsase singuri.

În spatele ochelarilor, ochii minunați ai lui Prudence străluciră de entuziasm.

— Vrei să încerci să identifici persoana pentru care a fost făcut amestecul aromat de tutun?

— Da, spuse Sebastian și atacă un cârnat ademenitor. Acum, când am aranjat cu căsătoria și te-ai mutat aici, cu mine, cred că putem, în cele din urmă, să ne continuăm investigațiile.

Privirea ei deveni curios de opacă.

— Bietul Sebastian, murmură ea. N-ai avut idee de vâlva pe care avea s-o stârnească nunta noastră, nu-i așa? Cred că ți-ai închipuit că puteai să dai pur și simplu un anunț în ziar și cu asta, gata.

— Mai sunt o groază de prostii inutile asociate cu căsătoriile, la care nu mă așteptam, spuse el, dar sper că a trecut ce-a fost mai rău.

În realitate, nu avuseseră liniște de la întoarcerea lor la Londra, se gândi Sebastian, foarte supărat. Intenționase din plin să-și petreacă cea mai mare parte a timpului liber, din ultimele patru zile, în pat, cu soția lui. Lumea mondenă avea o altă părere. Spre dezgustul lui, descoperise că nunțile – chiar și cele liniștite, simple – generau foarte multă agitație și curiozitate.

În dimineața cununiei, Hester îi reamintise bucuroasă că această căsătorie avea să producă senzație în înalta societate. Avusese dreptate în previziunea ei. La casa lui Sebastian sosise un val neîntrerupt de vizitatori. Un nou munte de cărți de vizită și invitații apărea în fiecare dimineață. Prezența lordului și a lui lady Angelstone era cerută la fiecare serată și la fiecare bal din oraș.

Sebastian înclinase să ignore orice musafir și toate invitațiile. Dar Prudence călcase în picioare propunerea asta. Reputația

lui de om necioplit era destul de gravă, îi explicase ea. Nu vroia să vadă cum se înrăutățește și mai mult doar pentru că el nu putea fi deranjat de câteva obligații sociale.

— Deci regreti căsătoria noastră? îl întrebuse Prudence cu o voce suspicios de neutră, din capătul îndepărtat al mesei.

— Ce întrebare idioată. Sigur că nu. Ne potrivim perfect, așa cum ți-am explicat pe îndelete.

O privi cu precauție, întrebându-se ce-o făcuse să pună o asemenea întrebare. Posibilitatea ca ea însăși să regrete câteva lucruri îl făcu încă o dată conștient de locul rece dinăuntru lui.

Nu înțelegea cum de ea se putea îndoi chiar și pentru o clipă că locul ei era lângă el. Arăta ca acasă, șezând la celălalt capăt al mesei. Soarele de dimineață pătrundea prin fereastra din spatele ei. Îi dădea părului ei culoarea mierii calde, care era în micul vas de lângă pâinea prăjită. Un fior de dorință leneșă îl străbătu pe Sebastian când acesta își reaminti cum arătase părul lui Prudence mai devreme, când era răvășit peste pernele albe ale patului lui.

— O să te însoțesc când stai de vorbă cu vânzătorii de tutun, anunță Prudence.

— Nu, n-ai să vii, spuse el și mai luă cu furculița încă o bucată de cârnat. Vreau să fac cât se poate de mult astăzi. Nu am cum să știu câte magazine va trebui să vizitez.

— Vrei să spui că eu îți voi încurca cercetările?

Sprâncenele lui Prudence se uniră într-o linie dreaptă, deasupra marginii ochelarilor ei. Ți-aș reaminti că trebuia să fim o echipă, domnule.

Sebastian știa că era timpul să fie prudent. Învăța repede ce însemna să fie soț, se gândi el cu îngrijorare.

— M-ai înțeles greșit, draga mea, zâmbi el binevoitor. Problema este că dacă suntem văzuți împreună vizitând o serie de tutungerii, cineva s-ar putea să observe și să creadă că e ciudat. S-ar putea să apară întrebări.

— Poate că m-aș putea deghiza în servitor sau grăjdar. Nimeni nu s-ar mira de prezența mea dacă aș arăta ca un

membru al personalului casei tale, nu-i așa?

— Toți angajații mei s-ar mira sigur, spuse Sebastian cu asprime. Ca să nu mai vorbim de oricine altcineva care s-ar întâmpla să te recunoască.

Gândul la Prudence hoinărind în haine bărbătești stârni un val de revoltă în el.

Prudence se încruntă gânditoare.

— Gândeam că va merge foarte bine, domnule conte. Cred că după micul dejun cobor să văd ce uniformă pot găsi.

În acest moment al discuției, Sebastian abandonează strategia și diplomația și trece la amenințări brutale.

— Dacă încerci acest șiretlic, doamnă, îți promit că n-am să te însoțesc deseară la balul Arlington.

— Sebastian, nu poți face asta, spuse Prudence și ochii ei se umplură de groază. Trebuie să fii prezent deseară. Mi s-a spus că mai mulți membrii ai familiei tale vor fi acolo, inclusiv mătușa și vărul tău Jeremy.

— În ce mă privește, e un motiv, excelent ca să nu mă prezint. În orice caz, n-aș fi surprins să aflu că lady Arlington a plănuțit în mod deliberat blestematul ei de bal cu scopul de-a oferi înaltei societăți un scandal.

— Hai acum, Sebastian, asta-i puțin probabil. Ea încercă să fie politicoasă.

— Draga mea, poți fi foarte inteligentă, dar ești uneori îngrozitor de naivă.

— Balul de la lady Arlington va fi prima ocazie în care membrii familiei tale vor fi împreună în public. Dacă nu te prezinți, familia Fleetwood va fi umilită în fața înaltei societăți.

Sebastian era, cu toate acestea, amuzat.

— Crezi că asta contează pentru mine?

— Ești în mod deliberat dificil, domnule conte. Știi foarte bine că dacă nu apari în seara asta, dai apă la moară ideii că există o ruptură în familia ta.

— Ruptura e cât se poate de reală, Prue, spuse Sebastian și își așează brațele pe masă. Și te-aș sfătui să-ți amintești de care parte ești. Mai mult, n-ar fi deloc înțelept să faci pe împăciuitoarea. Nu vreau să am de-a face cu clanul Fleetwood și cu asta gata.

— Zău?

— Da, zău.

O dată făcându-și cunoscută poziția, Sebastian nu avea să mai dea înapoi. Prudence ar fi descoperit imediat orice slăbiciune în apărarea lui.

— Ei, și acuma, dacă vrei să apar la balul Arlington, ar fi mai bine să renunți complet la ideea de-a te îmbrăca în livrea de servitor, continuă el.

— Acum, ascultă aici, Angelstone, doar pentru că se întâmplă să fim căsătoriți, asta nu înseamnă că poți să începi să-mi dai ordine și să mă ameninți așa cum fac soții de rând.

El îi aruncă un zâmbet rece, amuzat.

— Nu mă consideri un soț de rând?

— Sigur că nu, spuse ea, apoi reîmpături șervețelul și îl așează lângă farfuria ei cu un aer de solemnă precizie. Alianța noastră trebuie să fie de colaborare. Doi oameni cu minți asemănătoare, uniți de interese comune, dacă-ți amintești.

— Îmi amintesc foarte bine termenii târgului nostru.

Sebastian se ridică în picioare.

— Prudence îl urmări îngrijorată în timp ce venea spre ea.

— Sebastian?

Sebastian nu spuse nimic. Când ajunse la capătul îndepărtat al mesei, se aplecă și o sărută pe Prudence din plin, pe gura ei surprinsă. Avea un gust delicios. Simți nevoia urgentă de-a face dragoste cu ea, aici, pe masă. Singurul lucru care îl opri era înțelegerea faptului că Flowers putea intra oricând în cameră.

— Așa cum ai spus, alianța noastră e bazată pe interese comune, apoi își lipi gura de gura ei și o simți tremurând, ca

răspuns.

— Și o parte din interesele noastre comune au fost deosebit de stimulante noaptea trecută. Aștept cu nerăbdare mai mult, în noaptea asta.

Îl privi cu suspiciune prin ochelarii ei.

— Să nu crezi că mă poți manipula cu... cu asemenea lucruri, Angelstone.

— Ce fel de lucruri? Ca ăsta de exemplu, nu?

O mușcă ușor de lobul urechii și lăsă ca mâna să-i alunece peste batistul modest care acoperea decolteul rochiei ei de dimineată, în dungi maro și albe.

— Știi foarte bine ce spun, domnule.

— Zău?

Îi cuprinse sânul în palmă și fu satisfăcut de răspunsul pe care-l obținuse. Obrajii lui Prudence se înroșiră și o privire tulburată o înlocui pe cea de soție autoritară, din ochii ei.

— Pleacă, murmură ea. Și nu uita balul de la Arlington de deseară, sau n-o să te iert niciodată.

Sebastian zâmbea acum puțin, la amintirea dimineții și-și turnă încă o ceașcă de cafea din cafetiera pe care el și Garrick o împărțeau.

În timp ce își sorbea cafeaua, se gândi la Prudence, așezată în fața lui, la micul dejun, în fiecare dimineată, pentru tot restul vieții lor și se întrebă cum se decurcase până acum fără ea.

Garrick parcurse anunțurile din ziarul pe care-l citea.

— Mă gândeam să mă duc până la Tattersall în curând și să văd ce-mi oferă ei. Mi-ar prinde bine un ceas bun de buzunar, spuse el și își ridică privirea. Tu ce-o să faci astăzi?

— Am câteva treburi de făcut.

— Ah, recunosc tonul vocii tale, spuse Garrick și zâmbi puțin. E cel pe care-l folosești când faci una din micile tale investigații. Te rog să nu-mi spui că ești atât de plictisit deja de

viața de om însurat, încât trebuie să-ți cauți vechile tale moduri de-a te amuza.

— Te asigur, viața de familie e orice, numai plictisitoare nu. Dar nu am renunțat la pasiunea mea.

— Înțeleg, spuse Garrick și îl privi curios. Soția ta știe ce faci ca să te distrezi?

— Știe.

— Și e de-acord?

— Nu se plânge, spuse Sebastian.

Garrick chicoti.

— Te felicit, Angelstone. Cred că te-ai însurat cu singura femeie din Anglia capabilă să te înțeleagă.

— Sunt sigur de asta.

— Singurul lucru care-l îngrijora pe Sebastian era că Prudence putea să nu fie la fel de satisfăcută de viața de familie, cum era el.

Își spuse că problema era rezolvată. Prudence îi aparținea lui acum, și-o revendicase legal și în intimitatea patului lor conjugal. Și ea i se dăruise lui cu o pasiune care ar fi trebuit să-i redea încrederea.

Dar uneori o surprindea privindu-l cu o tristețe care-l făcea să se simtă prost. El nu putea uita cuvintele ei din noaptea aceea, de la castelul Curling. S-ar zice că dragostea e un adaos drăguț la listă.

Cu tot intelectul ei și logica ei admirabilă, Prudence era femeie. Sebastian bănuia că avea o atitudine feminină romantică vizavi de căsătorie. Ea voise să se căsătorească din dragoste.

El era foarte conștient că o forțase pe Prudence să încheie o căsătorie pripită. Făcuse asta folosindu-se de toate armele pe care le avea. Își justificase tacticile necruțătoare, spunându-și că ea ar fi fost fericită cu el.

Prudence era suficient de matură și de inteligentă ca să înțeleagă că orice sentiment ar fi avut pentru Underbrink,

acesta era superficial și nefondat. Oricum, măgarul ăla împopoțonat îi trădase afecțiunea. Ea nu putea să mai aibă din nou încredere în Underbrink. Cu siguranță că ea știa asta.

La ora patru în după-amiaza aceea o parte din mintea lui Sebastian încă mai cântărea dilemele neașteptate create de căsătorie. Dar o mare parte a atenției lui era acum concentrată asupra unei probleme mult mai stringente.

Până acum vizitase aproape o jumătate de duzină de tutungii într-o căutare fără succes de-a găsi pe cel care putea identifica aroma tutunului din tabachera pe care Prudence o descoperise în dormitorul negru.

Părusese o sarcină relativ simplă când plecase în misiunea lui. Dar până acum nimeni nu recunoscuse aroma.

Urcă scările unei tutungerii pe nume R. H. Goodweight, fără speranțe mari. R. H. Goodwright era numărul șase pe lista lui Sebastian.

Sebastian privi la statuia cioplită în piatră, de mărime naturală a unui muntean scoțian care păzea intrarea în magazin. Îmbrăcămintea statuii era pictată în culorile unui faimos regiment. Simbolul cunoscut al breslei tutungiilor era similar cu ceilalți cinci munteni scoțieni pe care Sebastian îi văzuse deja în după-amiaza aceea.

Dacă nu avea noroc aici, decise Sebastian, atunci trebuia să caute în locuri mai puțin renumite, pe străzi mai puțin accesibile lumii mondene. Lucrase presupunând că, oricine ar fi fost cel care pierduse tabachera, acesta era un membru al înaltei societăți și, de aceea, se oprise în tutungeriile cele mai bune. Sebastian nu și-l putea imagina pe Curling invitând la castelul lui pe cineva care nu frecventa cercurile lumii mondene.

Sebastian deschise ușa și intră în magazinul mic. Aroma tutunului vechi, ținut în recipiente de sticlă și butoiașe de lemn îl sufocă. Pe teșghea erau expuse cu ostentație pipe de lut. Pe o altă teșghea erau aranjate o colecție de tabachere mici. Sebastian le privi mai îndeaproape, dar nu văzu niciuna la fel de reușită ca aceea pe care o cerceta.

— Cu ce vă servesc, domnule? întrebă o voce răgușită.

Sebastian privi în jur și văzu un bărbat pântecos, cu părul alb, cu mustați mari, ce purta un șorț verde și o pereche de ochelari de aur. Degetele plinuțe ale tutungiului erau galbene, pătate după ani îndelungați de mânuirea tutunului.

— Încerc să descopăr numele acestei arome aparte de tutun de prizat, spuse Sebastian, apoi scoase tabachera din buzunarul pelerinei și i-o înmână tutungiului. O cunoștință mi-a dat suficient cât să umplu cutia asta, dar în curând o să mi se termine și aș vrea să comand mai mult. E foarte deosebită. O recunoașteți, din întâmplare?

Tutungiul examinează cizmele strălucitoare ale lui Sebastian și îmbrăcămintea lui elegant croită, în timp ce deschise cutia. Miroși cu grijă tutunul, atent să nu-l inhaleze.

— Sigur că-l cunosc, domnule conte. Eu am creat această aromă.

Fiorul familiar al descoperirii îl străbătu pe Sebastian. Până când Prudence intrase în viața lui, reflectă el, fusese forțat să se bizuie pe aceste rare momente de emoție intensă ca să facă față răcelii din el.

Sebastian își impuse o mască de interes politicos.

— Deci se pare că am noroc. Bănuiesc că-i o aromă cunoscută, nu?

— Ar fi fost, dacă aș fi vândut-o la toată lumea, dar domnul pentru care am creat-o mi-a cerut ca el, să fie singurul care s-o aibe. Merită să păstrezi aroma special pentru el.

— Deci nu e de vânzare pentru publicul larg?

Sebastian se încruntă ca și când, speră el, ar fi fost dezamăgit. Avea noroc, se gândi. Nu trebuia să cerceteze o listă lungă de negustori de tutun. Tot ce-i trebuia era numele celui care comandase acest amestec special pentru sine.

— Mă tem că nu.

Tutungiul se uită la el cu o privire estimativă de vânzător. Evident, nu voia să piardă o afacere.

— Aș putea să fac un amestec special, pentru dumneavoastră, domnule conte. Ceva cu puțină aromă turcească înăuntru, poate? Tocmai mi-a venit un transport de tutun bun din America. E un tutun foarte slab. Pot să fac o aromă foarte distinsă, care să provoace invidia prietenilor dumneavoastră.

— Foarte drăguț, din partea dumneavoastră, dar eu voiam foarte tare un supliment din această aromă. Sunt gata să plătesc bine pentru ea.

Tutungiu! oftă cu regret.

— Nu pot să risc să-mi supăr clientul, domnule. Sunt sigur că înțelegeți.

— Clientul dumneavoastră? Întrebă imediat Sebastian, cu grijă.

— Domnul Fleetwood va merge sigur în altă parte, dacă nu respect învoiala cu el.

Sebastian îl privi fix pe tutungiu, sperând ca gura să nu-i atârne deschisă, de uimire.

— Fleetwood?

— Da, domnule. Domnul Jeremy Fleetwood, spuse tutungiu și se încruntă. Trebuie să-l cunoașteți, domnule, dacă v-a dat o mostră din tutunul lui.

— Ne-am întâlnit în trecere la un meci de box, spuse Sebastian, gândind repede. Mă tem că nu i-am reținut numele. Știți cum e mulțimea la un meci de box.

— Aveți dreptate, domnule. Am fost la un meci interesant chiar săptămâna trecută. Mulțimea aproape că se dezlănțuise când Iron Jones a pierdut. Era favoritul, știți. Și eu am pierdut un pachet pariind pe el.

— Am auzit că rezultatul meciului a fost dezamăgitor, zise Sebastian în timp ce mergea către ușă. Mulțumesc că mi-ați dat numele domnului Fleetwood. O să-l caut imediat. Poate îl voi convinge să vă permită să preparați un supliment din această aromă pentru mine.

— Dar, domnule, v-aș putea prepara o altă aromă...

Sebastian închise ușa magazinului și parcurse distanța mică până acolo unde vizitiul lui îl aștepta cu faetonul.

Ce mama dracului avusese de-a face Jeremy cu toate astea? se gândi Sebastian în timp ce se urcă pe capră și luă hamurile.

Prudence urma să fie la fel de uimită de această informație, ca și el. Dintr-o dată era nerăbdător să discute cu ea despre noua întorsătură din cazul lui.

— Cum adică nu-i aici, Flowers? Unde dracu e? Sebastian se grăbise direct acasă ca să-i destăinuie lui Prudence detaliile unicei descoperiri din anchetă. Era extrem de neplăcut să descopere că ea nu-l aștepta nerăbdătoare, să-i aplaude inteligența strălucitoare.

— Cred că lady Angelstone a plecat, domnule conte. Sebastian mai făcu o încercare de a-și păstra calmul care-l părăsea.

— Unde s-a dus, Flowers?

Flowers tuși discret, încet.

— La casa domnișoarelor Singleton în strada Wellwood, domnule.

— Cine dracu sunt domnișoarele Singleton?

— Lady Angelstone le-a descris ca fiind cliente, spuse Flowers suferind profund. La scurt timp după ce-ați plecat a sosit un mesaj de la ele. Se pare că voiau să se consulte cu stăpâna în problema fenomenelor spectrale. Stăpâna a plecat aproape imediat.

— Deci face cercetări, nu-i așa?

Flowers îi aruncă o privire copleșită de durere.

— S-a spus ceva despre o mașină de electricitate, domnule conte.

Sebastian se încruntă.

— Mașină de electricitate?

— Am motive să cred că stăpâna a împrumutat una de la un oarecare domn Matthew Homsby și că intenționează s-o

folosească în cursul investigației de astăzi.

Sebastian fu distras pe moment de la propriul lui caz.

— Asta s-ar putea dovedi interesant, Flowers își îndreptă spatele.

— Aș vrea să întreb, domnule conte, dacă servitorii ar trebui să se obișnuiască de acum cu acest comportament din partea stăpânei?

— Da, Flowers, cred c-ar fi mai bine ca toți să vă obișnuiți cu ideea că asta n-o să fie niciodată o casă perfect normală.

— Spuneți că gemetele ciudate par să vină din partea asta a mansardei?

Prudence împinse mașina de electricitate în poziție, în centrul micii camere întunecate, exact sub acoperișul casei înguste.

— Cred că da.

Evangelina Singleton, o femeie robustă, deschisă, de o vârstă neprecizată, se încruntă gânditoare. Se răsuci către sora ei, pentru confirmare.

— Nu crezi că-i așa, Iphigenia?

— Cred că da, spuse Iphigenia, o femeie mică, fragilă și emotivă, care apoi privi mașina de electricitate cu o groază profundă. Aud sunetele astea jos, în dormitorul meu, așa că trebuie să vină de undeva de-aici. Dar nu sunt convinsă dacă ar trebui să-ncercăm să găsim fantome, Evangeline.

— N-o puteam lăsa să geamă în continuare toată noaptea, spuse Evangeline. Ai nevoie să te odihnești, zise ea și se răsuci spre Prudence.

— Și acum, lady Angelstone, cum poate face mașina asta fantoma să apară?

— Potrivit noii mele teorii, spuse Prudence, fenomenele spectrale folosesc electricitatea din atmosferă pentru a se face vizibile. Cred că principalul motiv pentru care sunt doar arareori văzute este că n-au obișnuința de a capta suficientă electricitate.

Ochii lui Iphigenia se măriră, alarmați.

— Intenționați să-i dați fantomei electricitatea de care are nevoie să se facă vizibilă?

— Sigur că da.

Prudence se îndreaptă și măsură cu privirea mașina pe care o împrumutase de la prietenul lui Trevor, Matthew Homsby.

Era o construcție simplă, cuprinzând un cilindru de sticlă, o manivelă, o curea de piele și un clopot. Matthew o asigurase că nu exista nici un pericol în mânăuirea mașinii.

— Mă scuzați, lady Angelstone, dar soțul dumneavoastră e de-acord să faceți această investigație? întrebă Iphigenia cu grijă.

— Oh, da, spuse Prudence și se învârti în jurul mașinii, asigurându-se că totul era gata. Angelstone e genul de intelectual foarte interesat de munca mea.

— Înțeleg, zise Iphigenia și îi aruncă o privire ciudată. Se aude că Angelstone e un bărbat cam neobișnuit.

— Cred că este.

Prudence încercă manivela. Mergea ușor. Cilindrul de sticlă începu să se rotească sub cureaua de piele.

— Sigur, nu mai cunosc un alt bărbat ca el, continuă Prudence.

Iphigenia schimbă o privire tăcută cu sora ei.

— Se zice că e cam periculos.

— Nici poveste...

Cilindrul începu să se rotească mai repede în timp ce Prudence învârtea manivela.

— Vrea una din voi să stingă lampa? Mă îndoiesc c-o să putem vedea ceva aici dacă e atât de multă lumină.

— Lady Angelstone, începu Iphigenia cu greutate, eu realmente nu cred că e o idee așa bună. Aici nu sunt ferestre și o să fie foarte întuneric dacă sting lampa.

— Zău, Iphigenia, nu trebuie să fii așa timidă.

Evangeline se duse repede spre lampă și o stinse.

Camera era cufundată într-un întuneric total.

— Excelent, spuse Prudence. Dacă e vreo fantomă aici, o s-o facem să se vadă imediat.

Învârti de manivela mașinii de electricitate cât de repede putu.

— Dar eu nu țin neapărat s-o văd, se smiorcăi Iphigenia, vreau numai să ne scapi de ea.

— Stăpânește-te! îi ordonă Evangeline cu asprime, Lady Angelstone știe ce face, nu-i așa, doamnă?

— Bineînțeles, țipă Prudence, acoperind zgomotul cilindrului care se învârtea. Am foarte mare încredere în ultima mea teorie. O să producem suficientă electricitate pentru o fantomă, în curând.

— Oh, doamne! spuse Iphigenia disperată. Aș fi vrut să fi consultat un altfel de expert, Evangeline. Toată experiența asta îmi face praf nervii.

— Poți să iei o doză de laudanum când se termină totul, spuse Evangeline. Și acum încetează cu smiorcăiala. S-ar putea să sperii fantoma.

Prudence învârtea de manivelă tot mai repede.

— Să produci electricitate e puțin mai dificil decât mi-am închipuit, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Lumina țâșni brusc într-un arc fierbinte care luminează camera pentru câteva secunde. Prudence auzi geamătul de groază al Iphigeniei.

— Doamne Dumnezeule, Evangeline, l-am sculat chiar pe dracul însuși!

— Ce naiba se-ntâmplă?

Prudence privi în jur exact la timp ca să vadă fața lui Sebastian, cu trăsături grosolane, demonice, în strălucirea intermitentă a scânteilor.

Ochii lui de chihlimbar ardeau în strălucirea luminii nenaturale.

O secundă mai târziu el nu mai era acolo.

Iphigenia gemu ușor când camera fu încă o dată cufundată în întuneric.

— Doamne Dumnezeule, spuse Evangeline cu o voce tremurândă. Ce-a fost asta, lady Angelstone?

Prudence se încruntă în întuneric.

— Angelstone, tu ești?

— Scuză-mă, draga mea, spuse el, apoi se auzi un zgomot ca un scâpărat și apoi se aprinse o lumânare; Sebastian schiță un zâmbet. N-am vrut să-ți întrerup investigația. Majordomul a spus că ești aici, așa că am hotărât să mă alătur.

— Doamne Dumnezeule, spuse Evangeline, părând extrem de ușurată. M-ați speriat îngrozitor, domnule. Cred că sora mea a leșinat.

— Oh, Doamne, spuse Prudence, apoi privi în jos și o văzu pe Iphigenia zăcând într-adevăr pe podea. Angelstone, data viitoare când te hotărăști să-mi observi tehnicile de investigare, fii bun și anunță-te cum trebuie.

— Iartă-mă, draga mea, spuse el spășit. Încercam să fiu discret.

— Nu ești genul discret, domnule conte. Uite ce i-ai făcut clientei mele. Ai speriat-o de moarte, oftă Prudence. Cred că va trebui să începem totul de la început.

— Era Lucifer însuși. L-am văzut eu! Genele Iphigeniei se zbăteau dar nu se deschiseră. Nu mai vreau! Vă rog, lady Angelstone. Vă rog să opriți investigațiile.

Prudence se încruntă.

— Dar abia începusem.

— Foarte bine, spuse Evangeline în timp ce ținea sub nasul surorii sale o sticlă cu săruri. Nu ne putem opri acum. Dar poate c-ar fi mai bine ca Angelstone să nu participe la investigații. Nu vreau să vă jignesc, domnule conte, doar că nervii surorii mele se zdruncină ușor.

— Mă tem că are dreptate, spuse Prudence și îl privi pe Sebastian.

— Cred c-ar fi mai bine să pleci, domnule. Nu-mi pot permite să-mi alarmezi clienții.

Sebastian se încruntă.

— Aș vrea să vorbesc cu tine, Prudence.

— Mai târziu, domnule conte, zise ea și-l goni afară din mansardă cu un gest al mâinii. După cum vezi, sunt foarte ocupată în acest moment. Pleacă, te rog!

Bărbia lui Sebastian se încordă.

— Foarte bine, doamnă. O să te văd mai târziu.

— Da, da, desigur, zise Prudence, apoi se întoarse la mașina de electricitate și începu să învârtă de manivelă. La revedere, domnule conte.

Sebastian dispăru prin ușa prin care intrase cu câteva minute mai devreme.

Evangeline privi în urma lui.

— Nu pot să cred!

— Ce nu puteți să credeți, domnișoară Singleton?

Prudence inspiră adânc și se concentrează asupra muncii ei. Simțea transpirația curgându-i pe șira spinării.

— Tocmai i-ați spus lui Angelstone să plece și chiar a făcut-o.

— Așa îi trebuie, spuse Prudence și învârti mai tare. Nici el nu mi-a dat voie să-l însoțesc astăzi.

— Înțeleg, spuse Evangeline și îi aruncă o privire ciudată. Se pare că aveți, într-adevăr, talentul de-a face față fenomenelor spectrale, doamnă. Se pare că sunteți capabilă să-l alungați pe dracul însuși!

Sebastian nu era de loc în toane bune când intră în sala de bal a lui lady Arlington, în căutarea lui Prudence. Auzi murmurul de nerăbdare care străbătu încăperea aglomerată când el o traversă și starea lui de spirit nu se schimbă în bine. Lumea

mondenă spera să vadă o scenă în seara asta. Era exact în dispoziția necesară ca așa ceva să se întâmple.

O văzu pe Prudence la jumătatea drumului spre celălalt capăt al încăperii. Era în centrul unui grup de oameni și ridică ochii spre el când se îndreptă înspre ea. Lentilele ochelarilor ei străluciră în lumina candelabrelor. Zâmbetul îi era mai luminos decât toate lumânările de deasupra la un loc.

Prudence purta o rochie modestă de muselină de un albastru deschis. Decolteul era croit mult mai înalt decât al oricărei alte doamne din încăpere. Sebastian aprobă cu bucurie stilul modest. În ce-l privea pe el, îmbrăcămintea demodată a lui Prudence era foarte potrivită ca s-o ascundă de privirile celorlalți bărbați. Numai el știa cât de moi și de grațioși erau sânii ei. Numai el știa cum răspundeau sfârcurile lor la mângâierile lui. Numai el știa cum se arcuia ea sub gura lui, cum se agăța de el.

Sebastian scăpă un oftat când înțelese că se excita chiar acolo, în mijlocul sălii de bal.

Se întrebă cu tristețe ce se întâmplase cu autocontrolul lui pe care-l avusese ani de zile. Înțelese, că începuse să-și piardă controlul ferm asupra pasiunilor în noaptea când Prudence sărise din șifonier ca să-l salveze de pistolul lui Thombridge. Sebastian știa că nimeni altcineva n-ar fi făcut acest lucru ca să-i salveze lui viața.

Aproape că ajunsese lângă Prudence, când îl observă pe Jeremy cu coada ochiului. Se opri și urmări cum verișorul lui părăsi camera aglomerată ca să meargă pe terasă. Jeremy era singur. Acum era timpul potrivit să-l înfrunte.

Sebastian își schimbă brusc direcția ca să-l privească pe Jeremy. Când ajunse la ușile deschise, se uită în afară și-l văzu pe vărul lui stând lângă un zid scund de piatră. În timp ce Sebastian privea, Jeremy scoase o tabacheră mică și deschise capacul cu un gest elegant din deget. Evident, exersase acest gest.

Sebastian scoase din buzunar tabachera pe care-o găsisese la castelul Curling și înainta.

— Permite-mi să-ți ofer o aromă specială, vere, spuse Sebastian și îi înmână lui Jeremy cutia.

— Ce? A, tu ești, Angelstone!

Jeremy nu se uită imediat la mâna înmănușată a lui Sebastian. În schimb, îl privi fără urmă de entuziasm.

— Mă surprinde că te văd aici în seara asta, cu toate că mama credea c-ai să vii. A spus că te vei folosi de ocazie ca să-ți demonstrezi disprețul pentru noi, restul...

— A mă folosi de o asemenea ocazie îmi cere mai multă energie decât sunt dispus să risipesc în seara asta. Recunoști tabachera asta?

Jeremy privi cutia și se încruntă.

— De când te-ai apucat de prizat?

— Nu m-am apucat, spuse Sebastian și deschise capacul. Mi s-a spus că amestecul ăsta e unic. Aromat în mod special, pentru o anumită persoană.

— Ce dracu ai de gând? spuse Jeremy și privi mai de aproape cutia. La dracu, Angelstone, tabachera asta e a mea! De unde-o ai?

— Mi-a căzut în mână acum câțva timp. Unde și când ai pierdut-o?

Jeremy ridică tabachera.

— Nu-mi aduc aminte precis. Am observat că-mi lipsea când m-am întors de la o petrecere de țară ținută la castelul Curling. De ce mă întrebi?

— Am găsit-o la castelul Curling.

Jeremy ridică din umeri.

— Deci asta-i explicația. Dar de unde-ai știut că era a mea?

— Am făcut cercetări.

— Înțeleg, zise Jeremy și-l privi perplex. Dar de ce-ai făcut efortul de-al găsi pe proprietarul cutiei? Cutia e destul de draguță, dar nu e chiar atât de prețioasă.

— Eram curios să aflu cine era proprietarul cutiei, spuse Sebastian încet, pentru că am găsit-o într-un dormitor cât se poate de neobișnuit, la ultimul etaj al castelului Curling. O cameră complet neagră.

— Neagră?

— Cu o lună în urmă, un bărbat pe nume Ringcross a căzut din acest dormitor și a murit. Ți amintești vorbindu-se despre incident?

Jeremy îl privi fix, luat fiind prin surprindere.

— Căderea lui Ringcross s-a petrecut la sfârșitul de săptămână când am fost la una din petrecerile din țară ale lui Curling. Ce-i cu asta, Angelstone?

— Nimic, în clipa asta, spuse Sebastian și-l studie intens. Doar că e o coincidență interesantă.

— Ce coincidență? întrebă Jeremy. Faptul că mi-ai găsit tabachera în dormitorul unde-a murit Ringcross? Ei bine, mi se pare interesant că n-am cuvântul tău c-ai descoperit tabachera acolo.

— Crezi că mint?

— Cred că ești absolut capabil s-o faci dacă-ți folosește, spuse Jeremy și băgă tabachera în buzunar. Dar jur că nu pot pricepe de ce-ai vrea să inventezi o asemenea poveste. Pentru informarea ta, n-am vizitat niciodată ultimul etaj al castelului. N-am văzut niciodată dormitorul negru pe care l-ai descris.

— Ești sigur de asta?

— Da, fir-ar al naibii, sunt foarte sigur, răspunse Jeremy cu fața congestionată de furie. De ce dracu vrei să faci o legătură între mine și dormitorul ăla?

— Nu încerc să fac nici o legătură. O face tabachera singură.

Sebastian se răsuci pe călcâie și se îndreptă din nou spre sala de bal.

— Așteaptă o clipă, Angelstone, strigă Jeremy după el. Ce joc diabolic mai joci acum? Vreau să știu ce îți închipui că realizezi.

Sebastian se opri în pragul ușilor de sticlă și privi înapoi spre Jeremy.

— Din întâmplare, tocmai vreau s-o invit pe soția mea să danseze un vals cu mine.

Prudence apăru în cadrul ușii înainte ca Jeremy să poată reacționa. Zâmbetul ei era la fel de strălucitor cum fusese mai înainte, dar ochii ei exprimau îngrijorare și chibzuință.

— Văd că stați la aer, domnule Fleetwood. Minunată noapte, nu-i așa?

— O noapte frumoasă, doamnă, răspunse Jeremy rigid.

— Da, într-adevăr. Puțin cam răcoroasă, altfel. Și cred că o să fie și mai multă ceață până dimineată, spuse ea și se întoarse spre Sebastian. Se cântă vals, Angelstone. Te-am căutat peste tot. Nu mai puțin de o duzină de oameni m-au informat c-ai sosit, dar când am văzut că nu mă cauți, m-arm gândit că poate nu puteai să mă găsești în mulțime.

Sebastian zâmbi ușor în timp ce o luă de braț și o conduse pe ringul de dans.

— Nu te speria niciodată, Prue. O să te găsesc întotdeauna, indiferent unde sau cât de bine te-ai putea ascunde.

Prudence strâmbă din nas când el începu să danseze.

— Asta sună mai mult a amenințare, decât a promisiune.

— Da, cred că da.

— Foarte serios, Sebastian, uneori ești imposibil.

— Știu, draga mea, dar se pare că ești în stare să-mi faci față. Cum s-a sfârșit investigația ta din după-amiaza asta?

— Am fost foarte dezamăgită, dacă vrei să știi, spuse Prudence. N-am putut vedea nici o fantomă cu mașina de electricitate. Încep să mă îndoiesc dacă nu cumva există o scăpare în noua mea teorie.

— Poate că nu există nici o fantomă în mansarda aia.

— Probabil că nu. Am găsit un șal în cameră, care aparținea uneia dintre servitoare. Când am întrebat-o, ea a recunoscut că

se întâlnea cu unul din servitori sus, în mansardă, noaptea târziu. Cred că ei erau sursa gemetelor pe care le auzea domnișoara Singleton.

— Încă o lovitură în favoarea logicii și a dovezilor!

— Cred că da, dar nu prea e o soluție interesantă la problema asta încurcată, spuse ea și-l privi cu atenție. Ce s-a întâmplat pe terasă între tine și vărul tău? Sper că n-ai făcut nimic rău.

— Sunt șocat de lipsa ta de încredere în diplomația mea.

— Ha!

— Vreau să vorbesc cu tine de câteva ore, spuse Sebastian...

— Zău?

— L-am descoperit pe proprietarul tabacherei.

Prudence se învioră.

— Asta-i minunat, domnule conte. Cât de inteligent din partea ta.

— Mulțumesc.

Sebastian nu-și putea ascunde mulțumirea de sine din voce.

— Sunt încântată să aflu vestea asta și abia aștept să-mi spui detaliile, dar ce are asta de-a face cu domnul Fleetwood?

— Tabachera aparține lui Jeremy.

Prudence îl privi fix.

— Sebastian, vorbești serios?

— Foarte.

Sebastian îl urmări pe vărul lui reintrând în sala de bal și mișcându-se repede prin mulțime. Fața lui Jeremy era posomorâtă când se îndreptă spre ușă. Mersul lui era furios, tensionat.

— Doamne Dumnezeule, șopti Prudence, nevenindu-i să creadă, în timp ce-i urmărea privirea. Jeremy pare supărat.

— Da.

— Oh, Doamne! Mâine se va vorbi în tot orașul că voi doi v-ați certat.

Sebastian ridică din umeri.

— O ceartă între mine și Jeremy nu e o noutate, Prue. Singurul lucru care i-ar putea interesa pe bârfitori ar fi zvonul că noi ne-am angajat într-o discuție amicală.

— Și ați făcut-o? întrebă ea plină de speranță.

— Nu, zise Sebastian. N-am făcut-o.

Capitolul 11

Prudence se trezi brusc, conștientă că era ceva în neregulă. Era prima noapte când ea și Sebastian se duseseră la culcare înainte de ivirea zorilor. Viața lor socială agitată și faptul că Sebastian voia mereu să facă dragoste cu ea, făcuseră ca ea să fie trează în fiecare noapte, de când se căsătoriseră. Avea senzația că Sebastian era obișnuit să stea treaz toată noaptea. Părea să aibă obiceiul de-a nu se duce la culcare până în zori.

Prudence începu să se întrebe dacă avea să se poată întoarce vreodată la un program normal, care însemna să meargă la culcare la o oră decentă și să se scoale devreme dimineața. Poate că acum, după ce se măritase Sebastian, era obligată să se adapteze modului de viață din oraș. Gândul că avea să fie trează noaptea toată viața era descurajant.

Rămase nemișcată pentru o clipă. Îi trecu prin minte amintirea neclară a unui vis. Se accentuă, dar nu putu să-și dea seama ce visase. Criza că-și amintește de niște draperii negre care se mișcau în fața unei ferestre care se deschidea într-o noapte fără sfârșit. Dar imaginea se spulberă imediat.

Apoi își dădu seama că era singură în patul mare. Se întoarse pe pernă.

— Sebastian?

— Sunt aici, Prue.

Prudence privi spre fereastră și văzu silueta înaltă, dar destul de neclară a lui, stând acolo, în picioare. Stătea cu spatele la ea, cu o mână pe pervazul ferestrei. Prudence se sprijini pe perne și întinse mâna după ochelari.

Când și-i puse pe nas, văzu că Sebastian își îmbrăcase halatul negru. Arăta mai mult ca niciodată a înger Prăbușit, așa cum stătea acolo, privind în grădinile întunecate. Lucifer stătea pe pervazul ferestrei, lângă Sebastian. Motanul era la fel de concentrat asupra nopții, ca și Sebastian. Ai probleme cu somnul? întrebă ea încet în timp ce aprindea lumânarea de lângă pat.

— Nu adorm niciodată înainte de ivirea zorilor.

— Oh! Atunci s-a întâmplat ceva rău?

— Nu, spuse el cu o voce mohorâtă, gânditoare. Culcă-te la loc Prue.

Prudence îi ignoră sfatul. Își ridică genunchii sub cămașa de noapte și își petrecu brațele în jurul lor.

— Ai putea face la fel de bine să-mi spui la ce te gândești. Nu-mi vine să mă duc din nou la culcare când tu stai așa acolo, lângă fereastră. Mă face să mă simt rău.

Sebastian îl mângâie pe Lucifer.

— Îmi pare rău că din cauza mea nu dormi.

Prudence zâmbi.

— Ei bine, îți pare rău, așa că ar fi mai bine să-mi spui la ce te gândești atât de intens. Altfel, n-o să mă mai culc deloc, niciodată.

El o privi, amuzat pe moment.

— Cred că vorbești serios.

— Într-adevăr vorbesc serios, spuse Prudence și își odihni bărbia pe genunchi. Te gândești la anchetă, nu-i așa?

— Da.

— M-am gândit eu că asta trebuie să fie, spuse Prudence, apoi ezită. Bănuiesc că te gândești la tabachera lui Jeremy. Fără îndoială că încerci să-ți dai seama de ce era în dormitor.

— În ultimul timp am început să mă întreb dacă nu cumva ți-ai descoperit un talent de-a-mi citi gândurile.

— Așa cum ai observat cândva, domnule conte, gândim foarte asemănător.

— Da, spuse Sebastian și îl mângâie un moment pe Lucifer, în liniște. Mă zăpăcește, spuse el într-un târziu.

Prudence știa, fără să i se spună, că el revenise, la subiectul de la început.

— Legătura pe care-o are Jeremy cu ancheta? Sunt de acord cu tine. E o treabă foarte încurcată.

Prudence și Sebastian discutaseră despre această problemă după bal. Sebastian îi povestise despre discuția avută cu Jeremy și cum Jeremy negase că avea cunoștința de dormitorul negru.

— Am făcut câteva cercetări azi-dimineață. Se pare că vărul meu nu este unul dintre prietenii apropiați ai lui Curling. Sfârșitul de săptămână pe care Jeremy îl petrecuse la castel era prima ocazie când el fusese acolo.

— Cine ți-a spus asta? întrebă Prudence. Jeremy?

— Nu, un bărbat pe nume Durham, care are obiceiul să participe cu regularitate la petrecerile de țară ale lui Curling. E un parazit profesionist care se menține în lumea mondenă fiind amuzant și agreabil. Cunoști genul.

Prudence zâmbi trist la disprețul evident al lui Sebastian.

— Cred că rolul bietului domn Durham în lumea bună se compară cu cel al unei femei originale ca mine. Oamenii ne tolerează atât timp cât suntem amuzanți...

Sebastian își întoarse repede capul. Ochii lui străluciră fioros în întuneric.

— Tu, doamnă, ești acum Contesa de Angelstone. Să nu uiți vreodată acest lucru. Tu nu ești ca să amuzi și să distrezi lumea mondenă. Ba e chiar pe dos. Lumea bună există ca să te amuze pe tine.

Prudence clipi la violența controlată a răspunsului lui, la ceea ce ea voise să fie o glumă inofensivă.

— E o idee interesantă, domnule conte. O să mă gândesc mai bine la ea altă dată. Dar acum, hai să ne-ntoarcem la problema vărului tău Jeremy.

— Problema e, spuse Sebastian, că nu avem nici un punct de plecare. Nu știm nimic altceva, decât că Jeremy era în castel atunci când a murit Ringcross și că a lui era tabachera pe care-am găsit-o în blestematul ăla de dormitor.

— Împreună cu nasturele de aur.

Sebastian bătu ușor cu un deget în canatul ferestrei.

— Da. N-am început încă cercetările în direcția asta. Ar fi interesant de văzut ce putem afla despre nasture.

Prudence îl studie un moment.

— Crezi că vărul tău te-a mințit când a susținut că n-a fost niciodată în dormitorul negru?

— Nu știu.

— Ești îngrijorat că s-ar putea, într-adevăr, să fie implicat în moartea lui Ringcross? întrebă Prudence.

— Cred că faptul că tabachera se află în dormitorul negru este o coincidență greu de ignorat. Instinctul îmi spune că există o legătură.

— Se petrec și coincidențe, Sebastian.

— Sunt conștient de asta, dar nu se întâmplă prea des și știu din experiență că se petrec foarte rar în investigații de acest gen.

Prudence se gândi la problema asta o secundă.

— Nu-l cunosc bine, dar din câte l-am văzut pe vărul tău, mi-ar fi foarte greu să mi-l imaginez ca fiind criminal. Pare să fie un domn.

Sebastian privi în noaptea cețoasă.

— Orice bărbat poate fi împins la crimă dacă are motive suficiente. Un gentleman, poate ucide la fel de ușor ca orice alt bărbat.

— Dar care naiba ar putea fi motivația în acest caz? De ce ar fi vrut Jeremy să-l omoare pe Ringcross?

— Nu știu. Sunt foarte multe întrebări fără răspuns. Printre alte lucruri, trebuie să aflăm dacă există vreo legătură între Jeremy și Ringcross.

— Pari să eziți, Sebastian. Ce nu-i în regulă?

Sebastian o privi peste umăr.

— Întrebarea pe care mi-o pun în noaptea asta e dacă vreau sau nu să continui ancheta asta.

— M-am gândit eu că asta trebuia să fie, spuse Prudence înțelegătoare. Sigur că înțeleg reținerea pe care o ai în cercetarea unui membru al propriei tale familii.

Gura lui Sebastian se curbă fără umor.

— Nu mă înțelege greșit, doamnă. Nu mă interesează dacă Jeremy e arestat pentru crimă.

Prudence era șocată.

— Cum poți să spui asta? E vărul tău.

— Și? Crezi că scandalul provocat de arestarea unui Fleetwood m-ar deranja? Nici poveste. Ar putea fi chiar amuzant.

— Sebastian, noi vorbim de crimă aici.

— Da, asta facem, nu-i așa?

Zâmbetul lui Sebastian nu putea fi descris decât ca sălbatic.

— Ar fi interesant de văzut cum cățeaua aia de Drucilla și restul rudelor mele fermecătoare gustă din bârfa usturătoare a lumii mondene.

— Sebastian, acest fel de bârfă ar distruge toată latura aia a familiei.

— Foarte posibil. Dacă Jeremy e arestat pentru crimă, fără îndoială că mama lui va fi exclusă din lumea mondenă, care i-ar întoarce spatele exact așa cum le-a făcut și ea părinților mei. Ar fi cea mai bună cale de-a se face dreptate.

Prudence tremura.

— Nu se poate să vorbești serios.

— Crezi că nu?

Inelul de aur de pe degetul lui Sebastian străluci în lumina lumânării, în timp ce el continuă să-l mângâie pe Lucifer.

— Tu ești capul familiei, Sebastian, spuse Prudence foarte calmă. O să faci orice e necesar ca s-o protejezi.

— Sebastian se întoarse brusc spre ea. O prinse strâns de umeri și o ținu nemișcată în fața lui.

— Această familie, spuse el printre dinți, e formată din tu și eu și orice copii am fi destul de norocoși să avem. Nu-mi pasă dacă tot restul acestor incredibil de plictisitori membri ai familiei Fleetwood sunt spânzurați.

— Nu poți vorbi serios. Nimeni nu-și poate îndepărta rudele doar pentru că sunt neplăcute sau insuficient de amuzante.

— Te asigur că familiei Fleetwood nu i-a fost deloc greu să-i alunge pe părinții mei în afara țării.

Prudence îi cuprinse fața aspră în palme.

— Deci cauți răzbunarea, domnule conte, nu? În cazul ăsta, de ce n-ai făcut-o până acum?

Mâinile lui Sebastian se încleștară și mai tare pe umerii ei.

— Crezi că n-am visat s-o fac?

— Nu-nțeleg. Prietenul tău, domnul Sutton, mi-a explicat că-ți stă în putere să tai fondurile restului familiei, sau chiar să-i alungi din lumea mondenă. Dacă vrei așa de tare să pedepsești restul clanului; de ce nu ți-ai exercitat puterea asupra lor imediat ce-ai intrat în posesia titlului?

Ochii lui Sebastian străluceau.

— Să nu te îndoiești nici o clipă că îmi voi exercita puterea pe care o dețin asupra rudelor mele, dacă mă forțează s-o fac. Dar până atunci, sunt în siguranță, cu toate că ei n-o știu.

— De ce sunt în siguranță?

— Pentru că sunt legat de-o promisiune. O promisiune pe care am făcut-o mamei când era pe moarte.

Prudence era șocată.

— Am crezut că părinții și fratele tău au fost omorâți în avalanșa de stânci de care mi-ai povestit.

— Am aflat dimineața devreme ce se întâmplase, sus în munți, spuse Sebastian, vocea fiindu-i foarte îndepărtată. Am luat un grup de bărbați din sat și-am pornit în căutarea familiei mele. Am ajuns la trecătoare la miezul nopții. Am aprins felinarele și-am început să săpăm prin stâncile căzute și grohotiș.

— Doamne Dumnezeule, Sebastian!

— Era atât de frig, Prue. Și era o ceață grea. N-o să uit niciodată blestemata aia de ceață, i-am găsit chiar înainte de ivirea zorilor. Mai întâi pe fratele meu. Apoi pe tatăl meu. Erau amândoi morți. Mama mea abia mai trăia. A trăit până la răsăritul soarelui.

— Îmi pare atât de rău, șopti Prudence. N-am vrut să-ți trezesc amintiri atât de dureroase.

— Acum poți să auzi totul. Nu i-am mai spus nici unui suflet viu că familia Fleetwood este în siguranță pentru că, odată cu ultima suflare, mama mea le-a apărat cauza.

— Mama ta te-a rugat să nu te răzbuni pe ei?

— Știa că într-o zi aveam să-mi moștenesc titlul. Și a ghicit că atunci când aș fi făcut-o, m-aș fi folosit de puterea pe care mi-ar fi dat-o ca să pedepsesc restul familiei pentru ce le-au făcut fratele meu și mamei mele. Ea n-a vrut ca acest lucru să se întâmple. A spus că familia a fost despărțită destul de mult timp.

— Se pare că mama ta a fost o femeie foarte bună și miloasă.

— A fost. Dar eu nu sunt nici bun, nici milos și mărturisesc că au fost ocazii când tentația de a-i ruina pe cei din familia Fleetwood, într-o mulțime de feluri interesante, a fost aproape irezistibilă.

Prudence îi privi fața mohorâtă.

— Îmi imaginez...

— Din nefericire, promisiunea pe care i-am făcut-o mamei mele m-a încătușat la fel de tare ca un lanț de fier. „Dă-mi cuvântul tău de onoare că n-o să-I faci familiei Fleetwood nici un rău, pentru ce ne-au făcut ei nouă”, a spus ea. Murea, așa că i-am dat cuvântul meu. La vremea respectivă nu mi s-a părut un lucru atât de grozav. Aveam în minte o altă răzbunare, mult mai mare.

— Ce altă răzbunare?

Fața lui Sebastian deveni de nepătruns.

— Singurul meu scop în ziua aceea era să-i găsesc pe bandiții care erau răspunzători de avalanșă. Nu mă gândeam la cei din familia Fleetwood când i-am îngropat pe ai mei în munții ăia blestemați. Mă gândesc cum să le succesc gâturile acelor care îi omorâseră.

Prudence îl privi.

— Te-ai dus tu însuși după bandiți?

— Am luat o parte din bărbații din sat cu mine. Erau dornici să mă ajute. Și ei suferiseră destul din pricina bandiților. Ceea ce le lipsea lor era un conducător care să le dea un plan de acțiune.

— Tu ai luat conducerea și ai făcut planul?

— Da, zise Sebastian și se îndepărtă de ea, merse înapoi spre fereastră și privi afară, în întuneric. Mi-a trebuit mai puțin de-o săptămână ca să găsesc o cale de-ai prinde pe bandiți în cursă, i-am prins pe toți. Pe conducătorul lor l-am ucis chiar eu.

— Oh, Sebastian!

Mâna lui se încleștă pe marginea canatului ferestrei.

— I-am spus foarte clar de ce murea în timp ce zăcea pe moarte, la picioarele mele.

Prudence veni în spatele lui și își încolăci brațele în jurul lui. Apoi, își puse capul pe umărul lui.

— Nu era vina ta. Tatăl tău era un explorator. Călătoriile în ținuturi sălbatice implică un mare risc.

Sebastian nu spuse nimic.

— Nu e vina ta că el a ales trecătoarea aia de munte, Sebastian. Tatăl tău era un călător experimentat. El a ales să treacă munții aceia. Evident, își închipuise că poate s-o facă fără riscuri. Tatăl tău a făcut o tragică greșeală nu tu.

Sebastian încă nu răspunse.

Prudence se lipi și mai tare de el. I se părea că lui îi era foarte frig. Și nu mai avea ce să-i spună. Tot ce putea face era să împartă căldura ei cu el.

Îl ținu strâns mult timp.

După un răstimp, era conștientă că Sebastian nu mai era atât de tensionat. El mângâie una din mâinile împreunate în jurul taliei lui.

— Acum știi motivul pentru care nu m-am răzbunat realmente pe familia Fleetwood, spuse el încet.

— Înțeleg. Dar, Sebastian, ce-o să faci în legătură cu ancheta? Cu siguranță că n-o s-o lași baltă...

— Nu, spuse el. Recunosc că sunt curios acum. Vreau să aflu răspunsurile.

— Am știut eu, zise Prudence cu satisfacție. Știm că n-o să abandonezi pur și simplu cazul.

— Dar încă n-am hotărât ce-o să fac cu răspunsurile pe care le descopăr, adăugă el încet.

— Sebastian!

— Calmează-te, Prue. N-o să predau poliției dovada împotriva lui Jeremy. Asta ar fi o încălcare a jurământului meu față de mama. Dar nici nu sunt obligat în vreun fel să-l protejiez pe Jeremy dacă poliția descoperă noi dovezi.

Prudence îl privi cu greutate.

— Asta sună ca încă unul din jocurile tale de-a șoarecele cu pisica pe care toată lumea spune că-ți place să-l joci cu familia Fleetwood.

— Joc asemenea jocuri doar când sunt excesiv de plictisit, spuse Sebastian. Crezi sau nu, în majoritatea timpului am

lucruri mult mai interesante de făcut decât să hăituiesc clanul Fleetwood.

Prudence clătină din cap.

— Sebastian, ar trebui să-ți fie rușine.

— Fără predici, doamnă, spuse el, apoi se răsuci și îi atinse buzele cu un deget, ca un avertisment. Nu sunt în dispoziție necesară ca să-ți ascult una din predicile tale despre responsabilitate și comportare matură.

— Și dacă nu am intenția să-ți țin o asemenea predică?

— Atunci va trebui pur și simplu să găsec o cale de-a te face să taci.

Sebastian îi duse mâna la gură și îi sărută interiorul încheieturii. Ochii lui nu-i părăsiră pe-ai ai.

— Sunt convins că voi găsi o metodă potrivită, continuă el.

— Sebastian, încerc să port o discuție serioasă aici.

Prudence putea simți deja sângele cald clocotind în ea. Își retrase mâna din strânsoarea lui.

— Ai de gând să-ți petreci tot restul vieții hăituindu-i pe Fleetwood-zi ori de câte ori n-ai nimic mai bun de făcut?

— Așa cum am spus, în general am lucruri mai bune de făcut. Familia Fleetwood este, vorbind în general, o adunătură de tâmpiți.

— Ce norocoși sunt!

— Mai mult, acum, când sunt un bărbat însurat, am datoria de a pune la punct camera copiilor de-a-mi face rost de un moștenitor. Cred că voi fi foarte ocupat în viitorul apropiat.

— Ești incorigibil, domnule conte.

— Lucrez la asta, spuse el și expresia îi deveni din nou dură. Tu trebuie să înțelegi ceva, Prue.

— Ce anume?

— E destul de adevărat că familia Fleetwood este în siguranță din partea mea. Dar numai până la un punct.

— Până la un punct?

Sebastian zâmbi cu cel mai rece din zâmbetele lui.

— Dacă vreunul din ei întrece prea tare măsura, promisiunea pe care am făcut-o mamei mele nu-i va mai proteja.

— Ce înseamnă pentru tine a întrece măsura? întrebă cu grijă Prudence.

— Dacă mătușa mea sau oricare altcineva te supără în vreun fel, atunci trebuie să aflu. O să distrug pe oricine e răspunzător de asta.

— Sebastian!

— I-am făgăduit mamei mele că nu-i voi pedepsi pe Fleetwood pentru că i-au întors spatele ei și tatălui meu. Dar nu s-a spus nimic despre ce le-aș putea face dacă mi-ar insulta sau ofensa soția.

— Da, Sebastian...

— Nu, Prue. Ai mai făcut tu un târg cu mine pe tema asta după ce mătușa mea te-a insultat când eram logodiți. Ar fi trebuit să iau măsuri împotriva ei atunci, dar te-am lăsat să mă convingi să n-o fac.

— Nu cred că m-ai lăsat să te conving. Ai ascultat motivele și ai hotărât să te porți în maniera nobilă care se așteaptă de la un bărbat cu statutul și puterea ta.

Sebastian ridică din sprâncene.

— Ți-am făcut pe plac, scumpa mea, micuță și naivă. Prue, pentru că nu eram decât logodiți atunci, nu căsătoriți.

— Poftim?

— La vremea aia eram într-o situație oarecum precară. Nu am vrut să o înfurii pe viitoarea mea mireasă atât de tare, încât ea să poată anula logodna. Așa că am fost îngăduitor cu ea...

— Nu te cred.

— Asta-i cu siguranță pentru că te-ai autoconvins că sunt Lucifer dar înainte de-a se prăbuși.

— E intolerabil! spuse Prudence privindu-l. Vrei să spui că acum, fiind căsătorit cu mine, nu mai ești îngrijorat de faptul că mă poți enerva?

— Prefer să fie într-o dispoziție minunată, cooperantă, draga mea. Dar ceea ce contează acum e faptul că suntem căsătoriți.

Sebastian își plimbă degetul pe curbura umărului și zâmbi când ea tremură.

— Și mai suntem uniți și în alte feluri, nu-i așa? Indiferent cât de tare te enervezi, nu mă poți părăsi.

— Și dacă aș face-o?

— Te-aș urmări și te-aș aduce acasă, îi promise el. Apoi aș face dragoste cu tine până când mi-ai tremura în brațe, până când m-ai ruga să te iau din nou. Până când nici nu ți-ai reaminti de ce ai fost supărată pe mine.

— Sebastian!

— Până când ai înțelege că relația noastră e tot ce contează.

Prudence privi în ochii lui luminați de lumânare și își ținu răsuflarea.

— Dar te-am avertizat odată să nu crezi că mă poți manipula făcând dragoste.

El zâmbi agale.

— Într-adevăr. Dar întotdeauna mi-a plăcut provocarea.

— Sebastian, nu mă tachina, te rog. Asta-i o problemă foarte serioasă.

— Te asigur că o iau foarte în serios, spuse el și îi prinse bărbia cu marginea palmei. Ascultă-mă bine, doamnă. Făgăduiala pe care mi-a smuls-o mama mea n-o să mă oprească să-i pedepsesc pe Fleetwood-zi dacă te insultă sau te ofensează în orice fel.

Prudence bătu cu unul din picioare în podea.

— Am impresia că tu mai degrabă speri ca unul din ei să treacă peste linia invizibilă trasă de tine.

Un râs diabolic îi jucă lui Sebastian în privire.

— Ești foarte dibace, scumpa mea și ai perfectă dreptate. Nu m-ar supăra deloc dacă unul din ei, preferabil mătușa mea, trece peste linia aia. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. Îți promit solemn că asta se va întâmpla doar o singură dată.

— Pentru că asta-i singura scuză de care vei avea nevoie ca să te răzbuni?

— Doar o ofensă, spuse el încet. O insultă adresată ție și o să am grijă să dispară din lumea bună. O să le tai veniturile considerabile, până la limita subzistenței.

Prudence era împietrită de intenția de nezdruccinat din cuvintele lui. Palmele lui Prudence se umeziră brusc.

— Deci ăsta-I motivul real pentru care ai ales să te căsătorești cu demodata femeie originală, domnule conte? Pentru că știi că numai cineva atât de ciudat ca mine ar putea atrage insultele pe care le voiai din partea rudelor tale?

Sebastian se încruntă.

— Ei, acuma, Prue...

— Te-ai căsătorit cu mine doar ca să ai până la urmă ocazia să obții răzbunarea pe care o voiai?

— Nu fi proastă, spuse Sebastian cu ochii acoperiți de gene. Crezi că m-aș lega pe viață de o femeie a cărei singură calitate era de a-i enerva pe alde Fleetwood?

— Da, mi-a trecut asta prin cap.

Sebastian înjură.

— Dacă asta ar fi fost singurul lucru pe care-l ceream de la o soție, m-aș fi căsătorit cu mult timp în urmă. Te asigur că sunt multe femei, aici în Londra, care i-ar fi ofensat pe cei din familia Fleetwood.

— Fără îndoială.

— Folosește-ți inteligența admirabilă, doamnă. Recunosc că mi-ar place foarte mult să-i pedepsesc, dar nu cu prețul de-a mă căsători cu o femeie total nepotrivită mie.

— Sigur că da, domnule conte, spuse Prudence reținându-și lacrimile. Trebuie să fi analizat problema atent. Acum, când o

fac, înțeleg că aveai nevoie de o contesă cu o combinație cât se poate de ciudată de însușiri.

— În mod sigur, spuse el și zâmbi.

— Aveai nevoie de o femeie care era pe de-o parte destul de ciudată ca să atragă condamnarea rudelor tale și suficient de isteată ca să te amuze.

Sebastian se încruntă.

— Ești dificilă în mod deliberat, Prue. Ți-am spus de ce m-am căsătorit cu tine.

— Interese comune și pasiuni comune, spuse Prudence și își șterse ochii cu dosul mâinii. Am înțeles aceste motive în favoarea căsătoriei noastre. Dar simt c-am fost înșelată din plin în privința celorlalte cerințe pe care le-ai pomenit, domnule conte.

— Prue, termină cu prostia asta. Încurci totul.

— Zău? spuse ea și se retrase un pas. Nu mi-ai explicat niciodată că urma să fiu un instrument convenabil pe care să-l poți folosi ca să-i hăituiеști pe Fleetwood-zi. Nu-mi place să fiu folosită în felul ăsta.

Expresia lui Sebastian deveni periculoasă când ea se îndepărtă de el.

— Tu îmi răstălmăcești cuvintele, Prudence.

Ea își șterse din nou lacrimile.

— Tu ceri prea multe de la o soție, domnule conte. Lista mea de îndatoriri crește tot mai mult de fiecare dată când nu sunt atentă. Eu trebuie să te amuz pe tine. Trebuie să fiu o companie intelectuală, așa încât să ai pe cineva la îndemâna care să-ți admire inteligența, când conduci o anchetă. Eu trebuie să-ți încălzesc patul și acum vrei să mă folosești ca scuză pentru a pedepsi familia Fleetwood pentru ceea ce le-au făcut părinților tăi.

Sebastian făcu un pas spre ea.

— Ajunge cu prostia asta!

— Asta ziceam și eu. E timpul să trag și eu o linie și chiar am s-o fac.

— Ce-ar însemna linia asta? întrebă Sebastian și mai făcu un pas spre ea.

— N-o să mă folosești ca scuză să te răzbuni pe rudele tale. Nu mă interesează cum m-ar putea insulta. N-o să te folosești de mine. E clar?

— Tu ești soția mea, Prue. N-o să tolerez să fii insultată. Asupra acestui punct nu ne tâguim.

— Atunci cer dreptul să hotărâsc eu când sunt sau nu insultată, zise ea apărându-se.

— La dracu! Prue, plângi?

— Da, plâng.

— Te previn, nu mă las manipulat de lacrimi, mormăi el.

— Și eu n-o să fiu manipulată făcând dragoste.

Sebastian o privi cu ironie.

— Și unde ajungem?

Prudence își șterse lacrimile cu mâneca de la cămașa de noapte.

— N-am idee, domnule. Scuză-mă, cred că mă duc înapoi în pat.

El o privi intens.

— O să vin și eu în curând.

— Nu, n-o să vii. Eu mă duc înapoi în dormitorul meu, domnule conte. Descopăr că nu pot să dorm bine aici, în camera ta.

Prudence merse spre ușa de legătură, o deschise și intră în camera ei. Închise ușa după ea și își ținu respirația.

Nu era sigură de ce avea să facă Sebastian în continuare. Într-o oarecare măsură, se aștepta ca el s-o urmeze și să-i țină o predică despre îndatoririle ei de soție.

Dar ușa de la dormitorul ei rămase închisă.

Capitolul 12

— Îmi place mai mult decolteul rochiei ăsteia, spuse Hester visătoare.

Prudence încercă să-și însuflețească interesul pentru îmbrăcăminte, în timp ce contempla ascultătoare jurnalul de modă. Își reaminti că această ieșire la cumpărături fusese ideea ei. Cu siguranță, avusese cele mai bune intenții în dimineața asta.

Dar după un început entuziast în bazarurile extraordinare, care conțineau orice, de la micuțe jucării inteligente, până la înghețate delicioase, se plictisise de mult.

Prudence își împinse ochelarii la loc și studie cu atenție rochia.

— Arată de parcă ai sări din decolteul ei dacă respiri mai adânc.

— Tocmai asta-i chestia, o asigură în grabă modista lingușitoare, în falsul ei accent franțuzesc. Rochia de bal a unei doamne ar trebui să dea iluzia că a făcută din nimic altceva decât din pânză de păianjen abia țesută.

— Exact, declară Hester. Și ca să fie absolut la modă, ar trebui să fie de culoarea levănțicăi.

Prudence privi revista cu îndoială.

— Ei bine, dacă tu crezi că asta vreau, Hester, atunci am s-o comand imediat.

Hester zâmbi satisfăcută și se întoarse spre modistă.

— Trebuie să fie croită imediat. Suntem gata să plătim în plus dacă promiteți ca va fi adusă la ora opt în seara asta.

Modista ezită și-apoi zâmbi politicoasă.

— Se poate aranja, doamnă. Toate croitoresele mele o să lucreze la ea în după amiaza asta.

— Excelent, spuse Hester. Și acum, o să avem nevoie și de costumul de călărie, de rochiile de dimineață și de rochiile de călătorie, cât se poate de curând. Nu uita, toate trebuie să fie

croite din materiale violet și de culoarea levănțicăi. Poți să folosești și puțin roșu pentru garnituri.

— Înțeleg, doamnă. Totul va fi gata în câteva zile, spuse modista și se răsuci spre Prudence, care examina niște nasturi. Dacă doamna binevoiește să vină pe aici îi vom putea lua măsurile.

— Poftim? spuse Prudence și își ridică privirea de la nasturi.

Se lăsă condusă în camera de probă, unde, ascultătoare, rămase nemișcată în timp ce o femeie grăsuță se învârtea în jurul ei cu un metru de croitorie. Modista o supraveghea cu un ochi critic.

Prudence îi zâmbi modistei.

— Am auzit că e la modă să-ți gravezi nasturii de la costumul de călărie și de la pelerina cu motto-ul familiei sau cu blazonul. E-adevărat?

— Doamnele se ocupă foarte rar de asemenea lucruri, spuse modista, continuând s-o urmărească pe croitoreasă cu privirea. Mai mult domnii comandă butoni gravați.

— Ce fel de lucruri gravează pe ei? întrebă Prudence pe un ton care spera să sune doar o curiozitate îngăduitoare.

— Mai multe lucruri. Însemne militare, simboluri ale regimentelor, poate. Unii dintre membrii anumitor cluburi bărbătești au gravate numele și motto-urile cluburilor lor, spuse modista și o privi politicoasă. Doamna dorește să comande o gravură specială pe butonii ei?

— Numai dacă e o cerință a modei. Eram doar curioasă. Unde s-ar putea duce cineva ca să comande asemenea butoni?

— Există un număr de magazine care le pot furniza, spuse modista și se încruntă la croitoreasă. Cred că ai face bine să mai măsoari o dată pieptul doamnei, Nanette. Nu vreau să facem vreo greșală. N-o să fie timp să facem modificări. Doamna are o siluetă foarte... ah... zveltă, rafinată. N-am vrea ca decolteul să fie prea mare.

— Mi-ați putea da o listă? o întrebă Prudence, în timp ce Nanette strângea metrul de croitorie pe bustul ei.

Modista o privi din nou.

— O listă cu ce, doamnă?

— O listă cu magazinele specializate în gravarea butonilor. Mi se pare că, dacă încă nu-i o modă în sensul ăsta printre doamne, s-ar putea ca eu s-o lansez.

— Da, sigur că da. Foarte înțelept ca doamna să se gândească la asta, spuse modista.

Era clar că modista abia dacă reușea să-și înveselească clienta.

— O să fac un bilet cu câteva din cele mai bune magazine specializate în accesorii vestimentare și în butoni, înainte să plecați.

— Mulțumesc, murmură Prudence și pentru prima dată în ultimele câteva ore interesul ei pentru cumpărături renăscu.

— V-aș rămâne recunoscătoare.

Douăzeci de minute mai târziu Prudence și Hester erau ajutate să urce în trăsură a familiei Angelstone de către un servitor. Îmbrăcat în livrea Angelstone, negru cu auriu.

— Trebuie să-ți spun, draga mea, vorbe Hester când se așează, că sunt extrem de încântată să vad că te interesează, într-un târziu, moda. Acum, că ești contesă, trebuie să acorzi mai multă atenție unor asemenea probleme. Se așteaptă acest lucru de la tine. Drucilla Fleetwood și restul clanului Angelstone o să te urmărească foarte îndeaproape.

— Sperând, fără îndoială, că o să mă umilesc făcând ceva total nepotrivit, cum ar fi de plidă să port un costum de călărie și o pereche de ghete la un bal.

Hester îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Deci ăsta-i motivul ascuns în spatele noului tău interes pentru rochii și volane. Ți-e frică să nu ofensezi familia Fleetwood?

— Hei să spunem doar că prefer ca mătușa Drucilla să nu mă mai insulte în public, spuse Prudence sec. Cei din familie au

hotărât deja că n-o să fiu o contesă tocmai potrivită. Așa că n-o să le dau ocazia să-și confirme presupunerile.

— Măi, măi, chicoti Hester. Nu vreau să te jignesc, draga mea, dar sunt destul de uimită să aflu că ești atât de atentă să le faci plăcere rudelor lui Angelstone. El cu siguranță că nu s-a chinuit vreodată să le facă pe plac.

— Poate că faptul c-am ajuns contesă mi-a dat o imagine mult mai completă asupra lumii mondene, murmură Prudence.

Privi afară la strada aglomerată și se întrebă dacă efortul ei de a se transforma într-o oglindă a modei avea vreun sens.

Nu îndrăznea să-i explice lui Hester adevăratul motiv pentru care trecea prin necazul de a echipa garderoba. Singurul scop era să-i salveze pe nenorociții de Fleetwood de răzbunarea lui Sebastian.

Cea mai bună abordare a problemei, hotărâse ea, era să modifice cursul evenimentelor. Se trezise în dimineața aceea hotărâtă să nu dea noilor ei rude ocazia de-a lansa insulte grave.

Lui Prudence îi fusese clar că primul pas pe care trebuia să-l facă era să fie în pas cu moda.

Bilețelul pe care-l trimisese lui Hester ceva mai târziu, în cursul dimineții, invitând-o la cumpărături, primise un răspuns. Hester fusese încântată să aibă mână liberă asupra unui buget nelimitat.

Hester observă că Prudence își înlocuise ochelarii, cel puțin în public, cu un mic monoclu modern, care atârna de o panglică din catifea purpurie și care putea fi atașat la oricare din rochiile ei. Prudence se plânsese că monoclu era incomod, că trebuie să-l ridice la ochi ori de câte ori dorea să vadă clar, dar Hester înlăturase acest mic neajuns fără milă.

Cumpăraseră pantofi de dans în toate nuanțele de violet și culoarea levănțichii, și câteva perechi de mănuși asortate. Grămada de pachete de pe acoperișul trăsurii conținea diverse pălării și evantaie.

— A fost o zi plină de succes, în toate privințele, spuse Hester cu mare satisfacție. Ne oprim pentru o înghețată?

Prudence se înveseli.

— Da, mi-ar face plăcere. După aceea, aş vrea să vizitez unul sau două din magazinele de pe lista pe care mi-a dat-o modista.

Hester se uită pe bucata de hârtie din mâna lui Prudence.

— Ce vrei să cumperi?

— Caut nişte butoni gravaţi în mod deosebit.

Hester fu încântată.

— Cred c-or să aibă efect interesant pe hainele de călărie şi probabil pe pelerină. Ce idee grozavă!

— Cred că da, spuse Prudence. Simţind o uşoară mulţumire de sine. Caut pe cineva care confecţionează aşa ceva. E de-o calitate foarte bună, nu? spuse ea băgând mâna în săculeţ şi scoţând nasturele de aur pe care ea şi Sebastian îl găsiseră la castelul Curling.

— Pare un buton pentru jachete bărbăteşti, spuse Hester. Ce naiba e gravat pe el?

— N-am idee. Poate numele unui club pentru bărbaţi. Sau poate semnifică ceva pentru un protestant.

Prudence lăsă butonul să cadă la loc, în săculeţ.

— L-am găsit pe undeva, zise Prudence domol. Nu-mi pot aminti precis. Dar am remarcat măiestria cu care a fost lucrat şi am hotărât că mi-ar place să găsesc pe negustorul care l-a furnizat posesorului iniţial. Dacă reuşesc, am să comand ceva deosebit pentru mine.

— Cred că orice negustor îţi poate furniza butoni gravaţi. De ce te deranjezi să-l cauţi pe cel care a făcut acest buton? întrebă Hester curioasă.

— Pentru că vreau să fiu sigură că primesc ceva tot atât de bine lucrat, explică Prudence liniştită. Lui Angelstone îi place ca soţia lui să poarte numai lucruri de calitate cea mai bună.

— Foarte bine, draga mea. Dacă vrei să-ţi petreci restul zilei căutând nasturi, cine sunt eu să te împiedic?

Imediat după ora două, Sebastian părăsi prăvălia „Milway și Gordon”, un magazin pe, strada Bond, specializat în cămăși bărbătești, cravate și alte articole necesare bărbaților în pas cu moda. Se opri să consulte lista cu negustori pe care i-o făcuse valetul său.

Vizitase deja patru magazine care executau comenzi de nasturi gravați în mod special. Niciunul dintre negustori nu recunoscuse butonul pe care îl descrisese. „Din aur, având gravate cuvintele „Prinții Virtuții „„ explicase Sebastian vânzătorilor. Potrivit pentru jachete bărbătești, aș dori nasturi identici pentru o jachetă proprie”.

— Poate, dacă înălțimea voastră ar fi adus butonul după care dorește să facă o copie, aș putea spune sigur dacă l-am văzut sau nu mai înainte, sugerase unul din negustori. Ar fi util să vedem originalul.

Din nefericire, Sebastian putea oferi negustorilor doar o descriere verbală, căci Prudence plecase cu butonul original. Îl văzuse pentru o clipă lucind între degetele înmănușate ale lui Prudence înainte ca ea să-l lase să cadă în săculețul ei.

— E rândul meu să investighez, domnule, murmurase ea pentru sine. Această căsătorie e tovărășie, dacă-ți amintești, și la fel și această anchetă. M-aș simți vinovată dacă nu m-aș strădui să îndeplinesc partea mea de muncă.

— La dracu’, mormăi Sebastian. Știi foarte bine că urmează să vizitez azi anumite magazine. Nu e bine ca amândoi să întrebăm despre același nasture blestemat în același magazin.

— Ai dreptate, domnule conte, spuse Prudence și ochii ei scânteiară cu hotărâre. Trebuie să fim isteți în această privință, nu? Eu o să cercetez magazinele din apropierea străzii Oxford. Tu îți vei face investigațiile în altă parte. În felul ăsta n-o să dăm nas în nas în fiecare magazin.

— La dracu, Prue, nu-ți voi permite...

— Scuză-mă, domnule conte, trebuie să plec. Mă așteaptă mătușa mea.

Conștientă că prezența servitorilor în hol limitase mult reacția lui Sebastian, Prudence trecu pe lângă el, ieși prin ușa deschisă

și se îndreptă spre trăsura care aștepta.

Sebastian fu extrem de tentat să meargă după ea și s-o scoată afară din trăsură chiar în fața servitorilor. Asta ar merita. Ea știa foarte bine că în ziua aceea el intenționa să facă cercetări în legătură cu nasturele.

Dar ceva îl reținuse și știa că nu era vorba de-o mică scenă domestică în fața personalului casei. Era ceva mult mai temeinic.

Nu dorea să reaprindă emoțiile care izbucniseră în ea noaptea trecută. Sebastian își recunoscuse și el că nu știa cum să se poarte cu Prudence, când ea plângea. Fusese uluit când, întorcându-se la ea în dormitor, îi trântise ușa în nas.

Sebastian se încruntă în timp ce împături la loc lista cu negustorii de nasturi. Prudence exagerase noaptea trecută, gândi el și se îndreptă spre faeton. Asta era problema. Nu fusese nici o logică în reacția ei.

Nu se căsătorise cu ea cu singurul scop de-a o folosi ca momeală pentru a-i atrage pe cei din Clanul Fleetwood-zi la pieire.

Urma să folosească căsătoria pentru a atinge scopul pe care și-l refuzase atât de mult timp. Ce era rău în asta? se întrebă el. Reacția emoțională a lui Prudence îl luase prin surprindere. Nu era în firea ei.

Sebastian se opri pe trotuar când îl lovi un gând. Auzise că femeile au emoții ciudate când sunt însărcinate. Prudence putea fi gravidă. Gravidă cu copilul lui!

Începu să zâmbescă în ciuda stării lui de spirit groaznice. O putea vedea acum, rotundă și desăvârșită, cu sămânța lui crescută în ea. Un sentiment ciudat de delicatețe îl copleși.

Sebastian își spuse că, odată căsătorit legal, Prudence era a lui. Avusese dreptate în anumite privințe. Dar în noaptea trecută își dăduse seama, pentru prima dată, că legăturile de căsătorie, pasiunea și chiar interesele reciproce puteau să nu fie suficiente.

Un copil ar lega-o pe Prudence de el într-un fel în care nimic altceva n-o putea face, gândi Sebastian în timp ce o trăsură se

opri în fața lui.

Ușa trăsurii se deschise și ieși Curling. Dădu din cap spre Sebastian și se opri pe trotuar.

— Ezit să te întreb ce te amuză în acest moment. Angelstone. Datorită reputației pe care o ai, pot fi sigur că sursa de amuzament e, fără îndoială, una neobișnuită. Cu toate astea, sunt curios.

— E ceva personal, nimic ce te-ar interesa pe tine, Curling, spuse Sebastian și privi fix la ușa magazinului unde tocmai făcuse cercetări. Ești client regulat al acestui magazin?

— Milway și Gordon îmi confecționează mănușile de ani de zile, spuse Curling și-l examinează cu o privire amabilă, plină de seriozitate. N-am știut că te servești de ei.

— Mi-au fost recomandați recent, spuse Sebastian calm. M-am gândit să-i pun la încercare.

— Sunt sigur că vei fi mulțumit de munca lor, spuse Curling în timp ce porni spre ușă, dar se opri din nou. Apropo, Angelstone, am jucat cărți cu vărul tău în noaptea trecută.

— Zău?

— Domnul Fleetwood era cu chef și a jucat prost. Am câștigat destul de mult. Dar nu-i vorba de asta acum. Adevărul e că n-am putut să nu remarc că era într-o stare cam schimbătoare. Chiar iritat, de fapt. Cred că tu ai fost cauza.

— Această informație nu mă interesează.

— Înțeleg, spuse Curling liniștit. Știu că niciodată n-ai fost în cele mai bune relații cu rudele tale.

— Simțământul e reciproc, spuse Sebastian. Unde vrei să ajungi, Curling?

Curling examinează aranjamentul de mănuși și accesorii expuse în vitrina magazinului din spatele lui Sebastian.

— Ezit să-ți dau un sfat, din partea tuturor, Angelstone. E sigur că poți să-ți porți de grijă. Cu toate astea, îți recomand ferm să-ți aperi spatele când ești în preajma lui Fleetwood.

Sebastian înclină capul cu rezervă și părăsi trotuarul.

— Așa cum spui, Curling, pot să-mi port de grijă singur.

— E o împrejurare norocoasă, murmură Curling. Ai putea începe luând măsuri de precauție la traversarea străzii. Am impresia clară că domnului Fleetwood nu i-ar păsa deloc dacă ai suferi un accident grav.

— Sunt sigur că l-ai înțeles greșit pe vărul meu, Curling. Sunt sigur că Fleetwood nu s-ar ruga niciodată să fie victima unui accident grav. Ar prefera ca accidentul să fie mortal.

Curling zâmbi.

— Văd că n-ai nevoie de nici un sfat din partea, mea, domnule. Îl cunoști foarte bine pe vărul tău. Bună ziua. Poate te întâlnesc pe tine și pe încântătoarea ta lady în seara asta, la balul Hollington.

— Poate.

Sebastian se îndreptă spre fotoliul care aștepta. Mai avea de vizitat mai mult de două magazine înainte de-a se duce acasă să vadă dacă Prudence avusese ceva succes în cercetarea ei.

Aflase doar un singur lucru de interes. Din cele patru magazine vizitate de el, trei fuseseră dornice să execute o comandă de nasturi gravați pentru el. Numai firma „Milway și Gordon” nu manifestase nici un interes față de oferta lui.

Cu puțin înainte de ora cinci, Sebastian o ajuta pe soția sa să urce în faeton și sări pe scaunul de lângă ea. O privi cu coada ochiului și hotărî că nu-i plăcea expresia de iritare înăbușită de pe fața ei. Nu prevestea nimic bun. Temerele lui cele mai rele se confirmaseră. Ea își petrecuse o bună parte din zi gândindu-se tristă la cearta din noaptea trecută.

Hotărî să sondeze terenul.

— Ești încântătoare în rochia asta, draga mea.

— Vechitura asta? întrebă ea și privi disprețuitoare în jos la rochia ei de muselină maro, croită modest, cu pelerină mare închis. Mă surprinde c-o găsești atrăgătoare, domnule conte. Nu se poate spune c-ar fi la modă.

Sebastian zâmbi în timp ce întoarse caii spre parc.

— De când interesul ăsta pentru a fi în pas cu moda?

— Simt că e de datoria mea să acord atenție acestor lucruri. Hester mă ajută să-mi ating acest scop, spuse ea aruncându-i o privire cercetătoare. Astăzi am cheltuit o bună parte din averea ta pentru noua mea garderobă, domnule.

— Sper că te distrează așa ceva.

Sebastian se întrebă dacă Prudence gândea că mersul la cumpărături constituie o revanșă la ce se întâmplase între ei noaptea trecută. Dacă era așa, se putea considera norocos că scăpase atât de ușor.

O anunțase devreme că dorea să-l însoțească într-o plimbare cu trăsura prin parc în această după-amiază, însă nu știa dacă va căuta scuze să-l evite. Cu câteva ore în urmă, când plecase cu nasturele, în ochii ei era doar o hotărâre feminină, rece și provocatoare.

Când se întorsese acasă din strada Bond, Sebastian se jurase să nu-i permită să-l evite. Era ușor pentru soți și soții să-și vadă separat de treburi în oraș. Era considerat modern un astfel de comportament. Un bărbat și o femeie puteau trăi împreună în aceeași casă și puteau să nu vadă, dacă ei hotărâseră astfel.

Trebuia s-o facă pe Prudence să înțeleagă că el nu voia să transforme căsătoria lor într-o astfel de alianță rece, gândi Sebastian. Se căsătorise cu ea pentru căldura ei.

Când Prudence coborâse scările îmbrăcată pentru călătorie cu trăsura, Sebastian simțise un sentiment trist de eliberare. Poate era supărat dar, aparent, nu intenționa să-l înfrunte deschis.

Era evident însă că nu era fericită. Sebastian hotărî să discute un subiect ceva mai concret.

— Ei, doamnă, spuse el în timp ce conducea trăsura în parc, ai avut astăzi ocazia să te implicii în investigația mea. Ce-ai aflat?

— Absolut nimic, spuse Prudence părând că explodează. Trebuie să spun că a fost extrem de descurajant. Nici un singur vânzător n-a putut identifica nasturele. Oh, Sebastian, sunt atât de dezamăgită. Toată ziua mea a fost pierdută. Complet pierdută. Sebastian o privi. Își dădu seama că motivul pentru

expresia ei ursuză nu avea nimic de-a face cu ceea ce se întâmplase noaptea trecută. Nu era supărată pe el. Era frustrată și necăjită pentru că investigațiile fuseseră un eșec.

El cunoștea bine sentimentul.

Starea lui de spirit se îmbunătăți. Începu să zâmbească.

— Mă bucur că ești încântat, domnule conte, spuse ea gata de ceartă. Mă aștept să jubilezi o veșnicie. Este realmente urât din partea ta.

Sebastian fu luat prin surprindere de înviorarea lui bruscă. Zâmbetul îi deveni rânjel și apoi se transformă în râs.

Ocupanții unei trăsurii care tocmai trece pe lângă ei, pe care Sebastian îi cunoștea de peste un an, se uitau la el de parcă nu-l mai văzuseră niciodată. Nu fură singurii care își întoarseră capetele văzându-l pe îngerul Prăbușit prăpădindu-se de râs.

— Nu-i nevoie să râzi de mine, murmură Prudence.

— Te asigur, draga mea... zise Sebastian încercând să-și stăpânească veselia, te asigur că nu râd de tine. Cum aș putea s-o fac? N-am avut mai mult succes decât tine.

Prudence se încruntă la el.

— Ai făcut și tu cercetări?

— Desigur. Firește, am fost stingherit de faptul că n-am putut prezenta nasturele original. Am fost obligat să mă bizui doar pe o descriere detaliată, pentru că ai fugit cu nasturele adevărat.

— Nu l-am furat, bombăni Prudence. Pur și simplu am fost prima care a pus mâna pe el, înainte ca tu să-l iei și să pleci.

— Un punct de vedere interesant. Cu toate astea, am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să descopăr ceva. Dar m-am întors cu mâna goală.

Sebastian ezită, amintindu-și de comportamentul ciudat al negustorului de la „Milway și Gordon”, ultimul magazin de pe listă.

— Deși am dat peste un vânzător a cărui reacție mi-a stârnit interesul, continuă el.

— Care a fost acela? întrebă ea, frustrarea dispărându-i într-o clipă și înlocuită pe loc de o curiozitate puternică.

— Ce-a spus?

— Nu e vorba de ce-a spus, zise Sebastian întorcându-se, ci de modul în care a reacționat la întrebările mele. Aproape că l-au deranjat. A fost singurul negustor intervievat care n-a încercat să mă convingă că-mi poate face un nasture duplicat după descrierea mea.

— S-a comportat ca și când n-ar fi dorit comanda ta? Ce ciudat!

— Este, nu? Cred că merită osteneala să merg din nou la magazinul lui, mai târziu, în seara asta. Aș vrea să-i văd registrele.

— Sebastian, chiar ai să te furișezi în magazinul lui? Ce emoționant! Vin cu tine.

Sebastian se pregăti sufletește s-o contrazică.

— Nu, n-ai să vii, Prue. Riscurile sunt prea mari.

— Mi-ai permis să te însoțesc când ai cercetat camera neagră din castelul Curling, îi aminti ea pe un ton convingător. Ți-am fost de mare ajutor atunci.

— Știu, dar atunci a fost altfel.

— Cât de altfel? întrebă ea.

— În primul rând, nu făceam ceva pentru care puteam fi arestați și deportați sau spânzurați, zise Sebastian. Ajunge, Prue. N-o să mă însoțești la noapte, dar îți promit c-o să-ți dau un raport detaliat când mă întorc.

— Sebastian, nu te las să mă înlături din această anchetă.

Lingușeala și tonul convingător dispărură din vocea ei. Vorbi pe un ton dojenitor.

— Suntem o echipă. Cer participare egală și... se întrerupse brusc și privi lângă trăsura. Oh, bună, Trevor. N-am știut c-ai să călărești astăzi prin parc.

— Bună ziua, Prue, spuse Trevor conducându-și calul murg, castrat, în galop pe lângă faeton și dădu din cap spre Sebastian aproape timid, părând prudent și nesigur.

— Angelstone!

Sebastian fu amuzant să constate că simțea, realmente, o anumită recunoștință pentru fratele lui Prudence. Pentru prima dată Trevor își făcuse apariția la momentul potrivit.

— Văd că, ți-ai schimbat croitorul, Merryweather. Felicitările mele!

Trevor se înroși.

— Am fost la croitorul dumneavoastră, Nightingale, domnule. Vă mulțumesc că m-ați prezentat.

— Am recunoscut croiala jachetei, spuse Sebastian blând. Este exact ca a mea.

— Da, domnule, este. L-am rugat pe Nightingale să copieze modelul dumneavoastră, spuse Trevor privindu-l cu neliniște. Sper că nu vă deranjează.

— Nu, zise Sebastian, ascunzându-și un zâmbet. Nu mă deranjează deloc.

Trevor era un model de eleganță masculină, modernă. Cravata era legată într-un stil simplu, care-i permitea realmente să-și miște confortabil capul într-o parte. Gulerul cămășii nu-i mai atingea lobul urechii. Vesta nu mai atrăgea atenția privitorilor. Sebastian observă doar un buzunar fals, sub buzunarul pentru ceas.

— Trevor, arăți minunat, spuse Prudence, fața ei luminându-se de-o admirație sinceră, apoi zâmbi cu anticipare plină de vanitate. Deseară, am să par tot atât de mondenă ca tine. Hester m-a asigurat că stilul și culoarea noii mele rochii sunt absolut de ultimă modă.

— Abia aștept să te văd, spuse Trevor politicoș. De când te interesează moda? întrebă el, distrugând brusc buna ei dispoziție, și se întoarse din nou spre Sebastian. Apropo, Angelstone, am primit o invitație la una din petrecerile la casa lui Curling, exact ca și cele pe care le-ați primit tu și Prue.

— Adevărat? zise Sebastian.

— Da, domnule, pentru următorul sfârșit de săptămână. Mi s-a spus că va fi puțină lume de data asta. Numai bărbați, continuă Trevor zâmbind, evident încântat de dovada poziției lui înalte în lumea mondenă. Un grup format select! Fără îndoială că vom merge la vânătoare și la pescuit.

Sebastian se gândi la camera neagră și la faptul că el credea că aceasta nu era folosită în scopuri normale.

— Cât de mic și de select e acest grup? întrebă el liniștit.

— Nu știu precis. Curling spune că dă acest gen de petreceri doar foarte rar. Cu participare foarte limitată.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi bine înainte să accept invitația, spuse Sebastian. Eu, categoric, n-aș accepta vreo invitație de la Curling. Petrecerile lui nu sunt amuzante.

Trevor fu uimit. Privi confuz o clipă, apoi se uită la Sebastian cu o privire plină de subînțelesuri.

— Neamuzante, zici?

— Îngrozitor de plictisitoare.

— Nu mai spune nimic, domnule. Înțeleg, spuse el cu un aer ca de la bărbat la bărbat. Apreciez sfatul, Angelstone, nici nu mă gândesc să-mi pierd timpul hoinărind spre castelul Curling la sfârșitul săptămânii.

— O hotărâre înțeleaptă, spuse Sebastian blând.

— Ei, atunci, am șters-o! spuse Trevor ridicând ușor pălăria spre sora lui. Ne vedem mai târziu, deseară, Prue. Aștept cu nerăbdare să-ți văd rochia. Bună ziua, Angelstone.

Sebastian dădu din cap.

— Bună ziua, Merryweather.

Trevor își struni calul în altă direcție și se îndepărtă în galop mic pe alee.

Prudence se încruntă la Sebastian.

— Despre ce naiba a fost vorba? De când o petrecere la castelul Curling e îngrozitor de plictisitoare?

— De când am afirmat că este, cu două minute în urmă, spuse Sebastian, și struni cailor ca să meargă în trap elegant. Nu doresc ca fratele tău să fie implicat în vreun fel oarecare în această anchetă. Mă îndoiesc că tu ai face-o.

— Nu, desigur că nu. Dar cum ar putea o invitație la una din petrecerile de la casa lui Curling deveni o problemă?

— Nu știu, zise Sebastian. Îmi ascult instinctele. Simt că ar fi mai bine pentru Trevor dacă nu se asociază cu Curling.

— Foarte bine. Ești expert în astfel de lucruri, Sebastian. Sunt de acord că trebuie să ne conducem după predispozițiile pe care le avem.

— Sunt bucuros că te aud spunând asta, draga mea, pentru că instinctele îmi spun că ar fi mai bine dacă nu m-ai însoți la noapte la magazinul „Milway și Gordon”.

— O soție inteligentă știe când să asculte de sfatul soțului ei, zise Prudence, cu o grație fermecătoare.

Sebastian fu atât de buimăcit de victorie că aproape scăpă hăturile.

— Și mai știe, de asemenea, când să-l ignore, adăugă Prudence pe un ton sec.

Ochii ei scânteiară provocatori.

— La dracu! zise Sebastian.

Capitolul 13

Ceva mai devreme în noaptea aceea, Prudence încercase să-i vorbească lui Sebastian, când acesta o întâlnise în vila Hollington, dar fără rezultat. De fapt, ar fi putut jura că aroganța și încăpățânarea lui sporiseră din clipa în care el o zărise în mulțime.

La puțin timp după sosire, o prinse de braț și o trase cu forța spre ușă.

Ea îl privi cu coada ochiului, supărată, prin noul ei monoclu modern, în timp ce așteptau pe scări ca trăsura să apară prin ceață.

— Ce naiba-i cu tine în noaptea asta, domnule conte? întrebă ea în timp ce-și aranja cu stângăcie monoclul.

E prea mult să ceri unei femei să poarte evantai, monoclu și săculeț, gândi Prudence iritată. Nu-i ușor să fii în pas cu moda.

— Pot să jur că ești furios.

— Sunt, într-adevăr! răspuse Sebastian cu fălcile încleștate, privind nervos în timp ce vizitiul lui scotea trăsura familiei Angelstone din șirul lung de trăsuri frumos decorate, care așteptau pe stradă în fața vilei.

— Da, ești. Sebastian, nu crezi că mergi prea departe cu îmbufnarea? Știu că te-am cicălit aproape toată după-amiaza, dar asta n-a fost un motiv să fii de-a dreptul grosolan în prezența prietenilor mei, astă seară.

— Am fost grosolan? Nu mi se pare că purtarea mea a fost în vreun fel nepoliticoasă.

— Prostii! Știi foarte bine că te-ai comportat inadmisibil.

Prudence lăasă să-i cadă monoclul și apucă șalul de cașmir, brodat, ușor ca fulgul. Șalul delicat era după ultima modă, dar, din nefericire, o proteja prea puțin împotriva nopții cețoase, umede.

— Ai fost extrem de nepoliticos față de lordul Selenby și față de domnul Reed.

— Ai observat?

Trăsura ajunsese în fața scării. Sebastian o apucă pe Prudence de braț și aproape o târî spre aceasta.

— Sunt uimit și, trebuie să spun, foarte flatat că l-ai observat pe bietul tău soț stând în mulțimea de gentlemani strânsă în jurul pieptului tău despuiat.

Prudence îl privi cu coada ochiului în timp ce unul din valeții de la Hollington se grăbi să deschidă ușa trăsurii.

— Pieptul meu despuiat? strigă ea. Domnule conte, vrei să spui că nu-ți place noua mea rochie?

— Care rochie?

Sebastian o împinse în trăsură întunecoasă și se înghesuie în urma ei.

— N-am văzut nici o rochie pe tine, doamnă, în seara asta. Cred că, probabil, ai uitat s-o îmbraci înainte de-a pleca de acasă.

Prudence se simți jignită de afrontul adus noii ei rochii de bal, din mătase de culoarea levănțicăi.

— Află că rochia asta e în fruntea listei cu ultimele creații ale modei.

— Cum să fie în frunte dacă-i lipsește fruntea?

Prudence scoase o exclamație înăbușită. Renunță să folosească monoculul și își scoase ochelarii din săculețul mic, împodobit cu mărgelute.

— Exagerezi, domnule conte, căci sunt sigură că ești la curent cu moda.

Își împinse ochelarii pe nas și îl privi.

— Credeam c-ai să aprobi rochia asta.

— Te prefer îmbrăcată în stilul tău obișnuit.

— Foarte multe persoane, inclusiv Hester și fratele meu, m-au convins că stilul meu obișnuit nu reprezintă de fapt nici un stil.

Sebastian aprinse lampa din trăsură și se lăsă pe spate, pe perne. Își încrucișă brațele și își lăsă ochii gânditori să alunece peste rochia ei delicată, cu decolteu adânc.

— De când te interesează moda, doamnă?

Prudence își trase șalul vaporos mai strâns peste piept. Era destul de rece în trăsură. Își dorea să fi avut pelerina cu ea.

— Tu ești cel care îmi amintește mereu că nu trebuie să uit de noua mea poziție.

Expresia lui Sebastian deveni rigidă.

— Noua ta poziție îți dă dreptul să porți orice îți place. Fiind contesă de Angelstone poți să lansezi moda, dar nu poți fi sclavul ei.

Prudence își ridică bărbia.

— Ce-ar fi dacă mi-ar place să port rochii ca asta?

— La dracu, Prue, aproape că-ți cade de pe tine. În seara asta, fiecare bărbat din cameră te-a privit plin de dorință. Ți-ai făcut efectul pe care-ai dorit să-l obții? Ai încercat dinadins să mă faci gelos?

Prudence se îngrozi.

— Sigur că nu, Sebastian. De ce-aș fi vrut să te fac gelos?

— Bună întrebare.

Privirea lui era tăioasă și amenițătoare.

— Dar dacă ăsta a fost scopul tău, te asigur c-ai reușit.

Îl privi uluită.

— Ai fost gelos pe mine, domnule conte?

Gura lui se strâmbă cumplit.

— Cum te-ai fi așteptat să reacționez când, intrând în acea încăpere astă seară, am găsit o jumătate de duzină de bărbați roind în jurul tău?

— N-am intenționat să-ți stârnesc gelozie, domnule conte.

Prudence se înspăimântă că Sebastian înțelesese complet greșit intențiile ei.

— Ca să fiu absolut sinceră, nu mi-a trecut prin minte c-aș fi putut s-o fac.

— Adevărat? N-ai fi prima care-ai juca astfel de jocuri.

Sebastian își lăsă capul pe spate, pe scaun și o privi cu ochii întredeschiși.

— Alte femei mai perspicace în această artă au încercat acele tactici.

Prudence își netezi pulpanele rochiei de culoarea levănțicăi, amintindu-și ceea ce îi spusese odată Hester despre încercarea nefericită a cunoscutei lady Charlesworthy de-a-l face gelos pe Sebastian.

— Sunt sigură c-au făcut-o, spuse calm Prudence. Îmi dau seama, de asemenea, de limitele mele. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că te-aș putea face gelos.

Ea îi cercetă expresia rece, de nepătruns, a feței.

— N-am crezut că am o astfel de putere asupra ta.

— Ca soție, ai o putere mare, doamnă, spuse Sebastian mult prea calm. Suntem uniți, tu, și eu. În trecut, când unele femei încercau să mă facă gelos, eram liber să fug. Dar nu pot fugi de soție, așa-i?

— Nu, cred că nu.

Prudence se simți ciudat de dezamăgită. Ar fi trebuit să știe că orice gelozie simțită de Sebastian s-ar fi bazat pe orgoliu și posesiune, nu pe dragoste.

— Gelozia nu mă amuză, doamnă.

— Sebastian, ai înțeles greșit.

— Chiar așa?

— Da, spuse Prudence și oftă. N-am ales această rochie cu intenția de a atrage atenția altor bărbați.

El îi aruncă o privire întrebătoare, suspect de politicoasă.

— Atunci de ce-ai ales-o?

— Ca să nu mai provoc comentarii, murmură Prudence, exasperată.

Sebastian nu se mișcă, dar Prudence simți la el o stare bruscă de încordare, care o alarmă.

— Comentarii din partea cui? întrebă Sebastian cu o voce catifelată.

Prudence își dădu seama cu întârziere că se afla pe un teren nesigur. Se întrebă dacă fusese ademenită în această discuție cu balivernele despre gelozie. Sebastian era al naibii de inteligent.

— Ei, din partea lumii bune, domnule conte.

— Vrei să spui din partea mătușii mele dragi, nu?

Prudence bătu cu degetele în scaunul trăsurii. Există dezavantaje deosebite într-o căsătorie cu un bărbat ager, gândi ea.

— Acum, Sebastian, nu trebuie să tragi concluzii pripite.

— La dracu'!

Sebastian se întinse cu grația periculoasă a unui animal de pradă ce se aruncă asupra prăzii sale. Apucă draperiile de la ferestre și le trase peste ușile trăsurii cu două mișcări rapide.

— De ce faci asta? întrebă Prudence tăios.

În loc să-i răspundă, o prinse strâns de brațe, aproape de umeri, și o ridică de pe perne.

— Știam eu că există ceva în spatele acestui interes brusc pentru modă.

— Adevărat, domnule conte.

Pulpanele diafane ale rochiei lui Prudence se ridicară în timp ce Sebastian o așeză pe genunchii lui. Șalul îi căzu de pe umeri, lăsând să i se vadă încă o dată rotunjimile sânilor.

— Nu e nevoie să reacționezi atât de violent doar pentru că mă interesează moda.

— Încerci să eviți insultele vrăjitoarei ăleia bătrâne, Drucilla, nu?

Ochii lui Sebastian luciră ca aurul în lumina lămpii. Orice urmă de răceală, precum și orice emoție, care ar fi putut să aducă chiar vag a gelozie, dispăruse.

— Sebastian, e realmente necuviincios s-o numești pe mătușa ta vrăjitoare bătrână.

— De ce nu? Chiar asta și este. Speri că dacă te transformi într-un briliant, nu va avea motive să te insulte?

Prudence își înăbuși o înjurătură. Un licăr familiar, teribil apăru din nou în ochii lui Sebastian. Era convinsă că o păcălise doar ca să se destăinuie.

— Încerc doar să mă îmbrac într-un stil pe care lumea mondenă îl consideră potrivit pentru soția ta, Angelstone.

— Eu decid ce e potrivit pentru soția mea.

Prudence îi simți pulpele musculoase sub șezutul ei moale. Pulpanele subțiri ale rochiei ei de bal, la modă, lăsau foarte puțin teren imaginației.

— Aroganța ta este paralizantă, domnule conte.

Mâna lui cu degete lungi, se încolăci strâns în jurul taliei lui Prudence. Inelul lui, cu reflexe aurii, abia luci în lumina lămpii.

— Crezi că dacă o împiedic pe mătușa mea să te insulte în public, poți să mă faci să renunț la pedepsirea familiei Fleetwood, nu?

— N-o să onorez această concluzie stupidă cu un răspuns.

El zâmbi vag.

— E o idee grozavă, dar am vești pentru tine, draga mea. Nu se va întâmpla asta niciodată. Drucilla caută scuze pentru a-ți face reproșuri. Nu are sens să încerci s-o îmblânzești, căci niciodată nu va fi îmblânzită. Dacă rochia ta nu-i dă motiv de bârfă, atunci va găsi altceva ca să te critice. Așa e ea, ticăloasă.

— Mătușa ta cu greu ar putea spune ceva mai insultător despre rochia mea, decât ai spus tu deja.

Prudence încercă să-și aranjeze pana de culoarea levănțicăi prinsă în păr.

— Statutul meu de soț îmi conferă unele privilegii, dragă.

— Această chestiune este discutabilă, spuse ea, privindu-l nesigură. Spune-mi adevărul. Chiar crezi că rochia asta este prea decoltată?

— E prea decoltată pentru a fi purtată în public.

Sebastian examinează curburile fine ale sânilor ei cu o atenție serioasă.

— Totuși, îmi dau seama că această croială a corsajului are o utilitate practică.

— Practică?

— Lasă să se vadă ușor o priveliște încântătoare.

Degetul lui Sebastian alunecă sub marginea de jos a decolteului.

Prudence simți cum o străbate un fior vag de plăcere.

— Sebastian, încetează. Nu trebuie să faci un astfel de lucru aici, în trăsură.

— De ce nu? Vizitiul are nevoie de aproape o jumătate de oră să ajungă acasă prin aglomerația asta. Ceața devine mai intensă. Asta-l poate face să întârzie chiar mai mult.

Sebastian coborî ușor marginea decolteului rochiei, eliberând unul din sânii lui Prudence. Prudence fu cuprinsă de căldură. Încercă, fără rezultat, să-i îndepărteze mâna.

— Sebastian, este urât din partea ta. Nu pot să te las să faci dragoste cu mine în trăsură.

— Așa se-ntâmplă dacă te-mbraci după ultima modă, draga mea.

Sebastian începu să-și coboare capul spre sfârcul trandafiriu al sânelui ei.

Prudence își cufundă degetele în părul lui, închise ochii și încercă să se concentreze asupra problemei care o preocupa.

— Acum, c-ai terminat discuția cu privire la rochia mea, vreau să vorbim despre planul tău de-a te reîntoarce, în seara asta, la magazinul acela din Bond Street.

— O să-ți dau un raport detaliat când ajung acasă.

Respirația lui Sebastian era caldă pe pielea ei.

— E urât din partea ta să nu mă lași să te-nsoțesc. Sunt partenerul tău.

Prudence găfâi când degetul lui mare trecu peste mugurele tare care încorona sânul. Ochii ei se deschiseră și văzu o bucată de hârtie, șifonată pe scaunul pe care șezuse.

— Ce-i aia?

— Un sfârc, cred, spuse Sebastian și îl atinse cu vârful limbii. Da, categoric, e sfârc. Și încă unul grozav de drăguț.

— Nu, nu acela.

Prudence privi peste capul lui, lăsat în jos.

— Bucata aia de hârtie, de pe scaun. Cred că m-am așezat pe ea când am intrat în trăsură, acum câteva minute. Pare un bilet.

Sebastian își ridică ușor capul și privi la bucata de hârtie împăturită.

— Ce dracu-i asta?

Întinse mâna și luă biletul. Apoi îl netezi și îl ținu astfel încât să cadă pe el lumina lămpii din trăsură. Îl examinează cu atenție și apoi îl desfăcu. Conținea un mesaj scurt.

— M-am gândit eu că-i un bilet. Cineva l-a lăsat aici în trăsură, în timp ce noi am fost la bal.

Prudence își trase corsajul la loc și își îndreptă ochelarii. Privi scrisul nefamiliar în timp ce Sebastian citi cu voce tare mesajul.

Numele „Prinților Virtuții” sunt Ringcross, Oxenham, Bloomfield și Curling. V-am scris adresele lor în partea de jos a biletului, și sper că n-o să-mi mai cereți informații. Vă asigur că nu mai am ce să vă spun. Vă Implor să mă lăsați în pace.

Sebastian se încruntă.

— Nu e semnată. Se pare că a fost scrisă de unul dintre proprietarii magazinelor pe care i-am intervievat astăzi.

— Cum poți fi sigur?

— Este, evident, de la cineva care nu dorește ca noi să-i mai punem întrebări. Singurele persoane cu care am discutat sunt proprietarii de magazine.

— Numele lordului Curling e pe listă, spuse Prudence. Asta înseamnă ceva, cred. Noi am găsit nasturele, la urma urmei, la el în șifonier.

— Ringcross e mort. Curling dorește să fie cercetată moartea lui. Amândoi sunt membri ai clubului „Prinții Virtuții”.

Sebastian bătu cu palma bilețelul care se afla pe coapsa lui, încordat.

— Cred că primul pas e să vorbesc cu Bloomfield și Oxenham...

— Îi cunoști?

— I-am întâlnit pe Oxenham. Este implicat în flota comercială. A reușit să se căsătorească cu două moștenitoare. Am auzit că ambele, femei, tinere, au murit la scurt timp după căsătorie. Una într-un accident de trăsură. Cealaltă, din cauza

unei supradoze de opiu. S-a întâmplat cu mai mulți ani în urmă.

Prudence tremură. Întinse mâna după șal și se înfășură în el.

— Asta sună cam sinistru.

— Într-adevăr, nu-i așa?

Sebastian se lăsă pe spate în colțul trăsurii și o privi pe Prudence, cufundat în gânduri.

— Cred c-am să vorbesc mai întâi cu el, continuă el.

— Ce-i cu Bloomfield? întrebă Prudence.

— Nu prea știu multe lucruri despre el. Se spune că-i puțin nebun. Nu frecventează nici un club și nu l-am întâlnit niciodată în lumea mondenă.

— Și Curling?

— Trebuie să facem această anchetă pas cu pas, spuse Sebastian. Nu este încă evident rolul lui Curling în această poveste. Nu știm nici rolul pe care îl joacă verișorul meu.

Prudence se gândi o clipă.

— În conformitate cu bilețelul ăsta, Oxenham locuiește în Rowland Street, zise ea.

— Da, spuse Sebastian și se opri.

— Înainte de-a vorbi cu el, cred c-o să le vizitez casele, în absența lor, continuă el.

— Mi se pare, domnule conte, spuse încet Prudence, că nemaifiind nevoie să faci o vizită noaptea târziu la sediul din Bond Street, ești liber astă seară.

— Dacă cineva presupune că lista de nume e completă, atunci e o presupunere periculoasă.

Sebastian o privi pe ascuns, apoi continuă:

— Ce vrei să insinuezi, draga mea?

Prudence zâmbi cu speranță.

— Acum, în drum spre casă, o să trecem nu departe de Rowland Street.

— Nu, spuse Sebastian imediat. Nici să nu te gândești c-o să te iau la o oră atât de târzie la casa lui Oxenham.

— Am putea cel puțin să trecem pe lângă casa lui și să vedem dacă e plecat în seara asta. Cu siguranță că nu-i nici un risc în asta, Sebastian, zise Prudence cu convingere.

— Categorie nu! N-o să ne apropiem de casa lui.

— Nu trebuie să ne oprim, pledă Prudence. Am putea vedea doar dacă e sau nu acasă în seara asta. Apoi, dacă dorești să te întorci mai târziu, am ști dacă e periculos sau nu s-o faci.

Sebastian șovăi, vădit nehotărât.

— Cred că nu poate fi periculos să trecem pe lângă casa lui.

Prudence își ascunse zâmbetul de satisfacție.

— Deloc. Am fi doar încă o trăsură care se întoarce acasă de la un bal. Nimeni nu va observa.

— Foarte bine.

Sebastian se ridică în picioare și deschise chepengul din acoperișul trăsurii.

— Ce doriți, domnu' conte? Întrebă vizitiul.

— Doresc să mergi acasă prin Rowland Street, spuse Sebastian.

— E un pic de ocolit, domnule.

— Da, știu, dar cred că-i mai repede. Mai puțin trafic.

— Da, domnu'. Cum spuneți, domnu'.

Sebastian coborî chepengul și se așeză încet în fața lui Prudence.

— De ce-am sentimentul c-o să regret faptul că te-am lăsat să-mi vorbești în timpul acestei scurte călătorii?

— Habar n-am, spuse Prudence cu superficialitate. E sigur că nu-i nici un risc în asta.

— Hmm...

Prudence continuă.

— Trebuie să privești în față adevărul. Dorești să faci acest lucru la fel de mult ca mine. Semănăm foarte mult în câteva privințe, așa cum îmi tot spui mereu.

— O perspectivă pe care-o găsesc din ce în ce mai îngrijorătoare.

Sebastian stinse luminile din interior. Apoi trase în lături draperiile care acopereau ferestrele și coborî geamul.

Prudence îl urmări curioasă.

— Ce faci?

— Iau măsuri pentru ca să nu fim recunoscuți în timp ce o să ne aflăm prin preajma casei. Ceața e foarte deasă acum, așa că probabil nu trebuie să ne îngrijorăm că cineva ar putea recunoaște trăsura. Cu toate astea, nu poți fi prea sigur.

Sebastian băgă mâna sub scaun și scoase o bucată de lemn, plată, vopsită în negru. O prinse în cele două cârlige mici de pe ușă și apoi o lăsă să atârne lateral, pe peretele exterior al trăsurii.

Prudence își dădu seama că scândura vopsită acoperea blazonul familiei Angelstone.

— Foarte inteligent, Sebastian.

— O măsură potrivită de precauție.

El se așeză înapoi pe scaun.

Prudence zâmbi.

— Una pe care ai mai luat-o și până acum, conchise ea.

— Da.

Prudence nu putea să-i vadă expresia feței în întuneric, dar îi putea, desluși neliniștea din voce. Era prins în mrejele aventurii, ca și ea.

Rowland Street se dovedi a fi un loc remarcabil de liniștit. Așa cum prevăzuse Sebastian, traficul era foarte redus. Prudence privi afară, prin fereastra deschisă. Prin vârtejurile de ceață văzu că majoritatea caselor erau neluminate.

Sebastian se înclină în față.

— Dacă adresa de pe acel bilețel e corectă, atunci aceea e casa lui Oxenham.

— Nu sunt lumini aprinse.

Prudence privi la Sebastian.

— Fac pariu că nimeni nu-i acasă. Asta ar fi o ocazie perfectă pentru a privi rapid în jur.

— Servitorii sunt, probabil, acasă.

Sebastian privea casa neluminată cu viu interes.

— Dacă-i așa, atunci dorm în camerele de sub scări. Poate nici nu sunt acasă în seara asta, sugeră Prudence. Nu e ceva neobișnuit ca servitorii casei să-și ia o noapte liberă, dacă sunt convinși că stăpânul lor nu se va întoarce acasă până noaptea foarte târziu.

— Adevărat.

— I-am putea spune vizitiului să aștepte la colț în timp ce ne plimbăm puțin pe aleea din spatele casei lui Oxenham.

— La dracu, Prue, ți-am zis că n-o să te iau cu mine în vizită la Oxenham.

— Dar cine știe când se va mai ivi o ocazie ca asta? în timpul cât mă duci acasă și te-napoiezi, Oxenham s-ar putea foarte bine să se-ntoarcă acasă. Atunci va trebui s-aștepți o altă noapte.

Sebastian ezită.

— Cred că aș putea să te las aici în trăsură în timp ce mă uit repede în spatele casei.

— Vreau să merg cu tine.

— Nu! îți interzic asta.

Sebastian ridică chepengul și-i vorbi încet vizitiului.

— Condu până la capătul străzii și oprește după colț. O să cobor îndată. Dacă se întâmplă ceva neobișnuit când sunt plecat, o duci acasă, imediat, pe lady Angelstone. Eu o să măntorc singur.

— Da, domnia voastră.

Omul vorbi cu vocea resemnată a unui servitor care era obișnuit cu incursiuni neobișnuite, noaptea târziu și cu instrucțiuni chiar și mai ciudate de la un stăpân foarte excentric.

Prudence făcu o ultimă încercare să modifice hotărârea lui Sebastian.

— Nu-i corect, domnule conte.

— A fost ideea ta, îi reaminti el și își scoase mantaua. Poftim, e mai bine s-o iei tu. S-ar putea să lipsesc câțva timp și nu vreau să îngheți.

— Dar doresc să te însoțesc, spuse Prudence în timp ce îmbracă mantaua.

— Ți-am zis de la început că nu-ți permit asta, răspunse el.

— Nici n-ai fi acum aici, dacă nu m-aș fi gândit eu s-o luăm pe Rowland Street.

— Ai dreptate, replică el în timp ce trăsură se opri. Cu toate acestea, tu te oprești aici cu ancheta.

El îi prinse fața în mâinile lui înmănușate și o sărută aprig.

Când el își înălță capul, Prudence își îndreptă ochelarii. Cu greu îi putea desluși fața în întuneric, dar putea simți clar emoția lui stăpânită.

— Sebastian, ascultă-mă.

— Fii rezonabilă, Prue, nu e posibil să alergi prin ceața asta îmbrăcată așa.

— Nu îndrăzni să-mi folosești rochia drept scuză. Adevărul este că nu vrei să mă amuz și eu. Recunoaște!

Dinții lui luciră brusc în întuneric.

— Mă întorc imediat, draga mea. Nu părăsi trăsură.

Sebastian deschise ușa, sări jos pe trotuar și dispăru aproape imediat în noaptea cețoasă.

— La dracu'! murmură Prudence.

O clipă mai târziu deschise ușa trăsurii.

— Vă cer scuze, doamnă, dar unde mergeți? șuieră alarmat vizitiul. Mi s-a spus să fiu cu un ochi pe dumneavoastră. Domnul conte o să-mi taie capu' dacă nu rămâneți în trăsură.

— Nu te îngrijora, îi șopti Prudence ca să-l liniștească. O să vorbesc eu cu domnul conte. N-o să te condamne pentru asta.

— Ba bine că nu. Vă rog, doamnă. Vă implor în genunchi. Intrați înapoi în trăsură.

— Nu-ți face griji. Mă-ntorc curând.

— Sunt un om mort, spuse vizitiul trist. Am știut eu mereu că domnul conte, atunci când se va căsători, își va alege o femeie afurisită, ca el. Așa-i trebuie, cred. Dar ce-o să se întâmple cu mine, mă-ntreb?

— Cred că postul tău e sigur, spuse Prudence încet. Acum trebuie să plec.

Prudence era recunoscătoare pentru mantaua grea, cu glugă, în timp ce mergea pe străduța din spatele șirului de case. Numără porțile grădinilor până când o găsi pe cea de la casa care-i fusese arătată mai devreme de către Sebastian.

Nu fu surprinsă să găsească poarta descuiată. La urma urmei, Sebastian era doar cu câteva minute înaintea ei. El mersese deja pe acest drum. Simți fiori reci când își dădu seama că una din ferestrele de la parterul casei lui Oxenham era luminată.

Era cineva acasă.

Prudence ezită, surprinsă de faptul că Sebastian intrase în grădină știind că se afla cineva în casă. Apoi își reaminti că el era perfect capabil să cerceteze dormitorul unei doamne, în timp ce aceasta se afla la parter, făcând pe gazda pentru o jumătate din lumea bună. Nici n-ar fi ezitat să exploreze etajul de sus din castelul lui Curling, în timp ce oaspeții acestuia treceau dintr-un dormitor într-altul, cu un etaj mai jos.

Nu trebuia să fie surprinsă că Sebastian se hotărâse să cerceteze casa lui Oxenham, în ciuda faptului că una din ferestre era luminată.

Încurajată de faptul că el deja mersese înainte, Prudence deschise poarta și intră în grădină. Se înfioră când găsi aleea

acoperită cu pietriș. Simțea fiecare pietricică prin tălpile pantofilor ei moi, din satin.

Pe la jumătatea drumului prin grădină, Prudence fu nevoită să-și schimbe ușor direcția datorită unui gard viu, înalt. Ocoli colțul frunzișului țepos și se lovi de pieptul mare, robust al unui bărbat. Brațe puternice se strânseră în jurul ei, împingându-i cu putere fața într-o cămașă familiară.

— Uf!

— La dracu'!

Vocea lui Sebastian era foarte slabă și foarte neliniștită.

— Am presimțit că n-o să respecti interdicția. Nu fă zgomot, înțelegi?

Prudence își clătină capul cu putere.

El își dădu seama de reacția ei. Prudence își ridică capul. Abia dacă putea distinge expresia de iritare de pe fața lui Sebastian.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă ea cu o voce și mai slabă decât a lui.

— O să stai exact aici în timp ce eu o să privesc mai de aproape. Apoi o să plecăm cât se poate de repede.

Sebastian se îndepărtă de ea. Prudence îl urmări cu privirea, îngrijorată, în timp ce el trecu pe lângă ferestrele neluminate de la parter. Îi văzu mișcarea mâinii o dată sau de două ori și își dădu seama că verifica ferestrele, pentru a vedea dacă era vreuna deschisă.

Ea își ținu respirația când el se apropie de o fereastră prin care se putea vedea lumină. Sebastian se lipi de perete și privi înăuntru dintr-un unghi lateral.

Rămase nemișcat un timp. Apoi se furișă mai aproape și examinează camera dintr-un unghi puțin diferit.

Prudence realizează că nu era ceva în ordine. Își putea da seama de asta din felul în care stătea Sebastian. Acum privea prin geam, studiind scena din interior de foarte aproape. Prudence

înaintă un pas, cu precauție. Sebastian nu observă. Era foarte atent la ceea ce era în interiorul camerei.

Prudence îl privi uluită în timp ce el întinse mâna și deschise fereastra. Ea zbură spre el.

— Rămâi pe loc, îi porunci în șoaptă Sebastian în timp ce ea se apropie de el. Vorbesc serios. Nu mă urma!

— Ce faci? Nu poți merge înăuntru. E limpede că cineva e acasă.

— Știu, spuse Sebastian fără zgomot. Oxenham. Dar nu cred c-o să observe că are un vizitator.

Sebastian își înălță piciorul peste pervazul ferestrei și se lăsă ușor să cadă în cameră.

Șocată fără să vrea de acest act de curaj exagerat al lui Sebastian, Prudence se duse repede la fereastră. Privi înăuntru.

O clipă nu putu pricepe ceea ce vedea. Apoi înțelese scena. Prudence se trase instinctiv înapoi un pas, îngrozită.

Un bărbat zăcea lungit, cu fața în jos pe covor. Avea sânge pe tot capul. Pe covor, sub el, era și mai mult sânge.

Capitolul 14

Oxenham era mort. Fie că se sinucisese, fie că fusese omorât de altcineva, care se străduise din greu ca omorul să pară o sinucidere.

Pistolul se afla la câțiva centimetri de mâna mortului. Nu existau indicii că ar fi avut loc o luptă.

Sebastian aruncă o privire rapidă în bibliotecă. Nu putu zăbovi. Trebuie s-o scoată pe Prudence din zonă. Dar dorea să găsească ceva care să-l convingă că Oxenham își pusese singur pistolul la tâmplă și apăsase pe trăgaci.

Sau ceva care să-i dovedească contrariul.

Pe covor, lângă mâna întinsă a lui Oxenham, lucea un obiect de aur. Sebastian se apropie, având grijă să nu atingă sângele. Privi spre fereastră și o văzu pe Prudence uitându-se îngrijorată la el.

Obiectul de aur de pe covoraș era un inel. Se aplecă să-l vadă mai bine, întrebându-se de ce i se părea cunoscut. Apoi zări litera F încrustată pe partea de sus a acestuia. Un inel Fleetwood, asemănător cu al lui.

— La dracu'. Fără să se gândească la ce face, luă inelul și se ridică repede în picioare.

Se întoarse spre fereastră și ezită din nou. Trebuia să se convingă că Oxenham era cel care zăcea în balta de sânge. Era imposibil să vadă fața omului din acel unghi, își luă inima în dinți și făcu un pas înapoi spre cadavru.

— Nu-l atinge, îi șopti Prudence. Sebastian, trebuie să părăsim imediat locul ăsta.

— Știu.

Dar nu putea până nu era sigur. Sebastian se aplecă, apucă corpul de umeri și răsuci capul mortului atât cât să poată vedea ce mai rămăsese din fața lui.

Era într-adevăr Oxenham.

Sebastian lăsă în jos cadavru, înapoi în poziția inițială. Aurul străluci din nou, de data aceasta de pe nasturii vestonului lui Oxenham. Sebastian se aplecă și văzu gravate pe ei cuvintele „Prinții Virtuții”.

Lăsă corpul lui Oxenham înapoi, pe covor.

— Pentru Dumnezeu, Sebastian, grăbește-te, șopti Prudence.

— Vreau doar să arunc o privire rapidă pe birou.

Merse cu atenție pe covor până la birou. Pe el erau împrăștiate o mulțime de hârtii. Sebastian se uită repede prin ele, încercând să vadă dacă mortul lăsase vreun bilet.

Nu era nici o scrisoare care să explice sinuciderea, dar cineva lăsase într-adevăr un mesaj. Sebastian îl citi la lumina lămpii care abia mai ardea. Era scurt și la obiect.

„Lillian va fi răzbunată.”, Sebastian auzi vocile dinspre partea din față a casei în același timp cu Prudence. Se întorseseră servitorii.

— Sebastian, pentru Dumnezeu, ieși de-acolo.

El luă biletul, îl vârî în buzunar împreună cu inelul Fleetwood și alergă la fereastră.

Sări peste pervaz, prinse mâna lui Prudence și o trase în grabă spre poarta grădinii.

Ajunseră în stradă fără probleme. Sebastian întoarse capul, privi peste umăr și văzu că nu sunt urmăriți. O grăbi pe Prudence spre trăsura care aștepta.

Vizitiul își privi pasagerii cu tristă resemnare, în timp ce ieșeau din ceață.

— N-a fost vina mea că a venit după dumneavoastră, domnule conte. Am făcut tot ce-am putut.

— Acasă! porunci Sebastian. O să-ți discutăm obligațiile mai târziu.

— Da, domnu' conte. Asta înseamnă că-mi păstrez slujba?

— Poziția ta e sigură până când ajungem acasă în siguranță.

Sebastian deschise ușa trăsorii și-o împinse pe Prudence înăuntru.

— După asta, chestiunea e discutabilă, continuă el.

Intră în trăsură după Prudence și închise ușa.

— Nu trebuie să-l pedepsești pe bietul vizitiu. A făcut tot ce-a putut să-ți respecte poruncile, spuse Prudence gâfâind.

— E cu mine de destul timp ca să știe că atunci când dau un ordin, doresc să fie respectat, răspunse Sebastian. Plătesc cele mai mari salarii din Londra și pretind ca fiecare să-și facă datoria. Puteai fi văzută.

— Nu-ți mai face probleme, Sebastian. Sunt sigură că ne aflăm în siguranță, spuse Prudence și încercă să scape de faldurile voluminoase ale pelerinei. E foarte probabil să treacă ceva timp până când verifică cineva biblioteca și găsește cadavrul lui Oxenham.

— Sau imediat! spuse Sebastian, apoi trase perdelele la ferestre în timp ce trăsura înainta huruind. Doamnă, în viitor să nu-mi mai nesocotești poruncile.

— Mă poți dojeni mai târziu, domnule conte. Spune-mi ce-ai găsit.

Doar era vinovat că se căsătorise cu o femeie care împărtășea entuziasmul lui pentru aventură, gândi Sebastian. Aprinse cu greu una din lămpile din interior. Apoi se lăsă pe spate, în scaun și cercetă fața expresivă a lui Prudence. Ochii ei străluceau de emoția aventurii pe care tocmai o trăiseră împreună. Îi fu greu s-o certe când el însuși mai simțea încă acea emoție puternică prin propriile lui vene.

Scoase biletul și inelul din buzunar. Fără să spună un cuvânt, i le dădu pe amândouă.

— Încă nu sunt sigur de ce-am găsit. Apropo, vestonul lui Oxenham avea nasturi pe care erau gravate cuvintele „Prinții Virtuții”.

— Fascinant.

Prudence studie inelul cu atenție o clipă.

— Acest inel este exact ca al tău, domnule conte.

— Da.

— Ce căuta, aruncat pe dușumea, lângă cadavrul lui Oxenham?

— O întrebare excelentă, spuse Sebastian încet.

— Și cine este Lillian?

Sebastian realizează că ea privea cu atenție partea din interior a inelului, și nu biletul.

— Ce vrei să spui?

— Inelul are o dedicație, pe partea din interior.

Prudence ținu inelul mai aproape de lampă.

— Lui Lillian cu dragoste, continuă ea.

— Lasă-mă să văd.

Sebastian îi luă inelul dintre degete și examinează inscripția.

— Cine dracu e Lillian?

— Ai mai auzit numele ăsta înainte?

— Citește biletul, spuse ei.

Prudence privi în jos la bucata de hârtie din poala ei.

— Lillian va fi răzbunată. Doamne îndură-te. Sebastian. Ce naiba se-ntâmplă?

— Nu știu, dar încep să mă întreb dacă Lillian este numele femeii despre care-a vorbit bătrânul nebun la castelul Curling. Cea despre care a spus că s-a aruncat din camera din turn.

— Fantoma despre care credea că s-a întors ca să-și înfăptuiască blestemul?

Prudence își mușcă gânditoare buza de jos.

— Crezi că moartea lui Ringcross și a lui Oxenham au vreo legătură cu povestea pe care ne-a spus-o nouă?

— Poate.

Sebastian privi inelul din palma lui.

— Este posibil ca un bărbat care-a ținut la misterioasa Lillian, să fi hotărât că „Prinții Virtuții” erau responsabili de moartea ei.

Prudence îl privi.

— Crezi că se răzbună pe ei, pe rând?

— Așa se pare.

Ochii lui Prudence se opriră pe inel.

— Sebastian, ai zis că inelul tău este un inel de familie.

— De cinci generații bărbații familiei Fleetwood poartă inele ca acesta.

Sebastian se gândi la ziua când își primise inelul de la tatăl său. I se spusese să-l poarte cu mândrie. Tatăl său îi explicase că era un simbol al onoarei personale.

„ Părerea lumii nu contează, fiule. Totul e ca tu să știi în inima ta că nu ți-ai pătat onoarea. Onoarea e o datorie sacră și trebuie tratată ca atare. Un bărbat poate supraviețui unui scandal, ruinei sau unor lucruri mai rele, dacă știe că onoarea lui este nepătată. „

Sebastian strânse inelul în mână.

— Crezi că e posibil ca un bărbat din familia Fleetwood să-i fi dăruit lui Lillian acel inel? Întrebă Prudence.

Mai mult decât posibil, gândi Sebastian. Era foarte probabil.

Prudence îl privi.

— Te gândești că la castelul lui Curiiing am găsit tabachera lui Jeremy, nu? Te întrebi dacă acel inel e al lui.

— Da.

— Dar, Sebastian, l-am văzut pe Jeremy ceva mai devreme, în seara asta. Nu purta mănuși și parcă îmi amintesc că avea pe deget un inel ca ăsta.

Sebastian o privi.

— N-ar fi greu să se facă un duplicat după un inel ca acesta. Presupunând că își permitea cineva să plătească prețul, realizarea unei copii ar fi o treabă simplă pentru un bun bijutier.

Prudence rămase tăcută mult timp.

— Ce facem în continuare? Începi să-i interoghezi pe bijutieri?

— Nu.

Sebastian luă o hotărâre.

— Cred că ar fi mai bine să discutăm din nou cu verișorul meu. Numele lui Jeremy apare prea des în cursul acestei anchete, continuă el.

— De-acord, spuse Prudence. O să te ajut să dirijezi discuția.

— Nu sunt sigur c-ar fi o idee bună, doamnă.

— E foarte folositor să ai două păreri despre reacțiile lui, nu?

Sebastian ezită. Nu l-ar fi deranjat să audă observațiile lui Prudence cu privire la Jeremy. Nu se putea nega că ea era extrem de receptivă. Dar era la fel de adevărat că era imprevizibilă, lăsând la o parte faptul că i se făcea milă, când era vorba de familie.

— Foarte bine, Prue. Poți s-ascuți în timp ce vorbesc cu Jeremy. Dar nu trebuie să intervii în nici un fel. E clar?

Prudence zâmbi veselă.

— Perfect, domnule conte.

Jeremy se prezentă în bibliotecă la unsprezece și jumătate, în ziua următoare. Lui Prudence i se făcu milă de el când acesta apărui. Era evident resentimentul lui față de faptul că fusese convocat fără explicații de către capul familiei.

— Despre ce dracu' e vorba, Angelstone? Am lucruri mai bune de făcut decât să răspund la mesajele tale.

Sebastian ședea în spatele biroului, lângă fereastră. Lucifer îi stătea pe unul din brațe. Nu se deranjă să se ridice.

— Plăcerea e reciprocă. Vrei s-o saluți pe soția mea într-o manieră neprotocolară, înainte de-a-mi spune ce crezi despre mine?

— Jeremy privi prin cameră și o văzu pe Prudence stând lângă tava de ceai. Se înroși.

— Lady Angelstone, spuse el și își înclină capul ceremonios. Mă scuzați. Nu v-am văzut. Bună dimineața, doamnă.

— Bună dimineața, domnule Fleetwood.

Prudence zâmbi.

— Doriți un ceai?

Jeremy păru stingherit. Privi la Sebastian.

— Nu știu dacă o să am timp.

— O să ai timp să bei o ceașcă de ceai, îl asigură Sebastian cu răceală, ia loc, vere.

Jeremy luă ceașca de ceai de la Prudence.

— Mulțumesc, doamnă.

Așteptă în picioare până când Prudence se așeză și apoi se lăsă cu greu pe un scaun, vizavi de Sebastian.

— Ei? întrebă brusc Jeremy. Să trecem la subiect. De ce-ai trimis după mine, domnule?

Sebastian îl studie mult timp. Prudence bănuie că tăcerea era un act intenționat de intimidare. Ea fu pe punctul să înceapă, când Sebastian se mișcă. Fără să spună un cuvânt, deschise sertarul de la birou, scoase inelul pe care-l găsisese în biblioteca lui Oxenham și i-l azvârli lui Jeremy.

— Ce naiba?

Jeremy prinse inelul cu o mișcare reflexă, trădând supărare. Apoi îl privi.

Prudence observă șocul pe care îl avu Jeremy când realizează ce ținea în mână. Ea se uită la Sebastian și-l văzu privind-și vârul foarte atent. Nu era nici o urmă de amuzament distant în ochii lui Sebastian în dimineața asta, ci doar o inteligență vioaie, nestăpânită strălucea, ca aurul topit.

— La dracu'!

Jeremy își ridică privirea cu o expresie confuză, îngrijorată.

— De unde dracu' îl ai?

Sebastian îl lovi ușor cu palma pe Lucifer.

— Îl recunoști?

— Da, sigur. E al meu.

Era o iritare ciudată în vocea lui Jeremy.

— L-am pierdut aproape acum trei ani. N-am spus niciodată nimic pentru că știu că mama ar fi făcut scandal. Știi cum e ea când e vorba de tradițiile familiei.

— Da.

Mâna lui Sebastian se odihnea pe Lucifer.

— Știu.

— N-am vrut s-o supăr spunându-i c-am pierdut inelul de familie, pe care mi l-a dat tata. Așa că l-am înlocuit cu unul nou.

— Cine este Lillian? întrebă Sebastian calm.

— Nu am idee.

Ceașca de ceai zăngăni pe farfurioară când Jeremy o ridică.

— Cine este Lillian? repetă Sebastian, cu o voce extrem de calmă.

Lucifer își mișcă nervos coada.

— Îți spun că nu știu despre ce vorbești, zise Jeremy tare. Nu cunosc nici o Lillian.

Lăsă ceașca jos cu zgomot.

— Ba eu cred că da, zise Sebastian. Nu pleci de-aici până nu mi spui cine este ea.

— Lua-te-ar dracu', Angelstone. Cine naiba te crezi?

— E capul familiei, spuse repede Prudence, apoi privi liniștită către Sebastian, care o ignoră. Încearcă doar să te ajute. Nu-i așa, Angelstone?

— Singurul lucru pe care intenționez să-l fac acum, spuse Sebastian fără șovăire, este să aflu cine este Lillian.

Prudence se uită sever și fix la el.

— Nu-i nevoie să fii atât de amenințător. Încercăm să stabilim câteva fapte. Nu vrem să-l alertăm pe vărul tău.

Sebastian nu-și luă ochii de la Jeremy. Nici nu răspunse la rugămintea lui Prudence. Ea nu mai încercă să-i influențeze comportamentul și se întoarse spre Jeremy.

— Te rog, înțelege, domnule Fleetwood, spuse ea blând. Noi încercăm doar să stabilim de ce inelul tău a fost găsit noaptea trecută în împrejurări absolut neobișnuite.

Jeremy o privi.

— Ce împrejurări?

— A fost găsit aruncat lângă cadavrul lordului Oxenham, spuse Sebastian tăios. Nu știi cum a ajuns acolo, așa-i?

— Cadavru?

Jeremy se încruntă, buimăcit.

— Oxenham e mort?

— Absolut, zise Sebastian.

Ochii lui Jeremy se măriră ușor.

— Inelul meu era în apropiere?

— Da.

— Crezi că eu l-am omorât, așa-i?

Jignirea pe care-o simțea Jeremy îi învinse buimăceala.

— Pentru că a găsit cineva inelul meu lângă cadavru? continuă el.

— Se poate pune întrebarea asta.

Zâmbetul lui Sebastian era laconic. Lucifer clipi din ochii lui aurii.

Prudence privi încruntată la Sebastian.

— Nu mai încerca să-l intimidezi, domnule conte.

— Nu te băga, doamnă.

Sebastian nu se uită la ea.

Prudence ignoră avertismentul și se întoarse din nou spre Jeremy, cu un zâmbet liniștitor.

— Domnule Fleetwood, autoritățile nu știu în acest moment că inelul dumneavoastră a fost găsit lângă cadavru lui Oxenham. Și noi, sigur, nu intenționăm să le spunem, așa-i, Sebastian?

— Asta rămâne de văzut, spuse Sebastian cu răceală.

— Dar nu l-am omorât eu.

Privirea disperată a lui Jeremy pendulă înainte și înapoi între Prudence și Sebastian.

— Jur. De ce să-l fi omorât pe Oxenham?

Sebastian scărpină urechile lui Lucifer.

— Poate-ai crezut că a fost implicat în moartea lui Lillian?

— Dar moartea lui Lillian a fost un accident. Pentru Dumnezeu, s-a înecat.

Jeremy se întrerupse brusc, dându-și seama că tocmai admisese că știa cine era Lillian. Se uită la Prudence cu o privire imploratoare.

— Mi s-a spus că s-a înecat, continuă el.

Prudence reacționează instinctiv la durerea și tulburarea lui Jeremy. Se înclină în față și îi atinge mâna într-un gest de consolare. Era conștientă de mânia care licări brusc în ochii lui Sebastian, dar el nu spuse nimic.

— Cine a fost Lillian, domnule Fleetwood? întrebă Prudence calmă.

Jeremy închise ochii câteva secunde. Când îi deschise, expresia lui era de resemnare tristă.

— Cred că puteți afla întreaga poveste, deși nu-nțeleg de ce revine la suprafață după atâta timp.

Jeremy sorbi din ceai. Când puse ceașca jos, privirea lui rămase ațintită asupra lui Prudence.

— Am iubit-o.

— Da?

— Era fiica unui negustor prosper. Era singurul lui copil și lumina vieții lui după moartea soției. A crescut încet, sub ochii lui. Era bine educată și avea maniere impecabile. Era o lady în orice, privință, în afară de împrejurările nașterii ei.

— Înțeleg, șopti Prudence.

— Am întâlnit-o la câțva timp după moartea tatălui ei. A fost lăsată în grija unui unchi bătrân, care i-a cheltuit moștenirea și a obligat-o să lucreze în taverna lui.

Cu coada ochiului, Prudence îl văzu pe Sebastian deschizând gura ca să pună o întrebare. Îi făcu semn să nu vorbească, cu o mișcare ușoară din mână. Spre surprinderea ei, el tăcu.

— Cum ai întâlnit-o pe Lillian? întrebă Prudence.

— La un târg, aici în oraș, acum trei ani.

Jeremy zâmbi vag.

— Mânca înghețată. M-am lovit întâmplător de ea și înghețata s-a împrăștiat pe haina mea. A fost dragoste la prima vedere.

— Apoi ce s-a întâmplat? întrebă Prudence.

— Am început s-o văd ori de câte ori puteam. Știam că mama n-ar fi fost niciodată de-acord cu ea. În ochii ei, Lillian ar fi fost doar o târfă de tavernă, fără a avea măcar o avere de negustor care să compenseze originea ei modestă.

Gura lui Jeremy se crispa.

— Trebuie să-ți amintești că atunci mama credea că voi fi viitorul Conte de Angelstone.

— Cred că nu greșesc când spun că mătușa mea ar fi găsit o târfă de tavernă complet inacceptabilă ca viitoare Contesă de Angelstone, zise Sebastian sec. La fel de inacceptabilă ca o actriță.

Jeremy se îmbujoră.

— Dacă te consolează, Angelstone, de multe ori am înțeles hotărârea tatălui tău de-a se căsători cu femeia iubită. Am plănuit să fac la fel. Indiferent de consecințe.

Sebastian își îngustă ochii.

— Adevărat?

— Da. Am iubit-o cu adevărat pe Lillian. Era o ființă frumoasă. Nobilă și pură, spuse Jeremy și oftă. Dar a murit înainte de-a ne căsători.

— Ce tragic, spuse Prudence.

— N-am menționat niciodată numele ei în fața mamei, sau a vreunui alt membru al familiei, spuse Jeremy. Cu Lillian în mormânt, nu avea sens s-o fac.

— Cine ți-a spus că s-a înecat? întrebă Sebastian.

— Unchiul ei. A zis că s-a dus să stea câteva zile la țară cu o prietenă. În timp ce era acolo, a căzut într-un râu, care era ieșit din albie din cauza unei furtuni recente. A fost luată de apă și s-a înecat.

— Îmi pare rău, domnule Fleetwood, spuse Prudence discret. Trebuie să fi fost groaznic pentru dumneata.

Jeremy privi în jos la inel.

— Cel mai rău a fost că n-am putut spune nimănui durerea mea. Nu exista nimeni care să mă înțeleagă sau să mă aprobe. Mi-am revenit, spuse el după ce își ridică privirea. Așa se întâmplă până la urmă. Lillian aparține trecutului. Dar n-am s-o uit niciodată.

Sebastian își privi vărul.

— I-ai dat acel inel?

Jeremy clătină din cap.

— Cel pe care-l port e un duplicat. L-am făcut când i l-am dat lui Lillian pe acesta. N-am vrut să ajung în situația de-a fi nevoit să-i explic mamei sau restului familiei motivul pentru care nu mai purtam inelul Fleetwood. Nu înainte de-a fi pregătit să anunț căsătoria mea.

— Poate n-ai găsit necesar să explici lipsa inelului restului familiei, spuse Sebastian, dar cred că urmează să-mi explici mie cum a ajuns el în biblioteca lui Oxenham.

— Dar nu știu cum a ajuns acolo, răspunse repede Jeremy. Jur! Din câte știu, inelul s-a pierdut când Lillian s-a înecat. Cred că cineva – un sătean, probabil – l-a furat, după ce-a găsit cadavrul. Inelul era, la urma urmei, destul de valoros. Dar am știut că aveam foarte puține șanse să-l găsesc, așa că am renunțat.

Prudence se întoarse spre Sebastian.

— Poate trebuie să discutăm cu unchiul ei, proprietarul tavernei.

— Nu poți face asta, spuse Jeremy calm. A murit de friguri, acum un an și ceva. Am aflat de moartea lui când s-a întâmplat să trec pe la cârciumă într-o zi și-am descoperit că era ținută de noi proprietari.

— Ajunge cu treaba asta! spuse Prudence, dezamăgită.

— Nu înțeleg nimic, spuse Jeremy. Și se uită la Sebastian. Întâi îmi înapoiezi tabachera și acum inelul. Practic, mă acuzi de crimă în ambele cazuri. Ce joc mai joci acum, Angelstone?

Sebastian îl mângâie puțin pe Lucifer, în tăcere.

— Doi bărbați au murit recent: Ringcross și Oxenham.

— Sunt conștient de acest lucru.

— Obiecte personale, care-ți aparțin, au fost găsite în apropierea cadavrelor. Lângă capul lui Oxenham a fost găsit acest bilețel.

Sebastian îi întinse lui Jeremy biletul pe care-l descoperise.

Jeremy îl citi repede. Când își ridică privirea, arăta mai descumpănit ca niciodată.

— Ce-i povestea asta cu răzbunarea lui Lillian! Ce dracu' se întâmplă?

— Se pare că există două posibilități, spuse Sebastian. Fie tu ai hotărât s-o răzbuni pe Lillian', deoarece crezi că moartea ei nu a fost un accident, fie...

— Fie ce? întrebă Prudence, înainte ca Jeremy să poată pune aceeași întrebare.

— Fie cineva dorește ca aceste două crime să pară o răzbunare, concluzionă Sebastian cu calm.

— Dar cine să facă asta? întrebă repede Prudence.

Sebastian îl privi îndelung pe Lucifer.

— Criminalul adevărat, poate.

Jeremy era evident zdruncinat.

— Cum ai ajuns să afli toate astea, Angelstone?

Sebastian îi zâmbi ironic.

— Niște zvonuri.

— De unde zvonuri? întrebă Jeremy.

— De la comisariatul de poliție.

— Comisariatul de poliție!

Jeremy era îngrozit.

— Vrei să-mi spui că poliția investighează morțile lui Ringcross și Oxenham.

— Da, spuse Sebastian. Foarte discret, desigur.

— Dar cum de-ai obținut tabachera și inelul, dacă au fost găsite la locul crimelor?

— Să zicem că am cunoștințe atât foarte sus, cât și jos. Unele din ele se află în poliție.

— Nu trebuie să mă surprindă, murmură Jeremy. Dumnezeu știe că ai tentacule pretutindeni.

— Este, desigur, un fel de-a spune, încuviință Sebastian. În orice caz, una din tentacule – vreau să spun una din cunoștințele mele – este implicată în anchetă. O anumită persoană a crezut de cuviință să-mi spună că acele dovezi legate de cele două decese vor fi date publicității. Pentru moment, persoana în cauză mă lasă să mă ocup de această problemă.

— Trebuie să plătești foarte mult ca să fii în permanență informat, spuse Jeremy cu amărăciune.

— Îmi place să fiu informat, răspuse Sebastian pe un ton neutru.

Prudence îl privi pe Sebastian cu admirație. A reușit s-o scoată la capăt foarte bine, gândi ea. E complet credibil ca un bărbat cu poziția influentă a lui Sebastian să obțină informații de la comisariatul de poliție, mai ales informații care afectează propria lui familie. E rezonabil, de asemenea, să presupui c-a putut să-și folosească influența pe care-o are ca să convingă o autoritate să-i înapoieze lui dovezile, în loc să le folosească împotriva vărului său.

— Problema, continuă calm Sebastian, este că s-ar putea să aibă loc și alte crime. Dacă se întâmplă asta, nu sunt sigur c-o să reușesc ca numele tău să nu fie implicat.

— Doamne!

Jeremy privi fix la Sebastian.

— Ce să fac? Nu știu nimic despre morțile lui Ringcross și Oxenham. Dacă încearcă cineva să mă implice în asta, aș putea fi arestat, în cele din urmă, în locul criminalului. Cum aș putea să-mi dovedesc nevinovăția?

— Nu trebuie să disperi, domnule Fleetwood, spuse Prudence și îl bătu ușor pe braț. Angelstone o să te ajute, nu-i așa, Angelstone?

Sebastian dădu din umeri.

— Poate...

— Angelstone, ce spui? zise Prudence și își privi picioarele. E urât din partea ta să-l torturezi pe domnul Fleetwood în felul ăsta. N-o să îngădui asta.

Jeremy se ridică brusc. Își încleștă mâna cu putere până făcu semn.

— Lady Angelstone, cred că soțul dumneavoastră se bucură. Înțeleg că dacă sunt luat drept criminal, el se răzbună împotriva familiei mele, într-un mod cam răutăcios. Să nu mai vorbim de șocul și rușinea la care ar fi supusă mama.

— Nu spune astfel de lucruri, domnule Fleetwood, îl rugă Prudence. Nu Angelstone intenționează să-ți lovească familia, văzându-te arestat pentru crimă.

— Nu? zise Jeremy și privi în jos la ea, ochii fiindu-i puțin tulburați. În cazul că nu înțelegeți complet cu ce fel de om v-ați căsătorit, lăsați-mă să vă spun că Angelstone ne urăște. Nu l-ar deranja să-i vadă pe toți cei din familia Fleetwood ruinați.

— Nu e-adevărat, spuse Prudence.

— Ba e-adevărat.

Jeremy îi aruncă lui Sebastian o privire tăioasă.

— De fapt, analizând acum problema, cred că-i mai mult decât probabil ca el să fie în spatele întregii afaceri.

— Nu, gâfâi Prudence.

Jeremy privi fix la Sebastian.

— Tu-mi faci asta, Angelstone? Cauți să obții arestarea mea pentru crimă?

Sebastian zâmbi cu răceală.

— Dacă acesta ar fi fost scopul meu, nu ți-aș fi înapoiat tabachera și inelul. Le-aș fi lăsat la comisariat.

— Știu și eu? îi răspunse Jeremy. Poate asta-i o parte dintr-un complot mai mare. Te joci de-a șoarecele cu pisica, nu? Intenționezi să te amuzi o vreme chinuind restul familiei până când te plictisești. Apoi închei jocul pentru totdeauna, văzându-mă spânzurat și toată familia în dizgrație.

Sebastian zâmbi cinic.

— Te felicit pentru imaginația ta vie, vere.

— Încetați, amândoi, porunci Prudence și făcu un pas înainte, oprindu-se în fața biroului, între Jeremy și Sebastian. Ajunge cu exagerările pentru dimineața asta. Domnule Fleetwood, poate-i mai bine să pleci. Încearcă să nu fii îngrijorat că vei fi arestat pentru crimă. Angelstone nu va permite să se întâmple asta.

— S-ar putea ca Angelstone să nu fie în stare să împiedice asta, spuse Sebastian foarte calm.

Prudence se răsuci spre el.

— În ceea ce te privește, Angelstone, îți cer să nu mai încerci să-ți îngrozești vărul.

Ochii lui Sebastian străluciră.

— De ce cauți mereu să-mi strici cheful, doamnă?

— Nici un cuvânt, spuse Prudence printre dinți.

Îl privi peste umăr pe Jeremy.

— Bună ziua, domnule Fleetwood. O să fii ținut la curent cu evenimentele. Te rog, încearcă să nu te îngrijorezi. Totul va fi bine.

— Nu și dacă Angelstone a hotărât să se amuze într-un fel cam crud.

Jeremy își înclină capul cu un gest rigid de rămas bun.

— Bună ziua, doamnă. Aveți simpatia mea deplină. Nu poate fi ușor să fii căsătorit cu „îngerul Prăbușit”, zise el.

Apoi ieși din bibliotecă fără să privească înapoi.

Capitolul 15

Sebastian știa că Prudence urma să-l dojenească, de îndată ce ușa avea să se-nchidă după Jeremy. Nu era în dispoziția potrivită pentru așa ceva.

Ea se întoarse să-l înfrunte în clipa în care Jeremy părăsi camera. Ochii îi străluceau de indignare prin lentilele ochelarilor.

— Cum poți fi atât de crud cu bietul Jeremy?

— Te asigur că nu mi-a fost ușor.

Sebastian îl așeză pe Lucifer pe birou și se ridică în picioare. Urma să fie obligat să-l ajute pe Jeremy. Știa asta, dar nu-i făcea plăcere.

Perspectiva de-a ajuta un Fleetwood îl făcu pe Sebastian să se simtă iritat și sub papuc. Într-un moment ca acesta, un bărbat avea nevoie de clubul său. Din nefericire, nu se putea folosi de tradiționalul refugiu masculin, deoarece avea o întâlnire. Dar, cel puțin, avea o scuză să plece de acasă, gândi el.

— Ai fost extrem de necuviincios. Cu siguranță, ai văzut că vărul tău e într-o stare de tensiune îngrozitoare. Are nevoie de ajutor și de liniște. Insist să nu te mai joci cu el.

— Și eu insist să nu te mai amesteci în afacerile mele, doamnă.

Sebastian ocoli marginea biroului.

— În plus, n-am nevoie să fiu dojenit cu privire la maniera în care am ales să-mi tratez rudele de sânge.

Prudence își încrucișă brațele sub piept și bătu cu vârful piciorului în dușumea.

— Știi foarte bine c-o să-ți ajuți vărul. De ce l-ai făcut să creadă altceva?

Sebastian se sprijini de marginea biroului.

— Ce te face să crezi c-o să-l ajut?

Prudence îl fulgeră cu privirea.

— Nu se pune o astfel de problemă.

— Dimpotrivă, doamnă.

Sebastian zâmbi politicos.

— În măsura în care sunt implicat, există categoric o problemă. Am făcut deja. Prea multe pentru un văr nerecunoscător. Sau ai uitat că în două ocazii foarte recente am ascuns dovezile care-l implicau în moartea a doi bărbați?

Prudence își mușcă buzele.

— De fapt, nu le-ai ascuns. Pur și simplu le-ai înapoiat proprietarului de drept.

— Care poate fi foarte bine un criminal!

— Domnul Fleetwood nu i-a omorât pe Oxenham și Ringcross. Sunt sigură de asta.

— Mă bucur că ești așa de sigură, căci eu nu sunt.

— Cum poți să spui așa ceva? Întrebă Prudence.

— Hai să spun altfel, zise Sebastian, apoi se îndreptă și porni spre ușă.

— Dacă aș fi crezut că știu numele celor patru bărbați care sunt implicați în moartea soției mele, n-aș fi ezitat să-i omor pe fiecare din ei, unul câte unul.

Prudence își desfăcu brațele și îl privi cu gura căscată, uluită.

— Sebastian? Ce spui? Că înțelegi de ce vărul tău i-a omorât poate, pe acei oameni?

— Înțeleg perfect de ce-ar fi putut s-o facă.

Sebastian era cu mâna pe clanța ușii.

Prudence se învioră.

— Atunci cu siguranță că vrei să-l ajuți, chiar dacă ai impresia că e vinovat.

— Nu cu tot dinadinsul. Trebuie totuși să țin cont de scopurile mele.

Sebastian deschise ușa și privi înapoi, peste umăr.

— Te asigur că a-l ajuta pe un Fleetwood n-a fost niciodată unul din ele. În ceea ce mă privește, am făcut mai mult decât

trebuie pentru Jeremy. A fost avertizat. Nu-i datorez nimic mai mult în ceea ce privește sprijinul.

— Dar, Sebastian...

Sebastian ieși pe ușă și o închise repede. Auzi zgomotul slab al picioarelor lui Prudence, încălțată în papuci, alergând pe covor și știu că avea doar câteva secunde ca să iasă afară în siguranță, pe ușa principală.

— Spune-i stăpânei tale că nu mă întorc până după-amiază, Flowers.

Flowers privi cu reproș la Sebastian când îi înmână pălăria și mănușile.

— Da, domnule conte.

Ușa bibliotecii fu trântită tocmai când Flowers deschise pentru Sebastian ușa de la intrarea principală.

— Domnule conte, așteaptă, spuse în grabă Prudence. La dracu', Angelstone, vino înapoi!

— Regret, trebuie să plec, draga mea. Cred c-am întârziat la o întâlnire.

Sebastian coborî repede scările până la trotuar.

Prudence se afla în cadrul ușii, în spatele lui.

— N-am terminat de vorbit cu tine.

— Îmi dau seama, murmură Sebastian gâfâind, căci ajunsese pe trotuar. Nu-l putea urma în stradă, gândi el.

— Lașule! strigă Prudence din capătul de sus al scărilor.

Sebastian văzu că mai multe persoane se opriseră și priveau șocate cum Contesa de Angelstone strigă după soțul ei, exact ca o soție de pescar.

Sebastian nu putu rezista să nu se uite și el. Prudence stătea în cadrul ușii, privind furioasă. Chiar în momentul când o văzu el, bătea din piciorul ei mic, enervată.

Exact în spatele ei se profila Flowers, cu un rânjel teribil pe fața lui dură.

Sebastian deveni brusc bine dispus. Începu chiar să zâmbească, în ciuda stării de spirit proaste. Pe lângă faptul că era o soție iubitoare, Prudence putea fi și o scorpie. Asta era o nouă confirmare a ceea ce el știa deja, gândi Sebastian. Viața alături de ea nu putea fi niciodată plictisitoare.

El chemă o trăsură și-i dădu vizitiului adresa cafenelei din apropierea docurilor. Sări în trăsură, se așeză și scoase din buzunar ultimul mesaj de la Whistlecroft. Acesta sosise cu o oră și jumătate mai devreme.

Trebuie să vă văd, domnule conte, cât se poate de curând. E foarte urgent. Voi fi la locul obișnuit curând după ora douăsprezece.

Ai dumneavoastră, W.

Nu mințise când îi spusese lui Prudence că întârzia la o întâlnire, gândi Sebastian. Își scoase ceasul din buzunar și văzu că era deja ora douăsprezece și douăzeci. Nu-l va ofensa pe Whistlecroft lăsându-l să-l aștepte. Sebastian începu să reflecteze la întâlnirea cu Jeremy.

O jumătate de oră mai târziu, vizitiul trase în fața cafenelei. Sebastian ieși din trăsură și se duse înăuntru. Whistlecroft ședea la tezgheaua lor obișnuită.

— Mă bucur c-ați răspuns la un bilețel așa de laconic, domnule conte.

Whistlecroft își șterse nasul cu batista lui uzată.

— Credeam că n-o să puteți veni. Avem o problemă cu clientul.

— Ce fel de problemă?

Sebastian făcu semn să i se aducă o cafea.

— E tot mai neliniștit. Se pare că lordul Oxenham a fost găsit mort în biblioteca lui, noaptea trecută. Curling e foarte agitat. Crede că există o legătură.

Whistlecroft îl privi atent pe Sebastian.

— Vrea să știe de ce nu progrez cu ancheta, domnu' conte.

— Zău?

Sebastian se uită la ceașca de cafea, care-i fu pusă jos, în fața lui.

— Cât de neliniștit ai putea spune că e clientul tău?

Whistlecroft sforăi și trase aer pe nas de câteva ori.

Apoi se aplecă înainte și își coborî vocea.

— Dacă n-aș ști atâtea, aș spune că se teme că nu fie următorul.

— Interesant.

Sebastian analiză repede ce i se spusese. Deci Curling devenea neliniștit. Probabil pentru că știa că mai rămăseseră în viață doar doi „Prinți ai Virtuții” – el însuși și Bloomfield.

— Poți să-i spui clientului tău că faci progrese și că te-aștepți să rezolvi cazul foarte curând.

Whistlecroft își ținu ochii întredeschiși.

— Sunteți sigur de asta, nu? Pentru că clientul meu spune că dacă nu pot descoperi foarte repede cine este ucigașul lui Ringcross și Oxenham, angajează un alt polițist.

— Nu te îngrijora, Whistlecroft. Sunt convins c-o să-ți primești recompensa pentru o altă anchetă plină de succes.

— Sper să fie așa.

Whistlecroft arăta posomorât.

— Acum că locuim în propria noastră casă, nevastă-mea vrea să instaleze un closet cum au cei din lumea bună. I-am spus că este bun și cel din grădină, dar vrea neapărat să aibă unul înăuntru. Știți cum sunt femeile când au luat o hotărâre...

— Aflu și eu...

Pe la ora trei în acea după-amiază, Prudence se întoarse de la librărie. Era încă furioasă de retragerea lașă a lui Sebastian, ceva mai devreme în ziua aceea. Faptul că găsisse câteva volume interesante despre fenomene spectrale nu-i schimbase starea de spirit.

Ea se afla în bibliotecă examinându-și cumpărăturile, când Flowers o anunță că avea un vizitator.

— Doamna Fleetwood dorește să vă vadă, doamnă.

Flowers făcu respectuos o pauză și adăugă încet:

— Aș fi fericit, desigur, s-o informez că nu sunteți acasă.

— Nu, nu, e în ordine.

Prudence își privi atentă îmbrăcămintea. Mulțumesc lui Dumnezeu că port una din rochiile mele noi, gândi ea. Era o rochie de muselină deschisă la culoare, ca levănțica, garnisită cu panglici asortate și câteva rânduri de volane în jurul tivului. Lui Prudence i se părea puțin cam împopoțonată și cu prea multe volănașe dar, după părerea lui Hester rochia era foarte la modă. Drucilla Fleetwood nu putea fi nemulțumită de ea.

— Invit-o înăuntru, Flowers.

Flowers, ca un servitor devotat ce era, intră în panică.

— Poate n-ați înțeles, doamnă. Este doamna Fleetwood cea care dorește să vă vadă. Mătușa domnului conte!

— Te-am auzit, Flowers. Poftește-o înăuntru, te rog. Și trimite niște ceai.

Flowers își dresе vocea, tușind puțin.

— Atunci, v-aș face o propunere, doamnă. Cel mai bine ar fi, probabil, să așteptăm până când se întoarce domnule conte acasă pentru a afla dacă dorește sau nu să fie primită mătușa lui.

— Acum, casa mea este și a lui Angelstone, spuse Prudence cu răceală.

Nimic n-o putea enerva mai tare în acest moment decât ideea de-a-i cere lui Sebastian părerea cu privire la persoanele pe care trebuia sau nu să le primească.

— Poftește-o înăuntru pe doamna Fleetwood, Flowers, sau am s-o fac chiar eu.

— Da, doamnă. Dar v-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați da cuvântul dumneavoastră c-o să-i spuneți domnului conte că primirea doamnei Fleetwood a fost ideea dumneavoastră, spuse Flowers posomorât.

— Desigur.

Prudence își încreți nasul exasperată.

— Pentru Dumnezeu, Flowers, nu trebuie să te temi de domnul conte. E un bărbat absolut rezonabil.

— Permiteți-mi să vă spun, doamnă, că sunteți probabil singura persoană pe pământ care îl vede pe domnul conte într-o asemenea lumină.

Prudence zâmbi strâmbându-se.

— Nu te îngrijora, Flowers. O să vorbesc eu cu domnul conte.

— Da, doamnă, spuse Flowers și o privi ciudat. Încep să cred c-ați putea foarte bine face asta.

Ieși respectuos din bibliotecă.

O clipă mai târziu fu introdusă Drucilla. Intră cu un aer aristocratic, într-o rochie verde, croită splendid. Pelerina ei de velur avea o nuanță puțin mai închisă. Se asorta cu pălăria mică, elegantă, potrivită pe-o parte. Prudence observă că în jurul tivului rochiei era doar un singur volănaș.

— Bună ziua, doamnă, spuse Prudence și se ridică politicoasă. Ce surpriză! Vă rog, luați loc. Am trimis după ceai. Sper că serviți o ceașcă împreună cu mine.

— Vă mulțumesc.

Drucilla examinează rochia împopoțonată cu o privire discretă, însă nu spuse nimic. Se așează cu plăcere într-un fotoliu. Spatele ei nu atinse spătarul.

Menajera apărău cu tava de ceai. Avea o privire sumbră în timp ce o puse, supusă, jos, lângă Prudence.

— Mulțumesc, domnule Banks, spuse Prudence. Am să torn eu.

— Da, doamnă. Cred că domnul conte o să aibă ceva de spus despre asta, murmură doamna Banks.

Prudence se prefăcu că nu aude comentariul. Îi înmână Drucillei o ceașcă de ceai, în timp ce ușa bibliotecii se închise

după doamna Banks.

— Câtă amabilitate din partea dumneavoastră să mă vizitați, doamnă Fleetwood.

— Nu trebuie să te porți de parcă ar fi o vizită mondenă.

Drucilla își puse ceașca și farfurioara pe o masă din apropiere.

— Am venit cu o afacere extrem de urgentă. Dumnezeu știe că doar nevoia cea mai teribilă mă poate aduce în această casă.

— Înțeleg. Despre ce fel de afacere e vorba? întrebă Prudence prudentă.

— O afacere de familie?

— O, da, o afacere de familie.

Drucilla își îndreptă umerii, care erau deja extrem de drepti.

— Am avut o lungă discuție cu fiul meu. Mi-a spus că este victima unui șir de împrejurări extrem de potrivnice.

Prudence își înăbuși un mic oftat. Sperase ca Jeremy să nu se simtă obligat s-o implice pe mama lui în această poveste. Intuiția. Ei îi spusese că era ușor să-l facă pe Sebastian să continue cercetările dacă nu era implicată Drucilla.

— Ce v-a spus Jeremy, doamnă?

— Că o persoană, foarte probabil Angelstone, joacă un joc crud. Aparent, Angelstone pretinde c-a găsit dovada care-l implică pe fiul meu în moartea a doi bărbați. Asta este complet absurd, desigur. Angelstone minte categoric.

Prudence se încruntă.

— Vă asigur că Angelstone nu minte.

— El este, sigur. Nu există o altă explicație. Îmi este clar că a născocit un plan diabolic de răzbunare pe el și pe restul familiei.

— Angelstone n-a inventat dovezi împotriva lui Jeremy, spuse Prudence.

— Nu mă contrazice, doamnă. M-am gândit mult la această chestiune. Există o singură explicație pentru ceea ce se

întâmplă. Angelstone vrea să se folosească de fiul meu ca să aducă rușine și ruină asupra familiei mele. N-o să permit așa ceva.

Înțelegerea lui Prudence pentru Drucilla dispăru la această ofensă puternică.

— Vă asigur, Angelstone nu este responsabil pentru situația în care se găsește Jeremy. De fapt, Angelstone a făcut tot ce-a putut ca dovada să nu cadă în mâinile autorităților.

— Ei, aș!

— E-adevărat, spuse Prudence și lăsă ceașca pe farfurie cu zgomot. Permiteți-mi să vă informez, doamnă, că dacă Angelstone n-ar fi făcut asta, poate că Jeremy ar fi fost deja arestat.

— Fiul meu n-are nici un amestec în moartea celor doi bărbați. Nici nu-i cunoaște.

— Trebuie să dovedească asta, doamnă. Având în vedere felul în care merg lucrurile, Jeremy este în pericol de-a se încurca într-o pânză foarte lipicioasă.

— O pânză țesută de soțul tău!

Vocea Drucillei deveni mai puternică.

— Asta-i o minciună. De ce-ar dori soțul meu să-l vadă pe Jeremy arestat pentru crimă?

— De dragul răzbunării.

Gura Drucillei deveni sarcastică.

— Ne urăște pe toți. Știe ce-ar provoca familiei o acuzație de crimă, continuă ea.

— Din întâmplare, știu că Angelstone n-are intenția să se răzbune pe Fleetwood din cauza celor întâmplate în trecut. Sunteți în siguranță în această privință, doamnă.

— Așa zici tu...

Drucilla îi aruncă o privire ironică.

— Nu i-ai cunoscut niciodată atitudinea față de familie. Nu l-ai întâlnit niciodată pe tatăl lui Angelstone.

O expresie ciudată străluci în ochii ei.

— Ei, eu l-am cunoscut mai bine.

Prudence rămase nemișcată. I se păru că licărirea din ochii Drucillei cu o clipă mai înainte, trăda o durere.

— Chiar l-ați cunoscut?

— O, da. Da, într-adevăr, spuse Drucilla și schiță un gest mic, furios și ciudat cu mâna ei, elegant înmărușată. N-a avut nici un pic de respect pentru tradiția familiei. N-a avut simțul responsabilității. A fost crud și rece, iar fiul lui s-a luat după el.

Prudence fu șocată, fără să vrea, de amărăciunea profundă care ardea în femeia, mai în vârstă. Era mai mult decât dezaprobarea unei atitudini despotice, matriarhale.

— Asta-i o afirmație pripită, doamnă Fleetwood. Cum ați ajuns să-l cunoașteți atât de bine pe tatăl lui Angelstone încât să-l judecați astfel?

— La un moment dat, spuse Drucilla cu răceală, s-a pus în discuție căsătoria dintre mine și tatăl lui Angelstone. Nu s-a ajuns la nimic, desigur. El a fugit cu micuța lui actriță, o femeie de rând, iar eu m-am căsătorit cu fratele lui.

Prudence înmărmuri.

— Ați fost logodită cu tatăl lui Angelstone?

Guria Drucillei se țuguie cu mânie.

— N-am fost niciodată logodiți. N-am mers atât de departe. Așa cum am spus, s-a discutat despre căsătoria noastră, dar nimic mai mult. Familiile noastre erau convinse că aceasta putea fi o alianță perfectă. Dar, așa cum am zis, pe Jonhathan Fleetwood nu l-a interesat ce era mai bine pentru cele două familii. A crezut că s-a îndrăgostit de micuța actriță. Ar fi putut s-o aibă, ca amantă, și să se rezume la asta.

— Se pare c-a iubit-o.

— Prostii! spuse Drucilla și scoase o exclamație scurtă de dezgust.

— Un bărbat cu poziția lui nu se căsătorește din dragoste. Chiar dacă îi plăcea fata, nu era nevoie să fugă cu ea. Putea să-și facă datoria față de familie și să-și păstreze amanta. Nimeni n-ar fi dat importanță acestui lucru.

— Nici chiar dumneavoastră?

Drucilla tresări.

— Asta nu-i, desigur, treaba ta, nu-i așa?

— Poate că nu, spuse Prudence.

Începea să vadă dușmănia familiei Fleetwood într-o lumină cu totul nouă.

— Totuși, nu vă permit să insultați partea de familie a soțului meu doar din cauză că tatăl lui a ales să se căsătorească cu mama lui.

— Ea a fost actriță, spuse Drucilla cu o furie plină de suferință. S-ar fi putut căsători cu mine, dar a ales o femeie care nu era cu nimic mai bună decât o curtezană profesionistă. Era intolerabil. Probabil a făcut-o doar ca să-și necăjească familia.

— Mergeți prea departe, doamnă Fleetwood. Dacă nu puteți folosi un limbaj civilizat, va trebui să vă rog să plecați.

Înainte ca Drucilla să poată răspunde, ușa bibliotecii se deschise brusc.

Prudence aproape că scăpă ceașca de ceai din mână. Se răsuci în fotoliu și văzu cum Sebastian, ca un Lucifer după Căderea din Rai, intră ca o furtună în cameră, abia stăpânindu-și furia.

— Ce dracu' se întâmplă aici? întrebă el pe un ton de un calm amenințător.

Prudence se ridică brusc în picioare și schiță un zâmbet.

— Mătușa ta binevoiește să ne viziteze.

Sebastian îi aruncă lui Prudence o privire de gheață.

— Chiar așa? Ce noroc să ajung devreme acasă!

Spuse el și își întoarse capul spre Drucilla.

— Bună ziua, doamnă. Ar fi trebuit să ne anunți că intenționezi să ne vizitezi.

Zâmbetul lui era la fel de rece ca și ochii. Era cât pe ce să pierd ocazia de a te vedea.

— Am vrut să vorbesc cu soția ta, Angelstone, spuse Drucilla. N-am dorit să te văd pe tine neapărat.

— Sunt distrus de supărare...

Sebastian se duse spre o masă pe care se afla o garafă de cristal, cu vin roșu.

— Ai crezut c-ar fi mai ușor s-o intimidezi pe Prue în absența mea?

Prudence își ridică ochii spre tavan și se rugă pentru răbdare.

— Angelstone, nu trebuie să fii necuviincios. Doamna Fleetwood e foarte îngrijorată de situația grea în care se află Jeremy.

— Deci s-a dus direct la mămica, nu? M-aș fi mirat să n-o facă.

Sebastian sorbi din vin și arboră zâmbetul lui de înger Prăbușit.

— Sunt impresionat de această dovadă de îngrijorare maternă. Care-i problema, mătușă? Te temi că dacă Jeremy e arestat pentru crimă n-o să mai fi binevenită în cele mai bune saloane? continuă el.

— Angelstone! începu Prudence pe un ton prevenitor.

Ea fu întreruptă de Drucilla, care îl privea pe Sebastian ca pe un diavol din Pit, lăsat liber în bibliotecă.

— Să nu te gândești să te amuzi jucând jocurile tale diavolești cu fiul meu! spuse Drucilla. Jur că nu înțeleg ce speri să realizezi înspăimântându-l pe Jeremy că poate fi arestat oricând, dar insist să te oprești imediat.

Sebastian învârti vinul în pahar.

— Ce te face să crezi că joc vreun joc?

Drucilla se uită la el cu o privire scânteietoare.

— Nici chiar tu nu poți lăsa ca un om nevinovat să fie spânzurat pentru crimă.

Sebastian arăta îngândurat.

— Nu sunt sigur în privința asta. E un Fleetwood, la urma urmei.

— Pentru Dumnezeu, domnule, șopti Drucilla. Nu ți-e rușine?

Prudence încercă să redobândească controlul asupra situației.

— Doamnă Fleetwood, vă asigur că Sebastian nu încearcă să-l îngrozească pe Jeremy. Și nici n-o să permită arestarea lui, spuse ea și se încruntă cu asprime la Sebastian. Nu-i așa, domnule conte?

Sebastian luă o înghițitură de vin și chibzui cu grijă.

— Ei...

Prudence îi zâmbi doamnei Fleetwood, ca s-o liniștească.

— Nu vă îngrijați, doamnă. Va avea grijă de Jeremy.

— Îți închipui că te cred? spuse repede Drucilla.

Sebastian îi aruncă lui Prudence o privire periculos de amuzantă.

— Doamna Fleetwood are dreptate să fie sceptică, draga mea. De ce-ar trebui s-ajut un Fleetwood?

— Încetează, Angelstone, spuse Prudence. Chiar acum! N-o chinui pe mătușa ta în felul ăsta. E foarte îngrijorată.

— Și are motive întemeiate, zise Sebastian.

Nările doamnei Fleetwood frământară de furie.

— Am știut eu că nu sunt șanse să ajung la o înțelegere cu tine, Angelstone. Țasta-i motivul pentru care am făcut un efort să vorbesc între patru ochi cu lady Angelstone...

— Un efort care-a eșuat.

Sebastian merse agale prin cameră, se așeză la biroul lui și își puse picioarele încălțate în cizme pe suprafața lui de mahon.

— Spune-mi, mătușă, ce-ai crezut să obții pledându-ți cauza în fața soției mele?

— N-am venit astăzi aici ca să pledez în fața nimănui. Am venit aici ca să insist ca jocul tău de-a șoarecele și pisica să înceteze imediat. Am crezut că lady Angelstone ar putea avea o oarecare influență asupra ta.

— Zău?

Sprâncenele lui Sebastian se ridicară.

— Ce te-a făcut să crezi că ea va fi de partea ta în această problemă? Ea este, la urma urmelor, soția mea. Îmi este loială.

— Angelstone, poartă-te frumos!

Prudence privi la Drucilla.

— Fiți convinsă, doamnă, că Angelstone nu completează împotriva familiei dumneavoastră. Dovada pe care n-a lăsat-o în mâinile autorităților este destul de condamabilă, totuși. Trebuie să vă spun că e necesar să aflăm de ce-a fost lăsată la locul crimelor.

— Am auzit că Ringcross a fost omorât căzând accidental și că Oxenham s-a sinucis, spuse Drucilla. Nici nu e vorba de crimă. Cu excepția lui Angelstone.

— Nu s-a vorbit despre crimă, deoarece dovada care-l implica pe Jeremy a fost ascunsă de către Angelstone, spuse Prudence. Și-a asumat un risc de dragul familiei, doamnă.

Sebastian zâmbi cu răutate și sorbi din vin.

— Devotamentul meu față de familie nu are limite.

Drucilla îi aruncă o privire piezișă.

— Ei, aș! Nu cred că a existat vreodată o dovadă care să-l implice pe Jeremy, la locul crimelor. Angelstone a pus la cale întreaga afacere.

— Nu, n-a făcut-o.

Prudence începu să se enerveze din nou.

— Ba da, el a făcut-o! spuse Drucilla. Îmi dau foarte bine seama de asta. Este evident că a auzit că acele două suflete

nefericite au părăsit acest pământ. Apoi a fabricat dovada care-l implică pe fiul meu, pretinzând că a fost găsită la locul crimei și i-a prezentat-o lui Jeremy ca probă. Urmărește să ne amenințe cu așa zisa dovadă.

— O concluzie foarte logică, aprobă Sebastian. Mă surprinzi, mătușă. Nu m-am așteptat la un raționament atât de inteligent din partea ta. Are doar o mică scăpare. N-am fabricat eu dovada. Ea e foarte reală și a fost realmente găsită la locul crimelor. Și-ar mai putea exista și alte dovezi dacă o să mai aibă loc alte crime din astea ciudate.

— Prostii! întreaga poveste este un scenariu destinat exclusiv torturii familiei mele.

Drucilla se ridică în picioare.

— Chiar eu, care știu la ce să mă aștept din partea ta în ce privește familia, nu pot să cred c-o să prezinți într-adevăr autorităților dovada ta falsă.

— Crezi că nu? spuse Sebastian zâmbind. Dar ar fi atât de amuzant, nu-i așa? Imaginează-ți doar ce-ar spune ziarele dacă un Fleetwood va fi judecat pentru crimă. Imaginează-ți doar ce va spune înalta societate.

— Sebastian!

Prudence ar fi vrut să-l strângă de gât.

Drucilla îl privi pe Sebastian.

— Nu cred c-ai permite ca un bărbat tânăr, nevinovat să moară-doar ca să te amuzi dumneata, domnule. Nici c-o să te înjosești atât de mult de dragul răzbunării.

— Și dacă nu e nevinovat? întrebă Sebastian liniștit.

Drucilla porni spre ușă.

— Nu fi măgar, Angelstone. Fiul meu n-a avut nici un motiv să-i omoare pe cei doi bărbați.

Prudence își dădu seama că Sebastian era pe punctul de a-i răspunde. Îl preveni printr-o privire, în timp ce mătușa lui trăgea frenetic de șnurul clopoțelului pentru a-l chema pe Flowers.

— Bună ziua, doamnă Fleetwood. Știu că e o încercare neplăcută. Doresc să vă asigur încă o dată că Angelstone se va ocupa de această problemă.

— S-o vedem și pe asta!

Drucilla privi atentă la rochia lui Prudence în timp ce Flowers deschise ușa.

— Apropo, culoarea levănțicăi este de-a dreptul îngrozitoare pentru tine, doamnă. Te face să pari foarte palidă.

Prudence îl văzu pe Sebastian coborându-și picioarele de pe birou.

— Vă mulțumesc pentru părerea dumneavoastră, doamnă Fleetwood, spuse Prudence în grabă. O să mă gândesc la asta când o să fac cumpărături.

— Și-ar fi bine să-ți găsești o altă croitoreasă.

Drucilla se îndreptă spre ușa deschisă.

— Rochia pe care ai purtat-o seara trecută la balul Holling a fost categoric indecentă. Deloc potrivită pentru poziția ta. Arătai ca o femeie cu reputație dubioasă, îmbrăcată pentru operă.

Sebastian era acum în picioare.

— La dracu', soția mea poate purta ce dracu' vrea ea să poarte.

— Angelstone, te rog, noaptea trecută ai avut aceeași părere despre rochia mea, dacă-ți amintești.

— Asta-i altceva!

Străbătu repede camera, străpungând-o pe mătușa lui cu privirea lui nimicitoare.

— Mai ai și altceva de adăugat despre îmbrăcămintea soției mele, doamnă?

— Nu știu de ce te simți ofensat, Angelstone.

Drucilla privi înapoi din cadrul ușii.

— Rochia a fost o rușine. Aproape că i se vedeau sfârcurile sânilor. A fost acel tip de rochie pe care-l poartă actrițele.

Ochii lui Sebastian ardeau ca focul iadului.

Prudence alergă repede în calea lui.

— Poate-ar fi mai bine să plecați, doamnă Fleetwood, spuse ea peste umăr.

— N-am nici un motiv să rămân.

Drucilla trecu pe lângă Flowers și ieși în hol. Părea că uitase de necaz.

Flowers privi fața stăpânului său, trase discret ușa și o închise cu o mișcare bruscă, rapidă.

— Ticăloasa dracului!

Sebastian desfăcu mâinile încleștate ale lui Prudence.

— S-o ia dracu' pe ea și pe tot neamul ei! Jeremy poate fi spânzurat din partea mea. Toți pot să moară spânzurați.

— Sebastian, nu, așteaptă, nu crezi ce spui. Oprește-te.

Prudence fugi înaintea lui și se întoarse în fața ușii. Se așeză cu spatele la ușă, cu brațele îndepărtate, formând o baricadă.

— Dă-te la o parte, Prue!

— Ascultă-mă. Motivul pentru care te jignește atât de mult e că l-a iubit pe tatăl tău.

— Ți-ai pierdut mințile? L-a urât pe tata.

— Din cauză că s-a căsătorit cu altcineva. Nu înțelegi? Era îndrăgostită de el și el a fugit cu o altă femeie. Apoi ai venit tu și ai pretins titlul de noblețe. E clar că nu-l va ierta niciodată, și nici pe tine.

Capitolul 16

— Fii rezonabil, Sebastian, spuse gâfâind Prudence în timp ce se postă în fața ușii. Ce-ai putea să-i faci dacă mergi după ea? Este femeie și e cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă. Nu poți s-o atingi și știi asta.

— N-am s-o ating, spuse Sebastian clocotind de mânie. Am s-o informez pe ticăloasa asta bătrână că intenționez să-i tai aproape în întregime venitul pe care îl are de la domeniul Angelstone. Pot să opresc, de asemenea, întreținerea restului

familiei, atât timp cât sunt capul familiei, din motive bine întemeiate.

— Din cauza observațiilor ei despre îmbrăcămintea mea?

Prudence îl privi cu dezaprobare.

— Te-a insultat, zise el.

— Nu m-a insultat. A fost destul de amabilă să-mi ofere sfatul ei de cunoscătoare.

— Sfat?

— E considerată ca fiind foarte elegantă. Hester mi-a spus asta. Ea știe ce vorbește, spuse Prudence...

— Te-a insultat în față. De față cu mine!

— Da, ei, se mai întâmplă. Sunt de acord cu ea în privința rochiei.

Prudence își întinse pulpanele rochiei.

— Nu mi-a plăcut niciodată în mod deosebit culoarea levănțicăi. Am comandat această nuanță pentru că mi s-a spus că-i ultimul strigăt al modei. Nici mie nu mi-au plăcut toate aceste volane. Mătușa ta are perfectă dreptate. O să-mi schimb croitoreasa.

— La dracu'!

Sebastian auzi roțile trăsurii Drucillei pe stradă, în fața ușii principale. Era prea târziu să meargă după ea, chiar dacă reușea s-o îndepărteze pe Prudence din cadrul ușii. Se răsuci pe călcâie și se duse încet, înapoi la birou.

— Femeia asta e o ticăloasă.

— Nu-ți permit să te folosești de câteva observații neînsemnate cu privire la îmbrăcămintea mea, ca scuză ca să te răzbuni, Sebastian.

— Nu?

Se așază în fotoliu și își puse picioarele înapoi pe birou.

— Nu.

Prudence se îndepărtă încet de ușă. Își împinse ochelarii mai sus pe nas, clipi de câteva ori și înghiți în sec. Se uită atentă în cămin.

— Ți-am spus că nu vreau să te folosești de mine în felul ăsta. Este nedrept din partea ta, domnule conte.

Sebastian o privi cu un sentiment sălbatic de frustrare. Apoi se încruntă, în timp ce ea scoase o batistă din buzunar și se șterse la coada ochiului.

— La dracu, Prue, iar plângi?

— Nu, sigur că nu.

Prudence își vârî batista la loc, în buzunar.

— Am avut doar ceva în ochi. Cred c-a ieșit acum.

Sebastian știa că-l minte.

— Nu înțelegi! spuse el aspru.

El nu o privi. Îi era teamă că ar vedea alte lacrimi.

Prudence trase aer pe nas.

— Ce nu înțeleg?

Sebastian se strădui să găsească o cale pentru a-i explica un lucru pe care el începea doar acum să-l înțeleagă.

— N-am avut de gând să mă răzbun pentru trecut, acum câteva minute, când am încercat să plec după mătușa mea.

— Dacă nu căutai o scuză s-o pedepsești pentru ce s-a întâmplat în trecut, de ce ai fost atât de afectat de observațiile ei cu privire la rochiile mele?

Vocea lui Prudence suna mai calmă acum.

Sebastian decise că o putea privi din nou. O făcu foarte prudent sperând să n-o vadă plângând.

Nu plângea. Îl privea demnă, stând în picioare cu mâinile împreunate în față. Ochii i se vedeau limpezi și atenți prin lentilele ochelarilor.

Sebastian se simți foarte ușurat.

— Am fost doar supărat de insultele pe care ți le-a adus.

— Mie?

Prudence păru surprinsă.

— Asta a fost tot?

— N-are dreptul să-ți vorbească în felul în care a făcut-o.

Sebastian privi în jos, căci Lucifer îi sări ușor în poală, începu să mângâie pisica.

Prudence zâmbi, părând și ea foarte ușurată.

— Nu-i nimic, Sebastian. Ofensa ei neînsemnată, cu siguranță nu merită represaliile pe care le-ai avut în minte.

— Nu sunt sigur de asta.

Sebastian făcu o pauză.

— Ce-au fost vorbele alea fără sens că mătușa mea a fost îndrăgostită de tata?

— Intuiția mea, împreună cu câteva lucruri pe care mi le-a spus înainte de-a sosi tu, m-au făcut să cred că așa au stat lucrurile.

Prudence se așeză vizavi de el.

— E foarte trist, nu?

— Nu mi-o pot imagina pe mătușa mea îndrăgostită de cineva.

— Eu pot.

Prudence se lăsă pe spate în fotoliu.

— Acum, deci, să vedem ce putem face pentru Jeremy, odată pentru totdeauna. Nu doresc să continui să chinuiești pe fiecare, inclusiv pe mine, doar pentru că te amuză.

Sebastian se amuza jucându-se cu recipientul, suflat cu argint pe care-l folosea la topirea cerii roșii.

— Încă fac cercetări.

— Am bănuț eu. O să-l ajuți pe Jeremy, nu?

— Cred că da.

— Te superi dacă întreb de ce?

— Are vreo importanță pentru tine? Sebastian fu profund iritat de întrebare.

Prudence zâmbi împăciuitor.

— Sunt curioasă. E în firea mea, tu știi. Continui ancheta pentru că o consideri, obligație de familie?

— La dracu, nu!

Dezamăgirea făcu să dispară zâmbetul ei de speranță.

— Înțeleg. Atunci pentru că ai o curiozitate atât de mare încât nu poți rezista să nu afli răspunsul?

Sebastian ridică din umeri.

— E, fără îndoială, doar unul dintre motive, spuse el și începu să scarpine urechile lui Lucifer. Dar nu singurul.

— O faci pentru că te amuză continuarea anchetei?

— La dracu', Prue, o fac din cauza ta!

Sebastian dădu la o parte recipientul pentru ceară.

— Ei, ești mulțumită?

Ea îl privi fix.

— O să-l ajuți pe Jeremy pentru că doresc eu s-o faci? zise Prudence și se încruntă. Înțeleg. O faci pentru că te amuză să-mi faci pe plac.

— Așa cum toată lumea știe, sunt dispus să mă distrez în moduri foarte ciudate.

— Dar, Sebastian...

Se auzi un ciocănit discret în ușa bibliotecii. Sebastian se simți profund ușurat de întrerupere.

— Intră!

Flowers deschise ușa cu grijă. Ducea o mică tavă de argint pe care se afla un bilet împăturit. Fața lui dură se relaxă într-o oarecare măsură când văzu că stăpânii casei nu ajunseseră la bătaie.

— Mă scuzați, doamnă, domnule conte. A sosit un mesaj pentru lady Angelstone.

— Pentru mine? Mă întreb cine l-ar fi putut trimite?

Prudence se ridică în picioare și merse în grabă prin cameră înainte ca Flowers să poată ajunge la ea.

Impulsivitatea ei îl făcu pe Flowers să ofteze adânc îndurerat. Îi înmână biletul și ieși din bibliotecă.

Sebastian privi cum Prudence rupe sigiliul. M-a vrăjit, gândi el. Sau poate „subjugat” e cuvântul potrivit. Tot ce era în legătură cu ea acționa asupra lui ca o vrajă, îndepărtând ostilitatea. Fața vioaie, vitalitatea feminină și. Sinceritatea ei pătimașă îl încălzeau.

— Doamne Dumnezeule, Sebastian!

Prudence ridică privirea de pe biletel. Fața ei era extrem de emoționantă.

— E de la lordul-Bloomfield. Ce dracu' dorește?

Sebastian îl puse pe Lucifer alături. Se ridică în picioare și străbătu în grabă camera ca să ia biletul din mâna lui Prudence. Citi scrisul mărunț și fin.

Draga mea Lady Angelstone, Doresc să vă cer părerea de expertă. Problema este extrem de urgentă. Are legătură cu întâmplările recente în care sunt implicate fenomene spectrale. V-aș vizita eu, dar sufăr de o boală de nervi și îmi este foarte greu să călătoresc, chiar pe distanțe mici. Prin urmare, m-ați putea vizita mâine dimineață la ora unsprezece? Voi fi extrem de recunoscător.

Ai dumneavoastră, C. H. Bloomfield.

— Face aluzie la întâmplări recente de natură spectrală!

Ochii lui Prudence se îngustară gânditori.

— Crezi că se referă la morțile celorlalți doi „Prinți ai Virtuții”?

— Se spune că Bloomfield e foarte ciudat, poate chiar nebun. E posibil ca, după ce-a aflat de moartea lui Ringcross și Oxenham să se fi convins pe sine că s-a întors fantoma lui Lillian.

— N-ar fi singurul care crede asta, îi reaminti Prudence. Este exact ceea ce credea acel biet bătrân, care se credea Halfwit Higgins.

Sebastian examinează biletul.

— Fie că Bloomfield e atât de nebun pe cât se zvonește că este, fie că acesta este un șiretlic pentru a te ademeni să mergi în casa lui.

— Un șiretlic? De ce naiba ar dori el să mă ademenască în casa lui?

— Nu știu. Un lucru e sigur: n-o să mergi singură acolo!

— Bineînțeles că nu mă duc singură. O să mă acompanieze camerista mea.

— Nu, spuse Sebastian. Mă iei pe mine.

— Nu sunt sigură că vreau să te iau cu mine, domnule conte. Asta e domeniul meu de cercetare, la urma urmelor.

— Dumnezeu știe că ți-ai băgat nasul în ultima parte a anchetei mele.

Sebastian împături la loc biletul lui Bloomfield.

— Cel puțin îmi poți permite să mă amestec puțin în domeniul tău profesional. Acum, trebuie să mă scuzi, draga mea. Mă duc la clubul meu.

— Dar ne aflăm în mijlocul unei discuții foarte interesante, înainte ca Flowers să ne aducă acel bilet. Doresc s-o continuăm.

— Îmi pare rău, Prue. L-am spus lui Sutton c-o să-l întâlnesc.

Sebastian o sărută ușor pe gură și apoi se îndepărtă spre ușă.

— Vreau, de asemenea, să-l urmăresc pe Curling pentru a vedea dacă pare atât de neliniștit pe cât spune Whistlecroft că este.

— Whistlecroft a zis despre Curling că e îngrijorat? întrebă Prudence și îl urmă pe Sebastian în hol. Nu mi-ai spus asta niciodată.

— N-am avut ocazia. Dacă îți amintești, când m-am întors, tu stăteai de vorbă cu mătușa mea.

Sebastian își luă pălăria și mănușile de la Flowers.

— Nu mă aștepta, doamnă. Mă întorc noaptea târziu.

— Angelstone, așteaptă!

Prudence îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Flowers, care părea că a asurzit. Făcu în grabă câțiva pași înainte și își coborî vocea.

— Domnule conte, eram în mijlocul unei discuții oarecum interesantă acum câteva minute. Aș dori foarte mult s-o continuăm.

— Poate mai târziu.

— Angelstone, încerci să mă eviți?

— Sigur că nu, doamnă. De ce-aș vrea să te evit?

Pentru a doua oară în acea zi, Sebastian se strecura prin ușa principală a casei. Răsuflă ușurat când îl auzi pe Flowers închizând ușa după el.

Ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să termine discuția pe care o începuse cu Prue înainte de sosirea biletului de la Bloomfield, gândi el. Nu-și dădea complet seama de ce îi era teamă s-o continue. Știa doar că nu dorea ca Prudence să-l întrebe deschis de ce continua ancheta.

O făcuse să creadă că-l amuza s-o tolereze în această problemă, dar știa că nu acesta era adevărul. Realitatea era că ea devenise atât de importantă pentru el, încât dobândise o putere incredibilă asupra lui. Ar fi făcut aproape orice ca să-i fie pe plac. Acest fapt îl îngrijora.

Nimic nu-l mai impresionase realmente de la acel răsărit rece, învăluit în ceață, în munții din Saragstan. Construisese o barieră de gheață împotriva oricărei amenințări posibile. Zidul rece cu care se înconjurase îl protejase până acum, dar știa că, undeva înăuntrul lui începuse dezghețul. Lumina soarelui, pe care o adusesese Prudence în viața lui, avea un efect înșelător.

Sebastian dorea căldura lui Prudence, dar se temea încă de ea. Știa că dacă gheața din interior s-ar topi complet era foarte posibil să descopere că n-a mai rămas nimic care să umple locul rămas liber...

Chiar dacă îi era teamă că locul unde acum era răceală s-ar putea transforma în neant, tânjea să afle ce simțea Prudence pentru el. Avea nevoie să știe dacă era atrasă spre el de ceva mai adânc decât avantajele reciproce și pasiunea împărtășită.

Se întrebă dacă ea era capabilă să-l iubească vreodată.

Puțin înainte de miezul nopții, ieși din camera clubului unde se jucau cărți. Petrecuse peste trei ore jucând whist cu mai mulți membri amețiți, sperând să afle ceva folositor despre Ringcross și Oxenham. Se bârfise despre morțile lor, dar nimeni nu pronunțase cuvântul „crimă”. Nimeni nu se referise, de asemenea, la „Prinții Virtuții”. Important era că pierduse trei ore.

— Oh, aici erai, Angelstone!

Garrick străbătu camera pentru a i se alătura în fața căminului.

— Mă întrebam dacă mai ești pe-aici. Ai avut ceva noroc acolo? întrebă el și făcu semn cu capul spre camera unde se juca cărți.

— Un pic, spuse Sebastian ridicând din umeri. Am câștigat o mie de lire de la Evans și probabil că aș fi putut obține mai mult dacă n-aș fi fost prea plictisit să continui jocul. Nici o competiție reală. Omul era atât de beat, încât abia dacă-și ținea cărțile.

Sebastian își aminti că nu-i vorbise lui Garrick despre ultimul lui caz. Își dădu seama că erau două motive pentru care nu se destăinuise prietenului său. Primul era că ancheta implica un Fleetwood și știa, fără să întrebe, că Prudence n-ar fi vrut ca el să discute problema cu străini. Adevărul era că nu dorise să-i spună. Îi convenea sau nu, asta era o chestiune de familie.

Cel de-al doilea motiv pentru care nu-i vorbise lui Garrick despre anchetă era că nu mai avea nevoie de un confident. O avea pe Prudence.

— Fiindcă veni vorba de beție, spuse Garrick încet, iată-l pe Curling. Se pare că abia se ține drept.

Sebastian îl văzu pe Curling intrând pe ușa clubului cu mersul exagerat de atent al unui om foarte beat.

— Nu-l vezi des în starea asta!

Garrick întinse mâinile spre foc.

— Ultima oară când l-am văzut într-o astfel de condiție a fost cam cu trei luni în urmă. Amândoi, am pierdut împreună la cărți, după ce-am băut aproape toată noaptea. Nu-mi pot aminti prea multe, dar mi se pare că el era la fel de beat ca mine.

— Cred că-mi aduc aminte de seara aceea.

Sebastian se uită cum Curling se așeză grijuliu într-un fotoliu.

— În dimineața următoare m-ai informat că intenționei să nu mai bei un timp.

Gura lui Garrick se crispă.

— Îți jur, Angelstone, nu doresc să mai ajung vreodată în halul în care eram în noaptea aia. Nu-mi place să simt că nu sunt în stare să-mi amintesc ce-am spus, sau ce-am făcut. Și categoric nu doresc să mai fiu vreodată atât de bolnav cum am fost în ziua care a urmat.

— Zici că baronul Curling e tot atât de beat ca în noaptea aia?

— Da. Vizitiul lui ne-a dus pe amândoi acasă, zise Garrick cu repulsie.

— Dacă nu te superi, cred c-o să vorbesc cu el.

— Cum dorești. Te văd mai târziu.

Sebastian porni spre locul unde stătea Curling, singur. Pe masa de lângă el era o sticlă adusă de curând, plină cu vin. Curling își turnase deja un pahar. Privi în sus, spre Sebastian, cu ochii împăienjeniți.

— O, tu ești, Angelstone. Mi te alături?

— Mulțumesc.

— Sebastian se așeză și își turnă puțin vin într-un pahar, își întinse picioarele și simulă că se așează că să bea împreună mult timp. Luă doar o mică înghițitură din vinul dulce, tare.

— Pentru fericire în căsătorie! spuse Curling, cu o voce neclară.

Își ridică paharul și dădu pe gât jumătate din conținut.

— Să cred că doamna ta reușește încă să te amuze?

— Foarte mult.

Sebastian răsuci paharul în mâini.

— Spune-mi, mai practică mica ei îndeletnicire favorită?

Curling își strângea paharul atât de tare, încât articulațiile i se albiseră. Se uita fix în jos, la conținutul paharului, de parcă cerceta adâncimi fără fund.

— O interesează încă fenomenele spectrale. Îndeletnicirea asta o amuză și n-am nimic împotriva ei.

— Îți amintești discuția noastră despre fantome, la castel?

— Vag, spuse Sebastian.

— Cred că ți-am spus că mă gândeam c-ar putea fi destul de distractiv să întâlnești realmente una.

— Mi se pare că-mi amintesc că tu considerai experiența ca pe un tonic excelent pentru plictiseala despre care spuneai că se abătuse asupra ta.

— Am fost un nătărău!

Curling își frecă rădăcina nasului.

— Poate te interesează să știi că mi-am schimbat părerea de atunci.

— De ce?

Sebastian zâmbi fără nici o urmă de umor.

— Ai întâlnit într-adevăr una?

Curling se cufundă mai mult în fotoliu. Și privi la distanță.

— Ce-ai zice dacă încep să mă întreb dacă nu cumva există realmente fantome?

— Aș spune c-ai consumat prea multe sticle de vin în noaptea asta!

Curling dădu din cap.

— Și, fără îndoială, ai avea dreptate, spuse el, apoi închise ochii și își lăsă capul pe spătarul fotoliului.

— Nu pot să-mi amintesc câte sticle am băut în seara asta.

— Te asigur că vor fi toate trecute pe nota ta de plată.

Gura lui Curling se strâmbă.

— Fără îndoială!

Un moment fu liniște. Sebastian nu încercă s-o întrerupă. Instinctului spunea că baronul Curling o va face destul de curând. În cazul în care baronul nu va adormi mai întâi.

— Ai auzit din întâmplare de moartea lui Oxenham, Angelstone? întrebă Curling o clipă mai târziu.

Curling nu-și deschise ochii.

— Da.

— L-am cunoscut destul de bine, zise Curling.

— Chiar așa?

— Am fost prieteni.

Curling deschise ochii.

— Înțeleg.

— Niciodată n-am crezut că era din categoria celor care-și pun un pistol la tâmplă.

Sebastian își examinează vinul.

— Poate că a suferit pierderi financiare recente. E un motiv destul de obișnuit pentru sinucidere.

— Nu. Aș fi știut, dacă ar fi pierdut o sumă mare de bani.

— Era un jucător înrăit?

— Doar într-o mică măsură. Nu și-a pierdut averea la cărți, dacă asta e ceea ce vrei să spui.

Curling mai luă o înghițitură mare de vin.

— Nici nu era predispus la depresiunea nervoasă. Nu înțeleg.

— E important pentru tine să-i găsești un motiv pentru sinucidere? Întrebă Sebastian cu grijă.

— Cred că da.

Mâna lui Curling se strânse transformându-se în pumn.

— La dracu, da! Trebuie să știu ce s-a întâmplat în realitate.

— De ce? Întrebă blând Sebastian.

— Pentru că, dacă s-a putut întâmpla lui Oxenham și Ringcross, atunci ni se poate întâmpla și nouă!

Curling își termină vinul și încercă să-și pună paharul pe masă. Nu reuși. Renunță la efort și rămase cu paharul în mână.

— Nu prea te înțeleg, Curling. Poate mi-ai putea explica.

Dar Curling era departe de a putea da explicații coerente, chiar dacă ar fi fost dispus s-o facă. Capul lui se prăbuși într-un colț al fotoliului.

— E greu de crezut că după atâta timp...

Cuvintele se pierdură. Închise ochii încă o dată.

— Dumnezeu să ne ajute! Poate că o merităm...

Sebastian rămase pe loc câteva minute, privind cum Curling alunecă adânc într-un somn de bețiv. Prinse paharul cu o clipă înainte de a cădea din mâna baronului.

Sebastian nu plecă spre casa lui din oraș până după ora unu noaptea. Avea timp destul să reflecteze în timp ce vizitiul îl conducea spre casă. Ceața rece încetinise încă o dată traficul de noapte, în mod normal rapid, până la unul ca de melc.

Sebastian vedea prin fereastră lămpile celorlalte trăsuri apărând și dispărând în ceața cenușie, ca tot atât de multe fantome rătăcitoare, care încercau să-și găsească drumul spre locul de odihnă veșnică.

Când trăsura se opri în fața ușii lui, Sebastian coborî din ea și urcă scările cu un presentiment ciudat. Flowers deschise ușa imediat.

— Ce noapte cumplită, domnule conte!

Flowers își întinse mâna ca să ia pălăria, mantaua și mănușile lui Sebastian.

— O noapte interesantă...

— Doamna a ajuns deja acasă?

— Lady Angelstone a sosit acum o oră și ceva.

Prudence trebuie să fie în pat, se gândi Sebastian. Nu știa dacă trebuia să se simtă ușurat sau nu. Cel puțin în felul acesta evita continuarea discuției neplăcute pe care ea dorise s-o termine mai devreme. Pe de altă parte, dacă adormise, nu putea să-i vorbească despre comportarea neobișnuită a lui Curling.

— Stinge lămpile și mergi la culcare, Flowers.

Sebastian își deznodă cravata în timp ce se îndrepta spre scări.

— Mă scuzați, domnule!

Flowers tuși prevenitor.

— Doamna nu s-a retras încă.

Sebastian se opri cu un picior pe prima treaptă a scării.

— Am crezut c-ai spus că e acasă.

— Este, domnule. Cred că vă așteaptă în bibliotecă.

Sebastian schiță un zâmbet.

— Trebuia să-mi dau seama.

Prudence nu era tipul de femeie care să fie ușor abătută din drumul ei. Încercase să-l dojenească toată ziua. Nu era nici un motiv să creadă că ea renunțase, doar pentru că era trecut de ora unu noaptea.

Sebastian luă piciorul de pe scară și traversă înapoi holul. Flowers deschise ușa bibliotecii fără un cuvânt. Sebastian n-o

văzu pe Prudence în prima clipă. Biblioteca era slab iluminată de flăcările mici din cămin. O mare parte din cameră era în întuneric.

Un mieunat slab, de bun venit, îl salută. Sebastian privi întâi spre birou și apoi spre canapeaua din fața căminului. Lucifer era încolăcit, pe spate. Sub blana lui impresionantă o grămadă de mătase de culoarea levănțicăi se revărsa peste marginea canapelei și cădea pe covor.

Sebastian înaintă până putu vedea peste spătarul canapelei. Prudence își scosese papucii de satin, de culoarea levănțicăi. Dormea încolăcită, în fața focului. Ochelarii ei se aflau pe capătul mesei, lângă o carte pe care, evident, o citise. Sebastian se opri câțva timp acolo, privind-o doar. Lumina caldă a flăcărilor făcea ca părul ei de culoarea mierii să pară de aur și forma o umbră seducătoare între sânii ei plini de farmec.

Purta iarăși una din noile ei rochii caraghioase, cu decolteu adânc. Sebastian trase concluzia că lavanda n-o prindea mai bine decât nuanța de violet. Dar nu putea nega că decolteul adânc era un cadru erotic pentru sânii ei delicat curbați.

Sebastian simți cum dorința lui crește în timp ce-o contempla pe femeia cu care se căsătorise. Orice lucru legat de ea îi convenea, gândi el. Inteligența, pasiunea, gustul amuzant pentru îmbrăcăminte, chiar tendința supărătoare de-ai ține lui lecții despre responsabilitățile lui. Toți acești factori împreună o alcătuiau pe Prudence. El n-ar fi schimbat nici un singur amănunt.

Trăiau împreună de foarte puțin timp, totuși nu se putea imagina căsătorit cu altcineva. Se întrebă dacă Prudence se imaginase vreodată căsătorită cu un alt bărbat. Cu Underbrink, de exemplu. Măruntaiile lui Sebastian tresăriră la acest gând. Știa că nu trebuie să-i fie teamă că Prudence i-ar fi necredincioasă. Era sigur că n-o să-l trădeze niciodată. Integritatea ei înăscută n-ar lăsa-o să-l dezonoreze în acest fel.

Dar nu putea să nu se întrebe cât de mult ținuse Prudence la Underbrink.

Interesele și pasiunile lor reciproce se armonizaseră odată cum nu se poate mai bine, gândi Sebastian, dar nu mai erau suficiente. El dorea mai mult de la Prudence. Dorea ca ea să-l iubească. Nevoia pe care o simțea pentru dragostea ei îl neliniștea, dar nu o mai putea nega.

În timp ce o privea, Prudence se mișcă pe canapea, ghemuindu-se într-o poziție mai comodă. Pulpanele înzorzonate, șifonate ale noii ei rochii i se mulară pe picioare, lăsând să i se vadă ciorapii de mătase.

Sebastian își dezbracă jacheta și o aruncă pe un fotoliu. Scoase cravata, care atârna, și o aruncă alături. În timp ce ocolea canapeaua, începu să-și desfacă nasturii cămășii. Nu-și putea lua ochii de la Prudence. Corpul lui era deja încordat de dorință. După ce termină de desfăcut cămașa, se lăsă pe un genunchi și își strecură mâna sub pulpanele rochiei. Degetele lui se strânsură în jurul coapsei ei moi. Se înclină în față și îi sărută buzele ușor întredeschise.

— Sebastian?

Genele lui Prudence tremurară ușor apoi se îndepărtară puțin. Se uită în sus, spre el, cu o privire somnoroasă.

— Bună seara, domnule. Era și timpul să fii acasă.

— Sunt fericit că m-ai așteptat.

— Am dorit să stăm de vorbă.

— Mai târziu.

El îi acoperi din nou gura cu gura lui, accentuând sărutul intenționat pentru a-i întrerupe protestul somnoros. După o secundă sau două, ea nu mai încercă să protesteze. În schimb, îl privi liniștită și își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

Mâna lui Sebastian alunecă mai sus, sub pulpanele rochiei și atinse curburile fine, musculoase ale șezutului ei. Cu un deget, urmări ușor șanțul care separa cele două movilițe moi.

Prudence fremătă la mângâierea neașteptată, dar nu se trase înapoi. Sebastian coborî degetul și mai mult în jos, între pulpe. Când găsi pasajul ei feminin, ascuns, pătrunse blând în el și constată că era deja umedă pentru el.

— Sebastian!

Era un fel de pasiune adormită în vocea ei, care-l făcu să simtă un alt val de dorință puternică. Își vârî limba în gura ei și coborî mâna ca să desfacă nasturii la pantaloni.

Doamne, cât de mult o dorea, gândi el. Fusese de ajuns s-o privească și sângele lui începuse să se încălzească. Dorința fierbinte din adâncul lui părea de nepotolit. Trebuia s-o aibă. Noaptea asta și pe vecie.

Jeraticul întrebărilor care mocnise în el toată după-amiaza izbucni în flăcări. Mă iubești, Prue? Mă poți iubi, în ciuda răcelii mele? N-am să-i pun întrebări, își promise el. Răspunsurile nu contează. La urma urmei, ea îl dorise. Nu era nici o îndoială în această privință. Simțea asta. Ea nici nu încercase să-și ascundă atracția fizică pentru el.

Era îndeajuns. Trebuia să fie destul.

Sebastian o ridică ușor pe Prudence de pe canapea. Se lăsă în jos pe covor și o răsturnă peste el.

Rochia ei subțire nu fusese confecționată să reziste la o astfel de agresiune. Sâni ei minunați se eliberară. Sebastian îi prinse în palme.

Privi în sus la Prudence, care îl privea prin ochii ei cu pleoape obosite. Își simți bărbăția palpitând sub greutatea seducătoare a trupului ei.

Fără să vorbească, întinse mâna și își descheie pantalonii. Mătasea de culoarea levănțicăi căzu în cascadă pe bărbăția lui tare. Strânse în pumn pulpanele rochiei șifonate și i le trase în sus până în talie.

— Sebastian?

— Ia-mă înăuntrul tău, spuse el repede. Grăbește-te, dragoste, nu pot s-aștept.

Ea căută repede, apoi degetele ei îl cuprinseseră strâns. Sebastian gâfâi. Începu să-l conducă înăuntrul ei, tot mai îndrăzneată pe măsură ce câștiga încredere.

— Asta e. Deschide-te, șopti el. Lasă-mă înăuntru. Complet înăuntru.

Sebastian gemu când simți netezimea, căldura ei umedă. Când corpul ei încordat începu încet să se acomodeze cu al lui, el suspină. Era atât de caldă și el fusese rece atât de mult timp... Acum era aproape în ea și nu mai putea îndura chinul.

— Acum, dragoste. Trebuie să te am acum.

Sebastian îi prinse strâns coapsele în mâini și îi trase mai bine picioarele în jurul șoldurilor lui.

Apoi îi cuprinse talia și o trase în jos, în timp ce el împinse în sus.

Prudence scoase exclamații slabe când el înaintă în pasajul ei umed, încordat. Se strânse în jurul lui. Sebastian simți cum întregul ei corp îi răspunde încleștându-se. Găsi mugurele mic, umflat dintre picioarele ei și începu să-l maseze cu degetele.

Sebastian simți cum Prudence se oprește o clipă și își potrivește poziția pentru o pătrundere adâncă. Închise ochii când simți căldura corpului ei invadându-l pe al lui.

Apoi ea începu să se miște încet. Se ridică iară și iară, alunecând în sus și în jos pe bărbăția lui tare. Sebastian își ridică pleoapele și fu fermecat de cum arăta ea în lumina focului. Capul ei era înclinat pe spate. Părul ei era ca aurul încălzit de flăcările focului. Linia formată de gâtul și sânii ei era priveliștea cea mai senzuală pe care o văzuse el vreodată.

Când ea se convulsionă blând în orgasm, Sebastian tremură puternic și se lăsă pradă torentului devorator care-i străbătea corpul.

Într-un târziu, Sebastian se mișcă. Prudence stătea încă întinsă deasupra lui. Își deschise ochii și văzu că ea adormise.

Întrebările reveniră cu o astfel de forță că nu le mai putu alunga.

— Prue?

— Hmm...?

Vocea ei era răgușită. Nu-și deschise ochii.

— De ce te-ai căsătorit cu mine?

— Pentru că te iubesc.

Sebastian rămase complet nemișcat. Mentea lui ascuțită rămase pentru moment buimăcită. O clipă nici nu mai putu gândi.

— Prue?

Nu se mai auzi nici un răspuns. Își dădu seama că ea adormise adânc.

După un timp, Sebastian ieși de sub ea, o ridică în brațe de pe covor și o duse în sus pe scări. O băgă cu grijă sub cuverturi și apoi intră și el lângă ea. Stătu întins pe perne, cu un braț în jurul lui Prudence, până când ceața de afară deveni slab cenușie. Dimineța rece sosise. Era greu vizibilă prin ceața întunecoasă, dar era acolo.

Sebastian adormi.

Capitolul 17

Prudence își ascunse cu greu uimirea, în dimineța următoare, când ea și Sebastian intrară în holul casei lui Bloomfield.

Nu era loc să te miști. Pretutindenii erau stivuite lăzi și cutii. În colțuri erau îngrămădite ziare vechi. Un amestec ciudat de obiecte umplea holul. Cărți, globuri, statuete mici, bastoane și pălării umpleau tot spațiul disponibil.

Haosul continua în sus, pe scări. Doar jumătate din fiecare treaptă era vizibilă. Cealaltă jumătate era ocupată de un cufăr, o ladă sau o grămadă de haine vechi.

Era o atmosferă stătută și umedă în casă, gândi Prudence, de parcă ferestrele n-ar fi fost deschise niciodată. Era, de asemenea, destul de întuneric. Un sentiment apăsător de tristețe umplea holul întunecat.

Îl privi pe Sebastian cu coada ochiului, pe sub borul larg al pălăriei noi, de pai violet. Fu nevoită să îndepărteze o panglică purpurie care-i atârna, pentru a-l putea vedea clar pe Sebastian. El examina locul cu o curiozitate ascunsă cu grijă.

— Stăpânul nu aruncă niciodată nimic, spuse menajera murdară, cu o oarecare mândrie.

— Îmi dau seama, zise Sebastian. De cât timp locuiește Bloomfield aici?

— O, de mult timp, dar a început să strângă obiecte doar de vreo trei ani, zise menajera și râse răgușit. Atunci l-a părăsit bătrâna lui menajeră și eu i-am luat locul. În ce mă privește, stăpânul poate strânge tot ce dorește, atât timp cât îmi plătește salariul.

Ușa a ceea ce odată trebuia să fi fost salonul, era deschisă. Prudence aruncă o privire rapidă înăuntru și văzu că era plină până la refuz cu multe lăzi, hârtii și alte obiecte. Observă că draperiile erau trase.

— Atenție la picioare! zise menajera și îi conduse prin hol, de-a lungul unei poteci înguste. Nu avem mulți vizitatori aici. Stăpânului îi place singurătatea. Râse.

Râse, din nou, zgomotos. Spatele lat îi sălta de forța veseliei.

Prudence privi din nou la Sebastian. Astăzi, era nesigură de starea lui de spirit. De când se sculase, în dimineața asta, vorbise doar de vizita la Bloomfield. Nu spusese nici un cuvânt despre noaptea trecută. Nici în ruptul capului. Nici cu prețul vieții ei, Prudence n-ar fi putut spune încă dacă mica ei destăinuire de dragoste avusese vreun efect asupra lui.

O luase prin surprindere noaptea trecută. Fusesse pe jumătate adormită când îi pusese acea întrebare neașteptată. Nu fusesse în gardă; dormea ocrotită, caldă și relaxată după ce făcuseră dragoste. Răspunsese fără să se gândească.

— De ce te-ai căsătorit cu mine?

— Pentru că te iubesc.

Primul gând conștient când se deșteptase în această dimineață fusesse că făcuse o greșală grozavă. Tot timpul fusesse neliniștită de felul în care ar reacționa Sebastian la o declarație de dragoste din partea ei. Faptul că astăzi el nu scosese nici un cuvânt în această privință o neliniști și mai tare.

Ar fi dat o avere să afle ce gândea el. Nu putea spune dacă era iritat sau doar plictisit de ideea că soția lui era îndrăgostită de el.

Lui Prudence i se păru că poate nu spusese cu voce tare cuvintele. Un sentiment de ușurare o străbătu la acest gând. Poate doar visase că-i spusese lui Sebastian că îl iubea.

Dar, desigur, dacă visase, trebuia să fi visat și răspunsul lui. Realitatea tristă era că, fie cu voce tare, fie în vis, nu existase nici un răspuns de la Sebastian. Dacă el știa acum că ea îl iubea, atunci hotărâse în aparență, să treacă politicos cu vederea acest lucru.

Poate că nu-l amuza.

— Stăpânul vă primește aici, înăuntru.

Menajera se opri o clipă lângă o vază pentru flori, care conținea ceea ce mai rămăsese dintr-o plantă de mult moartă. Deschise o ușă.

Prudence simți mâna lui Sebastian cum îi atingea dintr-o dată brațul, ca și când ar fi dorit instinctiv s-o tragă înapoi. Pătrunse în biblioteca lui Bloomfield, întrebându-se de ce era încă plină de întunericul nopții, la această oră din zi.

Prudence privi în jur și își dădu seama că draperiile erau trase. Doar o lampă ardea pe biroul din colț.

În spatele biroului ședea un bărbat obez, masiv, cu ochi bulbucați, cu un aer primejdios, cu părul ciufulit și cu o barbă care-i ajungea pe la mijlocul pieptului. Barba lui era suficient de argintie pentru a arăta că se apropia, probabil. – de cincizeci de ani. Avea mâinile împreunate foarte strâns pe birou. Nu se ridică.

— Ați fost atât de bună să veniți, lady Angelstone. N-am fost sigur c-o faceți. Nu mai vin multe persoane pe aici. Nu e ca în vremurile de altădată.

— Sunteți Bloomfield, cred? întrebă Sebastian.

— Da, sunt Bloomfield.

Sprâncenele păroase ale lui Bloomfield se împreunară deasupra ochilor ei.

— Dumneavoastră trebuie să fiți Angelstone.

— Da.

— Hm! Doresc să mă consult doar cu lady Angelstone. Într-o problemă profesională, știți...

Bloomfield păru că tremură, deși camera era foarte călduroasă.

— Nu-i permit soției mele să aibă consultații particulare cu clienți bărbați. Sunt sigur că înțelegeți poziția mea. Dacă doriți să-i vorbiți soției mele, trebuie s-o faceți în prezența mea.

— Ei, aș! De parcă aș încerca să profit de ea, spuse enervat Bloomfield. Nu mă interesează femeile.

— În ce privință doriți să mă consultați, lord Bloomfield?

Prudence ocoli o grămadă de exemplare vechi din ziarele „Morning Post” și „Gazette”. Găsi un fotoliu în fața biroului și se așeză. Nu era nici un motiv să aștepte să fie întrebată, gândi ea. Evident, Bloomfield nu era preocupat de detalii protocolare.

La micul dejun, ea și Sebastian discutaseră despre strategia lor. Căzuseră de acord ca ea să mențină atenția lui Bloomfield ațintită asupra ei, cât mai mult timp posibil, pentru ca Sebastian să fie liber să observe omul și locul. Totuși, acum, că văzuse harababura colosală care umplea camera, Prudence nu crezu că Sebastian va putea observa prea multe.

Bloomfield își întoarse ochii nemișcați spre Prudence.

— Am auzit că sunteți o autoritate în fenomene spectrale, lady Angelstone.

— Am studiat tema asta într-o oarecare măsură, afirmă ea cu modestie.

Expresia lui Bloomfield deveni vicleană.

— Ați întâlnit realmente vreodată o fantomă?

Din câteva motive, amintirea prezenței despre care ea gândise că o detectase în camera neagră din castelul Curling licări în mintea lui Prudence.

— A fost un caz unde am crezut că poate am descoperit un exemplu autentic de fenomen spectral, spuse ea încet. Dar nu

am fost în stare să găsesc vreo dovadă pentru ca să-mi sprijin concluzia.

Cu coada ochiului, văzu că Sebastian o privește surprins.

— Cel puțin sunteți cinstită în această privință, nu ca majoritatea șarlatanilor cu care am vorbit. Pretind că discută cu fantomele în mod obișnuit. Îmi spun ceea ce ei cred că doresc eu să aud, doar ca să-și primească onorariul.

— Eu nu cer nici un onorariu pentru serviciile mele, spuse Prudence.

— Am auzit. Acesta e motivul pentru care v-am trimis acel mesaj.

Un foșnet slab îl întrerupse pe Bloomfield. În loc să cerceteze ce l-a cauzat, el se agită sălbatic în jurul fotoliului lui.

— Ce-a fost asta? întrebă el cu glas ascuțit. Ce-a provocat sunetul ăla?

— O grămadă de hârtii a alunecat pe dușumea.

Sebastian zâmbi rece și traversă camera spre locul unde mai multe exemplare din ziarul „Morning Post” se împrăștiaseră pe covor.

— O să le strâng eu la loc, în locul dumneavoastră.

Bloomfield privi fix la hârtii, ca și când nu le-ar fi văzut niciodată înainte. Se înfioră.

— Lăsați-le.

— Nu mă deranjează să le pun la loc.

Sebastian se înclină ca să ridice hârtiile.

Bloomfield se întoarse repede spre Prudence.

— Nu mă tem să recunosc, doamnă. Am motive să cred că sunt urmărit de o fantomă. Doresc să știu dacă mă puteți scăpa de ea înainte de-a mă ucide în același mod în care i-a omorât pe ceilalți.

Prudence privi în ochii ciudați ai lui Bloomfield și înțelese că el credea fiecare cuvânt pe care îl spunea.

Dădu din nou la o parte capătul panglicii purpurii, care-o împiedica să vadă bine.

— Cunoști identitatea acestei fantome?

— Oh, da. Da, o cunosc.

Bloomfield scoase o batistă din buzunar și își tamponă sprâncenele pline de transpirație.

— A zis că o să se răzbune. Până acum a omorât pe doi dintre noi. Mai curând sau mai târziu va veni și la mine.

— Care este numele acestei fantome? întrebă Prudence.

— Lillian, spuse Bloomfield și privi fix la batista din mâna lui. Era drăguță și micuță. Dar n-a încetat să strige, în cele din urmă au fost nevoiți să-i astupe gura cu un căluș.

Prudence simți cum i se umezesc palmele în mânuși. Schimbă o privire rapidă cu Sebastian. El terminase de rearanjat ziaarele și stătea tăcut în umbră. Fu brusc foarte bucuroasă că insistase s-o însoțească astăzi.

Prudence își reveni și se răsuci spre Bloomfield.

— Ce i-au făcut lui Lillian? întrebă Prudence. Nu dorea realmente să audă răspunsul, dar știa că trebuia să-l conducă pe Bloomfield pas cu pas prin poveste, dacă urma să se realizeze ceva.

Bloomfield privi fix la lampa care ardea, pierdut în lumea lui.

— Voiam doar să ne distrăm puțin cu o târfă. Nu era altceva decât o fată de tavernă. Nu se punea problema să nu plătim pentru distracția noastră. Dar ea a făcut atâta scandal! Nu s-a oprit deloc din țipat.

Prudence își strânse degetele înmănușate într-un pumn mic.

— De ce striga?

— Nu știu. Niciuna din celelalte fete n-o făcuse vreodată.

Mâinile lui Bloomfield tremurau.

— Se pare că era de neam bun, după cum se comporta. Eu am sugerat să luăm pe altcineva, o mică desfrânată mai

cooperantă. Dar Curling a vrut-o pe ea. Într-un târziu, am băgat-o într-o trăsură. Până la urmă i-am pus un căluș.

Fața lui Bloomfield se relaxă.

— Așa i-am oprit țipetele.

Prudence își încleștă dinții, împotriva furiei care o străbătea.

— Unde ați dus-o?

— La castelul lui Curling. Curling avea o cameră pentru acel soi de distracții. O cameră destinată „Prinților Virtuții”.

Bloomfield o privi ca și cum uitase pe moment că ea se afla acolo. Se încruntă.

— Acesta era numele clubului nostru. Ne plăcea ironia acestui nume, înțelegeți.

— Înțeleg.

Prudence dorea să-l strângă de gât.

Sebastian sigur sesizase furia care clocotea ca o boală în măruntaiele ei. Se mișcă până ajunse exact în spatele ei. Ea îi simți mâna așezându-i-se pe umăr.

— Prinții Virtuții” folosesc și acum acea cameră pentru petrecerile lor personale? întrebă Sebastian prozaic, ca și cum un astfel de libertinaj era un comportament obișnuit pentru domnii de rang înalt.

— Ce? întrebă Bloomfield părând brusc buimăcit. Nu, nu. S-a terminat. Nu ne-am mai întâlnit niciodată după acea noapte. Ea a stricat totul. Totul, să-i ia dracu’ sufletul.

— Cum a stricat ea lucrurile? reuși Prudence să întrebe pe un ton relativ potolit.

— S-a sinucis!

Bloomfield se înfioră. Apoi se întoarse să privească fix în mijlocul lămpii.

Prudence se lupta să se stăpânească. Sarcina ei era să afle răspunsurile de la Bloomfield, nu să-i spună ce gândea ea despre el.

— S-a omorât din cauza a ceea ce i-ați făcut?

— Curling a fost primul, spuse Bloomfield foarte încet. Era fecioară. Nu s-a așteptat la asta, înțelegeți. Curling a fost foarte încântat. A zis că-și meritase banii. Au avut-o apoi Ringcross și Oxenham.

— Și dumneavoastră? întrebă Prudence.

— Cam pe când îmi venise rândul, funiile se slăbiseră. S-a eliberat de ele și a alergat la fereastră. Curling a încercat s-o prindă, dar a alunecat și a căzut. Din cauza robelor, înțelegeți. Toți purtau robe negre. Ceilalți erau prea beți ca s-o prindă la timp.

Prudence își aminti un vis vag despre draperii negre care fluturau în fața unei ferestre care s-a deschis în întuneric.

— Lillian s-a aruncat pe fereastră?

— A stat nemișcată o secundă. Apoi și-a rupt călușul de la gură și s-a uitat înapoi la noi. Niciodată n-am să-i uit privirea, din momentul în care ne-a blestemat. Niciodată, cât o să trăiesc. Bloomfield își trânti picioarele pe birou. Ochii ei mă obsedează de trei ani blestemați.

Prudence fierbea de furie. Fără exagerare, câteva secunde fu incapabilă să vorbească. Sebastian fu cel care continuă, cu calm, interogatoriul.

— Ce-a spus când v-a blestemat? întrebă el fără vreun semn de emoție în voce. Care au fost exact cuvintele lui Lillian, Bloomfield?

— Veți plăti. Așa cum Dumnezeu îmi este martor, jur că veți plăti?! Se va face dreptate!

Bloomfield privi în jos, spre mâinile lui tremurânde.

— Apoi s-a prăbușit pe pietrele de jos. Și-a rupt gâtul.

— Ce-ați făcut atunci? întrebă Sebastian.

— Curling a zis că trebuie să ne descotorosim de cadavru. Să facem să pară că s-a înecat. Ne-a pus s-o înfășurăm într-o pătură și s-o ducem la un râu, spuse Bloomfield încruntându-se. Era atât de ușoară... Cântărea foarte puțin...

Prudence își îndreptă umerii și își spuse că trebuia să termine ancheta, indiferent cât de neplăcută era.

— Și acum credeți că Lillian s-a întors să se răzbune?

Ochii lui Bloomfield erau mistuiți de o groază greu stăpânită.

— Nu este drept. Era doar o târfă de tavernă. Am vrut doar un pic de distracție.

— Târfele de tavernă au și ele sentimente, exact ca și celelalte femei, spuse Prudence încordată. Cu ce drept ați forțat-o să intre în trăsura aia și ați transportat-o cu sila? Ea se întrerupse, cu un mic oftat, în timp ce degetele lui Sebastian o strângeau de umăr.

Dar ea văzu imediat că nu trebuia să fie îngrijorată de faptul că Bloomfield încetă să mai povestească. El privea din nou, fix spre lampă, cugetând la câteva năluci pe care numai el le putea vedea.

— E totul atât de nedrept, murmură el. Târfa s-a răzbunat deja pe mine. De ce vrea să mă omoare? N-a făcut destule?

Prudence se aplecă înainte.

— Ce vrei să spui? Cum s-a răzbunat Lillian pe tine?

— N-am mai avut nici o femeie din noaptea aceea, urlă Bloomfield. Disperarea se întipări pe fața lui. Părea, acum, că n-o mai vede de loc pe Prudence. Continua să privească năluca pe care-o vedea în lumina lămpii.

— Nu mai pot avea niciodată o femeie. Ea mi-a distrus bărbăția în noaptea aceea.

Prudence începu să-i spună că i se cuvenea să fi fost într-adevăr impotent în ultimii trei ani. Dar mâna lui Sebastian o strânse din nou de umăr, făcând-o să tacă.

— Și cum credeți că vă va ucide? îl îmboldi Sebastian cu calm.

— L-a omorât deja pe Oxenham și pe Ringcross.

Bloomfield își împreună mâinile-i tremurânde.

— Știu că s-a spus că moartea lui Ringcross a fost un accident și că Oxenham s-a sinucis, dar nu e adevărat.

Am primit acest bilet, înțelegeți, continuă el.

Luă o bucată mică de hârtie și i-o dădu lui Prudence. Ea citi mesajul scurt: „Lillian va fi răzbunată”.

— De unde-l aveți? întrebă Prudence.

— L-am găsit ieri pe birou. Ea trebuie să-l fi pus acolo. Vreau s-o faceți să plece și să mă lase singur, spuse Bloomfield.

— Cum anume vă așteptați să fac asta? întrebă Prudence.

— Contactați-o. Spuneți-i că am plătit partea mea, prin tot ceea ce s-a întâmplat.

Prudence se uită la el.

— S-ar putea să fie greu s-o conving că ar trebui să fie mulțumită. La urma urmelor, dumneavoastră sunteți încă viu, iar ea e moartă.

— Nu e drept, spuse din nou Bloomfield. Am plătit pentru ce s-a întâmplat. Nici n-am avut-o pe fată.

— Dar dumneavoastră ați privit, în timp ce alții au violat-o, spuse Prudence. Și ați fi urmat la rând, dacă Lillian nu s-ar fi omorât.

— Nu merit să fiu urmărit de fantoma ei până la moarte. Vă spun că am plătit!

— Cred, spuse Sebastian foarte distant, c-ar fi înțelept să părăsiți orașul pentru un timp.

— La ce bun s-o fac?

Bloomfield își îndepărtă ochii îngroziți spre Sebastian.

— Ea e fantomă, l-a găsit deja pe Ringcross și Oxenham. Mă va găsi, indiferent unde mă duc.

Prudence îl privi fix pe Sebastian. Evident, el dorea ca Bloomfield să părăsească Londra. Își strânse buzele într-un mod care arăta că se gândește la ceva.

— Părerea mea profesională e că-i o ocazie excelentă de-a scăpa de prezența ei pentru un timp, dacă plecați din oraș astăzi.

— Nu spuneți nimănui unde mergeți, zise Sebastian. Absolut nimănui. Nici chiar menajerei.

Bloomfield își mișcă în semn de neputință capul.

— Nu înțelegeți. Doresc ca lady Angelstone să se ocupe de fantoma lui Lillian. Să-i spună că ea s-a răzbunat deja pe mine.

— O să am nevoie de timp ca să mă gândesc la calea cea mai bună de-a o contacta, spuse Prudence. Aceste lucruri necesită cercetare și elaborarea unui plan. Angelstone are dreptate. Cel mai bine ar fi dacă ați părăsi orașul pentru un timp.

— Dar nu vreau să călătoresc, se văită Bloomfield. Arareori plec de acasă. Mă neliniștește. Sufăr de-o boală de nervi, știți...

— Am impresia că dacă nu părăsiți această casă cât mai curând posibil, spuse Sebastian, o să vă treziți suferind de ceva mult mai rău decât boala de nervi.

Ochii lui Bloomfield se holbară.

— De data asta va veni pentru mine, nu-i așa?

— Foarte probabil, spuse Sebastian liniștit.

— Cred că Angelstone are dreptate, zise Prudence imediat. Desigur nu vă pot garanta că sunteți în siguranță oriunde. La urma urmelor, discutăm despre o fantomă. Dar sunt convinsă că dacă părăsiți orașul imediat și nu spuneți nimănui unde mergeți, poate o să reușesc să realizez ceva.

— Cel puțin o să câștigăm puțin timp pentru dumneavoastră, Bloomfield, spuse Sebastian. Și am impresia că timpul este factorul esențial.

Bloomfield o privi pe Prudence.

— O să găsiți o cale pentru a contacta fantoma lui Lillian cât timp sunt plecat?

— Dacă o întâlnesc, sigur o să vorbesc cu ea despre această problemă, spuse Prudence.

— Foarte bine.

Bloomfield se ridică în picioare, cu un aer obosit.

— Mă pregătesc să plec imediat. Vă sunt recunoscător, lady Angelstone. Începusem să mă îngrijorez după ce Ringcross a căzut din camera din turn. Dar când am aflat că și Oxenham a murit, am început să tremur realmente pentru viața mea.

— A fost foarte înțelept din partea dumneavoastră s-o chemați pe soția mea pentru a vă sfătui cu ea, spuse Sebastian. E destul de pricepută la acest fel de lucruri.

— Nimic n-a mai fost la fel din acea noapte teribilă, șopti Bloomfield. Absolut nimic!

Sebastian apucă brațul lui Prudence.

— Cred că-i mai bine să plecăm, draga mea. Ai de lucru și sunt sigur că Bloomfield dorește să plece cât mai repede posibil.

Prudence nu scoase nici un cuvânt, în timp ce Sebastian o conduse prin dezordinea care umplea biblioteca întunecoasă. Ea aruncă o privire înapoi când ajunseră la ușă.

Bloomfield ședea în spatele biroului, teama lui internă fiind ușor vizibilă în ochii lui imobili. Privea fix în jos, spre lampă.

Sebastian și Prudence merseră repede prin hol, spre ușă. Nici nu doreau să o aștepte pe menajeră. Sebastian deschise ușa și o scoase pe Prudence afară, în lumina rece a soarelui.

— Spune-mi, draga mea, întrebă calm Sebastian în timp ce o ajuta să intre în trăsura care aștepta, ce-ai să-i spui fantomei lui Lillian dacă o să reușești să-i vorbești?

Prudence strângea cu înverșunare monoclul în poală.

— Am să-i spun că are tot dreptul să se răzbune pe „Prinții Virtuții”. O să-i urez noroc. Și am să spun că Jeremy a iubit-o foarte mult și că și el vrea ca ea să fie răzbunată.

— Da...

Sebastian zâmbi cu zâmbetul lui cel mai rece în timp ce se așeză vizavi de ea.

— Cred că este un mesaj foarte potrivit pentru a fi transmis. Dar, totuși, nu cred că în spatele morților lui Ringcross și Oxenham se află fantoma lui Lillian...

Prudence respiră adânc.

— Am dedus asta când i-ai sugerat lui Bloomfield să plece din oraș. Ca să-l protejezi, Sebastian? Vrei să dispară pentru un timp așa încât să nu ajungă victima persoanei care i-a omorât pe Ringcross și Oxenham? De ce nu-l avertizezi și pe Curling?

— Nu mă interesează în particular dacă fie Bloomfield, fie Curling se omoară. După cum stau lucrurile, toți „Prinții Virtuții” merită să moară datorită blestemului lui Lillian. Dar îl vreau pe Bloomfield departe, ca să pot cerceta acel „mausoleu” al lui pe îndelete.

Această afirmație o făcu pe Prudence să uite de supărare și să se concentreze din nou asupra investigației.

— Ai de gând să-i cercetezi casa?

— Biblioteca, în orice caz.

Sebastian se lăsă pe spate, pe perne.

— Aparent, Bloomfield n-a aruncat aproape nimic de la moartea lui Lillian, de trei ani încoace. O să fie interesant să răsfoiesc conținutul biroului lui.

— Te voi însoți.

— Ei acuma, Prue...

— În calitate de expert, desigur.

Prudence împinse în lături panglica purpurie, care iar atârna și îl privi cu hotărâre.

— Trebuie să insist, Sebastian. La urma urmelor, i-am dat cuvântul meu lordului Bloomfield că încerc să o contactez pe fantoma lui Lillian.

— Nu cred că e înțelept.

— Nu va fi absolut nici un pericol, domnule conte. Dacă suntem prinși, o să le explic că cercetez un fenomen spectral

pentru clientul meu.

Ochii lui Sebastian străluciră.

— Foarte bine, draga mea. Dacă suntem prinși, te las să dai toate explicațiile. Dar ține minte că ultima dată când ai făcut așa! te-ai răzgândit și m-ai pus pe mine.

— Este foarte puțin probabil să uit asta, domnule.

Prudence își dorea foarte mult să știe dacă Sebastian auzise sau nu confesiunea ei de dragoste din noaptea trecută.

La ora unu, în noaptea aceea, Sebastian aprinse lampa de pe biroul lui Bloomfield, scoase bucata de sârmă ascunsă în manșetă și o introduse în broască.

— Întotdeauna o porți cu tine? întrebă Prudence.

— Întotdeauna.

Intrarea în casă fusese relativ ușoară. Încuietorile lui Bloomfield erau mari și aparent de nedeschis, dar nu foarte complicate. Sebastian le deschise fără efort și Prudence îi admiră în mod corespunzător talentele.

— Locul ăsta e chiar mai rău în timpul nopții, decât în timpul zilei, șopti Prudence.

Ea stătea în picioare, în apropiere și privea peste umărul lui Sebastian, în timp ce se ocupa de încuietoarea biroului.

— Nu știu cum poate Bloomfield trăi într-o casă atât de întunecată și încărcată. Pe mine m-ar înnebuni, continuă ea.

Sebastian nu-și ridică privirea.

— El e deja nebun, în caz că n-ai observat.

— Probabil. E un om foarte ciudat.

— Cel puțin avem casa la dispoziția noastră. E sigur că Bloomfield n-a întârziat să plece astăzi din oraș. Se teme realmente de fantoma lui Lillian.

Sebastian simți că un arc cedează în interiorul încuietorii. Fu cuprins de satisfacție.

— Ah, da, dragoste! Asta e. Deschide-te pentru mine. Ușor, acum. Lasă-mă înăuntru. Minunat.

Prudence scoase o exclamație slabă, de iritare.

— Îți dai seama că ai tendința să vorbești cu încuietorile în felul în care vorbești cu mine când facem dragoste?

— Bineînțeles. Și tu ai o încuietoare fină, complicată aveți multe în comun. Amândouă sunteți veșnic amuzante.

— Sebastian, uneori ești imposibil!

— Mulțumesc. Încerc să fiu.

Sebastian deschise primul sertar și-i inspectă interiorul ticsit.

— La dracu'! Asta o să-mi ia ceva timp.

Pelerina nouă, purpurie a lui Prudence atinse cizmele lui Sebastian când ea se înclină, apropiindu-se.

— Se pare că Bloomfield și-a clasat hârtiile de afaceri la întâmplare.

— Cred că era de așteptat. Uite, tu iei grămada asta, spuse Sebastian și îi întinse o mână plină de hârtii. Eu mă uit prin astea, continuă el și scoase din sertar trei registre.

— Ce să caut?

— Nu sunt sigur. Tot ce se referă la Ringcross, Oxenham sau Curling ar putea fi, categoric, folositor. De asemenea orice se referă la o sumă mare de bani. Probabil amândouă.

Prudence privi în sus, curioasă.

— Nu înțeleg.

— E foarte simplu, draga mea. Există câteva motive pentru crimă. Răzbunarea, lăcomia și nebunia. Nu cred că avem de-a face cu un nebun.

— Am decis deja că răzbunarea e în mod clar o posibilitate.

— Da, însă singurul care pare să aibă un motiv de răzbunare, în afară de fantoma noastră, e Jeremy. Dacă ai dreptate, gândind că el nu știa nimic despre morțile lui Ringcross și Oxenham, atunci trebuie să examinăm cel de-al treilea motiv posibil.

Lumina lămpii luci pe lentilele ochelarilor lui Prudence.

— Lăcomia?

— Exact.

— Și dacă nu găsim ceva care să indice că există un astfel de motiv?

Sebastian deschise primul registru.

— Atunci trebuie să reconsiderăm posibilitatea răzbunării sau a nebuniei.

Prudence își mestecă încet buza de jos.

— Ce-ai să faci dacă descoperi că Jeremy e în spatele acestor crime?

Degetul lui Sebastian urmări o listă de cifre.

— O să-l scot de sub acuzare și îi dau o lecție foarte aspră.

Prudence clipi uluită.

— O lecție despre păcatul de a ucide?

— Nu. O lecție despre nenorocirea de-a lăsa în urmă dovezi care pot să-l acuze de crimă. Dacă Jeremy este pornit să se răzbune, va trebui să devină puțin mai eficient și mai puțin melodramatic în privința asta.

Prudence zâmbi cu căldură.

— Asta înseamnă că te-ai hotărât că nu vrei să-l vezi arestat?

— Am ajuns la concluzia că n-ar fi deosebit de amuzant.

Trecuse de ora două când, în cele din urmă, Sebastian descoperi ceea ce începuse să bănuiască c-ar putea găsi. Un fior obișnuit de satisfacție îi străbătu venele. Instinctul îi spuse că găsise cheia problemei.

— O, da, spuse el. Asta trebuie să fie.

— Ce este?

Prudence puse jos grămada de chitanțe vechi pe care le citise.

Sebastian zâmbi în timp ce parcurse cu privirea contractul de afaceri pe care îl ridicase din spatele sertarului de jos.

— Un motiv care explică destul de bine morțile lui Ringcross și Oxenham. Va explica, de asemenea, decesul lui Bloomfield, dacă se va produce.

— Nu e nebunia sau răzbunarea?

— Nu, e cel mai josnic motiv din toate, spuse Sebastian și împături documentul. Lăcomia!

Capitolul 18

Peste zece minute Sebastian urcă în trăsură, imediat după Prudence. Trase draperiile, în timp ce vehiculul porni. Aprinse apoi lampa și despături documentul pe care-l descoperise în biroul lui Bloomfield.

Prudence ședea vizavi de el, cufundată adânc în pelerina ei. Aștepta cu înfrigurare în timp ce Sebastian examina hârtiile.

— Explică-mi imediat, Sebastian. Mor de curiozitate!

Sebastian își ridică puțin privirea, încruntându-se de concentrare. Văzu apoi ochii lui Prudence și zâmbi. Și ei îi plăceau enigmaticele, la fel de mult ca și lui. Îi veni din nou în gând că fusese incredibil de norocos în alegerea miresei. Nimeni altcineva, în afară de neobișnuita lui Prudence, n-ar fi fost în stare să înțeleagă ce simțea el în această clipă, să împartă acest moment doar cu el.

Și îl iubea!

— Ei, Sebastian? Nu mă ține încordată.

Sebastian își îndreptă din nou atenția asupra documentului.

— Acesta este un contract de asociere referitor la investiții în transporturi navale, spuse el și zâmbi. Principalii acționari ai firmei sunt Ringcross, Oxenham, Bloomfield și Curling.

Prudence îl privi ciudat.

— Prinții Virtuții” fac afaceri împreună?

— Exact. Acest contract a fost încheiat acum trei ani și jumătate. Au vândut acțiunile companiei și au investit banii într-o serie de afaceri riscante.

— Ce legătură are asta cu morțile lui Oxenham și Ringcross?

Sebastian cercetă cu privirea documentul legal, evident scris de mână, căutând amănute.

— În conformitate cu acest contract, dacă unul din patroni moare, ceilalți pot să-și însușească partea lui din companie, zise el și își ridică privirea. Urmarea logică ar fi că, dacă trei din cei patru dispar, atunci ultimul din cei patru moștenește compania.

Prudence înțelese imediat. Ochii ei se măriră când ajunse la concluzia de netăgăduit.

— Curling e al patrulea!

— Da.

Sebastian zâmbi cu o satisfacție rece.

— E posibil să fie Bloomfield, dar eu cred mai degrabă că trebuie să fie Curling. Bloomfield este evident prea tulburat la minte ca să inventeze, și să pună în aplicare singur, acest plan complicat.

— Crezi că lordul Curling a omorât deja pe doi dintre prietenii lui?

— Cred că e foarte probabil. Bloomfield este, fără îndoială, următorul pe lista lui.

Prudence bătu gânditoare cu un deget înmănușat în scaunul de lângă ea.

— Primele două morți n-au stârnit suspiciuni. Toată lumea a considerat căderea lui Ringcross un accident și moartea lui Oxenham o sinucidere. Este ușor, de asemenea, să faci ca moartea lui Bloomfield să pară o sinucidere. Toți îl consideră deja nebun. Atunci de ce a încercat să insinueze că Jeremy e criminalul?

— Pentru că până la urmă cineva ar putea să cerceteze morțile celor trei bărbați, care făceau afaceri cu cel de-al patrulea, spuse Sebastian.

— Deci Curling, dacă el este în spatele crimelor, a hotărât să ia măsuri de precauție?

— Este o presupunere logică. S-a protejat pe sine, încercând să aranjeze ca altcineva să pară vinovat. Totuși a trebuit să inventeze un motiv pentru acea persoană.

— Curling a descoperit probabil că Jeremy a fost îndrăgostit de Lillian în vremea aceea, spuse Prudence. Și-a dat seama că vărul tău avea un motiv perfect pentru uciderea „Printilor Virtuții”.

— El a aranjat ca polițistul să facă cercetări, așa încât el să pară complet nevinovat, când s-ar fi descoperit totul. Cine l-ar suspecta pe bărbatul care a solicitat investigarea? spuse Sebastian și se gândi la comportamentul lui Curling din noaptea precedentă. Mai ales când acel bărbat arătase foarte clar că se teme pentru propria lui viață...

Prudence se înfășură mai bine în pelerină. Fața îi era umbrită de glugă.

— Dacă avem dreptate presupunând că ucigașul este Curling, atunci trebuie să avem în vedere un alt aspect interesant al acestei anchete.

— Care?

— Nu putem trece cu vederea faptul că tu ești cel care face ancheta pentru Whistlecroft. Nu găsești că este o coincidență cam bizară ca persoana care conduce ancheta să găsească la locul crimei dovada care îl implică pe un membru al familiei lui?

Sebastian îi zâmbi în semn de prețuire.

— Draga mea, există situații când nu știu bine ce admir mai mult la tine: inteligența sau reacția ta pătimașă în pat...

— Sebastian!

— Știu, e o alegere dificilă. Din fericire pentru mine, nu trebuie să aleg una dintre ele. Le savurez pe amândouă. Ei bine, ai perfectă dreptate. Nu putem admite că amestecul meu în această anchetă este în întregime o coincidență.

— Ce te face să crezi că lordul Curling știa de îndeletnicirea ta?

— Dacă a reușit să afle despre afecțiunea lui Jeremy pentru Lillian, atunci trebuie să aibă surse excelente de informare.

Prudence se încruntă.

— Dar cine putea să-l informeze?

Sebastian dădu din umeri.

— Whistlecroft, fără îndoială. Nu înțeleg de ce i-a dat lui Curling informația. Whistlecroft a insistat întotdeauna, chiar mai mult decât mine să păstrez secretă îndeletnicirea mea. Preferă să-și atribuie în întregime meritul anchetei, așa încât să poată primi recompensa.

— Ei, cred că nu contează cum a aflat Curling de interesul tău pentru desfășurarea anchetei. Problema este că a făcut-o.

Prudence dădu din cap, dezgustată.

— A lăsat dovada care-l implica pe bietul Jeremy la locul crimei, convins că o s-o găsești și o s-o identificei.

— Ceea ce am și făcut!

— Nu-mi pot imagina ce l-a făcut pe Curling să creadă că tu ai dori să-l vezi pe Jeremy arestat pentru crimă.

— Oricine știe că nu-mi iubesc rudele, spuse Sebastian.

— Da, dar Curling ar fi trebuit să-și dea seama că sângele apă nu se face. Ar fi trebuit să înțeleagă că-l vei proteja pe Jeremy.

Sebastian ridică o sprânceană.

— Draga mea, naivitatea ta mă alarmează uneori. Curling e mult mai pragmatic decât tine în această privință. Îmi cunoștea opinia față de restul familiei Fleetwood și avea toate motivele să presupună că n-am să ridic un deget pentru ca să-l apăr pe vreunul dintre ei.

Prudence se uită fix la el.

— Nu mă mai necăji în această privință. Știi foarte bine că niciodată n-ai lăsa ca Jeremy să fie spânzurat.

Sebastian îi zâmbi.

— Încrederea ta fără rezervă în caracterul meu, nu reușește niciodată să mă amuze, draga mea.

Prudence îl privi puțin încruntată.

— Ce urmează să facem acum? Nu putem dovedi că lordul Curling este criminalul. Tot ce-am reușit a fost să îndepărtăm dovada împotriva lui Jeremy, înainte ca ea să cadă în mâinile autorităților. Data viitoare s-ar putea să nu mai fim atât de norocoși.

— Cred că e timpul să am o altă discuție cu vărul meu, spuse Sebastian.

— Chiar acum?

— Nu pot găsi un moment mai potrivit, spuse Sebastian. E aproape ora trei. Fără îndoială, e la clubul lui favorit.

— Vin cu tine, spuse Prudence cu înflăcărare.

— N-ai să vii, zise Sebastian calm. Știi foarte bine că nu poți intra într-un club de gentlemani.

— Îmi dau seama de asta, răspunse Prudence zâmbind liniștită. Așteptăm în trăsură până când Jeremy părăsește clubul.

— La dracu! murmură Sebastian.

În cuvintele lui nu era însă nici urmă de iritare, învățase să recunoască la prima vedere o bătălie pierdută.

Nu trebuiră să aștepte mult în ceață, lângă clubul din St. James Street înainte ca Jeremy să-și facă apariția. Sebastian privi cum vărul lui coboară scările și pornește spre o trăsură care aștepta. Observă cu satisfacție că Jeremy nu se legăna în timpul mersului.

Sebastian deschise ușa trăsurii chiar în clipa în care Jeremy trecea pe lângă ea.

— Un cuvânt, vere!

— Ce dracu'?

Uimit, Jeremy privi în trăsura întunecată. Privirea sa trecu de la Sebastian la Prudence.

— Ce faci aici, lady Angelstone?

Ea îi zâmbi liniștitor.

— Dorim să-ți vorbim despre o problemă foarte urgentă, domnule Fleetwood. Sunteți amabil să ne însoțiți?

Jeremy ezită, în mod clar împărțit între bunăcuviință și o aversiune neîndoielnică pentru prezența lui Sebastian. Bunele maniere învinseseră.

— Foarte bine, spuse el, apoi intră în trăsură și se așeză. Sper să nu dureze mult. Sunt în drum spre casă. E târziu și intenționez să asist la un meci de box mâine dimineață.

— Este vorba de Lillian, spuse Sebastian calm, apoi închise ușa trăsurii.

— Lillian?

Jeremy îl privi fix în timp ce trăsură porni.

— N-ai spus deja destule în această privință?

— Am aflat recent cum a murit, zise Sebastian. M-am gândit că trebuie să aflî adevărul.

— Nu înțeleg. Ți-am spus că Lillian s-a înecat.

Prudence atinse brațul lui Jeremy.

— Ascultă-l pe Angelstone, domnule Fleetwood. Lillian, iubita dumneavoastră nu s-a înecat. A fost împinsă la sinucidere de patru bărbați îngrozitori.

Jeremy o privi uluit.

— Nu înțeleg, spuse el din nou.

— Nici noi n-am înțeles până în noaptea asta.

Sebastian aprinse din nou lampa trăsurii. Se lăsă pe spate în locul din colț și îi spuse cu calm lui Jeremy întreaga poveste, inclusiv despre amestecul lui în anchetă. Când termină, Sebastian se gândi că făcuse bine c-o luase pe Prudence cu el. Jeremy nu l-ar fi crezut altfel. Dar prezența lui Prudence și aerul ei de reală îngrijorare adăugă credibilitate povestirii. Jeremy o privi de mai multe ori pentru confirmare. De fiecare dată Prudence clătină din cap cu seriozitate.

— Este adevărat, domnule Fleetwood, spuse ea la sfârșit. Totul. Eu i-am pus întrebări lui Bloomfield.

— Și Curling este cel care încearcă să te implice în morțile lui Ringcross și Oxenham, adăugă Sebastian. A aranjat cu sânge rece ca eu să găsesc dovada pe care ți-am arătat-o.

Gura lui Jeremy se tensionează.

— Pentru că s-a gândit că vei profita de ocazie ca să mă vezi arestat pentru crimă.

— Da.

— Spui că ai mai fost implicat în anchete ca asta?

Jeremy îl privi pe Sebastian.

— Da.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce-ai ales să faci asta?

Sebastian ridică din umeri.

— Mă amuză.

Prudence împinse ușor pe spate gluga pelerinei.

— Desigur, Curling a făcut un calcul greșit. Aparent nu și-a dat seama că Sebastian, în calitatea lui de cap al familiei, nu va ezita să te protejeze.

— Vă cer scuze, lady Angelstone, spuse Jeremy încordat, dar îmi este tot atât de greu să cred pe cât îi este, evident, lui Curling.

— Prostii! zise Prudence. Zilele trecute ți-am spus că nu există nici un dubiu cu privire la loialitatea fundamentală a lui Sebastian.

Sebastian o privi discret.

— Nu-i necesar să abordezi această chestiune chiar acum, doamnă.

Jeremy privi fix la Sebastian și apoi se uită din nou la Prudence.

— Cei patru bărbați au violat-o realmente pe biata Lillian și-au făcut-o să se omoare?

Prudence confirmă clătinând din cap cu tristețe.

— Nu cred că este vreun dubiu în această privință. Dar n-o să fim niciodată în stare să dovedim asta.

Ochii lui Jeremy se îngustară.

— Nu mă interesează dacă puteți sau nu dovedi acest lucru, lady Angelstone, atâta timp cât sunteți siguri de fapte.

— Cât de sigură pot să fiu...

Prudence îl privi pe Sebastian.

— Nu-i așa, domnule?

— Eu cred ce-a povestit Bloomfield.

Sebastian văzu cum mâna înmănușată a lui Jeremy se transformă în pumn.

— Dar cred că e posibil să obținem și confirmarea.

Capul lui Jeremy se răsuci repede spre el.

— De la cine?

— Chiar de la Curling... spuse Sebastian rar.

Sebastian întâlni ochii lui Jeremy.

— Sugerez ca tu și cu mine să vorbim cu el.

Jeremy ezită, cercetând fața lui Sebastian. Apoi își ridică bărbia grăbit.

— Pentru Dumnezeu, da!

— Este timpul, evident, să facem un plan.

Prudence îl privi cu răbdare pe Sebastian.

— Ce facem mai întâi?

— Întâi, draga mea, Jeremy și cu mine te vom duce acasă.

— O, nu, domnule conte, nu puteți acționa fără mine.

Jeremy se încruntă.

— Nu e posibil să veniți cu noi, lady Angelstone. Este o treabă de bărbați. Nu-i așa, Angelstone?

— Da, spuse Sebastian, surprins de violența din vocea lui Jeremy. Foarte adevărat.

Sebastian își adună puterile când Prudence deschise gura să înceapă cearta. De data asta, își spuse el, nu va mai ceda!

Dar spre uimirea lui, ea închise gura fără să spună un cuvânt.

Când Sebastian ajunse în final să fie singur cu Jeremy în trăsură, era aproape ora patru dimineața. Se îndreptară spre casa lui Curling. Prudence își păstrase tăcerea neobișnuită tot timpul cât dură drumul spre casă, unde Sebastian o condusesese repede înăuntru și o trimisese, sus pe scări, la culcare. Sebastian știa că-l va aștepta ca să-i povestească totul, până când se va întoarce acasă.

— Desigur, o să-l provoc la duel pe Curling! izbucni Jeremy de îndată ce trăsura începu să se miște.

— Chiar așa?

— E tot ce pot face ca s-o răzbun pe biata Lillian. Când mă gândesc prin ce trebuie să fi trecut în acea noapte, fierb de mânie.

— Riscându-ți viața într-un duel, n-o aduci înapoi, spuse Sebastian blând.

Ochii lui Jeremy străluciră.

— Intenționez să-l omor!

— Ești un trăgător de elită?

— Am practicat un timp la galeria „Manton”.

Sebastian zâmbi vag.

— Știe mama ta de interesul pentru acest sport?

Jeremy își modifică poziția stânjenit.

— Nu, desigur că nu. N-ar fi de-acord.

Sebastian ascultă tropăitul copitelor cailor pe pietrele pavajului.

— Spune-mi, vere, ai fost vreodată implicat realmente într-un duel?

— Ei, nu, dar sunt sigur că pot să-mi nimeresc ținta.

— Să tragi un glonț într-un bărbat care îndreaptă un pistol spre inima ta, nu e același lucru cu tragerea unui glonț într-o țintă la „Manton”, spuse Sebastian calm. E nevoie de gheață, nu de foc, în vinele cuiva. Ești prea pățimaș pentru un duel.

Jeremy îl privi încruntat.

— Se vorbește că te-ai duelat o dată sau de două ori.

Sebastian îl privi amabil.

— Duelul e ilegal.

Ochii lui Jeremy se îndepărtară stânjeniți de la fața lui Sebastian.

— Da, domnule, știu.

Își drese vocea.

— Sunteți o legendă, domnule, cred că știți. Sunteți un bărbat de lume. V-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați da câteva sfaturi cu privire la felul în care se conduce un duel.

— Mama ta n-ar fi de acord.

— Nu-mi mai vorbi de ea.

Ochii lui Jeremy deveniră brusc fioroși.

— Nu e treaba ei. Trebuie să fac asta pentru Lillian. Nu înțelegi? Am iubit-o.

Jeremy nu glumește, gândi Sebastian. S-a hotărât.

— Foarte bine. Dacă te duelezi, o să fiu unul dintre secunzi.

Jeremy fu luat ptin surprindere.

— Vei face asta?

— Da.

— Angelstone, spuse Jeremy privindu-l, e foarte frumos din partea ta, domnule. Îți sunt recunoscător.

— Îți dai seama că dacă mori, mama ta mă va socoti vinovat. Și la fel și soția mea, spuse Sebastian și schiță un zâmbet. Pot să mă ocup de mama ta, dar nu-mi place să mă gândesc la viitorul meu, dacă lady Angelstone ajunge la concluzia că n-am făcut nimic ca să împiedic să fii împușcat.

— Dar nu intenționez să mă las împușcat, spuse Jeremy. Scopul este să-l împușc eu pe Curling.

— Nu, vere, spuse Sebastian blând. Scopul este distrugerea lui Curling. Provocarea la duel este o tactică aplicabilă în caz extrem.

— De ce?

— Rezultatele sunt prea nesigure. Poate foarte bine supraviețui, de exemplu, chiar dacă ai vârat un glonț în el. Mulți bărbați o fac. Crede-mă când îți spun că există și alte metode mai sigure pentru a-ți atinge scopul.

Jeremy privi la Sebastian în timp ce trăsura huruia pe stradă.

— Ce sugerezi să fac pentru distrugerea lui Curling?

Sebastian îi explică planul pe care îl concepusese din momentul în care descoperise afacerea care-i lega pe „Prinții Virtuții”.

Sosiră la casa din oraș a lui Curling cu o oră înainte de ivirea zorilor. Ceața se îndesea repede.

Majordomul lui Curling, ciufulit și supărat că fusese sculat din pat la o oră atât de matinală, răspunse la ușă. Oftă când văzu doi gentlemani stând în pragul ușii.

— Anunță-l pe stăpânul tău că Angelstone dorește să-l vadă imediat, spuse Sebastian.

— Înălțimea sa s-a culcat acum o oră, răspunse majordomul. Nu-i place să fie trezit.

Sebastian zâmbi.

— Nu mă interesează prea tare dacă îi place sau nu.

Majordomul privi zâmbetul lui Sebastian.

— Foarte bine, domnule conte. Dacă dumneavoastră și prietenul dumneavoastră intrați, atunci înălțimea sa va fi informat de prezența dumneavoastră, spuse el și se îndepărtă.

Sebastian privi la Jeremy, care era țeapăn de supărare și încordare.

— Liniștește-te, Jeremy. Sau, cel puțin, încearcă să pari calm. Nimic nu tulbură mai mult nervii unui dușman decât să pari

nespus de amuzat, sau chiar plictisit.

— Tu știi asta, spuse Jeremy sec. Ești maestru în așa ceva. Aș da o avere să aflu cum reușești să pari atât de al dracului de amuzat sau de teribil de plictisit într-o situație ca aceasta.

— Este talentul de a juca teatru, moștenit de la o anume parte a familiei, dacă îți amintești.

Jeremy îl privi, măsurându-l.

— Sunt mulți cei care spun că ești crud din naștere.

Sebastian se gândi la Prudence, care-l aștepta acasă.

— Dar e și cineva care spune că nu sunt.

Sunetul vocii din capătul de sus al scării captă atenția lui Jeremy.

— Vine Curling!

— Să mă lași să conduc eu discuția, spuse Sebastian repede.

— Da, domnule.

Curling, îmbrăcat într-un halat gri-argintiu, își trecu o mână prin păr în timp ce cobora scările. Fața lui trăda o ușoară iritare, normală la un bărbat care fusese trezit brusc, dar ochii lui erau ageri și atenți.

— Ce dracu' vrei la ora asta neobișnuită, Angelstone?

Se uită la Jeremy cu o privire de nepătruns.

— Sper că nu durează mult.

— Deloc, îl asigură Sebastian. Mergem în bibliotecă?

Curling ridică din umeri și îi conduse într-o bibliotecă, care se deschidea în hol. Degajat, făcu semn spre două fotolii în timp ce se îndreptă spre o masă cu băuturi.

— Beți un pahar cu mine?

— Nu! spuse Sebastian.

Sebastian se așeză într-unul din fotolii și se puse picior peste picior, cu un gest degajat.

— Nu! zise și Jeremy cu același ton distant.

Jeremy trase cu ochiul la Sebastian și apoi se așează. Nu fu în stare să pară la fel de plictisit ca Sebastian, dar era evident că se străduia.

— Cum doriți...

Curling își turnă un pahar de coniac și se întoarce să-i privească cu ochii nemișcați, întredeschiși.

— Ei? Ce e atât de important c-a trebuit să mă vizitați la ora asta?

— Suntem aici pentru ca să discutăm despre decesele recente a doi dintre asociații tăi de afaceri, spuse Sebastian.

— Asociați de afaceri?

— Ringcross și Oxenham.

Curling înghiți din coniac.

— Ce te face să crezi că sunt asociații mei de afaceri?

Sebastian zâmbi.

— Un document pe care l-am găsit în biroul lui Bloomfield. Este evident, din termenii contractului, că acum ești mult mai bogat decât erai cu câteva zile în urmă. Și dacă reușești să-l găsești și să-l omori pe Bloomfield, vei fi chiar și mai bogat.

Curling nu se mai mișcă.

— Doamne, omule! Mă acuzi de uciderea partenerilor mei de afaceri?

— Da, zise Sebastian. Te acuz.

— Asta-i absurd.

Curling se uită la Jeremy cu ochii întredeschiși, ficși.

— Ringcross a murit dintr-o căzătură, iar Oxenham s-a sinucis.

— Renunță! spuse Sebastian. Știu totul, inclusiv cum ai încercat să-l implici pe vărul meu. M-ar interesa să aflu cum ai ajuns să știi că uneori fac cercetări pentru poliție, dar nu asta e problema acuma.

— Ești nebun! se răsti Curling.

— Nu. Și nici Bloomfield nu e. Cel puțin nu în întregime. Mi-a vorbit despre ce i-au făcut „Prinții Virtuții” lui Lillian.

Mâinile lui Jeremy se încleștară pe brațele fotoliului lui.

— Ați răpit-o! Ați violat-o! Ați împins-o la moarte!

Curling se întoarse spre el cu ochii strălucind.

— A fost doar o târfă de tavernă. Unchiul ei ne-a vândut-o pentru noaptea aia. Am plătit foarte bine pentru serviciile ei.

— Nu era o prostituată! strigă Jeremy. N-ar fi fost niciodată de acord să meargă cu tine. Ai răpit-o, nemernicule!

— Prostii.

Gura lui Curling deveni disprețuitoare.

— N-a fost decât o prostituată mică, ieftină, cu picioare destul de drăguțe.

— Nici măcar nu negi? întrebă Jeremy, nevenindu-i să creadă.

— De ce-aș face-o? întrebă Curling. Îmi dau seama imediat cu cine am de-a face când văd una ca ea. Și așa cum am zis, am plătit bine pentru ea.

— Să te ia dracu’!

Jeremy se ridică pe jumătate din fotoliu.

— Stai jos, spuse Sebastian calm.

Jeremy ascultă și apoi se așează, în silă, înapoi în fotoliu.

— Ai violat-o! îl acuză el pe Curling.

Curling ridică un umăr, într-un gest evaziv.

— Admit că am avut-o. Nu prea era pricepută, dacă vrei să afli adevărul. Bătrânul ne-a asigurat că era virgină, și cred că a avut dreptate.

Jeremy îl privi fix, cu ură.

— Nemernicule!

Curling se amuza.

— Te-ai crezut, realmente, îndrăgostit de ea?

— Da, am iubit-o, lua-te-ar dracu'!

— Și ăsta-i motivul pentru care i-ai omorât pe Ringcross și Oxenham, nu-i așa? Ai gândit c-o răzbuni pe micuța ta amantă de tavernă.

— Nu i-am omorât eu, șopti Jeremy, pentru că n-am știut de vinovăția lor. Dar sunt foarte hotărât să te văd distrus, pentru ceea ce i-ai făcut lui Lillian.

— Distrus? chicoti Curling. Cum intenționezi să mă distrugi?

Sebastian hotărî că era mai bine să treacă din nou la conducere. Știa că era dificil să domolească firea impetuoasă a lui Jeremy.

— Curling, n-are nici un sens să dezgropăm totul. E deajuns să spun că eu cred că tu i-ai omorât pe Ringcross și Oxenham.

— Nu poți fi sigur.

— Ești singurul care ai avut un motiv, răspunse calm.

— Vărul tău a avut unul, replică Curling. Răzbunarea târfei lui de tavernă.

— Nu, nu el, pentru că n-a știut ce i-au făcut „Prinții Virtuții” lui Lillian, până când nu i-am spus eu.

Nările lui Curling se măriră.

— Cum poți fi sigur de acest lucru?

— Să zicem că am încredere în instinctele mele.

Sebastian își puse o mână, neglijent, pe cizmă.

— Nu asta contează. Dacă aș fi gândit că Jeremy i-a omorât pe Ringcross și Oxenham pentru ca s-o răzbune pe Lillian, n-aș avea nici un amestec în afacere.

— Vorbești despre crimă, spuse Curling repede.

— Ei și? Au meritat să fie omorâți. Dacă Jeremy ar fi făcut acest lucru, grija mea principală ar fi fost să mă asigur că n-o să lase vreo dovadă la locul crimei, data viitoare.

Jeremy îl privi fix, uimit.

Mânia străluci în ochii lui Curling.

— La dracu', Angelstone! Spui că ai proteja un Fleetwood de autorități, chiar dacă e vinovat de crimă?

— Prefer să nu fac afirmații pripite, spuse Sebastian. Te asigur totuși că n-am să-l predau pe vărul meu autorităților polițienești din cauza acestor două crime.

— Nu pot crede c-ai apăra un Fleetwood, scrâșni Curling. Toată lumea știe că-i urăști destul.

— Admit că nu-i iubesc în mod exagerat pe anumiți membri ai familiei. Dar nu-i disprețuiesc chiar atât. De mult pe cât îi disprețuiesc pe bărbații care răpesc și violează femei tinere, neajutate.

Curling își trânti mâna pe masă cu o forță care făcu ca vaza de pe ea să trepideze.

— Era o târfă de tavernă! De ce dracu' tot aduci vorba de ea?

— Se pare că nu înțelegi, spuse Sebastian. Lillian este tot ceea ce contează în această situație.

— Nu cred, mârâi Curling.

Mâinile lui Jeremy deveniră pumni.

— Am să-i fac dreptate!

Sebastian realizează că începuse să manifeste, cu oarecare părere de rău, respect pentru Jeremy.

— La dracu', nu poți dovedi nimic, Angelstone.

Curling termină de băut coniacul și puse paharul alături.

— Absolut nimic, continuă el.

Gura lui Sebastian zâmbi fără umor.

— Noi nu trebuie să dovedim nimic. Ai admis că ai cumpărat-o pe Lillian de la unchiul ei. Ai admis c-ai violat-o. Asta e destul.

— Destul pentru ce? întrebă Curling ironic. Nici o instanță judecătorească nu mă va găsi vinovat de viol. Totul s-a întâmplat cu trei ani în urmă și n-a fost decât o târfă.

— Este suficient pentru mine să insist ca tu să părăsești Londra în după-amiaza asta. Mai ai încă două zile să-ți

aranjezi plecarea din Anglia. N-o să te mai întorci!

Curling îl privi fix, năucit.

— Ești la fel de nebun ca Bloomfield. De ce-aș părăsi Anglia?

Sebastian îi întâlnește ochii.

— Pentru că dacă n-o faci, atunci eu o să-ți informez creditorii că societatea pe care tu ai înființat-o cu ceilalți „Prinți ai Virtuții” este falimentară și că acțiunile sunt fără valoare.

— Dar nu e insolubilă. Acțiunile nu sunt fără valoare, lua-te-ar dracu! Ești mai rău decât iadul.

— Vor valora mai puțin decât hârtia pe care sunt scrise, când voi fi terminat ce-am de făcut, spuse Sebastian. Am puterea și relațiile să fac asta. Amândoi știu acest lucru.

Curling dădu din cap înmărmurit.

— E absurd. Nu înțeleg nimic. Încerci să mă exilezi din țară din cauză că m-am tăvălit o dată cu o târfă de tavernă?

— Cred că într-un târziu, începi să pricepi situația.

Sebastian se ridică în picioare.

— Scuză-ne, vărul meu și cu mine plecăm.

Jeremy sări în picioare. Se întoarse spre Curling.

— Nu greși, Curling. Dacă nu părăsești Londra astăzi, te provoc la duel. Angelstone e de acord să-mi fie unul din secunzi.

Ochii lui Curling se îngustară, chibzuind. Privi la Sebastian.

— Ah, acum povestea începe să aibă ceva mai mult sens. Fără îndoială că te-ar amuza la maximum dacă ar fi să omor eu un Fleetwood pentru tine, nu-i așa, Angelstone? Asta-i micuța dramă pe care încerci s-o pui în scenă?

— Din contră, ar fi extrem de supărător dacă ai reuși să-l împuști pe vărul meu, spuse Sebastian îndreptându-se spre ușă, pentru că atunci aș fi obligat să te provoc eu la duel.

— La dracu', Angelstone. De ce mama dracului să mă provoci la duel ca să răzbuni un Fleetwood? strigă Curling.

— Nu sunt sigur precis de ce, admise Sebastian. Ceva legat de responsabilitățile mele față de familie, sau ceva tot atât de absurd. Cred că soția mea ar putea explica asta.

Capitolul 19

Sebastian ajunse acasă cu puțin înainte de ivirea zorilor. Auzi zăngănitul îndepărtat al oalelor de la bucătărie în timp ce urca scările. Dacă ziua abia se termina pentru cei din înalta societate a orașului, ea abia începea, pentru servitorii lor.

Își desfăcu încet cravata în timp ce străbătu holul spre dormitorul lui. Simțea încordarea obișnuită adânc înăuntrul lui. Aceasta era ora pe care o ura cel mai mult. Era timpul când o nouă zi se bătea cu noaptea și niciodată, nici lumina și nici întunericul nu promiteau speranță.

La această oră, lui Sebastian i se păru că simțea extrem de puternic locul rece din adâncul său. Sentimentul că era veșnic prins într-o ceață cenușie, rece, era întotdeauna mai puternic în zori.

Dar își dădu seama că nu mai era chiar atât de rău pe cât fusese în trecut. Știa că acest lucru se datora lui Prudence, care-l aștepta. După ivirea zorilor, era în stare să se abandoneze căldurii ei. Cum supraviețuise în toți acești ani fără ea?

Deschise ușa dormitorului lui și văzu că încăperea nu era goală. Prudence dormea în patul lui, în loc să fie în patul ei. Lucifer era încolăcit lângă ea. Pisica își deschise ochii de chihlimbar și începu să clipească la Sebastian.

Sebastian merse spre pat și privi la Prudence preț de o clipă. Părul ei era desfăcut, iar cămașa de noapte alunecase și îi dezgolise un umăr. Părea moale, caldă și veșnic inocentă. Datorită ei, nu mai era complet singur.

Se îndepărtă de pat și traversă camera spre o măsuță pe care se afla o carafă cu coniac. Își turnă un pahar și se așeză în fața ferestrei așteptând ivirea zorilor.

Lucifer apăru lângă fotoliu. Sări fără efort pe coapsa lui Sebastian și se așeză ca să privească răsăritul liniștit prin fereastră.

Sebastian mângâie pisica și luă o înghițitură de coniac.

— Sebastian?

— Am ajuns acasă, Prue.

O auzi sculându-se din pat și traversând camera până ajunse în spatele lui. Își puse mâinile pe umerii lui.

— Totul e-n ordine? întrebă ea calm. Întâlnirea cu Curling a mers așa cum ai plănuțit?

— Da.

Sebastian încetă să-l mai mângâie pe Lucifer și se întinse să-i prindă mâna.

— Cred că va părăsi Anglia foarte curând.

Prudence îi masă degetele cu blândețe.

— Am știut eu c-o să te ocupi de toate astea, domnule conte.

— Zău?

— Da. Ești un om grozav, Sebastian. Sunt foarte mândră să-ți fiu soție.

Cuvintele astea simple îi pătrunseră adânc în suflet, topindu-i și mai mult din gheață.

— Am făcut-o pentru tine, Prue.

— Cred c-ai fi făcut toate astea pentru Jeremy, chiar dacă nu m-ai fi întâlnit niciodată.

Nu dorea să se certe cu ea, așa că nu spuse nimic. Luă o nouă înghițitură de coniac.

Prudence rămase tăcută o clipă.

— Crezi c-ai să poți dormi vreodată la ora asta?

— Niciodată. Urăsc ivirea zorilor. Nu contează cât de senină e ziua, ceața rece este încă acolo, afară, așteptând. Îi așteaptă pe toți, Sebastian. Secretul e să nu încerci s-o înfrunți singur.

Sebastian își încleștă și mai tare degetele pe pahar. Priviră împreună cum lumina se lupta cu întunericul. După un timp, Sebastian văzu cum ceața devine gri deschis. Se făcuse dimineață.

Sebastian îl puse pe Lucifer jos pe dușumea. Apoi se ridică din fotoliu, o luă pe Prudence în brațe și o duse în pat. O trase aproape de el, savurând căldura ei primitoare.

Știrea plecării lui Curling din Londra nu produse nici măcar un murmur de interes printre invitații la serata familiei Brandon, din seara aceea. Prudence îl făcu pe Sebastian să remarce acest fapt, în timp ce stăteau împreună lângă fereastră.

Sebastian zâmbi.

— Nu-i nici un motiv ca altcineva să fie preocupat în mod deosebit de faptul că, brusc, Curling a părăsit orașul. Nu-i nimic neobișnuit în asta.

— O să le pese când vor auzi c-a părăsit țara?

— Da, spuse Sebastian cu o satisfacție rece. Fără îndoială că acest lucru le va atrage atenția.

Privi fix prin cameră.

— Văd c-a venit lady Pembroke, continuă el.

Prudence își ridică monoclul la ochi și o privi pe Hester.

— Da, ea e.

Își flutură cu entuziasm evantaiul spre prietena ei.

— Mă întreb dacă mi-a găsit noi clienți. Acum, că ancheta ta e terminată, ar fi timpul să fac rost de un proiect interesant pentru noi.

— Mi-ar trebui pace și liniște pentru un timp, spuse Sebastian și își îngustă privirea. La dracu'! Uite că vine Jeremy.

— Unde e? Monoculul ăsta stupid e așa o pacoste!

— Prudence ridică monoclul modern, din nou la ochi și privi prin el. Jeremy își croia cale spre ei, prin mulțime. Părea nerăbdător să ajungă lângă Sebastian.

— Cred c-ai devenit un fel de erou în ochii vărului tău, domnule conte, exact așa cum ești în ochii lui Trevor.

— Cunosc moduri mult mai interesante să mă amuz, decât să fac pe eroul în fața bărbaților tineri.

Sebastian își bău șampania din pahar, când sosi Jeremy.

— Bună Seara, lady Angelstone.

Prudence îi zâmbi.

Jeremy îl privi pe Sebastian cu o privire ca de la bărbat la bărbat.

— Cred c-ai auzit de Curling, a părăsit orașul în după-amiaza asta.

— Am auzit.

— Fără îndoială că va fi în drum spre continent foarte curând.

Jeremy luă un pahar de șampanie de pe o tavă în trecere pe lângă ei.

— Poate-ar trebui să fiu mulțumit să-l văd expulzat din țară, dar cred c-ar trebui obligat să plătească mai scump pentru ce-a făcut.

— Crede-mă, pentru Curling expulzarea din Anglia va fi cumplită, spuse Sebastian. Mai ales când își va da seama că noua lui avere se evaporă foarte repede.

Prudence îl privi surprinsă.

— De ce să se evapore? Am auzit că i-ai permis să-și păstreze compania de investiții intactă, cu condiția ca el să părăsească țara.

— Într-adevăr, spuse Sebastian cu zâmbetul lui de gheață. Pe toți sfinții, așa se va întâmpla. Când se va auzi însă că a părăsit Anglia și că celălalt partener al firmei, Bloomfield, e nebun, valoarea acțiunilor va scădea repede. În câteva luni, nu vor mai avea nici o valoare. Compania va fi împinsă la faliment.

Jeremy îl privi fix.

— Nu mi-am dat seama de acest lucru, domnule. Cu alte cuvinte, Curling nu va fi în stare să-și păstreze averea?

— Nu pentru mult timp. Zvonurile că Bloomfield este acum la conducerea companiei vor distruge cu siguranță încrederea creditorilor.

— Excelent! spuse Jeremy, apoi zâmbi cu satisfacție. Deci asta ai vrut să spui prin distrugerea lui. Foarte inteligent, dacă pot să spun așa, Angelstone!

Prudence surâse cu mândrie.

— Angelstone e un bărbat foarte deștept.

Sebastian arcuri o sprânceană spre ea.

— Mulțumesc, dragă.

Jeremy se încruntă.

— Mă întreb dacă baronul Curling este îngrijorat de ceea ce i s-a întâmplat acum.

— Îmi imaginez că va înțelege dimensiunea pedepsei lui destul de curând, spuse Sebastian. Bancherii lui o să-l informeze, fără îndoială, despre averea sa în scădere.

Jeremy îl privi alarmat.

— Nu crezi că atunci va încerca să se întoarcă în Anglia?

— Să înfrunte o gloată de creditori furioși și posibilitatea clară de-a fi aruncat în închisoarea datornicilor? întrebă Sebastian. Sincer, nu cred s-o facă. Dar dacă o va face, va avea de înfruntat această problemă.

— Deci, s-a terminat cu el!

— Cred că da, spuse Sebastian.

Prudence chicoti.

— Sper că voi doi vă dați seama de privirile pe care le atrageți. Jeremy zâmbi.

— Știu. Nu sunt obișnuiți să-l vadă pe Angelstone discutând prietenos cu un membru al familiei lui. Ah, apropo, mi-am adus aminte, domnule, i-am spus mamei că m-ai salvat de la învinuirea de crimă.

Sebastian înghiți o cupă de șampanie.

— La dracu'! Sper că nu i-ai spus povestea în întregime.

— Sigur că nu, zise Jeremy cu seriozitate. Știam c-ar fi avut o criză dacă i-aș fi spus totul, i-am explicat că toată lumea cunoaște dușmănia dintre tine și restul familiei și că un criminal a încercat să se folosească de această informație pentru a-și acoperi urmele.

— Ce altceva i-ai mai spus? întrebă Sebastian amenințător.

— Doar că te-ai folosit de puterea ta pentru ca poliția să nu se ocupe de mine.

— Hmm...

Prudence văzu conturul neclar al unei figuri familiare făcându-și loc prin mulțime. Își ridică din nou monoclul la ochi.

— Pentru că vorbim de doamna Fleetwood, iat-o că tocmai apare.

— Dumnezeu! spuse Sebastian: O să fiu obligat să-mi petrec toată seara în compania rudelor mele?

— Sunt sigur că mama dorește doar să-ți ceară scuze, domnule, îl asigură Jeremy.

— Fără îndoială că asta este exact ceea ce intenționează.

Prudence se uită fix la Sebastian, cu o privire prevenitoare.

— Cel puțin poți fi binevoitor, Angelstone.

Sebastian zâmbi complet.

— Dacă mătușa Drucilla își va cere cu adevărat scuze, eu îmi mănânc cravata.

Drucilla se opri în fața lui Sebastian.

— Iată-te, Angelstone!

— Da, doamnă, aici sunt. Și ce-i cu asta?

— Poartă-te cum trebuie! îi șopti Prudence.

Drucilla ignoră scena mută. Privi încruntată la Sebastian.

— Fiul meu mi-a spus că ți-ai făcut datoria față de familie cu privire la o anumită problemă care ar fi putut deveni stânjenitoare.

O sclipire rece de ironie apăru în ochii lui Sebastian.

— Fiți liniștită, doamnă, Jeremy nu este în pericolul imediat de a fi spânzurat.

— Sper că nu. Este un Fleetwood, la urma urmei. Nici un Fleetwood n-a mai fost spânzurat, de la Cromwell încoace.

Drucilla își închise brusc evantaiul cu un gest elegant, sinuos.

— Jeremy mi-a spus, de asemenea, că nu dumneata ai fost acela care-a încercat să-l implice în morțile celor doi bărbați.

— Ți-a explicat Jeremy acest lucru? întrebă Sebastian.

— Da, a făcut-o.

— Și l-ai crezut, doamnă?

— Da, l-am crezut.

Prudence îl lovi cu cotul în coaste și-i zâmbi Drucillei.

— Angelstone vă tachinează, doamnă. După cum știți, are un umor foarte neobișnuit.

— Au! spuse Sebastian și își pipăi grijuliu coastele. Acum nu râd, doamnă, spuse el printre dinți.

Drucilla o privi pe Prudence cu calm.

— Realmente, draga mea, acest joc prostesc e nepotrivit într-o sală de bal.

— Nu mă jucam, murmură Prudence.

Era îngrijorată că din ce în ce mai multe capete începuseră să se întoarcă spre ei.

Prudence simți cum tensiunea crește în jurul ei, ca un val agitat. De asemenea, îl putea simți pe Sebastian pregătind următoarea observație tăioasă pentru mătușa lui. Se rugă pentru o porțiță de scăpare și ea apăru în forma lui Hester.

Aparent convinsă, ca toți ceilalți din încăperea, că scandalul era iminent, Hester făcu o tentativă curajoasă de a-l evita. O

privi îngrijorată pe Prudence și apoi se întoarse spre Drucilla, părând surprinsă.

— Oh, bună, Drucilla, zise Hester. Nu te-am văzut. Cum te simți în seara asta?

— Bine, mulțumesc, Hester. Tocmai voiam să vorbesc cu Prudence despre rochia ei.

— Drăguță, nu? spuse Hester, încântată de ceea ce părea să fie un subiect neprimejdios. Această nuanță de levăntică este la modă în acest moment, știi.

— O face să pară ca o cârpă de vase decolorată, spuse Drucilla. Și toate acele pliseuri sunt absolut caraghioase pe ea, adăugă ea, încruntându-se. Văd că nu ți-ai găsit o nouă croitoreasă.

Prudence simți că se înroșește. Privi neajutorată la Sebastian, dar el nu schiță nici un gest ca s-o ajute.

— Nu, doamnă, n-am avut timp. Dar intenționez s-o fac cu prima ocazie.

— Nu-i nimic de făcut. O să te prezint croitoresei mele, spuse Drucilla cu îngâmfare. Cred c-ar putea face ceva pentru tine. Ai ceva șanse.

Inima lui Prudence se strânse. Era realmente îngrijorată de strălucirea din ochii lui Sebastian. Reuși să zâmbească politicos.

— Sunteți foarte amabilă, doamnă.

— Cineva trebuie să se ocupe de tine. Ești contesa Angelstone, la urma urmei. Se pare că trebuie să iau asupra mea sarcina educării tale. Se așteaptă anumite lucruri de la soția unui cap de familie.

— Da, desigur... spuse Prudence slab.

— O să aranjez să facem cumpărături împreună, cu prima ocazie.

Drucilla se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, în mulțime.

Hester își flutură evantaiul, emoționată.

— Draga mea, Prudence, cred că are dreptate. Acum, dacă mă gândesc mai bine, nu mai sunt complet sigură că violetul și culoarea levănțicăi îți vin bine.

— Tu ești cea care a ales aceste culori, zise Prudence, vădit iritată.

— Da, știu, și ele sunt la modă. Cu toate acestea, cred c-ar trebui să ascultăm de părerea Drucillei.

Hester cercetă îmbrăcămintea albă și neagră, elegantă, sobră a lui Sebastian. Apoi se uită la Jeremy, care era la fel de remarcabil.

— Cei din familia Fleetwood au un anumit instinct natural pentru stil. Poți foarte bine, să profiți de acest lucru.

Sebastian îi zâmbi politicos lui Prudence.

— Foarte bine, draga mea. Lasă-te în mâinile mătușii mele și nu te îngrijora de cost. Nici un preț nu e prea mare ca să vezi cum se fac cumpărăturile, împreună cu ea.

Prudence îl privi încruntată. Sebastian știa foarte bine că ea era deja înspăimântată de o asemenea experiență.

— Nu îndrăzni să râzi de mine, Angelstone, sau am să fac ceva violent, jur.

— Iartă-mă, draga mea.

Sebastian își stăpâni veselia diabolică.

— Dar se pare că o întregă și nouă lume de distracții se deschide pentru mine.

— Într-adevăr, Sebastian.

— Tu ai fost cea care-a dorit pace în familie, doamnă soție. Ei, ai ceea ce ți-ai dorit cel mai mult. Va fi extrem de amuzant să te văd cum te descurci cu bătrâna vrăjitoare, îți cer scuze, vreau să spun „cu mătușa Drucilla”...

Jeremy se strâmbă.

— Mama are intenții bune, lady Angelstone, dar mă tem că are o idee foarte rigidă despre responsabilitățile de familie.

— Sunt sigură că da, spuse Prudence cu tristețe.

— Ca și tine, draga mea, zise Sebastian încet. O să deveniți amândouă faimoase.

El începu să râdă.

Prudence îl privi severă, fixându-l. Sebastian râse și mai puternic. Nu avu măcar decența de a se opri, când toți cei prezenți se întoarseră să-i privească.

Prudence se uită direct la Jeremy.

— Dansezi cu mine, Jeremy? Dacă rămân aici cu Angelstone o să mă discreditez, fără îndoială, pălmuiindu-l.

Sebastian începu din nou să râdă.

Jeremy privi curios la Sebastian. Apoi surâse și îi întinse lui Prudence brațul.

— E plăcerea mea, doamnă.

— Mulțumesc.

Numai după ce începu să danseze cu el, Prudence își dădu seama că, din neatenție, oferea înaltei societăți altceva de care să se minuneze. Fiecare ochi din cameră era acum ațintit asupra ei.

— Toți se uită la noi.

— Poți să-i condamni?

Jeremy râse în timp ce o antrenă într-un vals.

— Doamna „îngerului Prăbușit” dansează cu un membru al clanului Fleetwood. Mai mult, nu este nici un indiciu ca diavolul să-și dezlănțuie furia împotriva mea, ca represalii. E prea ocupat să râdă cu gândul la o glumă pe care nimeni altcineva nu o înțelege.

— Vor gândi că Angelstone și-a pierdut mințile, spuse Prudence. Și poate au dreptate.

— Tot orașul va bârfi dimineață că dușmănia din familia Fleetwood a luat sfârșit, se amuză Jeremy.

— Sper că a fi luată în primire de către mama ta nu este un preț prea mare de plătit pentru încetarea dușmăniei, spuse Prudence, încercând să fie optimistă.

— Nu fi prea sigură de asta...

O oră mai târziu, când Sebastian o conduse afară în noaptea cețoasă și rece, Prudence mai bombănea încă despre apropiata ieșire la cumpărături.

— Este foarte supărător, Sebastian. Acasă nimeni n-a făcut vreodată vreo observație cu privire la îmbrăcămintea mea. Aici, în oraș, se pare că nu pot să fiu pe plac tuturor. Și ce-am să fac cu garderoba pe care am comandat-o, când Hester s-a ocupat de mine, te întreb?

— Dă-o de pomană, zic eu.

Sebastian făcu semn să-i fie adusă trăsură familiei Angelstone, care nu se vedea nicăieri în mulțimea de trăsură care umplea strada din fața casei mari.

— Cui?

Gura lui Sebastian se strâmbă.

— Cuiva care arată bine în nuanțe de violet și levănțică. El o apucă de braț și începu să coboare scările, nervos.

— Vino. E nevoie de încă douăzeci de minute ca trăsură să-și facă loc prin aglomerația asta. Putem merge și noi la ea.

— Foarte bine. Sigur că n-am chef să aștept aici mult timp. E o noapte friguroasă chiar. Cel puțin purta o pelerină în seara asta, se gândi Prudence. Sebastian insistase s-o ia.

Era greu să deosebești o trăsură de alta în ceața deasă. Trăsură neagră a lui Angelstone aștepta la capătul unui șir lung de vehicule. Un vizitiu într-o livrea a casei Angelstone, auriu cu negru, familiară, păru că deschide ușa pentru Prudence.

Prudence găsi că era ceva în neregulă cu el. Privi în sus și își dădu seama că nu-l recunoaște. Înainte să poată ridica monoculul la ochi ca să-l privească de aproape, îl auzi pe Sebastian înjurând încet.

— Cine dracu'...

O lovitură surdă, năpraznică, îi întrerupse vorbele. Sebastian gemu. Prudence se răsuci când simți că el îi eliberează brațul.

— Sebastian!

Instinctiv, se aplecă după el, când îl văzu căzând grămadă pe pavaj. Dar era prea greu pentru ea. Se lăsă în genunchi lângă el.

— Doamne, Sebastian, ce s-a întâmplat?

Un bărbat se ivi din ceață. Fața îi era murdară, dar Prudence văzu foarte bine obiectul mare și bont din mâna lui.

— Nu te îngrijora, doamnă. O să fie bine. Îmi cunosc meseria.

— Ei, hai, fii serioasă, acum! Urcă în trăsură! Am să-l pun pe măria sa înăuntru, cu tine.

Prudence se ridică repede, gura fiindu-i deschisă ca să țipe pentru ajutor. O mână grosolană de bărbat, se încleștă instantaneu peste buzele ei, făcând-o să tacă.

— Astupă-ți afurisita aia de gură, doamnă! îi șuieră ciudatul vizitiu în ureche.

Prudence începu să se zbată. Începu să lovească la întâmplare, dar mișcările ei erau serios stânjenite de pulpanele grele ale pelerinei. Celălalt bandit îi prinse gleznele. Își dădu seama că erau în total trei bărbați, inclusiv vizitiul.

— Poartă-te frumos sau va fi vai și amar de omul tău, mormăi falșul servitor. Ne grăbim, știi. N-avem toată noaptea la dispoziție. Eu și cei doi colegi ai mei am promis să vă predăm la timp. Dacă n-o facem, nu suntem plătiți.

Prudence privi disperată spre capra vizitiului, în timp ce era împinsă în trăsură.

— Bag-o înăuntru! zise omul de pe capră cu o voce care, categoric, nu aparținea obișnuitului vizitiu al lui Sebastian. N-avem toată noaptea la dispoziție.

Răpitorii lui Prudence o aruncară pe dușumeaua trăsurii. Se auzi un mic pocnet ascuțit, pe care-l recunoscă imediat ca fiind zgomotul monoclului ei zdrobit sub pelerină.

Încercă să se miște, captivă în faldurile îmbrăcăminții ei.

— N-are sens să te obosești, zise unul dintre bărbați cu asprime, apoi intră în trăsură și o aruncă pe Prudence pe unul

din scaune.

— Cel mai bine e să nu te obosești. Cred că clientul meu are anumite planuri cu o jucărie drăguță ca tine.

Bărbatul care purta livreaua Angelstone înghesui corpul fără vlagă al lui Sebastian în trăsură. Sebastian se lungi cu fața în jos, pe dușumea și nu se mișcă.

Prudence se uită la el îngrozită, încercând cu disperare să vadă dacă avea sânge pe cap sau dacă ochii îi erau deschiși. Era imposibil de știut. Chiar dacă ar fi reușit să-și scoată ochelarii din săculeț, știa că nu putea vedea cât de rău fusese rănit Sebastian. Interiorul trăsurii era cufundat în întuneric.

Banditul în livreaua Angelstone sări în trăsură și se așeză vizavi de Prudence. Era suficientă lumină ca Prudence să vadă pistolul din mâna lui.

— Ei, acum, cred că noi doi trebuie să găsim ceva despre care să discutăm o oră sau cam așa ceva, doamnă. Un timp, bărbatul tău nu va fi în stare să converseze, spuse și împinse corpul nemișcat al lui Sebastian cu vârful bocancului.

— Nu-l atinge! spuse Prudence.

— Nu te îngrijora, va fi într-o formă bună când o să-l predăm la castelul Curling. Țasta a fost târgul pe care l-am făcut cu înălțimea sa, știi... Ambele pachete vor fi predate în stare bună.

Lui Prudence nu-i veni să creadă.

— Ne duceți la castelul Curling?

— Într-acolo mergem, aproape fără să ne-abatem.

— Ceața asta păcătoasă o să ne întârzie puțin, dar nu mult. Jack, cel de pe capră, e realmente bun la mână hățurile. Cred c-o s-ajungem acolo la timp.

Camera neagră era tot atât de rece precum și-o amintea Prudence. Frigul puternic, întunecos părea să aibă propria lui viață. Ieșea din pietre, nu din aerul nopții ce înconjura pereții castelului. Ca și ceața, învăluia totul din cameră.

Prudence își întoarse capul. Cei doi bărbați care o aduseseră pe ea și pe Sebastian aici, cu câteva minute în urmă, lăseseră o singură lumânare aprinsă pe masă.

Flacăra ei era neputincioasă împotriva umbrelor apăsătoare care umpleau camera.

Ea stătea întinsă, nemișcată pe pat, ascultând zgomotul cizmelor care se retrăgeau în hol. Un sentiment slab de ușurare o cuprinse. Răpitorii plecaseră.

Se ridică puțin, cu greutate. Mâinile și picioarele îi erau încă legate, dar, cel puțin, răpitorii nu-i mai interziceau să vorbească. Nu avea intenția să țipe acum, se gândea ea. Ultimul lucru pe care ar fi dorit să-l facă era să atragă atenția vreunuia dintre bandiți...

Lanțurile zăngăniră pe pietre.

Prudence își ridică repede capul și privi în întuneric.

— Sebastian? Ești treaz?

— La dracu'!

Vocea lui morocănoasă îi ridică moralul așa cum nimic altceva nu putea s-o facă.

— Te-au pus în cătușele alea îngrozitoare de pe perete.

— Am observat.

Lanțurile se freacă din nou, ușor de perete, în timp ce Sebastian le testă în liniște.

— Ești bine? continuă el.

— Da.

Prudence reuși să se așeze pe marginea patului.

— Dar tu?

— Mă simt de parcă aș fi jucat o sută de runde cu însuși Witt, dar altfel mi se pare că sunt întreg.

— Mult timp ai fost inconștient. Am fost foarte îngrijorată din pricina ta.

— N-am fost inconștient, doar amețit.

Vocea lui Sebastian era amenințător de furioasă acum.

— Pentru un timp nu m-am putut mișca, cel puțin nu destul de repede ca să iau pistolul de la bărbatul din trăsură. Am hotărât să aștept momentul potrivit.

— Suntem la castelul Curling, îl informă Prudence.

— Crezi sau nu, mi-am dat seama de asta și singur.

Prudence se încruntă.

— Nu-i nevoie să fii sarcastic. Încercam doar să te ajut să te orientezi.

— Iartă-mă, doamnă. Nu sunt în toane bune.

Lanțurile zăngăniră din nou.

— La dracu'!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Prudence.

— Ce nu s-a întâmplat? Toată această anchetă a fost o greșeală încă de la început. La dracu'!

— Vreau să spun, ce-i rău în clipa asta? spuse Prudence răbdătoare. De ce înjuri?

— Pentru că nu pot găsi unghiul corect pentru lacătele acestor cătușe. Trebuie să fiu cu câțiva centimetri mai sus.

Prudence se luminează la față.

— Încerci să scapi de lacăte?

— Da.

Lanțurile zăngăniră încet.

— Lua-le-ar naiba!

— Pot să fac ceva?

— Vezi dacă oala aia de noapte, pe care am văzut-o sub pat ultima dată, e încă acolo, zise Sebastian.

— O oală de noapte? Nu crezi că te poți abține puțin? Ne grăbim, Sebastian.

— Îmi trebuie oala aia blestemată ca să mă urc pe ea, așa ca să pot să introduc sârma în lacătele astea, spuse Sebastian

printre dinți. Dacă o găsești, rostogolește-o până aici.

— Oh, da, desigur.

Supărată, Prudence se dădu jos din pat. Neputând să-și folosească mâinile sau picioarele legate pentru a-și controla coborârea, ateriză pe genunchi cu o bubuitură.

— Au!

— Grăbește-te!

Se înclină și se uită sub pat. Conturul prăfuit al oalei de noapte abia dacă se putea zări în întunericul profund.

— E acolo!

— Adu-o aici, porunci Sebastian.

„E mai ușor de spus, decât de făcut”, gândi Prudence. Dar nu era momentul să se plângă de dificultatea scopului ce trebuia atins. Avu sentimentul neplăcut că viețile lor puteau depinde foarte bine de scoaterea oalei de sub pat.

Se lungi pe o parte și se furișă cât putu sub patul de fier. Făcu trei încercări până reuși să-și îndoiaie gleznela legată în jurul oalei.

— Am apucat-o! șopti ea.

— Împinge-o înapoi.

— Încerc.

Prudence încercă trei poziții diferite înainte de-a se rostogoli, în cele din urmă, pe spate și ghidă oala cu picioarele.

— Mă simt ca un vierme, spuse ea și împinse oala pe dușumeaua rece, de piatră.

Se păru că durează o veșnicie. Transpira, deși era teribil de frig. Auzi cum pulpanele de mătase ale rochiei ei subțiri se sfâșiau pe pietre.

— Puțin mai aproape, Prue, spuse Sebastian încet. Aproape ai ajuns.

Ea se încovoie în față și împinse oala înainte cu încă vreo câțiva centimetri.

— Gata, spuse Sebastian cu o ușoară satisfacție, apoi prinse oala cu vârful bocancului și o trase mai aproape.

Prudence șezu și privi cum Sebastian stătea pe oala răsturnată. Privea cu coada ochiului, încercând să vadă ce făcea.

— Asta e, dragoste, îngăimă Sebastian încet. Dă-mi ce vreau. Deschide-te pentru mine, dragoste. Lasă-mă înăuntru. Direct înăuntru.

Se auzi un zgomot mic.

— Da. Ah, da! Minunat!

— Le-ai descuiat? întrebă Prudence.

— Unul dintre ele. Mai e unul.

Cel de-al doilea lacăt se deschise mai repede. O clipă mai târziu, Sebastian fu liber.

Coborî de pe oală și se duse să desfacă frânghiile care legau mâinile și picioarele lui Prudence. Ea își dădu seama că nu-și putea simți deloc partea superioară a brațelor.

Apoi începu să le simtă din nou.

Prudence scoase un țipăt când o senzație dureroasă de furnicăre îi străpunse brațele. Înghesui o bucată de pelerină în gură și mușcă cu putere.

— Cristoase! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Sebastian începu să-i frece repede brațele.

— Stai așa, Prue. O să fie bine într-o clipă. Poți să-mi simți mâinile?

Ea dădu din cap, neîndrăznind să scuipe călușul din gură. Era pe punctul de-a țipa.

— Bine.

Sebastian păru ușurat.

— Înseamnă că nu te-au legat prea strâns. O să-ți revii, continuă el.

Prudence nu era sigură de asta. Dar după puțin timp nu-i mai fu teamă că o să țipe, dacă își mișca brațele. Îl lăsa pe Sebastian s-o ridice în picioare.

— Dumnezeule! șopti ea.

— Trebuie să ieșim de aici, spuse Sebastian. Nu mai putem aștepta.

— Știu.

Prudence inspiră adânc. Privi în jos la monoclul ei spart, care atârna la capătul unei panglici de catifea. Nu-i mai folosea la nimic. Totuși, săculețul mic, cu mărgelile, îi atârna încă de încheietura mâinii. Îl deschise și descoperi că ochelarii din interior erau în bună stare. Rama de sârmă era îndoită, dar lentilele nu erau sparte. Și-i puse repede pe nas.

— Sunt gata! îl anunță ea.

— Ești o femeie uluitoare, draga mea.

Sebastian o apucă de mână și-o trase spre ușă.

În același timp, Prudence și Sebastian auziră pași în hol.

— La dracu'! spuse el și se opri. Nimic n-o să meargă cum trebuie în noaptea asta?

Prudence simți cum degetele lui se strâng din nou în jurul încheieturii mâinii ei. O smuci spre peretele cel mai îndepărtat de ușă.

— Nu te mișca! șopti el.

Ea se lipi de pietre. Sebastian traversă repede camera și apucă oala de noapte. Apoi se trase la perete, lângă ea.

Ușa se deschise. Un bărbat cu mâinile legate la spate intră împleticindu-se în cameră. Fusese împins de la spate și aceasta îl făcuse să se clatine. Își pierdu echilibrul și căzu.

Lumina lumânării licări pe fața lui Garrick Sutton. În întuneric, ochii lui îi întâlneau pe-ai lui Prudence.

Înainte să poată reacționa, unul din bărbații care îi răpiseră pe ea și pe Sebastian păși în cameră. Ținea pistolul într-o mână.

— Ei, și-acum, asta-i tot, zise el cu satisfacție. O treabă bine făcută, dacă pot să spun așa.

Apoi privirea îi căzu pe patul gol. Prudence văzu că ochii lui încep să se mărească, în timp ce se uita la monoclul care atârna.

— Ce-i asta? Au evadat?

Deschise gura să strige după ajutor.

Sebastian făcu un pas înainte și-l lovi pe nemernic în cap cu oala de noapte. Pistolul căzu și alunecă sub pat.

Omul se prăbuși pe dușumea cu un singur geamăt. Rămase nemișcat.

Sebastian se uită în jos, la Garrick.

— Asta sigur complică lucrurile.

— Îmi pare rău, spuse Garrick cu tristețe. M-au așteptat când am plecat de la clubul meu.

— Dezleagă-l, îi spuse Sebastian lui Prudence. Eu iau pistolul. La viteza cu care mergem, o să avem fără îndoială nevoie de el.

Dar înainte ca Prudence să se poată mișca, ușa dulapului negru, masiv se deschise larg. Lordul Curling stătea acolo, cu un pistol în mână. În spatele lui se căsca deschizătura neagră a unei scări secrete. Prudence își aminti cu întârziere de fundul fals pe care Sebastian îl descoperise în dulap. Acum știa ce se ascundea în spatele lui.

— Nu te mișca, Angelstone!

Curling ieși din dulap.

— Sau o voi împușca pe soția ta.

Sebastian îngheță.

— Ai mers prea departe, Curling.

— Nu chiar...

Curling făcu un semn cu capul spre Prudence.

— Vino aici, draga mea.

Prudence nu se mișcă.

Ochii lui Curling se îngustară.

— Am zis, vino aici. Dacă n-o faci, s-ar putea să mă răzgândesc și să bag primul glonț în prețiosul tău „înger Prăbușit”.

Prudence înaintă în silă. În momentul când ajunse în apropierea lui, Curling îi puse mâna în jurul gâtului și o trase spre el ca s-o folosească drept scut.

— Așa, spuse Curling. E mult mai bine.

Capitolul 20

Sebastian lupta să se stăpânească. Imboldul de a se arunca asupra lui Curling într-o furie nebunească aproape că-l depășea. Faptul că o vedea pe Prudence ținută ostatecă îl făcu să simtă un fior de suferință sălbatică. Știa că o astfel de emoție necontrolată putea fi fatală, dacă n-o stăpânea.

— Ce speri să obții, Curling?

Sebastian se forță să vorbească pe tonul plictisit, pe care-l stăpânea atât de bine.

Zâmbetul lui Curling era puțin amenințător.

— Știi tu ce intenționez să fac. Chiar crezi că o să-ți permit să mă alungi din Anglia și să-mi distrugi averea?

— Averea ta?

— Nu te prefac că nu înțelegi. Știi foarte bine despre ce vorbesc, spuse Curling și brațul lui strânse mai puternic gâtul lui Prudence.

— Nu sunt tâmpit. Știu ce-o să se întâmple cu afacerile mele, dacă părăsesc Anglia. Investitorii vor presupune că acel nebun, Bloomfield, e la conducere. Se va isca panică. Compania va da faliment imediat, dacă nu sunt aici să preiau comanda.

Sebastian ridică din umeri.

— E o posibilitate, cred...

— Dă-o dracului! Știi că asta-i exact ce-ai vrut, rânji Curling. Chiar crezi că te-aș fi lăsat s-o faci? Am planificat totul cu

atenție și n-o să te las să-mi distrugi proiectele.

Garrick se mișcă pe dușumea.

— Asta-i numai din vina mea, nu-i așa?

Curling nu se deranjă să-l privească. Privirea îi rămase ațintită asupra lui Sebastian.

— Poți să crezi ce vrei, dacă îți place. Am avut nevoie de informații despre Angelstone, înțelegi. Toată lumea vorbea despre cât de mult ura el restul familiei Fleetwood, dar n-am fost sigur de cât de departe mergea ura.

— Adică n-ai știut dacă o să-mi folosesc poziția pentru a-l proteja pe vărul meu, dacă era implicat într-o crimă? întrebă Sebastian.

— Exact, spuse Curling. N-am priceput niciodată de ce, dacă îți urai atât de mult rudele, nu ți-ai folosit deja puterea pentru a le distruge.

— N-ai înțeles, spuse Prudence pe tonul ei cel mai dojenitor, pentru că dacă ai fi fost în locul lui Angelstone, ți-ai fi distrus deja demult familia.

— Exact.

Ochii lui Curling erau îndreptați încă asupra lui Sebastian.

— A trebuit să aflu mai multe despre motivele lui Angelstone și despre cum ar reacționa, dacă urma să mă folosesc de Jeremy Fleetwood în planul meu.

— Așa că m-ai îmbătat și ai scos informațiile de la mine, zise Garrick furios, pe un ton plin de dispreț față de sine.

— A fost un lucru destul de ușor, spuse Curling. Și extrem de profitabil. M-ai asigurat că Angelstone ar fi foarte fericit să vadă moartea uneia din rude și că probabil va găsi foarte amuzant ca o alta să fie arestată pentru crimă. Apoi ai lăsat să alunece bucata cea mai fascinantă.

Garrick înjură disperat.

— Ți-am povestit despre pasiunea lui, nu?

— Da, ai făcut-o.

Curling zâmbi agale.

— Mi-ai spus totul despre pasiunea foarte interesantă a lui Angelstone, inclusiv numele polițistului cu care era în legătură.

— La dracu!

Garrick îl privi fix pe Sebastian.

— Nu-mi amintesc nimic despre asta, Angelstone. Jur pe Dumnezeu, că nu țin minte. Beam atât de mult în perioada aia... Sunt atât de multe lucruri din vremea aia de care nu-mi pot aminti!

— Știu.

Sebastian continuă să fie atent la Curling.

— Nu mai contează acum, zise el.

— Deci, mi-am modificat planurile, spuse Curling. Am hotărât că va fi ideal ca Angelstone să conducă realmente ancheta. El urma să recunoască sigur dovada pe care intenționez să o folosesc pentru a-l implica pe vărul lui.

— O măsură de precauție interesantă, spuse calm Sebastian. Polițistul putea să omită obiectele găsite la locul crimelor, sau să eșueze în identificarea lor corectă. Presupun că tu ai fost cel care a lăsat mesajul în trăsura mea, în noaptea morții lui Oxenham?

— Desigur.

Curling se încruntă.

— Am dorit ca tu să fii primul la locul crimei, așa încât să poți găsi primul dovada împotriva vărului tău. Am avut mare nevoie de tânărul Fleetwood, știi, continuă el.

— Pentru că știai că n-ai să-i poți ucide pe cei trei parteneri ai tăi, și să-ți asumi complet controlul companiei, fără să atragi atenția asupra ta ca suspect, zise Sebastian. Un deces, poate chiar două, puteau fi considerate accidente. Dar trei morți ar fi fost greu de explicat, mai ales când tu profitați atât de evident de pe urma lor. A trebuit să găsești pe altcineva, care să aibă un motiv să-i omoare pe cei trei bărbați.

— Vărul tău era perfect pentru astă, spuse Curling. El avea un motiv de care doar eu știam, dar pe care el nu-l putea nega în fața unui tribunal. Am planificat să dezvălui totul despre moartea lui Lillian, știi. La urma urmei, nu aveam nimic de ascuns. Târfa aia stupidă s-a aruncat pe fereastră în timp ce eu și prietenii mei ne distram puțin cu ea.

— Tu ai fi depus mărturie că vărul meu, care era îndrăgostit de ea, a descoperit faptele legate de moartea ei după câțiva ani, că i-a învinuit pe „Prinții Virtuții” și că s-a răzbunat, spuse Sebastian.

— Exact.

Curling ridică din umeri.

— Ar fi părut că eram destinat să fiu ultima lui victimă, dar din fericire a fost prins la timp.

— Și pentru ca să te asiguri că va fi găsit vinovat, ai pus dovada care îl acuza la locul crimelor, conchise Prudence, disprețul picurând din cuvintele ei. Lord Curling, ai fost foarte tâmpit. Ai crezut realmente că l-ai putea folosi pe Angelstone ca să te ajute să-ți îndeplinești planul?

— Părea o presupunere rezonabilă.

— Hm...

Prudence pufni disprețuitor.

— Nu știi nimic despre soțul meu, continuă ea.

Maxilarul lui Curling se încleștă.

— Din ceea ce mi s-a spus și din zvonurile care l-au urmărit întotdeauna, am crezut că Angelstone va fi foarte fericit să folosească probele împotriva vărului lui.

Sprâncenele lui Prudence se împreună într-o linie feroasă deasupra ochelarilor.

— Ai greșit mult în privința caracterului soțului meu, nu?

Sebastian văzu că brațul lui Curling se strânge puțin mai puternic în jurul gâtului lui Prudence.

— Ah, Prue...

— Angelstone își cunoaște datoria față de familie și și-a făcut-o, continuă Prudence neînfricăta.

— Liniște! porunci Curling. Începi să mă enervezi, lady Angelstone.

O strânse mai tare de gât, ca s-o avertizeze.

Sebastian se înfioră.

— Ai greșit în privința lui Angelstone, spuse Prudence cu o voce pițigăiată. Toți s-au înșelat în ce-l privește.

Sebastian începu să se îngrijoreze ca nu cumva Curling să-și piardă cumpătul și s-o omoare pe Prudence din greșeală.

— Ajunge, Prue!

Ea clipi din ochi spre el. Ceea ce văzu pe fața lui o făcu să tacă.

Sebastian își arcui o sprânceană.

— Sunt curios în privința unui singur lucru, Curling. Cum ai aflat că vărul meu o plăcea pe Lillian?

— Am știut de la început, chicoti Curling. Unchiul lui Lillian ne-a spus că Fleetwood e îndrăgostit de fată. Dar bătrânul era pragmatic. El știa al dracului de bine că familia Fleetwood n-ar fi permis niciodată prețiosului moștenitor să se căsătorească cu o târfă de tavernă, așa că mi-a vândut-o mie, în schimb.

— Ce-ai făcut după ce-a murit fata? întrebă Sebastian.

Curling dădu din umeri.

— I-am spus unchiului ei că s-a înecat și l-am recompensat pentru pierderea ei, desigur, l-am dat destui bani ca să fiu sigur că nu-mi va pune vreuna din întrebările care-l frământau pe el.

Sebastian își încrucișă brațele și se sprijini de piciorul patului de fier.

— N-ai să fii în stare să te debarasezi de noi trei în noaptea asta, fără să apară câteva întrebări.

— Din contră, spuse Curling calm. Totul va decurge foarte frumos, cred eu. O să spun tuturor că în timpul unei mici petreceri de sfârșit de săptămână, tu ți-ai descoperit mireasa în brațele celui mai bun prieten al tău.

— Cum îndrăznești? gâfâi Prudence, insultată. N-o să-l trădez niciodată pe Angelstone.

— Cred că înțeleg ce vrei să faci, Curling, spuse Sebastian cu răceală.

— E destul de simplu.

Curling părea amuzat.

— O să tragi cu pistolul atât asupra soției tale cât și asupra celui mai bun prieten al tău. Când ajung eu, cu pistolul în mână, să văd ce s-a întâmplat, tu vii spre mine. Sunt forțat să te împușc mortal pentru a-mi salva viața. Un sfârșit potrivit pentru „îngerul Prăbușit”.

— Dar nu va fi crezut niciodată, spuse Garrick repede.

— Ba va merge!

Curling ridică pistolul spre Sebastian.

— Acum, însă, mă tem că trebuie să mori primul, Angelstone, pentru că ești cel mai periculos. Apoi Sutton.

Sebastian se pregăti. Trebuia să se arunce drept spre Curling și să spera că prima împușcătură nu-l va atinge din plin. Dacă era norocos, glonțul nu-l va doborî imediat. Tot ceea ce trebuia el să facă, gândi Sebastian, era să rămână în picioare suficient de mult timp ca să-l prindă pe Curling.

— Ticălosule! strigă Prudence.

Ea apucă ceea ce mai rămăsese din monocluul zdrobit.

— Să nu-ndrăznești să-l împuști pe Sebastian!

Curling zâmbi.

— Poate te-ar interesa să afli c-o să-ți întârzii moartea până în zori, lady Angelstone. Vezi, sunt curios să aflu ce fel de femeie l-a putut înveseli în pat pe „îngerul Prăbușit”. O să aflu la noapte.

Sebastian o văzu pe Prudence că ridică mâna în sus spre brațul cu care Curling o strângea de gât. Își dădu seama ce intenționa să facă.

Prudence zgârie brațul lui Curling cu partea ruptă a lentilei, care fusese cândva un monoclu la modă.

Curling zbieră. Instinctiv, eliberă din strânsoare gâtul lui Prudence și își apucă brațul. Sângele îi țâșni printre degete.

— Ticăloaso!

Prudence se îndepărtă repede.

Curling se dădu înapoi ca să-l înfrunte pe Sebastian, dar era prea târziu.

Sebastian se mișcase deja.

Curling încercă să aducă pistolul înapoi în poziție, dar nu reuși. Sebastian îs mișcă brusc piciorul și lovi arma din mâna lui Curling. Înaintă repede. Izbi cu pumnul în falca lui Curling. Lovitura îl trimise pe Curling, clătinându-se, înapoi spre fereastra turnului. Probabil că ferestrele fuseseră descuiate, deoarece se deschiseră cu o izbitură, datorită impactului.

Vântul șuieră năvălind în cameră. Lumânarea pâlpâi și se stinse, lăsând camera aproape complet în întuneric. Ferestrele zăngăniră cumplit în balamalele lor.

Sebastian înaintă. Era doar atâta lumină încât să poată desluși conturul figurii lui Curling, în timp ce el se prăbuși în fața ferestrei. Vântul vâjâia în cameră.

— Nu! țipă Prudence ca să acopere urletul vântului. Sebastian, așteaptă! Nu te apropia de el.

Avertismentul teribil de primejdie din vocea ei îl opri pe Sebastian. El privi înapoi peste umăr. Abia dacă-i putea vedea umbra palidă a feței. Își dădu seama că ea privea fix, dincolo de el.

Curling țipă. Era un strigăt de groază, ascuțit, care îți îngheța sufletul.

— Dumnezeule! șopti Garrick.

Sebastian se răsuci. Curling țipa încă.

— Nu te apropia de mine! zbiera Curling.

Dar el nu vorbea cu Sebastian. Privea spre pat, cu mâinile întinse în față, ca și cum se apăra de ceea ce vedea acolo.

— Nu, stai departe de mine. Stai departe de mine!

Sebastian fu cuprins de o spaimă obsedantă. Privi umbra întunecată care îl făcea pe Curling să meargă înapoi ca un crab, până când acesta ajunse lipit de marginea ferestrei.

— Tu ești! găfâi Curling.

Se urcă pe pervaz și rămase în picioare în fereastra deschisă.

— Tu ești, nu-i așa? Nu, nu mă atinge! Niciodată n-am vrut să mori. Nu înțelege? Tu ai fost cea care ai ales să sari. Nu trebuia s-o faci. Am vrut doar să mă distrez puțin. Erai doar o târfă de tavernă... Nu mă atinge!

Curling soase un strigăt asurzitor și se dădu înapoi, înspăimântat de o umbră pe care numai el o putea vedea. Pătrunzând prin fereastră, căzu în întunericul care-l aștepta.

Țipătul lui străpunse noaptea și parcă nu se mai sfârșea. Apoi se lăsă liniștea. Tăcere absolută. Chiar vântul straniu, care apăruse ca din senin încetă brusc. În exteriorul ferestrei, ceața se lăsă din nou, ca un văl, în jurul castelului Curling.

Sebastian își dădu seama că nimeni, inclusiv el, nu se mișca. Inspiră adânc și reveni din paralizia care-l blocase. Se răsuci și traversă repede camera. Bâjbâi după lumânare. Încercă de trei ori, până reuși s-o aprindă.

Când o aprinse, flacăra izbucni, puternică și dreaptă. Sebastian se răsuci spre Prudence, așteptându-se s-o vadă șocată.

Ea stătea în mijlocul camerei, cu sprâncenele împreunate, gânditoare. Nu arăta ca o femeie care tocmai văzuse o fantomă.

— Nu ai impresia, Sebastian, că aici nu mai e la fel de rece ca mai înainte? întrebă Prudence.

Sebastian se uită fix la ea.

— Da, se auzi el șoptind foarte încet. Acum e mai cald aici.

Garrick se zbătu pentru o poziție în care să se așeze și se strâmbă de durere. Privi la bărbatul care zăcea pe dușumea.

— Erau trei nemernici. Toți angajați de la taverne; pentru această noapte. Țăsta i-a trimis pe ceilalți doi înapoi la Londra, după ce-au fost plătiți.

Sebastian ridică pistolul.

— Atunci nu vor reprezenta o problemă pentru noi în noaptea asta.

Se duse la fereastră și privi în jos. Ceața forma vârtejuri, lăsând să se vadă pentru o clipă cizmele lui Curling, pe pietrele de la baza turnului.

— Trebuie să anunțăm procuratura, spuse Garrick.

— Cine o să le vorbească despre fantoma lui Lillian? întrebă Prudence.

— Cred c-o să omitem fantoma, spuse Sebastian.

— Eu, unul, n-am văzut-o realmente niciodată. Și, de asemenea, niciunul din voi...

— Nu, spuse Garrick, ușurat. N-am văzut niciodată, ceva asemănător cu o fantomă.

— Eu nu sunt prea sigură de asta, zise Prudence, în ochi apărându-i o privire meditativă. Cred că poate am fost martoră la un fenomen spectral.

— Cred că greșești, draga mea, spuse Sebastian. Aceasta este ancheta mea și eu sunt cel care va discuta cu procurorul. Și n-am văzut nici o fantomă.

Sprâncenele lui Prudence se ridicară.

— Cum dorești, domnule conte. Trebuie să remarc, totuși, că blestemul lui Lillian asupra „Prinților Virtuții” s-a îndeplinit. Toți patru au fost distruși, într-un fel sau altul. Chiar Bloomfield a plătit pentru ce i-a făcut.

Sebastian începu să se certe și-apoi se gândi mai bine la toate astea. Nu se putea nega că, din toate punctele de vedere, Lillian fusese răzbunată.

Era aproape trei dimineața când procurorul local primi explicațiile de rigoare. Domnul Lowell era un bărbat corpolent, cam dintr-o bucată, care își lua obligațiile în serios. Părea adânc îngrijorat că avea de-a face cu un conte. Pusese doar câteva întrebări, care erau exact cele ce se cuveneau, deoarece Sebastian hotărâse să modifice câteva fapte pentru a se potrivi scopurilor sale.

Așa cum îi explicase el lui Prudence și Garrick, nu era nici un motiv să-l implice pe Jeremy în toată povestea asta, în acest moment. Și nu exista nici o posibilitate de-a dovedi că morțile lui Ringcross și Oxenham fuseseră altceva decât ceea ce păruseră, un accident și o sinucidere.

— Deci Curling s-a sinucis, spuse Lewell și dădu din cap când Sebastian termină povestea. Ei bine, a fost un individ excentric. S-a zvonit că la castel se întâmplau uneori lucruri ciudate.

— Adevărat? spuse Sebastian politicoș.

— Da. Servitorii bârfesc, știți, dar nu-i de mirare. Cu câțiva ani în urmă a dispărut o tânără fată. S-a zvonit că baronul Curling și prietenii lui au... spuse Lewell și apoi se opri fără să termine fraza. Ei, nu e nici locul și nici momentul să discutăm asta. Omul e mort.

— Mort de-a binelea, zise Sebastian.

Lewell dădu din cap în semn că înțelege.

— Regret că trebuie să spun că nu i se va simți lipsa prin locurile astea.

— Din cauza întâmplărilor ciudate de la castel? întrebă Sebastian.

— Nu chiar, admise Lewell. Curling obișnuia să-și aducă pe prietenii lui neobișnuiți de la Londra, cu orice ocazie. Din nefericire pentru magazinele locale, aducea cu sine și cele necesare. Pretindea că produsele locale nu erau de bună calitate. Nu cheltuia nici un ban aici.

— Înțeleg, spuse Sebastian și zâmbi.

După terminarea întrevederii, Garrick propuse să petreacă restul nopții la un han din apropiere.

— Mă doare atât de tare capul, încât nici măcar nu mă pot gândi la o călătorie cu trăsura. O să aranjez să mă întorc mâine în oraș. Voi doi ce intenționați să faceți?

Prudence își înăbuși un căscat puternic.

— Pot să adorm chiar pe locul ăsta.

Sebastian o privi. Dorea s-o ducă acasă, unde știa că va fi în siguranță. Își dorea s-o pună în patul lui, unde putea s-o țină atât de aproape, încât nimic, nici chiar o fantomă, să n-o poată îndepărta de el. Dorea s-o protejeze, s-o ascundă, s-o țină lângă inima lui pentru tot restul vieții.

— Poți să dormi în trăsură în drum spre casă, spuse el fără zgomot...

— Desigur, domnul meu, zise ea calmă.

Nu-i luă mult timp lui Sebastian să facă aranjamentele necesare. O jumătate de oră mai târziu, el și Prudence plecară la Londra într-o trăsură rapidă de poștă.

— Nu cred că începe să se ridice ceața, spuse Prudence căscând delicat încă o dată și își potriveși pătura din trăsură peste genunchi. Totul va fi bine, Sebastian.

Sebastian își puse brațul în jurul ei și o trase spre el. Privi fix, afară în noapte.

— O să ajungem acasă în zori.

— Foarte probabil. Totul a fost teribil de emoționant, dar jur că nu pot să-mi mai țin ochii deschiși nici o clipă, spuse Prudence și se cuibări în curbura brațului lui Sebastian.

— Prue?

— Hm...

Vocea ei era îngreunată de somnul iminent.

— Aș fi vrut să te prezint părinților mei. Te-ar fi plăcut foarte mult.

— Și eu aș fi dorit să-i întâlnești pe-ai mei, șopti ea. Ar fi fost încântați să te aibă ca ginere.

Sebastian încercă să găsească cuvinte pentru ceea ce dorea să-i spună. Își cercetă cu grijă cugetul, examinând locul ascuns, adânc, care fusese înghețat atât de mult timp.

Își dădu seama că gheața dispăruse sigur, însă încă nu-i era ușor să examineze de aproape locul unde fusese ea. Era ca o încercare de a străpunge cu privirea ceața din afara trăsurii. Nu era sigur de ceea ce urma să descopere. Teama că ar putea să

nu găsească nimic în locul unde fusese blocul de gheață îl făcu să ezite.

— Nu prea am avut grijă de tine în noaptea asta, Prue, spuse într-un târziu el. Pe viitor, n-o să mai fie așa.

Ea nu răspunse. Sebastian privi în jos și văzu că pleoapele îi erau închise. Adormise. Se întrebă dacă-l auzise.

Ajunseră repede. Când trăsura se opri în fața casei lor din oraș, Sebastian o scoase pe Prudence din trăsură și o purtă în brațe direct sus, pe scări. O puse cu grijă în pat. Ea nu se trezi când el se strecură lângă ea.

Sebastian o strânse lângă el și, pentru prima dată în ultimii patru ani, adormi adânc înainte de ivirea zorilor.

O lună mai târziu, Sebastian puse la o parte ziarul pe care-l cumpăraseră, își întinse picioarele și se lăsă pe spate în fotoliu. Lucifer se ridică de pe spătarul canapelei, sări pe birou și se plimbă peste un teanc de hârtii. Sări apoi în poala lui Sebastian.

Sebastian privi fix la ceasornicul de bronz, în timp ce mângâia pisica.

— Va fi acasă imediat și o să vedem ce i-a făcut mătușa, spuse Sebastian.

Lucifer își încolăci coada în jurul său și toarse zgomotos ca răspuns.

— Sper că biata mea Prudence a supraviețuit experienței, spuse Sebastian zâmbind. Cu siguranță că i-a fost teamă de acest moment, A amânat-o cât a putut, știi, dar, în cele din urmă, mătușa Drucilla a prins-o.

Lucifer clipi din ochi și mârâi din nou ca răspuns.

Câteva minute mai târziu, o agitație puternică în hol anunță întoarcerea lui Prudence de la cumpărături.

— Ah, ai venit! își zise Sebastian și privi spre ușă, așteptând. Pun pariu că mătușa a îmbrăcat-o complet în verde ca smaraldul și galben închis.

Ușa bibliotecii se deschise și Prudence intră repede în cameră. Purta încă rochia de culoarea levănțicăi, încărcată cu volane. Boneta ei înaltă, decorată cu flori mari de levănțică, avea borurile lăsate. În spatele lentilelor ochelarilor, ochii îi străluceau de emoție.

— Sebastian, n-ai să ghicești niciodată ce s-a întâmplat.

Sebastian îl puse pe Lucifer jos pe dușumea și se ridică să-și salute soția.

— Te rog ia loc, draga mea. Sunt nerăbdător să aflu toate detaliile expediției tale la cumpărături.

— Ce expediție la cumpărături? întrebă ea și îi aruncă o privire nedumerită în timp ce se așeză pe un scaun.

— Poate îți amintești de ea, dacă te străduiești. Cred c-ai plecat acum trei ore și ceva, însoțită de mătușa mea, spuse Sebastian și se așeză din nou. Urma să fii înnoită din cap până în picioare.

— O, da. Cumpărăturile... spuse Prudence în timp ce își scoase boneta și o puse la o parte. Cred că au fost chiar un succes. În orice caz, mătușa ta părea foarte încântată. Sper că-ți place verdele și galbenul, căci mă tem c-am să port aproape numai aceste culori.

Sebastian zâmbi.

— Dar nu despre asta am vrut să-ți vorbesc, spuse Prudence și zâmbi cu satisfacție. Avem un nou client, domnule conte.

Sebastian încetă să mai zâmbească.

— La dracu!

— Ei, Sebastian, nu trebuie să ai o astfel de atitudine. Poate ar trebui să spun mai limpede că acesta va fi unul din cazurile mele, că voi cerceta o problemă ce implică fenomene spectrale. Am crezut că o să-ți faci plăcere să mă ajuți, de data asta.

Sebastian o privi îngrijorat.

— Nu vreau să riști, doamnă, și asta-i opinia mea definitivă.

— Dacă te îngrijorează pielea ta, liniștește-te, spuse ea, apoi își atinse stomacul încă plat. Sunt sigură că e rezistent. Nu va observa dacă trece o fantomă sau două.

— Ei, Prue...

— Calmează-te, domnule, zise Prudence zâmbind senină. Nu va fi nici un risc. E vorba de o problemă care implică fantoma unei familii foarte vechi. Aparent, fantoma a fost văzută ultima dată în casa de la țară a familiei Cranshaw. Ei doresc ca eu să verific dacă există sau nu o fantomă.

— Și dacă există?

— Atunci, ar dori ca eu să găsesc o cale de a o alunga. Se pare că terorizează personalul. Familia Cranshaw a fost forțată să angajeze trei servitori și un bucătar în ultimele două luni. Fluctuațiile de personal sunt supărătoare, mi-a spus doamna Cranshaw.

Sebastian simți anticiparea din vocea ei. O văzu scânteind în ochii ei și fu teribil de îngrijorat de sentimentul familiar al emoției stăpânite ce prindea viața adânc, în el.

— Cred că nu-i nimic rău în a conduce o mică investigație.

— Deloc, încuviință Prudence veselă.

Sebastian se ridică în picioare și merse spre fereastră.

— Ești foarte sigură că e vorba doar de un fenomen spectral?

— Absolut sigură.

— Nu se pune problema unui omor, ceva mutilări sau vreun plan criminal?

— Firește că nu.

— Nu e implicat nimic periculos? insistă el.

Prudence râse pe înfundate, tolerantă.

— Realmente, Sebastian. E de-a dreptul ridicol să crezi că această investigație ar putea implica vreo activitate criminală, periculoasă.

— Ei bine, spuse Sebastian prudent. Cred că n-o să pățești nimic dacă cercetezi această problemă. Desigur, o să te

însoțesc. Va fi o ocazie să-ți observ metodele.

— Desigur.

El zâmbi.

— S-ar putea să fie ceva amuzant.

— Sper s-o găsești astfel, domnule, spuse ea cu modestie.

„Râde de mine”, gândi Sebastian. Puștoaica știe că el e la fel de dornic să investigheze o problemă interesantă, îl cunoștea bine. Nu era nimic surprinzător, reflectă el. Era, la urma urmei, cealaltă jumătate a lui.

Sebastian privi afară în grădina înșorită.

— Am de făcut doar o convenție înainte de a începe această investigație cu tine.

— Da, domnule conte?

— Doresc să-mi spui din nou că mă iubești, spuse Sebastian foarte încet.

S-ar fi putut auzi căderea unui fulg în liniștea care urmă. Sebastian își ținu respirația. Apoi își făcu curaj și se întoarse în jur ca s-o privească în față pe Prudence.

Ea stătea în picioare, cu mâinile împreunate. Ochii îi erau strălucitori și puțin îngrijorați.

— Deci m-ai auzit în noaptea aia.

— Te-am auzit. Dar nu te-am mai auzit spunând acele cuvinte din nou. Te-ai răzgândit?

— Nu, domnule conte. Te iubesc din clipa în care te-am întâlnit. O să te iubesc toată viața mea, spuse ea și zâmbi tristă. N-am mai repetat cuvintele pentru că am crezut că le-ai găsit, în cel mai bun caz, amuzante.

— Aflarea faptului că mă iubești nu e o sursă de amuzament, zise Sebastian și își dădu seama că mâinile lui tremurau de forța emoției care-i străbătea corpul. Este salvarea mea.

— O, Sebastian!

Prudence zbură în brațele lui.

— Te iubesc, Prue, spuse el și o strânse cu putere. Mereu. Pentru totdeauna.

Nu mai era nici un pericol să privească în acel loc întunecat dinăuntrul lui, care odată fusese atât de rece, gândi Sebastian. Nu era gol, așa cum se temuse el. Iubirea luase locul gheții. O ținu pe Prudence lipită de el multă vreme. Căldura ei îl pătrunsese, cuprinzându-l complet.

— Sunt câteva mici detalii în legătură cu următoarea noastră investigație care trebuie menționate, mormăi Prudence în cămașa lui, după un timp.

— Detalii? repetă Sebastian ridicându-și capul.

Prudence zâmbi cuceritor.

— Ei bine, în conformitate cu clientul meu, e vorba de un colier de diamante care a dispărut recent.

— Diamante? Vorbești de dispariția unor diamante? Ei, stai o clipă. Din experiență, știu că atunci când e vorba de dispariția unor bijuterii e foarte probabil să fie la mijloc un joc murdar.

Prudence își curăți gâtul tușind ușor discret.

— Se pare că există niște indicii că a încercat cineva să intre pe furiș în casa familiei Cranshaw.

— La dracu, Prue, am spus că nu facem nimic periculos, pentru moment.

— Sunt sigură că nu este nimic periculos în legătură cu această investigație, domnule conte. Doar câteva elemente destul de curioase care sunt sigură că te vor amuza. Nu doresc să te plictisești.

Sebastian zâmbi, crispat.

— Crezică mă poți învârti pe degetul tău mic, nu-i așa, draga mea?

— Doar atât cât mă poți învârti tu, spuse ea în timp ce se ridică pe vârfurile picioarelor și își încolăci brațele în jurul gâtului lui Sebastian. Cred, dragul meu, că noi suntem făcuți unul pentru celălalt.

Sebastian privi în ochii ei strălucitori și simți căldura focului iubirii arzând în el.

— Nu e nici o îndoială în această privință.

Sebastian își trecu degetele prin părul ei și îi acoperi gura cu gura lui. Știa că nu va mai simți niciodată frigul.

SFÂRȘIT

Table of Contents

[Amanda Quick](#)

[PERICOL](#)